THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

DEAN KOONTZ

İSTİLA


DEAN KOONTZ

İstila / The Taking

© 2004, Dean Koontz
Lennart Sane Agency AB aracılığıyla
Türkiye'de yayın hakkı:
© 2008, İnkılâp Kitabevi
Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Sertifika No: 10614

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye aittir.

Sayfa tasarımı Ümit Yavuz
Kapak tasarımı Sayat Ayık
Düzelti Müge Karalom
Yayına hazırlayan Solina Silahlı

ISBN: 978-975-10-2759-7

08 09 10 11 12   10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Baskı
İNKILÂP KİTABEVİ BASKI TESİSLERİ

İNKILÂP
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna - İstanbul
Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)
Faks : (0212) 496 11 12
posta@inkilap.com
www.inkilap.com



Dean Koontz

•

İSTİLA



Dean Koontz

1945'te Pennsylvania'da doğdu. Haftada yetmiş saat yazı yazan ve kitapları 38 dile çevrilen Koontz, dünyanın en çok okunan yazarları arasındaki yerini korumaktadır.

İsmail Tulçalı

1962'de İzmir'de doğdu. Açıköğretim Fakültesi İş İdaresi Bölümü'nden mezun oldu. Beş yıllık bankacılık kariyerinden sonra çeşitli firmalarda yöneticilik yaptı. 2000 yılından bu yana teknik çeviri, gazete dergi yazıları yanında alt yazı ve dublaj çevirisi, 2003'ten bu yana da kitap çevirmenliği yapmaktadır.



Bu kitap Joe Stefko'ya ithaf edilmiştir: Harika baterist, eşsiz özel edisyonların yayıncısı, köpek sever; cenneti garantileyen üç erdem. Yanlış adımlar görmezden gelinebilir.



"Sonumdur başlangıcımdaki."

– T.S. Eliot, *East Coker*

1

Sabaha karşı biri birkaç dakika geçe şiddetli bir yağmur boşandı ansızın. Ne baskın öncesi gök gürültüleri, ne de rüzgâr.

Sağanağın aniliği ve şiddeti, rüyalardaki tekinsiz fırtınalar gibiydi.

Yatakta kocasının yanında yatmakta olan Molly Sloan, aniden bastıran fırtınadan önce de huzursuzdu. Gittikçe şiddetlenen yağmuru dinledikçe yattığı yerde rahatsız kıpırtıları da artmıştı.

Fırtınanın çıkardığı sesler, öfkeli bir kalabalığın kayıp bir dilde söylediği bir şarkıyı andırıyordu. Yağmur binanın sedir ağacından kaplamalarını dövüyor, içeriye gireceği bir boşluk ararmışçasına kiremitleri zorluyordu.

Güney Kaliforniya'da Eylül, her zaman, uzun süren bir kuraklık öncesindeki yağmursuz bir aydı. Yağmur Mart'tan sonra nadiren yağar, Aralık'tan önce neredeyse hiç görülmezdi.

Yağmurlu aylarda çatıya vuran yağmurun tıkırtısı, kimi zaman uykusuzluğa karşı mucizevi bir ilaç işlevi görürdü. Ama bu gece, yağmurun sesi Molly'yi uykuya dalmaktan alıkoyuyor-

du ve bunun nedeni yalnızca mevsimsiz yağması değildi.

Uykusuzluk, son yıllarda bastırılmış tutkusu karşılığında ödediği bir bedel halini almıştı. Uyku perisinin görmezlikten geldiği Molly gözlerini karanlık yatak odasının tavanına dikmiş, ne olabileceğini düşünüyor, hiçbir zaman olamayacağı şeyin özlemiyle yanıyordu.

Yirmi sekiz yaşına yaklaşmış olan Molly'nin, yayınlanmış dört romanı vardı. Hepsi de eleştirmenler tarafından başarılı bulunmuş, ama hiçbiri onu üne kavuşturacak, hatta bir sonraki romanını yayımlamaya hevesli bir yayıncı bulmasını garanti edecek kadar satmamıştı.

Başarılı bir yazar olan annesi, Thalia, otuz yaşında kanserden öldüğünde parlak bir kariyerin başlarındaydı. Artık, ölümünden on altı yıl sonra, kitaplarının baskıları tükenmiş, dünya üzerinde bıraktığı iz neredeyse tamamen silinmişti.

Molly annesi gibi bir bilinmezlik denizinde yitip gitmekten büyük bir korku duyarak yaşıyordu. Onunki ölüme karşı duyulan aşırı bir korku değil; daha çok, kalıcı bir başarı elde edemeden ölüp gitme korkusuydu.

Yanı başında, fırtınanın farkında bile olmayan Neil, hafifçe horluyordu.

Kocası başını yastığa koyup gözlerini kapattığında bir dakika geçmeden uykuya dalardı. Gece uykusunda nadiren kıpırdanır; sekiz saat sonra, akşam nasıl yattıysa aynı pozisyonda uyanırdı; dinlenmiş ve dinç bir şekilde.

Neil, yalnızca masum insanların böylesine mükemmel bir uyku çekebileceğine inanırdı.

Molly bu uykuya tembel uykusu adını takmıştı.

Yedi yıllık evlilikleri boyunca, ikisi de yaşamlarını farklı saatlere taşımışlardı.

Molly o anı yaşadığı kadar, nereye varmak istediğini kafasında canlandırıp, kendisini yüksek amaçlarına götürecek yol

haritasını çizerek gelecekte de yaşardı. İçindeki güçlü zemberek sonuna dek kuruluydu.

Neil ise anlık yaşardı. Ona göre en uzak gelecek bir sonraki haftaydı ve kendisi bu yolculuğu planlasa da planlamasa da, zamanın onu gideceği yere götüreceğine inanırdı.

Birbirlerinden akla kara kadar farklıydılar.

Birbirleriyle çelişen doğaları göz önüne alındığında, aralarında olanaksızmış gibi görünen bir sevgi vardı. Bunun yanı sıra, sevgileri onları birbirlerine bağlayan bir bağ, hayal kırıklıkları ve hatta trajedilerle başa çıkmalarını sağlayan güçlü bir birleştiriciydi.

Molly'nin uykusuzluk nöbetleri esnasında Neil'in düzenli horultuları, her ne kadar yüksek sesle söylenmese de, kimi zaman aralarındaki sevginin bir sadakatsizlik karşısında olabileceği şekilde sınanması gibiydi. Evi yumruklarcasına yağan yağmurun ani çatırtısı, Neil'in horultusunu bastırmış ve Molly'ye duyduğu hayal kırıklığını odaklayabileceği yeni bir hedef vermişti.

Fırtınanın kükremesi öylesine yükselmişti ki, sanki ikisi de kâinata enerji sağlayan, gürleyen bir makinenin içindelermiş gibiydi.

Molly saat ikiyi biraz geçe, ışığı açmadan, yataktan kalktı. Çatı çıkıntısının yağmurdan koruduğu penceredeki hayalete benzer yansımasının içinden bu rüzgârsız muson yağmurunu izledi.

Şeker çamları, fıstık çamları ve kabukları acınası çatlaklarla dolu son derece yüksek sarıçamların çevrelediği evleri, San Bernardino Dağları'nın yüksek kesimlerindeydi.

Komşularının büyük kısmı bu saatte yataklarındaydı. Etrafı çepeçevre saran sık ağaçlar ve hiç durmadan yağan sağanak yağmurun arasında, Black Lake'in üst kısımlarındaki bu bayırlarda yalnızca bir tek ışık görülebiliyordu.

Corrigan'ların evinin ışıkları. Harry Corrigan otuz beş yıllık eşi Calista'yı geçen Haziran kaybetmişti.

Calista, Redondo Beach'te yaşayan kız kardeşi Nancy'ye yaptığı bir hafta sonu ziyareti esnasında, iki yüz dolar çekmek için Honda'sını bir ATM'nin yanına park etmişti. Kadın burada soyulmuş ve suratının ortasına bir mermi yemişti.

Sonrasında soyguncular, Nancy'yi de arabadan çıkarmışlardı ve onun payına da iki mermi düşmüştü. Soyguncular Honda'yla kaçarken kadının bir de üzerinden geçmişlerdi. Şimdi, Calista'nın cenazesinden üç ay sonra, Nancy komada yatıyordu.

Molly uyumak için yanıp tutuşurken, Harry Corrigan geceleri uyumamak için çırpınıyordu. Gördüğü rüyalar yüzünden perişan olduğunu söylemişti.

Harry'nin evindeki aydınlık pencereler, fırtınanın gelgitleri arasında, sanki dalgalı bir denizde yol alan uzaklardaki bir geminin ışıklarıymış gibi görünüyordu: Yolcularının ve mürettebatının terk ettiği, fakat tahliye filikalarının yerli yerinde durduğu, mürettebatın yemekhanesindeki tabaklardaki yemeklerin el sürülmemiş bir halde bulunduğu, kaptan köşkündeki harita masasının üstünde için için yanan tütünüyle kaptanın en sevdiği piposunun hazır halde bulunmayı beklediği şu efsanevi hayalet gemilerden biri gibi.

Molly'nin hayal gücü bir kez şahlanınca kolay kolay eski haline dönemiyordu. Uykusuzluğun verdiği ıstırapla kıvrandığı kimi zamanlar, silkelenip kendisini ilham perisinin kollarına bırakırdı.

Alt kattaki çalışma odasında, yeni romanının tekrar gözden geçirilmesi gereken beş bölümü duruyordu. Romanının üzerinde birkaç saat çalışmak, sinirlerini tekrar uykuya dalmasına izin verecek kadar yatıştırabilirdi.

Molly yanı başındaki sandalyede duran sabahlığını sırtına

geçirdi ve kuşağını bağladı.

Kapıya doğru yürürken, hiçbir lamba yanmadığı halde şaşırtıcı bir şekilde kolaylıkla ilerlediğini fark etti. Karanlıkta kendinden bu kadar emin bir şekilde hareket edebilmesi, yalnızca saatlerdir uyanık olarak tavana baktığı için gözlerinin karanlığa alışmış olmasıyla açıklanamazdı.

Pencerelerden içeriye süzülen, yatak odasının karanlığını dağıtmaya yeten ışık güneyde, üç ev ötedeki Harry Corrigan'ın evinden yayılan ışık da olamazdı. Işığın gerçek kaynağı ilk anda Molly'nin gözünden kaçtı.

Yağmur bulutları ayı saklamıştı.

Dışarıda, çevre aydınlatmaları sönüktü, veranda ışıkları da öyle.

Pencereye dönerek, yağmurun yaydığı gümüş renkli parıltının anlamını çözmeye çalıştı. Tuhaf, ıslak bir parlaklık, yakınlardaki çam ağaçlarının dik dallarını olmaları gerektiğinden daha belirgin kılıyordu.

Buz? Hayır. Sulusepken yağan karın geceye batarak düşen iğneleri, bu sonbahar sağanağının davul çalarcasına gümbürdemesinden çok daha yumuşak bir ses çıkarırdı.

Molly parmaklarını pencerede gezdirdi. Cam serindi, fakat soğuk değildi.

Ortamdaki ışığı yansıttığında, yağmur kimi zaman gümüşi bir döküntü gibi görünürdü, ama bu defa civarda hiç ışık yoktu.

Yağmurun kendisi hafifçe ışıldıyormuş, her damlası ışık saçan bir kristalmiş gibi görünüyordu. Belli belirsiz bir flüoresan ışık yayan damlacıklar geceyi aynı anda hem örtüyor, hem de açığa vuruyordu.

Molly yatak odasından üst kat koridoruna çıktığında, iki yuvarlak çatı penceresinden süzülen hafif parıltının, etrafı merdivenlere kadar olan yolu görebileceği kadar aydınlattığını fark

etti. Tepede, yağmur sularının kapladığı oluklu pleksiglas, bir gökevi kubbesinin üzerinde ışıklar saçan bir helezon gibi dönüp duran bulutsuları hatırlatırcasına hareketlenmiş gibi görünüyordu.

Merdivenlerden inerek, fırtınanın meydana getirdiği tuhaf aydınlıkta mutfağa doğru yürüdü.

Molly bazı geceler uykusuzlukla savaşmak yerine onu kabullenerek bolca kahve yapar ve çalışma odasındaki masasına giderdi. Kahve onu canlandırır, kafeinle bilenip keskinleşen hayal gücü sayesinde polis soruşturmalarındaki gerçekçi havayı yansıtan bir tavırla yazısını yazardı.

Bununla birlikte, bu gece niyeti sonunda yatağına dönmekti. Ocağın üzerindeki aspiratörün ışığını açtıktan sonra, kendisine bir fincan süt doldurarak bunu bir parça vanilya ve tarçın ile tatlandırıp mikrodalgada ısıttı.

Çalışma odasının duvarları en sevdiği şiir ve öykü ciltleriyle -Louise Glück, Donald Justice, T. S. Eliot, Carson McCullers, Flanery O'Connor, Dickens- ile kaplıydı. Molly ara sıra, bu yazarlara olan benzerliğine dair duyduğu mütevazı histen ilham ve destek alırdı.

Çoğu zaman ise kendisini bir taklitçi gibi hissederdi. Daha da kötüsü, bir sahtekâr gibi.

Annesi ona, her iyi yazarın en acımasız eleştirmeninin yine kendisi olması gerektiğini söylemişti. Molly yazılarını, birincisiyle sonsuz bir ıstırabın kanlı izlerini bırakıp, ikincisiyle de olayları kıymık kıymık ettiği bir kırmızı kalem ve hayali bir baltayla düzeltirdi.

Neil, Thalia'nın, işlenmemiş bir dilden kayda değer bir eserin yalnızca kendi kendinden bir keski kadar keskin bir şüphe duymakla yontulabileceğini hiçbir zaman söylemediğini, hatta bunu ima etmeye bile yanaşmadığını defalarca belirtmişti. Thalia'ya göre, yaptığı iş aynı zamanda oyun oynamanın en

sevdiği şekliydi.

Kaymağın çoğu zaman dibe çöküp, sütün üst kısımda kaldığı sorunlu bir kültürde, Molly başarı umudunun; tutkularının, çektiği acının ve yazılarına taşıdığı zarafetin derecesine bağlı olduğuna inandığı zamanlar, batıl inançlarının mantığına kıyasla çok daha ağır bastığını biliyordu. Yine de, eserlerine bakılırsa, Molly kendi kendine acı vermenin erdemine inanan bir sofu olarak kalmıştı.

Işıkları açmadan bilgisayarın düğmesine bastı, fakat hemen masaya oturmadı. Monitör aydınlanıp işletim sisteminin açılış notaları bir gece yarısı çalışmasına daha hoş geldin dercesine yankılanırken, yağmurun ısrarlı ritmi Molly'yi bir kez daha pencereye doğru sürükledi.

Pencerenin dışında karanlık veranda uzanıyordu. Verandanın korkulukları ve çatının aşağıya sarkan çıkıntısı, birbirine yaslanmış çamların, huzursuz bir rüyadan fırlamış gibi tuhaf tuhaf parıldayan hayalet bir ormanın karanlık manzarasını çerçeveliyordu.

Bu manzarayı seyretmekten kendisini alamıyordu. Açıkça anlayamadığı bazı nedenlerden dolayı, manzara onu huzursuz etti.

Tabiatın bir yazara vereceği sayısız ders vardı. Bunlardan bir tanesi de, hayal gücünü hiçbir şeyin manzara kadar eksiksiz ya da çabucak ele geçiremeyeceğiydi.

Kar fırtınaları, su baskınları, yanardağlar, kasırgalar, depremler... hepsi de büyüleyicidir; çünkü hepsi de iki taraflı bozulmadan yana dertli olan tabiat ananın, yardım etmeye olduğu kadar, yok etmeye de gücü yettiğinin açık bir belirtisidir. Hem besleyip büyüten hem de yok eden bir ebeveyn, sürükleyici bir dramın karakteristiğidir.

Gümüşi damlalar, bronz renkli ağaçları kusursuz bir parıltıyla cilalayarak kabuklarını ve devasa dallarını parlatıyordu.

Yağmur bu fosfor parlaklığını, içeriğindeki bilinmedik bir mineralden alıyor olmalıydı.

Ya da... batıdan, Los Angeles ve civarındaki şehirlerin kirli havasından geçerek geldiğine göre, sağanak muhtemelen, bir büyücünün, bir araya geldiklerinde bu soluk ve ürkütücü pırıltıyı veren kirletici maddeler karışımının oluşturduğu bir atmosferden taşıyordu.

Bu iki olasılığın da yeterince açıklayıcı olmadığını düşünen ve üçüncü bir şık arayan Molly, verandada gördüğü kımıltıyla irkildi. Dikkatini ağaçlardan, camın hemen önündeki kuytu gölgeliklere çevirdi.

Pencerenin altında yere yakın, kıvrım kıvrım şekiller hareket ediyordu. Öyle sessiz, öyle akışkan ve öyle gizemliydiler ki bir an için hayal mahsulü, en ilkel korkuların şekilsiz ifadeleri gibi görünmüşlerdi.

Aralarından bir, üç, derken beşi başlarını kaldırıp sarı gözlerini pencereye diktiler ve merakla Molly'ye bakmaya başladılar. En az Molly'nin kendisi kadar gerçektiler, ama dişleri çok daha keskindi.

Verandaya bir sürü kurt toplanmıştı. Sanki burası bir ev değil de birazdan kopacak olan tufanda güven içinde yüzmeye başlayacak olan Nuh'un gemisiymiş gibi, fırtınada sessizce ilerleyip basamakları tırmanarak verandanın çam kaplı zeminine çıkmışlar, çatının koruması altında toplanmışlardı.

2

Doğuya doğru uzanan uçsuz bucaksız çölün ve batıya doğru uzanan ovaların arasındaki bu dağlarda, kurtlar uzun süre önce yok olmuşlardı. Verandadaki bu ziyarette, bir hayaletteki gibi başka dünyalara ait bir nitelik vardı.

Molly, daha dikkatle inceleyip, bu canavarların -kimi zaman *kır* kurdu olarak da adlandırılan- çakal olduğunu fark ettiğinde, hayvanların davranışlarının, en az onları benzettiği peri masalları ve folklorik hikâyelerdeki çok daha büyük yaratıklarınki kadar dikkate değer olduğunu gördü.

En az diğer gariplikler kadar, sessizlikleri de çakalların tuhaflığını belirtiyordu. Kovalamacanın heyecanıyla, avlarını ele geçirdiklerinde çakallar büyük bir coşkuyla bağırırlar: en az bir theremin'in[1] müziği kadar ürkütücü bir sesle, tüyler ürpertici bir şekilde ulurlar. Şimdi ise ne uluyor, ne havlıyorlar, ne de hırlıyorlardı.

Çoğu kurdun aksine, çakallar genellikle yalnız başlarına avlanırlar. Sürü halinde av peşine düştükleri zaman da, kurtla-

1 Theremin: Sovyet fizikçi Leon Theremin'in 1920'de icat ederek adını verdiği ve dünyanın ilk elektronik müzik aleti sayılan çalgı. ç.n.

rın yaptığı gibi birbirlerine çok yakın koşmazlar.

Ama ön verandadaki manzarada, türlerinin karakteristik özelliği olan bireysellikten eser yoktu. Evcil köpekler gibi yan yana, omuz omuza toplanmışlar, yılan gibi sinirli sinirli kaynaşıyorlar, birbirlerinden destek arıyorlardı.

Çalışma odasının penceresinde Molly'yi gördüklerinde ne ürkmüşler, ne de saldırganca bir tavır takınmışlardı. O zamana kadar, kana susamışlıkla parlayan acımasız bakışlarının Molly'yi her zaman etkilediği ışıldayan gözleri, en az herhangi bir evcil köpeğin gözleri kadar güven veren, tehditten yoksun gözlerdi.

Gerçeği söylemek gerekirse, hayvanların her biri, çakallara hayalinde canlandırabildiği her türlü şey kadar yabancı, zorlama bir bakışla Molly'yi onaylıyordu. Bakışlarında *yalvaran* bir ifade vardı.

Bu öyle olağandışıydı ki, Molly algılarına olan güvenini yitirmişti. Buna rağmen, hayvanların yalnızca bakışlarında değil, duruşlarında ve hareketlerinde de aynı yalvaran tavrı gördüğünü fark etti.

Bu azılı topluluk karşısında dehşete kapılmış olmalıydı. Kalbi normalden daha hızlı atmaya başlamıştı; bununla birlikte, kalp atışlarını hızlandıran, bu alışılmışın ötesindeki durum ve korku değil de hissettiği açıklanamaz duyguydu.

Her ne kadar Molly herhangi bir çakalın fırtınanın yarattığı kargaşadan kaçarak insanların yaşadığı yerlerin güvenliğine sığındığını hiç görmemişse de besbelli ki çakallar bir sığınak arıyorlardı. Oysa insanlar, bu türün doğada karşılaşabileceği herhangi bir şeyden çok daha tehlikeliydi.

Bunun yanı sıra, bu bir dereceye kadar karanlık ve sessiz fırtınada onları inlerinden kaçırtacak ne bir gök gürültüsü ne de bir yıldırım vardı. Şiddetli yağmurun korkunç sesi bunun alışılmışın dışında bir hava olduğunu gösteriyordu belki; ama yağmur bu güçlü yırtıcıları evlerinden kaçıracak kadar uzun

süredir yağmıyordu. Çakallar her ne kadar yalvaran gözlerle Molly'ye bakıyorlarsa da, dikkatlerinin büyük bir kısmını fırtınaya vermişlerdi. Birbirine dolanmış kuyrukları ve dimdik kulakları ile tetikte duran canavarlar, eğer bu katıksız bir korku değilse, büyük bir merakla gümüş renkli sağanağı ve sırılsıklam olmuş ormanı gözlüyorlardı.

Kurtlara benzeyen şekillerden daha fazlası gecenin içinden yürüyüp verandaya çıkmaya devam ederken, Molly onları bu kadar endişelendiren şeyi görebilmek için gözleriyle ağaç sıralarını araştırdı.

Daha öncekinden farklı bir şey görmüyordu: hafifçe ışıldayan damlalar gökyüzündeki yüklü bulutlardan dönerek dökülüyor, ağaçlar ve diğer bitkiler kendilerini şiddetle döven yağmurun altında bükülüyor, titriyor ve gümüş renkli bir pırıltıyla kaplanıyorlardı.

Her şeye rağmen, karanlık ormanı gözleriyle tararken, sanki hayalet bir sevgili ektoplazmik dudaklarını cildine deydirmişçesine, ensesindeki tüyler ürperdi. Açıklayamadığı bir korku dalgası tüm vücudunu sarmıştı.

Ormanda bir şey olduğu hissiyle titreyerek, bakışlarını fırtınanın ıslak örtüsünün derinliklerinden kaçırarak pencereden geriye çekildi.

Bilgisayarının monitörü aniden çok parlak göründü,onu ele veriyormuş gibi. Molly makineyi kapattı.

Siyah ve gümüşten, cıva parlaklığındaki loşluk akışkanlaşıp hafifçe parlayarak pencereden içeri süzüldü. Hava evin içinde bile yoğun ve rutubetliydi.

Fırtınanın fosforlu ışığı porselenlerden, camdan yapılmış bir kâğıt ağırlığından ve gümüş kaplı birkaç resim çerçevesinden yansıyordu... Çalışma odasında, güneş ışınlarının ulaşamadığı ama anemonların parıltıları ve denizanalarının saçtığı ışıklarla belli belirsiz seçilen, derin bir okyanus çukurunun

atmosferi hâkimdi.

Molly rüyalarından tanıdığı; ama daha önce uyanıkken etkisi altında hiç kalmadığı kafa karıştırıcı *ötekilik* hissiyle sarsılmıştı.

Pencereden daha da uzaklaştı. Yavaşça çalışma odasının alt kat koridoruna açılan kapısına doğru ilerledi.

Tüyler ürpertici bir huzursuzluk tüm sinir uçlarından geçerek bütün benliğini sardı. Huzursuzluğu verandadaki çakallardan değil, adlandıramadığı bir şeyden, aklın kavrayamadığı, içgüdünün ise yalnızca kaba dış hatlarını çizebildiği son derece ilkel bir korkudan kaynaklanıyordu.

Kendi kendine, bu çocukluk ve ergenlik çağı korkularının esiri olmak için çok büyük olduğunu telkin ederken, yine de yatak odasına dönüp Neil'i uyandırmak için merdivenlere doğru geriledi.

Elinin biri merdiven tırabzanlarının başındaki direkte olduğu halde, tıkırdayan yağmuru dinleyerek ve Neil'i uykusundan heyecanla uyandırdıktan sonra ne söyleyeceğini kurarak, bir an durdu. Aklına gelen şeyler öyle ya da böyle histerik duygular gibi görünüyordu.

Neil'in gözüne bir budala gibi görünmekten endişelenmiyordu. Yedi yıllık evlilikleri sırasında, her ikisi de birbirlerine karşı sonsuz hoşgörü göstermelerine yetecek kadar budala durumuna düşmüşlerdi.

Bununla birlikte, Molly kendisine güçlükler karşısında pes etmeyen bir imaj oluşturmuş ve bu imaja hiçbir zaman gölge düşürmemeye çabalamıştı. Kendisine çizdiği bu portrede o; güçlü, dirençli, büyük acılarla çeşnilendirilmiş olan çocukluğunda yaşadığı korkularla sertleşmiş, kader karşısına ne çıkarırsa çıkarsın edindiği deneyimler sayesinde bunlarla başa çıkabilecek nitelikte biriydi.

Sekiz yaşındayken, başka herhangi bir çocuğun yıllarca

tedavi görmesini gerektirecek aşırı şiddet dolu olaylara tahammül edip, ayakta kalmayı başarmıştı. Daha sonra, henüz on iki yaşındayken, lenf kanseri adı verilen sinsi bir hırsız annesinin yaşamını zorbaca çalmıştı.

Molly yaşamının büyük bölümünde, birçok insanın bildiği, fakat özenle bastırdığı gerçekten hiç utanmamıştı: Her günün her anı, kabul ettiğimiz inancımıza bağlı olarak, her birimiz yaşamımızı ya tanrının bağışlayıcı hoşgörüsü ya da kör talihin ve kayıtsız doğanın kaprisiyle sürdürürüz.

Molly yağmuru dinledi. Sağanak hiç de sıradan gibi değildi, amaçlı ve kararlı gibi görünüyordu.

Neil'i uyandırmaktan vazgeçip merdivenlerden uzaklaştı. Pencereler sanki kuzey ışıklarını yansıtıyormuşçasına, hâlâ hafif bir ışıkla parlıyordu.

Her ne kadar kuruntusu, tıpkı fırıl fırıl dönen bir kasırga gözünün etrafında en güçlü rüzgârlardan bir koza örüyormuş gibi, yavaşça korkunun gücünü ortaya çıkarıyorsa da, Molly antrede ilerleyerek ön kapıya doğru gitti.

Kapının yan tarafında uzun camlı pencerelerin oluşturduğu bir kanat vardı. Pencerelerin dışında az önce çalışma odasından baktığı veranda uzanıyordu.

Çakallar hâlâ bu sığınağın altında bir arada duruyorlardı. Molly kapıya yaklaşınca, hayvanlardan bazıları bir kez daha başlarını ona doğru çevirdi.

Huzursuzca alıp verdikleri solukları, camdaki soluk kuş tüyü desenlerini ortaya çıkardı. Soluklarından çıkan buhar perdesinin ardındaki ışıltılı gözleri, Molly'ye yalvarırcasına bakıyordu.

Molly garip bir şekilde, kapıyı açıp herhangi bir saldırıya maruz kalmadan aralarında dolaşabileceğine inanıyordu.

Olduğuna inandığı kadar güçlü olsa da olmasa da, Molly gözü kara ya da dikkatsizce hareket eden biri değildi. Yılan

Tutanlar[2] ya da azgın nehirlerin köpüklü burgaçlarında rafting yapan maceracılar gibi kaderci bir yaradılışı yoktu.

Geçen sonbahar, kontrol altına alınamayan bir yangın dağın doğu yüzünü kavurup tepeyi aşarak hızla gölün batısına doğru ilerlediği zaman -Molly'nin ısrarları ile- yanlarına gerekli malzemeleri alıp bölgeyi ilk terk edenler Molly ve Neil'di. Hayatın kırılganlığına dair keskin duyarlılığı Molly'yi çocukluğundan beri tedbirli bir insan haline getirmişti.

Ama bir roman yazarken aklından çok içgüdülerine ve duygularına güvenerek çoğunlukla bu sakıngan halinden uzak dururdu. Riske girmeden okunmaya değer tek bir sayfa dahi yazamazdı.

Şimdi antrede, bu sahte seher aydınlığı içinde, camlı kanadın ardındaki verandada toplanmış köpekgillerin endişeli bakışları altında, ortalığı gerçekten çok roman atmosferine benzeyen mistik bir hava sarmıştı. Muhtemelen verandaya çıkmaya cesaret edebileceğini düşündüren de bu atmosferdi.

Sağ elini kapının tokmağına koydu. Daha doğrusu, elini oraya ne zaman götürdüğünü tam olarak anımsamaksızın elini kapı tokmağının üzerinde buldu.

Yağmurun, bir tufan uğultusu gibi başlayıp Armageddon savaşının gürültüsüne erişen, gürleyen sesiyle büyülü ışık birlikte ipnotize edici bir etki yaratıyordu. Yine de, Molly bir hipnoz haline geçmediğini, berbat bir filmde olduğu gibi, evden dışarıya bazı doğaüstü güçler tarafından çekilmediğini biliyordu.

Şimdiye kadar kendisini hiç bu kadar uyanık, bu kadar aklı başında hissetmemişti. İçgüdüleri, duyguları ve zihni, yirmi sekiz yıllık yaşamı boyunca hiç olmadığı kadar eşzamanlıydı.

---

2 Kutsal ruhun kendilerini zarar görmekten koruyacağına inanan ve bu yüzden üyelerinin çıngıraklı yılanları ve bakır başlı yılanları elleriyle tuttuğu bir Hıristiyan mezhebi. ç.n.

Eylül ayında o zamana dek hiç görülmemiş tufan benzeri yağmur ve sadece özeliklerine hiç uymayan uysallıkları değil çakalların davranışlarındaki tüm tuhaflıklar, bu durumun bilinen mantık kurallarına uymadığının bir göstergesiydi. Bu noktada, tedbir dikkatten çok cesaret gerektiriyordu.

Eğer kalbi dörtnala atmaya devam ediyor olsaydı, kapının tokmağını çeviremeyebilirdi. Nasıl olduysa, tokmağı çevirme *düşüncesiyle* birlikte üzerine tuhaf bir rahatlığın çöktüğünü hissetti. Her ne kadar kalbi her vuruşta Molly'yi sarsacak bir güçle atıyorsa da, nabzı yavaşlamıştı.

Çincenin bazı lehçelerinde aynı sözcük hem *tehlike* hem de *fırsat* anlamına gelir. Şu anda, daha önce hiç olmadığı gibi, Molly bir Çinli'nin ruh haline sahipti.

Kapıyı açtı.

Çakallar ne hırladılar ne de saldırmaya yeltendiler. Dişlerini bile göstermemişlerdi.

Hem çakalların hem de kendi davranışının karşısında hayrete düşen Molly eşiği geçti ve verandaya adımını attı.

Sanki evcil köpeklermiş ve dostluğunu memnuniyetle karşılarmış gibi görünen çakallar Molly'ye yer açtılar.

Şaşkınlığı yine de tedbirli olmasına engel değildi. Kollarını kendisini savunurcasına göğsünde çaprazlayarak öylece durdu. Ama içinde, eğer elini bu canavarlara uzatacak olursa, yalnızca burunlarını sürtüp elini yalayacaklarına dair bir his vardı.

Çakallar gergin bir şekilde dikkatlerini bir Molly'ye, bir etrafı çevreleyen ormana yöneltiyorlardı. Seslerinin hızlı hızlı ve soluk soluğa çıkmasının nedeni, yaptıkları uzun koşu nedeniyle tükenmiş olmaları değil, had safhadaki endişeleriydi.

Yağmurun yıkadığı ormandaki bir şeyden korkuyorlardı. Besbelli ki bu korku alışılmış hırıltılar, dikilmiş tüyler ve meydan okumayla karşılık veremeyecekleri kadar yoğundu.

Bunları yapmak yerine, çakallar titreyip cılız sesler çıkara-

rak boyun eğdiklerini gösteriyorlardı. Kulakları saldırganca bir tutum takındıkları zamanki gibi düzleşmemiş, tersine sanki ormandaki vahşi yaratığın hafif ayak seslerini, yağmurun çatırtısına rağmen duyabiliyorlarmış gibi dimdik duruyordu.

Kuyrukları bacaklarının arasına kısmış, göğüsleri titriyor, hiç durmadan bir ileri bir geri hareket ediyorlardı. Sanki her an, vahşi bir düşmandan gelecek bir saldırıdan korunmak için, tam bir teslimiyetle tahta döşemeye yatıp karınlarını açacaklarmış gibi görünüyorlardı.

Verandada kaynaşırlarken sürü üyelerine yaptıkları gibi Molly'ye sürtünen çakallar, sanki ona dokunarak kendilerini rahatlatıyormuş gibi görünüyorlardı. Her ne kadar gözlerinde tuhaf ve vahşi parıltılar varsa da, Molly bu gözlerde tıpkı evcil köpeklerin gözlerinde her zaman görüldüğü gibi, umut verici bir güven ve bir dostluk beklentisi görüyordu.

Daha önce hiç yaşamadığı -daha doğrusu bu kadar güçlü bir şekilde yaşamadığı- şekilde alçak gönüllü bir duygu seli içini doldururken, şaşkınlığı yerini hayrete bıraktı. Bir hayret duygusuna, çocuksu bir coşkuya. Neredeyse bir paganın doğayla tek vücut olma duygusuna benzer bir duyguya.

Rutubetli hava, ıslak kürk ve buğulu amonyak aromalı misk kokusu ile ağırlaşmıştı.

Molly zihninde ressamların çoğu kez kurtlarla birlikte tasvir ettiği, ay ışığının aydınlattığı tepelerde ve ovalarda av peşinde koşan bir sürüyü yöneten, Romalıların av tanrıçası Diana'yı canlandırdı.

Yaradılışta yer alan her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğu hakkındaki güçlü farkındalık Molly'nin aklından hatta yüreğinden bile değil; milyarlarca hücresindeki mikroskobik stoplazma gelgitleri çakallara, olağandışı fırtınaya ve ormana ayın etkilediği okyanuslar gibi karşılık verirmişçesine, varlığını oluşturan en küçük yapıtaşlarından doğuyordu.

Bu olağanüstü anın etkisi, karakter olarak son derece görkemli, güç olarak son derece zorlu ve Molly'nin şimdiye kadar yaşadıklarından son derece farklı bir mistik özellikle öylesine güçlenmişti ki, Molly'nin tüm benliğini korkuyla karışık bir huşu kapladı ve neredeyse haz veren tuhaf bir heyecanla titredi. Hızla ve kesik kesik soluk alıyordu ve dizlerinin bağı çözülmeye başlamıştı.

Derken, tüm çakallar kendilerini ormandan buraya süren korkudan çok daha büyük bir dehşetin pençesine düştüler. Cılız seslerle umutsuz panik çığlıkları atarak hızla verandayı terk etmeye başladılar.

Kaynaşarak yanından geçerlerken, ıslak kuyrukları Molly'nin bacaklarına çarpıyordu. Aralarından birkaçı dönerek, sanki Molly korkularının nedenini anlayabilir ve onları inlerinden buraya kadar kovalayan, gerçek ya da hayali düşmandan koruyabilirmişçesine yalvaran gözlerle Molly'ye baktı.

Basamaklardan hızla inerek fırtınanın içinde neredeyse birbirlerine yapışmış bir halde savunma düzeninde ilerlediler. Artık avcı değil avdılar.

Yağmurdan sırılsıklam olmuş postları gövdelerine yapışmış, eğilmiş iskeletlerini ve cılız kaslarını ortaya çıkarmıştı. Çakallar o ana kadar Molly'nin gözünde her zaman gözü pek, güçlü yaratıklardı; fakat bunların yitik, ne yapacağını bilmeyen, neredeyse zavallı bir görüntüleri vardı.

Molly basamakların başına gitti ve çakalların ardından baktı. Son derece mantıksız ve rahatsız edici bir dürtü olmakla birlikte içindeki çakalların peşinden gitme isteğini zorlukla bastırıyordu.

Çakallar gecenin karanlığında, ormanda ve tuhaf bir ışıltıyla parlayan yağmurun altında sık sık dönüp geriye bakarak evden uzaklaştılar ve tepenin zirvesine doğru ilerlediler.

Aniden takipçilerinin kokusunu almışlarcasına gri renkli hayaletler gibi sessizce ve hızla çamların arasına daldılar. Ve gözden kayboldular.

Molly ürpererek kollarını göğsünde kavuşturdu ve farkında olmadan tutmuş olduğu soluğunu bıraktı.

Gergin ve ihtiyatlı bir halde öylece durdu; ama sürüyü takip eden bir şey yoktu.

Bu dağlarda çakalların, kendileriyle baş edebilecek yetenekte doğal düşmanları yoktu. Kalan birkaç tane ayı yabani meyveler, yumrular ve taze köklerle beslenir; balıktan daha büyük bir avın peşine düşmezdi. Her ne kadar insanların verdiği zararlardan kendini kurtarabilen vaşak sayısı ayılardan çoksa da, onlar da yalnızca kemirgenler ve tavşanlarla beslenir; karınlarını doyurmak, hele eğlenmek için bir başka yırtıcının peşine asla düşmezlerdi.

Gittikleri halde çakalların misk benzeri kokusu havada kalmıştı. Gerçeği söylemek gerekirse, koku azalmamış tersine daha da yoğunlaşmış gibiydi.

Merdivenin başında duran Molly, bir elini verandanın dışına doğru uzattı. Bu serin sonbahar gecesinde parmaklarının arasından süzülen ışıltılı yağmurun hiç umulmayacak kadar sıcak olduğunu fark etti.

Fosfor gibi parlayan yağmur suyu, eklemlerindeki kırışıklıkları belirginleştirmişti.

Molly avucuna baktı. Elindeki diğer çizgilerden daha parlak görünen zekâ, kalp ve hayat çizgileri, elindeki kırışıklara bakarak gelecekten haber verme yeteneği ile birlikte, daha önce haberdar olmadığı bazı çingene genlerini açıkça ortaya çıkarırcasına aniden esrarengiz bir anlamla titreyerek ışıldamaya başladı.

Şiddetle yağan yağmurun altından elini çekip kokladığında, daha önce çakallara atfettiği kokunun çok daha güçlüsünü algı-

ladı. Parfüm denilecek kadar hoş bir koku olmamakla birlikte, rahatsız edici de değildi ve baharat kokularının sindiği bir aktardaki hava gibi yoğundu.

Molly daha önce hiç buna benzer bir koku duymamıştı. Ama bu eşsiz kokunun karmaşık yapısında, kokunun doğasında saf olarak bulunan rahatsız edecek derecede tanıdık bir öz olduğunu fark etti. Bu özü kesin olarak tanımlamaya ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bir türlü ne olduğunu çıkaramıyordu.

Çeşitli esanslar ve egzotik yağların karmaşık bir karışımı gibi kokuyor olsa da, yağmur suyu bildiğimiz suyun özelliğinde ve kıvamındaydı. Suyu başparmağı ile parmak uçlarında ovalayınca, olağandışı hiçbir şey hissetmedi.

Molly yavaş yavaş, verandada çakalların geri dönmesini umduğu için oyalandığını fark etti. Onların arasında, aslan sürüsünün içindeki bir kuzu gibi, durur ve bir keşfin eşiğinde titrerken, yeniden yaşamaya can attığı dehşet verici bir deneyim yaşamıştı.

Çakallar tekrara ortaya çıkmayınca, Molly'nin içini tarifsiz bir kayıp duygusu kapladı. Bunun yanı sıra, daha önce ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden olan izleniyormuş hissi de yeniden ortaya çıkmıştı.

Orman kimi zaman Molly'ye yemyeşil bir katedralmiş gibi görünürdü. Çamların devasa gövdeleri katedralin geniş salonundaki sütunlar, etrafa uzanan dalları ise katedralin yüksek kubbesindeki çapraz ve yelpaze tonozlardı.

Ormanın saygı uyandıran sessizliğinin yerini sağanak yağmurun gürültüsünün almasıyla, ağaçları sarıp sarmalayan karanlık, önceki gecelerdekinden çok farklı bir nitelik kazanmış gibiydi. *Bu* katedralin tanrısı karanlıklar prensiydi.

Bir kez daha huzursuzluğa kapılan Molly, basamaklardan uzaklaşarak verandada geriye doğru çekildi. Tamamen dişlerden ve öfkeden oluşan bir şeyin ormandan fırlayarak üzerine

atılacağından neredeyse emin bir halde, gözlerini bir an bile etrafı çevreleyen ormandan ayırmamıştı.

İçeri girip kapıyı kapattı, kilitledi. Bir an titreyerek olduğu yerde kaldı.

Bu duygusallığı onu şaşırtmaya ve rahatsız etmeye devam ediyordu. Kalbinden çok beyninden kaynaklanan bir tür içgüdünün etkisinde, bir kadından çok bir genç kızın aşırı heyecanlı tepkileriyle hareket ettiğini hissetti ve bu hiç hoşuna gitmedi.

Ellerini yıkamaya can atarak hızla mutfağa doğru yürüdü. Mutfağın açık kapısına yaklaştığında, ocağın üzerindeki ışığın kendisine bir bardak süt ısıttıktan sonra bıraktığı gibi hâlâ yanmakta olduğunu gördü.

Kapının eşiğine gelince aniden mutfakta biri olduğu hissine kapılarak duraksadı. Çakallarla meşgul olurken arka kapıdan içeriye girmiş olan biri.

Had safhada duygusallık. Ahmakça. İçeride onu bekleyen davetsiz bir misafir yoktu.

Mutfağa girerek doğruca arka kapıya gitti ve kapıyı yokladı. Kilitliydi. Güvenliydi. Hiç kimsenin buradan içeri girmesine imkân yoktu.

Işık saçan yağmurun parıldayan örtüsü geceyi gümüş rengine boyuyordu. Payetlerle işlenmiş bu maskenin ardından binlerce göz onu süzüyor olabilirdi.

Mutfak masasının yanındaki pencerenin storunu kapattı. Aynı şekilde, lavabonun üzerindeki pencereninkini de.

Musluğu açıp suyun sıcaklığını tahammül edebileceği kadar yükselttikten sonra, duvara takılı olan sabunluktan aldığı sıvı sabunla ellerini sabunladı. Sabun portakal gibi kokuyordu ve memnuniyet verecek kadar saf bir kokuydu.

Çakallardan hiçbirine dokunmamıştı.

Bir an için ellerini neden bu kadar kararlı bir şekilde ovdu-

ğunu anlayamadı. Derken eline bulaşan yağmur suyunu temizlediğini fark etti.

Tuhaf kokulu yağmur ardında bir his bırakmıştı... kirlilik.

Ellerini haşlanmışçasına kıpkırmızı olana dek duruladı. Sonra biraz daha sabun alarak ikinci kez sabunlamaya başladı.

O özün içindeki Molly'nin tam anlamıyla adlandıramadığı karışık egzotik, buğulu ve amonyaklı kokular belli belirsiz tanıdık gibiydi. Ellerindeki kokuyu temizlemiş olmasına rağmen koku şimdi beyninde geri dönmüştü ve Molly bu kez kokunun ne olduğunu çıkarabildi: Meni.

Bir baharatçı dükkânındaki çeşitli egzotik kokuları andıran havasının altında, yağmur meninin o üretken kokusunu yayıyordu.

Bu, gözüne öyle saçma, öyle anlamsız derecede Freudyen görünmüştü ki, Molly tekrar uyuyup uyuyamayacağını merak ediyordu. Ya da nöropsikotik bir serüvene sürüklenip sürüklenmeyeceğini.

Esrarengiz ışıltı, meni yağmuru, korkuya kapılmış çakallar: Yataktan kalktığı andan, köpük içindeki lavaboya kadar geçen süre içinde yaşadıklarının her adımı, her anı bir halüsinasyon özelliği taşıyordu.

Musluğu kapattı. Akan suyun sesinin kesilmesiyle bir an sessizlik olacağını düşündü. Ama bu mevsimsiz sağanağın muazzam kükremesi hâlâ daha devam ediyordu. Ya gerçekti ya da bitmek bilmeyen acayip bir rüyanın fon müziğiydi.

Evin başka bir köşesinden gelen keskin bir çığlık, fırtınanın monoton uğultusunu yırtarak yankılandı. Üst kattan gelmişti. Bir çığlık daha duyuldu. Neil. Huzurlu, sakin, soğukkanlı kocası gecenin karanlığında çığlıklar atıyordu.

Sekiz yaşından başlayarak yaşadığı sayısız şiddet deneyimiyle, Molly buna son derece atik bir şekilde tepki gösterdi ve

duvardaki telefonun ahizesini kaptığı gibi çevir sesi gelmediğini fark etmeden 911'i tuşladı.

Açık hattan titreşen, korkutucu elektronik sesler geliyordu. Pes perdeden ses patlamaları, tiz düdük ve haykırış sesleri.

Telefonu kapattı.

Bir silahları vardı. Üst katta. Komodinin çekmecesinde.

Neil bir çığlık daha attı.

Molly bir an için kilitli kapıya bakınca, çakallarla birlikte gecenin karanlığına karışma hissini tekrar duydu. Her şey -deli ya da genç bir kız gibi budala ve isterik- olabilirdi; ama korkak değildi.

Doğruca bıçakların durduğu çekmeceye gitti ve içlerinden en öldürücü olanını aldı.

3

Molly'nin ışığa, ışığın göz kamaştırıcı harika parlaklığına ihtiyacı vardı; ama elektrik anahtarına dokunmadı bile. Evin içini, içeriye girmiş olabilecek herhangi bir davetsiz misafirden çok daha iyi biliyordu ve evin içinde dolaşırken karanlık onun müttefiki olacaktı.

Kasap bıçağının karanlığı yaran sivri ucunun bıraktığı izi takip ederek mutfaktan koridora, oradan merdivenlere yürüdü.

Basamaklardan birkaçı gıcırdadı, ama fırtınanın gümbürtüsü merdivenleri telaşla tırmanırken çıkardığı bu sesleri bastırmıştı.

Üst katta fırtına, çatı pencerelerinde ışıklar saçan galaksi tasvirleri çizmeye devam ediyordu. Çizdiği bu desenlerin belli belirsiz görüntüleri, koridorun zemininde kaynaşıyordu.

Yatak odasına yaklaşırken öncekilerden daha hafif bir çığlığın eşlik ettiği bir inilti duydu.

Kalbi sıkışıyor, içinde hapsolduğu kaburgalara sertçe çarpıyordu.

Molly kapıyı itip karanlık yatak odasına girdiğinde, elindeki kasap bıçağı yeraltı sularını ararken kullanılan çatal çubuk gibi,

sanki bu defa su değil kan arıyormuşçasına, içerideki saldırgan mütecavizin yerini bulmuş gibi aşağı yukarı sallanmaya başladı.

Parıldayan yağmurun cıva renkli ışığı, odanın içinde akıcı bir kararsızlıkla anaforlar çiziyor, bu yüzden odanın her tarafı aydınlanmıyordu. Gölgeler titreyip kalp gibi atıyordu; içlerinden bazıları gölgeden öte bir şey olabilirdi.

Molly yine de bıçağı indirdi. Bu yakın mesafeden, kocasının inleme ve çığlıklarına yalnızca boğuştuğu bir kâbusun neden olduğunu anlamıştı.

Neil'in uykusu genellikle bir öykü kadar sakindi, derin ve sağlamdı. Uyku onu öyküye taşıdığında konusu yatıştırıcı, hatta komik olurdu.

Molly birkaç kez Neil'in rüyasında gülümsediğini görmüştü. Bir defasında da, uyanmadan, yüksek sesle kahkahalar atmıştı.

Bu Çarşamba sabahının erken saatlerinde gelişen olaylar dikkate alınırsa, geçmiş geleceğe bir rehber gibi kılavuzluk etmiyordu. Neil'in şimdi gördüğü rüya, Molly'nin onunla aynı yatağı paylaştığı yedi yıl boyunca gördüğü rüyalardan kesinlikle çok farklıydı. Korku içinde aldığı soluklar ve attığı dehşet çığlıkları, tüm benliğini amansızca saran dehşet tarafından kovalandığı uyku ormanlarında umutsuzca koşturduğunu gösteriyordu.

Molly başucu lambalarından birini açtı. Aniden yayılan ışık kocasını uyandırmadı.

Ter, Neil'in kahverengi saçlarını koyulaştırıp neredeyse siyahlaştırmış , kaygıyla kasılan yüzü parıldıyordu.

Bıçağı komodinin üzerine koyan Molly, "Neil," diye seslendi.

Adının yumuşakça söylenmesi de Neil'i uyandırmadı.

Dahası, sanki ölümün yakındaki acımasız sesini duymuşça-

sına başını şiddetle iki yana salladı. Boyun kasları gerilmiş, sanki içine zamansızca koyulduğu bir kefenmiş gibi elleriyle çarşafı büküyordu. Kesik kesik, korku dolu soluklar alıyor, çığlık atmaya çalışıyordu.

Molly bir elini omzuna koydu. "Tatlım, rüya görüyorsun."

Neil boğuk bir çığlık attı ve sanki Molly elinde bir bıçakla kendisine saldıran bir katilmiş gibi, kadının bileğinden yakaladığı elini geriye doğru bükerek yatakta doğruldu.

Uyanmıştı ama hâlâ rüyanın etkisinde gibiydi. Gözleri korkudan büyümüş, yüz hatları yaşadığı sarsıntının etkisiyle sertleşmişti.

Molly acıyla yüzünü buruşturdu. "Hey, bırak. Benim."

Neil gözlerini kırpıştırdı, titredi ve Molly'nin bileğini bıraktı.

Molly acıyan bileğini ovuşturarak bir adım geri çekildi. "İyi misin?"

Üzerindeki örtüyü bir kenara fırlatan Neil yatağın kenarına oturdu.

Üzerinde yalnızca pijamasının altı vardı. Her ne kadar iri yarı bir adam değilse de -bir yetmiş yedi boyunda ve sağlam yapılıydı- güçlü omuzları ve adaleli kolları vardı.

Molly onun kollarına, omuzlarına, göğsüne dokunmaktan hoşlanırdı. Neil de kendini güçlü ve dolayısıyla güvenilir hissederdi.

Neil'in fiziği karakterini tamamlardı. Molly ona her zaman güvenebilirdi.

Kimi zaman Neil'e son derece masum bir şekilde, tesadüfen dokunurdu... ve bunu anında yıldırımın ardından gelen gök gürültüsü gibi, bir şehvet duygusu izlerdi.

Neil her zaman kendinden emin ama yumuşak, sabırlı ve neredeyse utangaç bir âşıktı. Daha girişken olan Molly, genellikle yatağa atılan değil de yatağa atan olurdu.

Yedi yıl sonra bile, bu cüretkârlığı Molly'yi hâlâ şaşırtıyor ve keyif veriyordu. Başka bir adamla asla böyle olmamıştı.

Bu sinir bozucu gecede bile, çatıyı döven parlak yağmura ve çakalların huzursuz eden anısına rağmen, kocasını görür görmez içinde tensel birtakım istekler uyanmıştı. Dağınık saçları, hafifçe uzamış sakalıyla yakışıklı yüzü; bir oğlan çocuğununki kadar yumuşak ağzı.

Neil elleriyle yüzünü silerek uykunun son kalıntılarını da temizledi. Başını kaldırıp Molly'ye baktığında, mavi gözlerindeki gölgeler her zamankinden daha yoğunmuş gibiydi. Tıpkı bir safir gibi. Koyu gölgeler gözlerinin mavilerinde, sanki bir kâbustan fırlayıp gelen zehirli örümcekler hâlâ gözünün önünde oradan oraya koşuşturuyorlarmış gibi, hareket etti.

"İyi misin?" diye sordu Molly tekrar.

"Hayır." Neil'in sesi, sanki uykusundaki kovalamacanın verdiği bitkinlikten duyduğu acı ve susuzluktan çatlamışçasına gıcırtılıydı. "Ulu tanrım, neydi *o*?"

"Ne neydi?"

Neil yataktan kalktı. Gövdesi çekilmiş bir yay gibiydi; tüm kasları gerilmişti. Gördüğü rüya bütün vücudunu sonuna kadar kurulmuş bir saat zembereği gibi germişti.

"Kâbus görüyordun," dedi Molly, "uykunda haykırdığını duydum."

"Kâbus değil, daha da beter bir şeydi." Tedirgin bir şaşkınlıkla odaya göz gezdirdi. "O ses."

"Yağmur," dedi Molly ve pencereyi işaret etti.

Neil başını iki yana salladı. "Hayır. Yalnızca yağmur değil. Yağmurdan öte... ondan daha güçlü bir şey."

Neil'in görünüşü Molly'nin huzursuzluğunu artırmıştı. Sanki yarı trans halindeydi ve kâbusun etkilerini tamamen üzerinden atamıyordu.

Neil ürperdi. "Bir dağ vardı ve çöküyordu."

"Dağ mı?"

Neil başını geriye atıp, açıkça görülen bir endişeyle yatak odasının tavanını inceleyerek, sesinde ilk baştaki gıcırtının yerini alan ipnotize edici yoğunluğun yumuşaklığıyla, "Kocamandı. Rüyada. Muazzamdı. Bir dağ, kayalıkları demirden daha siyah, yavaşça çöküyordu. Sen koşuyor, koşuyordun... ama bir türlü altından kaçamıyordun. Gölgesi senin önünde hızla büyüyordu... senin kaçmayı umabileceğinden daha büyük bir hızla."

Yumuşak, ama en az harp çalan bir sanatçının penaları kadar keskin bir sesle söylediği sözcükler Molly'nin sinirlerini titreştirdi.

Molly ortamı yumuşatmak amacıyla, "Ah. Bir Chicken Little[3] rüyası," dedi.

Neil'in bakışları tavanda sabitlenmişti. "Yalnızca bir rüya değil. Burada. Şu anda." Nefesini tutarak etrafı dinledi. Sonra da, "Yağmurun ötesinde bir şey... çöküyor."

"Neil. Beni korkutuyorsun."

Bakışlarını indirerek Molly'yle göz göze gelen Neil, "Yukarılarda bir yerde ezici bir güç var. Gittikçe artan bir baskı. Bunu sen de hissediyorsun."

Gökten ay bile düşmüş olsa, Molly ayın çekim gücünün kanında güçlü yeni gelgitler kopardığını kabul etmeye yanaşmazdı. Şu ana kadar hayatın dizginlerini elinde sıkıca tutan, duyguların dörtnala koşmasına yalnızca yazdığı kitaplarda izin veren, dramı romanlarına saklayan bir biniciydi.

"Hayır," diye karşı çıktı. "Rüyanda seni etkisi altına alan yalnızca yağmurun sesiydi ve zihnin bunu esrarengiz bir şeye

---

3 *Chicken Little* adıyla da bilinen ve yazarı bilinmeyen *The Sky is Falling* adlı eski bir fabl. Öykü, başına düşen bir meşe palamudu nedeniyle gökyüzünün çökeceğine inanan bir tavuğun hikâyesidir. Deyim aynı zamanda yakında bir felaket kopacağına dair boş inançları anlatmak için de kullanılır. ç.n.

dönüştürerek bir dağ haline getirdi."

"Aynı şeyi sen de hissediyorsun," diye ısrar etti Neil ve yalınayak pencereye doğru gitti.

Başucu lambasından yayılan kehribar renkli zayıf ışık, ormanı duvak telleri ile kaplayıp, toprağı gümüş rengine boyayan sağanağın yarattığı ışıltıyı bastırmaya yetmiyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Neil.

"Tuhaf bir mineral, bir tür kirlilik sanırım," diye karşılık verdi Molly, kendisine başından beri yaptığı ama büyük bölümünü kabul etmediği açıklamalara sığınarak.

Kendisini çakalların arasında tehlikeye atmaya zorlayan merak ve şaşkınlık, titremesine neden olan bir korkuya dönüşmüştü. Kişiliğine hiç uymayan bir korkaklıkla, yatağında olmayı, örtülerin altında büzülüp, bu tuhaf fırtına devam ederken uyumayı ve olağan şafak vakti ışıklarıyla uyanmayı diledi.

Neil kanatlı pencerenin mandalını çekip, çevirip açmak için pencerenin koluna uzandı.

"*Yapma*," diye uyardı Molly, amaçladığından daha ısrarlı bir tonla.

Neil hafifçe dönerek ona baktı.

"Yağmur çok garip kokuyor. Sanki... kirliymiş gibi." dedi Molly.

Molly'nin sırtındaki sabahlığı ancak o zaman fark eden Neil, "Ne zamandır uyanıksın?" diye sordu.

"Uykum kaçtı. Çalışmak için aşağıya indim. Ama..."

Neil bakışlarını tekrar tavana çevirdi. "Orada. Hissediyor musun?"

Molly gerçekten bir şeyler hissediyor gibiydi ya da hayal gücü bunları zihninde canlandırıyordu.

Neil bakışlarıyla tavanı baştan sona taradı. "Artık üstümüze çökmüyor." Sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. "Doğuya doğru hareket ediyor... batıdan doğuya."

Molly, Neil'in içgüdüsel olarak algıladığı anlaşılan bu önseziyi paylaşmamasına rağmen, kendini -yağmura tuttuğu ve sonra da portakal aromalı sabunla hararetli bir şekilde yıkadığı- sağ elini sabahlığına silerken buldu.

"İki, üç dağ büyüklüğünde... çok büyük," diye fısıldadı Neil. Haç çıkardı -alnından göğsüne, sol omzundan sağ omzuna- ki Molly yıllardır Neil'in bunu yaptığını görmemişti.

Molly aniden duymaktan çok, yağmurun korkunç gümbürtüsünün gizlediği, kalp atışına benzer müthiş, derinden ve ağır ağır gelen bir ses hissetti.

"... sizi buğday gibi kalburdan geçiriyor..."

Neil'in, son derece garip aynı zamanda da rahatsız edici derecede tanıdık gelen, bu sözleri dikkatini tavandan ayırıp tekrar Neil üzerinde yoğunlaştırmasına neden oldu. "Ne dedin?"

"Çok büyük."

"Hayır. Ondan sonra. Buğdayla ilgili bir şey söyledin."

Sanki sözcükler ağzından farkında olmadan çıkmışçasına, Neil büyük bir şaşkınlıkla Molly'ye baktı. "Buğday mı? Sen neden bahsediyorsun?"

Molly, göz ucuyla fark ettiği titrek bir ışıkla dikkatini komodinin üstünde duran saate yöneltti. Parlayan yeşil rakamlar, temposunu çılgınca akan zamana uydurabilmek için yarışıyormuşçasına hızla, sürekli değişiyordu.

"Neil."

"Görüyorum."

Rakamlar birbiri ardına ileriye, sabah saatlerine ya da geriye, gece yarısına doğru gitmiyordu. Daha çok yüksek hızlı bir bilgisayar monitöründen hiç durmadan akıp giden matematiksel hesaplamalara benziyordu.

Molly kolundaki saate baktı -bu dijital bir saat değildi. Akrep yarım dakikada bir günü kat ederek saat yönünde hızla

dönerken, yelkovan akrepten çok daha hızlı bir şekilde saat yönünün aksine dönüyordu. Sanki Molly zaman nehrinin ortasındaki bir kayanın üstünde oturmuş, gelecek ondan tıpkı geçmiş gibi hızla uzaklaşıyormuş gibiydi.

Derinlerden gelen -insan kulağının neredeyse duyamayacağı, ama damarlarında ve kemiklerinde hissedebileceği- esrarengiz sesin nabza benzer atışları, her çarptığında Molly'nin kalbini şişiriyormuş gibiydi.

Bu eşi benzeri bulunmaz an ve hava, Molly'nin daha önce yaşadıklarına hiç benzemeyen bir deneyimdi; ama atmosfer şüphe götürmez bir şekilde, o zamana kadar görülmemiş derecede düşmancaydı.

Çakallarla birlikte, Molly'nin içgüdüleri sağduyusundan ayrılmış gibiydi. Bu nedenle ilk anda tedbirsizce davranarak verandaya çıkmıştı.

Şimdi ise içgüdüleri ve sağduyusu yeniden bir aradaydılar. Hem sezgileri hem de uyuşuk durumdaki sağduyusu, her ne kadar bunun ne olduğunu henüz tam olarak kavrayamamışlarsa da, kendisinin ve Neil'in ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu söylüyordu.

Molly, Neil'in de bu gerçeğin farkında olduğunu gözlerinden okuyordu. Birlikte, birbirlerine karşılıklı olarak itirafçı ve günah çıkartan papaz rolü oynayarak, geçirdikleri bunca yıldır aralarında sözcükleri gereksiz kılan bir düşünce ve ruh birlikteliği oluşmuştu.

Molly kendi başucundaki komodinin çekmecesinden 9 mm.lik tabancayı çıkardı. Silahı her zaman dolu olarak tutardı; yine de mermilerinin eksik olmadığından emin olmak için tabancanın şarjörünü çıkararak kontrol etti. Işıl ışıl parlayan on tane bakır kovan.

Şarjörü tekrar yerine taktıktan sonra silahı makyaj masasının üstüne, saç fırçasıyla el aynasının yanına, kolayca ulaşabi-

leceği bir yere koydu.

Odanın karşı tarafındaki şifoniyerin üstünde, annesinden hatıra kalan altı tane antika müzik kutusu duruyordu. Hepsi de kendiliğinden madeni seslerle tıngırdayıp ahenksiz gürültüler çıkartmaya başlamışlardı: Uyumsuz bir şekilde çalan altı değişik melodi.

Bunlardan ikisinin kapağındaki, saat mekanizmasına bağlı olarak hareket eden porselen figürler canlanmıştı. Bir tanesinde bir kadın ve bir adam Viktorya tarzı süslü giysilerinin içinde vals yapıyor, diğerinde ise bir atlıkarınca durmadan dönüyordu.

Narin notaların ahenksizliği sinirlerini tırmalıyor, sanki bir ameliyat testeresi kafatası kemiğini kesiyormuş gibi geliyordu.

Çocukluğundan beri hayatının bir parçası olan bu tanıdık nesneler, şimdi bir anda yabancı ve rahatsızlık verici şeyler haline gelmişlerdi.

Neil bir an küçük dansçıları, dönüp duran atlıkarıncayı süzdü. Görünüşe göre bu şeyler onu da huzursuz etmişti. Müzik kutularını susturmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

Bunun yerine bir kez daha pencereye doğru döndü; fakat bir dakika önce açmaya hazırlandığı pencereyi açmadı. Daha önce çektiği mandalı tekrar yerine yerleştirdi.

4

Kot pantolonlarını ve kazaklarını aceleyle üstlerine geçirirlerken, Molly Neil'e çakallardan söz etti.

Yağmurun kasvetli, monoton sesi, müzik kutularının çılgınca tıngırtısı ve ahenksiz bir melodiyle çalınan bir partisyona benzeyen, bilinmeyen bir kaynağın neredeyse bilinçaltından yükselen titreşimleri, ön verandada yaşadığı maceranın sözcüklerle ifade edilmiş halinin, gerçekte yaşadığından çok daha kaygı vericiymiş gibi görünmesine neden oluyordu. Molly, bu olayı tanımlayan korku ve merak karışımı huşu duygusunu ve verdiği şaşkınlık hissini Neil'e anlatmaya çalıştı, ama bunu beceremediğini biliyordu.

Makyaj masasının sandalyesine oturarak çakalların arasında dururken doğayla arasında kurulduğunu hissettiği bağı Neil'e tarif etmenin yolunu düşünürken su geçirmez yürüyüş ayakkabılarını ayağına geçirdi. Elleri titriyordu. Beceriksizce tutmaya çalıştığı bağcıkları sonunda bağlamayı başardı.

Hâlâ konuşurken, alışkanlıkla, tabancanın yanında duran saç fırçasını eline aldı. Durumun tuhaflığını sıradan işlere sığınarak inkâr etmenin saçmalığının farkında olduğu halde, saçlarının haline bakmak için aynaya döndü.

Aynadaki görüntüsü olması gerektiği gibiydi; fakat gördüğü diğer şeylerin hepsinde bir *yanlışlık* vardı. Arkasında gördüğü görüntü başucu lambasının aydınlattığı sıcak, dağınık yatak örtüleri dışında, derli toplu olan yatak odası değil; bunun yerine pislik içinde bir harabeydi.

Cümlesinin ortasında sesi gırtlağında tıkanıp kaldı ve fırça elinden düştü. Odanın değişmiş olduğunu teyit etmek için sandalyede geriye doğru döndü. Oda her zamanki halindeydi.

Gerçekte, doğru olmayan tek şey yatağın başucundaki saatti. Parlak yeşil renkli rakamlar, saatin ekranında düzensiz bir şekilde akıp duruyordu.

Bununla birlikte, aynada, lekelerle kaplı duvarı yosunlar ve küfler kaplamıştı. Gece lambalarının yalnızca bir tanesi kalmış, onun da abajuru yana yatmış ve çürümüştü. Kırılıp dökülmüş yatağın başucu tahtasını, Kaliforniya'nın bu dağlarına özgü olamayacak kadar sulu; yeşil-gri renkte, üzerlerinde çiğ taneleri parlayan, yaprakları nefes nefese kalmış insanların dilleri gibi görünen, taze asmalar kaplamıştı.

Molly kendisini bir kez daha yataktan hiç kalkmadığına, aşağıya hiç inmediğine; tersine, tüm bu olaylar olurken derin bir uykuda olduğuna ve hâlâ uyumakta olduğuna inandırmaya çalıştı. Yağmur ve yağmurla birlikte başlayan -çakallardan başlayıp aynada gördüklerine kadar- tüm bu gariplikların rüya olması çok daha akla yakındı.

Molly'nin yanına gelen Neil, aynadaki görüntü yalnızca dümdüz bir yansıma değilmiş de, sanki üç boyutlu bir gerçeklik, aynanın *ötesinde* bir dünya olduğunu keşfetmeyi beklermişçesine elini makyaj masasının aynasına doğru uzattı.

Molly mantıksızca bir hareketle Neil'in elini yakaladı. "Hayır."

"Neden?"

"Çünkü..."

Nell'in parmaklarını yalnızca aynanın gümüş gibi parlayan yüzeyine dokundurduğunda olabileceklerden duyduğu batıl bir korkudan başka, onu durdurabilecek inandırıcı bir gerekçesi yoktu Molly'nin.

Nell serbest olan eliyle aynaya dokundu. Dokunduğu şey yalnızca aynanın sert yüzeyiydi.

Derken, *aynadaki diğer* yatak odasında bir şey hareket etti. Artık gölge bir gölge değil, düşüncelerinin aksine yılankavi, kara bir figür; aynayı boydan boya bir hamlede hızla geçip gözden kaybolan pelerin giymiş bir adam, daha doğrusu hiçbir şekilde insan olmayan bir şeydi.

Gördüğü şey karşısında yaşadığı şaşkınlıkla nefesi kesilen Nell elini, sanki aynanın diğer tarafındaki varlığın bu tarafa doğru uzanabilecek yeteneğe sahip olduğundan eminmişçesine hızla geri çekti.

Aynı anda Molly şimşek hızıyla ayağa fırladı; önündeki sırlı camın içinden bir şeyin bu tarafa geçtiğine dair bildiği tüm yeminleri edebilirdi. Ama yatak odasında istenmeyen bir misafir yoktu.

Molly hemen yanındaki saate göz attığında, deli gibi dönmekte olan rakamlar aniden durmuştu. Saat 2. 44'ü gösteriyordu.

Kolundaki saati kontrol ettiğinde, akrep ve yelkovanın da artık dönmediğini gördü. Kol saati de dijital saat ile aynı zamanı gösteriyordu: 2. 44.

Müzik kutuları sessizliğe gömülmüşlerdi.

Minyatür atlıkarıncanın dörtnala koşan atı son bir *plink* sesi ile tamamen hareketsiz kalmış, küçük dansçılar valsin orta yerinde donmuşlardı.

Molly aniden, tepesinde Demokles'in kılıcı gibi asılı duran gerçek ya da hayali, devasa bir tehditten kurtulmanın verdiği bir rahatlama hissetti.

Tüm bedeninde zonklayıp duran sesin yarattığı titreşimlerin, yarı duyarak ama daha çok hissederek, kesildiğini fark etti.

"Ayna," dedi Neil.

Aynadan akseden görüntü şimdi içinde durdukları odanın görüntüsüydü. Ne bir yıkıntı, ne küf ve yosun kaplı duvarlar, ne de her tarafı kaplamış olan asmalar vardı.

Neil tüm dikkatini aynadan tavana yöneltti. Sonra da pencerelerden birine doğru gitti. Çevreyi saran ormana pek dikkat etmeden neredeyse tüm dikkatiyle, yağmurun bir çağlayan gibi döküldüğü karanlık gökyüzüne baktı.

"Gitti," dedi.

"Hissettim," diyerek onu onayladı Molly. "Fakat... neydi o?"

"Hiçbir fikrim yok."

Neil bunu söylerken Molly'ye karşı dürüst değildi; aynı şekilde Molly de ona.

Tanrının yardımcı bir oyuncu olmaktan öteye gitmediği yeni bir inanışın temeli olan, galaksilerin birbirleriyle bağlantıya geçmelerinin özlemiyle sarhoş olmuş bir kültür tarafından biçimlendirilmişlerdi. Herkes bu yarı dinin öğretilerinin, Lord's Prayer'ın[4] birçok insan tarafından ezbere bilinen, "*Yalnız değiliz... gökyüzüne bak... cevap orada...*" sözcüklerinden çok daha iyi olduğunun farkındaydı. Spielberg, Lucas ve Shyamalan devri çocuklarıydılar. Binlerce sinema filmi ve televizyon şovu ve on binlerce kitap; yeni bilgelerin develerinin üzerinde Beytüllahim'e giden Magus'lar[5] değil, tepelerinde çanak antenler olan seyyar laboratuvarlarının içinde bir UFO'nun iniş yaptığı yere giden bilim adamları olduğuna ve insanlığın kurtuluşu-

---

4 Lord's Prayer: İsa'nın müritlerine öğrettiği en önemli Hıristiyan duası ç.n.

5 Bebek İsa'ya ibadet etmek için Doğu'dan yola çıkarak İsa'nın doğum yeri olan Beytüllahim'e giden bilgeler. ç.n.

nun göksel krallıkta değil de, bir başka gezegende olduğuna tüm dünyayı inandırmıştı.

Molly Hollywood ve bilim kurgu yazarlarının kehanet ettiği belirtileri biliyordu. Tabii Neil de.

Bu Eylül gecesi Yakınlaşma Kuşağı'nın derinliklerine uzanıyordu. Bu kuşakta dünya-dışı teknoloji mucizelerin yegâne kaynağıydı.

Ama Molly bu bildiklerini sözcüklerle ifade etmeye hevesli değildi ve görünüşe göre Neil de onunla aynı fikirdeydi. Şaşırmış numarası yapmak, dürüst davranmaktan daha tehlikesiz gibi görünüyordu.

Belki de bunun üzerinde bu kadar az konuşmalarının kökleri, bu konu hakkında Hollywood'un ortaya bilinen iki senaryo atması olgusuna dayanıyordu; bu senaryoların birinde dünya dışından gelenler iyi huylu tanrılardı, diğerinde ise gazap ve zalimce düşüncelerle doluydular. Bu ana kadar meydana gelen bu son olaylarda, genel izleyici sınıfına giren aile programlarının sevimliliği ve pırıltısından eser yoktu.

Yağmurun tamamen kapladığı gökyüzünü incelemeyi bırakıp pencereden uzaklaşan Neil, "İhtiyacımız olacağı için değil... ama ben yine de tüfeği yanımıza alacağım," dedi.

Aynadaki harabe haline gelmiş odada hızla geçip giden esrarengiz yılankavi figürü hatırlayan Molly de makyaj masasındaki tabancayı alarak, "Ben de buna birkaç yedek şarjör alayım," dedi.

5

Çifte ve bir kutu fişek mutfak masasının üstünde duruyordu. Bunların yanında da tabanca, bir yedek şarjör ve bir kutu 9 mm.lik mermi vardı.

Mutfak ve hemen bitişiğindeki oturma odasının pencerelerindeki storlar dışarıdaki geceyi ve -her ne kadar her an her yerden gelen sesine bir şey yapamasa da- ışıltılar saçan yağmuru görmelerini engelliyordu.

Molly çevrelerini saran ve o zamana kadar dostane görünen ormanın, şimdi bilinmeyen düşman gözcülerinin sığınağı haline geldiği hissini içinden atamıyordu. Görünüşe göre Neil de Molly'nin bu paranoyasını paylaşıyordu; çünkü storları indirirken Molly'ye yardım etmişti.

İkisi de bu sırılsıklam gecede işbaşında olan esrarengiz güçlerin bu dağlara erişmesinin engellenemeyeceğini hissediyordu. Aynı anda televizyonun kumandasına doğru yürüdüler. Kumandaya ilk önce Neil ulaştı.

Sandalyeye oturamayacak kadar heyecanlı bir şekilde büyük ekranın karşısında dikilip izlemeye başladılar.

Yayın olması gerektiği gibi değildi. Bazı kanallarda ekran öyle karlıydı ki, bu kar fırtınasında yalnızca hayalete benzeyen

imgeler görülebiliyordu. Bozuk sesler çarpık çurpuk sözcüklerle bir şeyler söylüyordu. Yirmi dört saat haber yayınlayan kanallardan bazılarının sesi nispeten daha düzgündü ve nadiren kayıp titreyen görüntüler diğerlerine nazaran daha berraktı.

Haberleri sunan genç kadın -Veronica bilmem kim- yeni yetme bir yıldız adayı kadar hoştu. Bakışları hırslı, gülümsemesi en fazla bir mankeninki kadar gerçekti.

Veronica, Jack adında, eğer gazetecilik eğitimi alıp yayıncı olmasa rahatlıkla başarılı bir Calvin Klein iç çamaşırı mankeni olabilecek genç bir adamla birlikte, yazılı olmayan bir açıklamayı aktarıyordu. Yüzünde bir anda belirip, aynı anda yok olan gülümsemesiyle Jack, bir ineğinki kadar kare şeklindeki, bembeyaz dişlerini sergiliyordu.

Savaş, siyaset, suç ve hatta Hollywood ünlülerinin yaptıkları hakkındaki haberler, şimdiye kadar eşi görülmemiş bu doğa olayı ve onun şiddeti tarafından haber bültenlerinden tamamıyla çıkarılmıştı.

Gece boyunca, hiç beklenmedik bir şekilde, deniz üzerinde o güne kadarki kesintisiz olarak süren en büyük fırtına, ulaşılması olanaksız bir hızla oluşmuş, tüm -kuzey, orta ve güney- Amerika'nın batı kıyıları boyunca ilerlemişti.

Tuhaf kokulu yağışın saatte on, on üç hatta on beş santimetreye ulaştığını gösteren raporlar doğrulanmıştı. Birkaç saat içinde, Arjantin'den Alaska'ya kadar deniz seviyesindeki tüm şehirler, çeşitli derecede su baskınlarından etkilenmeye başlamışlardı.

Hem yabancı hem de bildik metropollerden canlı yayın yapan uydu kanalları, su kanallarını andıran caddelerde yüzen arabaları ve kamyonları, ailecek yarı yarıya sulara gömülmüş evlerinin çatısına çıkmış olan insanları ve yağmur sularını emmiş olan toprakların yamaçlardan çamur nehirlerine akışını

gösteriyordu.

Ekrana gelen her görüntüde, ışıklar saçan yağmur bir duvar halısının dokusundaki ince gümüş teller gibi parıldıyor, bu yüzden Arjantin, Alaska ve bunların arasında kalan ve düşsel bir ışığın gözler önüne serdiği tüm bölgeler gerçek dışı bir görüntüye bürünüyordu.

Molly felaket haberlerinden oldum olası hoşlanmazdı. Başkalarının başına gelen felaketleri izlemenin ne eğitici, ne de eğlendirici bir yanı vardı. Böyle durumlarda, genellikle, duyduğu acıma duygusu nedeniyle kendisini hasta hisseder ve televizyonu izlemekten vazgeçerdi. Şimdi ise, geleceğinin ekrandaki yabancıların kaderine bağlı olduğunu hissediyordu.

Çok kısa bir süre önce Avrupa, Asya ve Afrika'nın her yerinde şiddetli yağmurlar başlamıştı. Kuraklıktan kırılan Ortadoğu'dan tutun da, sıcaktan kavrulan Suudi Arabistan çöllerine kadar, o zamana dek görülmemiş miktarlarda yağış düştüğü raporları geliyordu. Bu görüntüleri içeren video bandının kısa süre içinde gelmesi bekleniyordu.

Son dakika haberlerinde insanı gülümsetecek tek bir şey bile yoktu. Haber masasındaki Veronica ve Jack'in elektronik gazeteciliğin ilk kuralından haberleri yok gibiydi: İzleyicilerle dostane bir bağ kur, kendini onlara sevdir ve evlerine girmeni içtenlikle kabul etmelerini sağla, otoriter ama *kibar* ol, ağırbaşlı ama *neşeli* görün.

Ne Veronica ne de Jack, gece yarısı yayın akışının onlara teslim edilmesiyle kendilerine atfedilen gelecek vaat eden genç yetenekler imasının ve aynı zamanda büyük bir hikâyenin patladığı sırada kendilerini bir anda yayında bulmalarının verdiği heyecanı tamamen bastıramıyordu. Muhtemelen uykusuzluk çeken yüz bin kadar kişiden oluşan izleyici kitleleri, dakika dakika büyüyerek milyonlarca meraklı seyirciye dönüşüyordu. Bu şanslı zamanlama sayesinde kariyerlerinde nasıl hızla iler-

leyebileceklerinin hesaplarını yaptıklarını duyar gibiydiniz.

Her ne kadar, yaşanan krizin tam olarak ne olduğu ve ne kadar ciddi olduğu henüz belirsizliğini koruyorsa da, bölgelerden gelen dramatik içerikli ve tutarlılıktan yoksun haberler bu durumu telafi ediyordu.

Altı saat önce, yağmur Amerika'nın kıyı şeridine ulaşmadan önce, bir Fransız deniz araştırma gemisinde görev yapan mürettebat, Tahiti'nin yaklaşık beş yüz kilometre güney batısında, bir anda devasa bir deniz hortumunun doğduğuna tanık olmuşlardı. Hortum, teknenin sancak tarafından beş kilometre kadar uzaktaki bir kümülonimbus bulut kütlesinden hızla dönerek inmiş ve okyanus suyunu emerek, baca kısmı yaklaşık altı yüz metreye kadar genişleyene dek şaşırtıcı bir hızla büyümüştü.

Mürettebattan birinin kaydederek teknenin uydu bağlantısı sayesinde ilettiği dijital video görüntüsünde dehşet verici büyüklükte bir oluşum görülüyordu. Araştırma gemisindeki bir bilim adamı, kasırga benzeri bu oluşumun, bulutların içinde görünmez olan tepe noktasının yaklaşık beş yüz metre çapında olduğunu tahmin ediyordu.

"Yüce İsa," diye fısıldadı Neil.

Ekranda akıp giden sahnelerin hiçbirinde, ne denizde ne de dönerek gökyüzüne tırmanan devasa sütunda o esrarengiz ışıltıdan iz yoktu.

Bununla birlikte, kapalı storların ardında davul çalan bu sıradışı yağmurun bir şekilde, kısa süre önce güney Pasifik'in uzak köşelerinde kaydedilen bu dev hortumla bir bağlantısı olmalıydı. Molly her ne kadar aradaki bağlantıyı anlayamıyorsa da, gelişen bu olayların dünya çapında bir karakter taşıması kaygılarını artırıyordu.

Televizyonda, hiddetlenen Pasifik kasırgası sakin havayı girdabına alıvermişti. Hava, sanki tanrı göksel bir reostayı

çevirmiş gibi bir anda karardı. Yıldırımların devasa pençeleri okyanusu yırtıp geçiyordu.

Eğer video görüntüsünde, hortumun huniye benzeyen ağzıyla kıyaslanabilecek herhangi bir nesne olsaydı, olayın boyutlarının yalnızca nefes kesici değil, aynı zamanda ne kadar korkunç olduğu da anlaşılırdı. Molly, hortum teknesine doğru gelmeye başladığı anda kameramanın duyduğu korkuyu hissedebiliyordu.

Deniz, yıldırımlar uçsuz bucaksız karanlık derisini yırtıyormuş da öfke ve acıyla sarsılıyormuş gibi çırpınıp kabarıyordu. Tekne devasa bir yarık gibi görünen bir dalga çukuruna düştü.

Pruvası dalga çukurunun tabanına saplandı. Tonlarca su küpeştenin üzerinden aşarak güvertede çalkalandı. Dalganın şiddeti neredeyse kameramanın ayaklarını yerden kesiyordu. Adam dengesini güçlükle sağlamıştı ki, tekne aniden titreyerek devasa bir dalgaya tırmanırken sendeledi.

Yıldız adayı spiker, Veronica, Fransız gemisinden az önceki video görüntülerini geçtikten sonra bir daha haber alınamadığını söylemek üzere yeniden ekranda belirdi.

Jack, diğer spiker, tekne mürettebatı için duyduğu endişeyi belirttikten sonra aptalca bir içtenlikle, mürettebatın güvende olduğuna inandığını; çünkü deniz araştırmacılarının bu denizleri iyi tanıdıklarını söyleyerek sözünü tamamladı.

Veronica yüzünde, tıpkı bir vantriloğun tahta kuklasının suratına kazınmış gülümseme gibi ifadesiz bir gülümsemeyle, üniversiteye giderken bir yarıyılı deniz bilimi dersi kapsamında, bir yelkenli teknede geçirdiğini söyledi.

Molly bu ikisine, sesi sanki elektromanyetik yollarda ilerleyip New York, Washington ya da her neredeyseler oraya ulaşabilirmiş gibi, çığlık çığlığa bağırmak, içinde yalnızca kibirli bir büyüklenme ve adına profesyonellik dedikleri sahte bir duygu-

sal kayıtsızlık hissi uyandıran kendini beğenmiş gazeteci tarafsızlıklarını yüreklerinden söküp atmak istiyordu.

Diğer bir görüntü ise, şu sıralarda Japonya'nın yaklaşık beş yüz kilometre batısında seyreden Amerikan uçak gemisi *Ronald Reagan*'daki askeri personelin kaydedip uydu aracılığıyla gönderdiği video filmiydi. Bu bant, yoğun bir bulutun az önce pırıl pırıl olan gökyüzünü şaşırtıcı bir hızla kaplamasını gösteriyordu.

Bunun ardından ise, uçak gemisinin güvertesindeki gözcülerin görüş alanı içerisinde, üç farklı yönde üç deniz hortumu oluşmuştu. Hortumların her birinin baca çapları, Fransızların kaydettiği hortumun baca çapını geçinceye dek hızla genişlemişti.Sesindeki korkuyu da titremeyi de bastırmayı başaramayan uçak gemisinin güvertesindeki bir subay bu inanılmaz görüntüleri naklediyordu.

Bir kez daha, ne deniz ne de fırıl fırıl dönen hortumlar yağmuru açıklayabilecek en ufak bir ipucu vermiyordu.

İnanılması güç bir şekilde, Atlantik Okyanusu ve Akdeniz'de seyreden gemiler tarafından da, video görüntüyle desteklenmeseler de, aynı devasa deniz hortumları rapor ediliyordu.

Aynı ukalaca ama cana yakın olmaya çalışan ses tonuyla, karşısındaki ekrandan akan metni okuyan Veronica, "Deniz hortumları her ne kadar katılaşmış su kütlelerinden oluşmuş dönen borular gibi görünseler de, buğu ve ince su damlalarından oluşurlar ve göründükleri kadar korkunç değillerdir," dedi.

"Ancak," diyerek araya girdi Jack, "*Ronald Reagan*'daki uzmanlar, Doppler, yani radar görüntüleri üzerinde yaptıkları gelişmiş bilgisayar analizlerine dayanarak, gözlemledikleri hortumların bu olgunun bilinen hiçbir örneğe uymadığını belirlemişlerdir. Bu *hortumlar* neredeyse katı haldeler ve stüdyoda az önce bize katılan Ulusal Hava Dairesi'nden meteoroloji uzmanı

Dr. Randolph Templeton'ın tahminine göre, bu bacaların her biri denizden dakikada yaklaşık dört yüz bin litre su çekiyor."

"Daha da fazla," dedi ekranda görüntüsü beliren Templeton "En azından bunun iki katı." Gülümsemeyecek kadar sağduyu sahibiydi.

Molly meteoroloji uzmanının gözlerinde, bilgi dolu bir beynin duyduğu ölçülü korkuyu görüyordu.

Neil'e dokunma ihtiyacı hisseden Molly, bir elini onun omzuna koydu, ama Neil'in güçlü fiziğinin her zaman verdiği rahatlığı duyamadı.

Kırışmış alnı ve ağırbaşlı ses tonuyla Jack, Dr. Templeton'a bu olayların küresel ısınmanın bir sonucu olup olmadığını sordu.

"Meteoroloji uzmanlarının büyük bir kısmı global ısınma diye bir şey olduğuna inanmıyor," diye cevapladı Templeton sabırsızca bir ifadeyle, "En azından doğal ve dönemsel olanlar dışındakilere."

Bu cümle Jack'i de Veronica'yı da şaşırtmış, yapımcı kulaklıklarına uygun bir karşı soru fısıldamayı başarıncaya kadar, ikisi de bakışlarını aynı anda stüdyonun tavanına dikmişlerdi.

"Burada, Washington'da az önce çok şiddetli bir yağmur başladı," dedi Veronica.

"Son derece şiddetli," diye onayladı Jack. Görünüşe göre yapımcı sonunda Jack'in kulaklığına bir şeyler fısıldayabilmişti; çünkü Jack, Templeton'a dönmüştü. "Fakat Dr. Templeton, sera gazlarının etkilerini herkes biliyorken..."

"Herkesin bildiği bir yığın saçmalık," dedi Templeton, "ve eğer bunun farkına varabilirsek, şu anda ihtiyacımız olan şeyin gerçek bilime dayanan analizler olduğunu..."

Neil uzaktan kumandanın tuşlarına, krizi çok geç fark eden üç büyük yayın şebekesinden birini buluncaya kadar sürekli bastı.

Spiker, kablo yayındaki haberleri sunan çiftten daha yaşlıydı ve onlardan çok daha ünlüydü. Uydu verilerini analiz eden bir uzmanla röportaj yaparken, kibirli bir tavırla üstünü başını düzeltti.

Ekranın altındaki banttan geçen biyografisine göre, uzmanın adı Dr. Sanford Nguyen'di ve o sırada diğer kanalda Jack ve Veronica ile küresel ısınmayı tartışan Randolph Templeton'la aynı kurumda görev yapıyordu.

Soracağı soruların spikerin kulağına, görünmeyen bir yapımcı ve birinci sınıf araştırmacılardan oluşan bir ekip tarafından fısıldandığı çok açıktı; üstelik sorular ağzından öyle bir ustalıkla dökülüyordu ki, sanki bizzat kendisi kırk yıllık küresel veri toplama sistemi uzmanıymış gibiydi.

Dr. Nguyen, bu olağandışı su hortumlarının gözlemlenmesinden üç saat önce Ulusal Hava Dairesi ve diğer federal kurumların, yörüngedeki tüm cihazlarının devre dışı kaldığına dair tedirgin edici bir açıklama yaptı. Besbelli ki yüksek çözünürlükte fotoğraf çekme yeteneğine sahip ticari uydular da devre dışı kalmıştı. Çünkü elde deniz hortumlarının, bu olayın neden ve nasıl ortaya çıktığını açıklayabilecek ne yüksek irtifadan çekilmiş fotoğrafları ne de kızılötesi ya da radar görüntüleri vardı.

"Peki füzeleri izleyen askeri uydulara ne oldu?" Molly şaşırmıştı. "Ya casus uydulara?"

"Onlar da devre dışı kalmış olmalı," diye tahminde bulundu Neil.

Televizyonda, spiker Dr. Nguyen'e kozmik bir patlama ya da güneşteki lekelerin alışılmadık şiddetteki faaliyetlerinin. uzaydaki bu gözlerin devrelerini kavurmuş olup olamayacağını soruyordu.

"Hayır," diye garanti verdi Dr. Nguyen. "Açıklaması bu olamaz. Ayrıca bu çok büyük bir rastlantı olurdu. Ne kozmik bir

patlama ne de manyetik dalgalanmalar bu berbat havaya yol açamaz ve eminim ki uydularımızın kör olmasmm nedeni her neyse, bu hortumların ve fırtmaların nedeni de odur."

Yüzünü kırıştırarak en ciddi ifadelerinden birini takınan spiker, "Dr. Nguyen, en sonunda küresel ısınmanın korkunç sonuçlarını görmeye mi başlıyoruz?" diye sordu.

Nguyen'in yüzünde, hor gören bir ifade ile birlikte kendisine soruyor olması gereken cevaplanamaz, "*Lanet olsun, benim burada ne işim var?*" sorusunun verdiği şaşkınlık vardı.

Molly, "Neden yalnızca gözlem uyduları devre dışı kalsın ki?" dedi. Televizyonu işaret ederek devam etti; "Haberleşme uyduları hâlâ çalışıyor."

"Muhtemelen onları görmemizi istemiyorlar," dedi Neil, "Ama muhtemelen tehlikenin ne olduğunu da bilmemizi istiyorlar; çünkü korku insanı zayıflatır. Belki de bizi korkutmak, sindirmek ve itaatkâr bir hale getirmek istiyorlardır."

"Onlar mı?"

Neil cevap vermedi.

Molly, Neil'in ne demek istediğini anlamıştı ve Neil de onun bunu anladığını biliyordu. Ama sanki düşmanın adını anmak, içlerinde başa çıkamayacakları bir korkuyu serbest bırakacakmış gibi, her ikisi de zihinlerinden geçirdikleri gerçeği açıklamaya istekli değildi.

Neil uzaktan kumandayı elinden bırakarak televizyona sırtını döndü ve oturma odasından yandaki mutfağa ilerledi. "Ben kahve hazırlayacağım."

"Kahve mi?" dedi Molly inanamaz bir ses tonuyla.

Görünüşe göre bu basit iş; psikolojik bir inkâr, evli olduğu her şeyin üstesinden gelebilen, sarsılmaz adama yakışmayan bir tepkiydi.

"Uykumuzu tam olarak almadık," diye açıkladı Neil. "Uzun bir süre uyanık kalmamız, zihnimizi berrak tutmamız gerekebi-

lir. Kahvenin yardımı olur. İyisi mi henüz elektrikler kesilmemişken ben kahve yapayım."

Molly televizyona ve lambalara baktı. Elektriklerin kesilebileceğini hiç düşünmemişti.

Şeytani yağmurun ürkütücü ışığından başka bir ışık olmayacağı ihtimaliyle ürperdi.

"Evdeki tüm el fenerlerini toplayacağım," dedi Molly. "Ve ne kadar yedek pilimiz varsa onları da."

Evin her tarafına dağıtılmış olan el fenerleri, sürekli olarak duvarlardaki prizlerde şarj edilir haldeydi. Bir deprem esnasında maruz kalacakları karanlıkta, sarsıntıdan her yere dağılmış olan mobilyaların arasında yollarını bulmak için kullanılmak üzere hazır bekletiliyorlardı.

Neil, Molly'ye döndü. Rengi az öncekinden daha solgundu. "Hayır Molly. Şu andan itibaren ne sen ne de ben, tek başına hiçbir yere gitmeyeceğiz. El fenerlerini daha sonra birlikte toplarız. Şimdi biraz kahve hazırlayalım. Ve biraz da sandviç."

"Ben aç değilim."

"Yine de bir şeyler yemeliyiz."

"Ama Neil..."

"Bizi neyin beklediğini bilmiyoruz. Bir daha ne zaman... huzur içinde bir şeyler yeme şansımız olduğunu da bilmiyoruz."

Bir elini Molly'ye doğru uzattı.

Neil, Molly'nin yaşamı boyunca tanıdığı en yakışıklı ve en çekici bir adamdı. Onu ilk gördüğünde, yedi yıldan fazla bir süre önceydi bu, Neil rengârenk lambaların aydınlığında duruyordu ve yüzünde sıcacık bir gülümseme vardı. Yüzü o kadar mükemmel ve gözleri o kadar sevecendi ki, Molly bir an için onu Aziz Saint John'a benzetmişti.

Neil'in elini, korkudan titreyerek ve onları insanlığın karmaşık yumağından çekip alan kadere, ikisini evlilikle birbirine

bağlayan aşka duyduğu tarif edilmez bir minnetle sıkıca tuttu.

Neil onu kollarının arasına aldı. Molly de Neil'e sıkıca sarıldı.

Neil'in göğsüne yasladığı kulağıyla kocasının kalp atışlarını dinliyordu. Kalbi çok güçlü çarpıyordu. İlk önceleri endişeden hızlı hızlı atıyordu, ama sonra gittikçe sakinleşmişti.

Molly'nin kalbi de Neil'inkine ayak uydururcasına yavaşlamıştı.

Çeliğin erime ısısı çok yüksektir; fakat tungsten ile karıştırıldığında çok daha yüksek ısıda erir. Kaşmir tıpkı ipek gibi sağlam bir kumaştır; bununla birlikte kaşmir ve ipek karışımı bir kumaş çok daha dayanıklıdır ve bu kumaşların tek başlarına kullanıldığından çok daha sıcak tutar.

Molly, dünyanın omuzlarına yüklediği tüm ağırlığı yalnız başına taşıması gerektiğini çok erken yaşlarda öğrenmişti. Neil yanında olduğu sürece yalnızca bu dünyaya ait korkulara değil, onun dışından gelebilecek olanlara da göğüs gerebilirdi.

6

Her ne kadar mutfağı ve oturma odasını kahvenin güçlü kokusu doldurmuşsa da, Molly yağışa doymuş geceden duvarlara nüfuz eden yağmurun belli belirsiz ama benzersiz kokusunu alabildiğini düşündü.

Neil ile birlikte televizyonun karşısında, çifte ve tabanca kolayca erişebilecekleri bir yerde, tavuklu sandviç ve cips yiyorlardı.

Başlangıçta Molly'nin hiç iştahı yoktu. Ama ilk ısırığı almasıyla birlikte bir kurt gibi acıkmış olduğunun farkına vardı.

O ana kadar yediği hiçbir şey bu kadar lezzetli gelmemişti. Tavuk çok daha ağız sulandırıcı, mayonez daha yumuşak, turşular daha ekşi ve cipsler bundan önce yediklerinden çok daha gevrekti. Her birinin lezzeti zarif bir şekilde artırılmıştı.

Muhtemelen, ölümcül sıvının damarlarına zerk edilmesinden önce, son yemeğinin tadını çıkaran her idam mahkûmu da, yemeğin lezzetini ve kıvamı bu kadar yoğun yaşıyordu.

Televizyonda gümüşi mavi renkteki kar Fransız Alpleri'ne, Colorado dağlarına ve Moskova sokaklarına yağıyordu. Her bir görüntü yılbaşı kartlarındaki parlak pullarla bezenmiş gibiydi.

Kremlin'in kubbeleri ve minareleri daha önce hiç bu kadar

büyüleyici görünmemişti. Pırıl pırıl parlayan sokaklar ve kıvılcımlar saçıyormuş gibi görünen meydanlardaki gölgeler, coşkulu bir kutlamada aniden ortaya çıkan ve dans edip akrobatik numaralar yapan cinler, küçük periler ve peri masallarındaki diğer yaratıklar gibi görünüyordu.

Payetlerle süslenmiş gibi görünen mavi karın ilahi güzelliği, yaklaşan şeyin her ne olursa olsun, tamamen olumsuz olamayacağını düşündürtüyordu.

Denver'da şafak henüz sökmemiş olmasına rağmen, ışıldayan mavi renkli tuhaf kar fırtınasının evlerinden dışarıya çıkardığı çocuklar, sokaklarda neşe içinde hoplayıp zıplıyor, birbirlerine kartopu atıyorlardı.

Sevinçleri ve tatlı kahkahaları ekrandaki spikerin yüzünde umut verici ama kuşkulu bir tebessüm belirmesine neden oldu. "Bu olağanüstü olayla ilgili olarak üzerinde durulması gereken bir diğer ayrıntı da karın hafifçe vanilya gibi kokuyor olması," dedi.

Molly spikerin daha alttaki belli belirsiz kokuyu, tabii eğer böyle bir koku varsa, algılayabilecek denli duyarlı bir burnu olup olmadığını merak etti.

"Portakal kokusu ile karışık vanilya gibi," diye devam etti spiker.

Belki burada, San Bernardino Dağları'nda yağmur artık Molly'nin çakallarla birlikte verandada dururken koktuğu gibi kokmuyordu. Ama gece, Colorado'da olduğu gibi, bir şeker imalathanesindeki gibi koku alma duyusunu deliye çeviren hazlar vaat ediyor olabilirdi.

Kameramanın, kendisini takip etmesini sağlayarak dönen spiker, kış manzarasını; karla kaplı cadde, her mevsim yeşil kalan ağaçların safir renkli, yumuşak yığınlarla yüklü kalın dalları, fantastik bir maviliğin içinde birbirlerine sokulmuş evlerden yayılan kehribar renkli ışıkları işaret etti.

"Tarif edilemeyecek bir güzellik bu," dedi spiker. "Dr. Seuss'un öyküsünden fırlamış gibi görünen bir sahne; Whoville'deki bir sokak ve içinde Grinch'in olmadığı ışıltılar."

Kamera yüz seksen derece döndükten sonra durakladı ve karlarda oyunlar oynamak üzere toplanmış olan bir grup çocuğu yakınlaştırdı.

Yaklaşık yedi yaşlarında bir kız çocuğu, eldivenli ellerinin arasında bir kartopu tutuyordu.

Küçük kız kartopunu diğerlerine atmak yerine, sanki lunaparklarda ve karnavallarda satılan meyve aromalı buzlu şekerlerden biriymiş gibi yalamıştı. Hafifçe mavileşmiş dudaklarıyla kameraya sırıttı.

Kızdan esinlenen daha büyük bir oğlan, kendi kartopundan bir ısırık aldı. Tadını beğenmiş gibi görünüyordu.

Bu görüntü Molly'yi son derece rahatsız etmişti. Öyle ki, eğer sandviçini bitirmemiş olsaydı, kalanını olduğu gibi bırakabilirdi.

Yağmurun verdiği kirlenmişlik hissini hatırladı. Başını asla gökyüzüne doğru kaldırıp, bu yağmurun sularını emmek için ağzını açmazdı. Besbelli ki karları yiyen çocukların görüntüsü Neil'i de en az Molly kadar dehşete düşürmüştü. Uzaktan kumandayı alarak haber kanalı aramaya başladı.

7

Kirlenmiş karları yiyen çocukların görüntüsünü zihninden atamayan Molly, kısa sürede fincanlar dolusu kahve içti.

Neil ise oturduğu yerden kıpırdamadan elinde uzaktan kumandayla kanal arıyordu.

Kanallar arasında bir ileri bir geri dolaşırken, öncekinden daha fazla kanalın görüntü kalitelerinin izlenemeyecek kadar bozulduğunu ve öncekinden çok daha fazlasının yayınının tamamen kesildiğini gördü.

İki kez, ekrandaki canlı renklerin içinde ışıldayan şekiller gördükleri sinyaller yakaladılar. Şekiller her ne kadar bir kaleydoskopun alt kısmında göz kamaştırıcı bir ışıltıyla parlayan, simetrik ayna parçalarını anımsatıyorlarsa da, bu desenlerin keskin kenarları yoktu; hepsi de kıvrımlı, eğri şekillerdi. Görünüşe bakılırsa sonsuz çeşitlilikteydiler; ama ne manaya geldikleri açıkça belliydi.

Şekillere Molly'nin telefonda duyduğu, titreşen elektronik sesler eşlik ediyordu. Cızırtıları zayıf ses sinyalleri izliyor, derken tiz ıslık sesleri duyuluyordu...

Bir anda ekrana üşüşen resmi yetkililer otoriter görünmeye çalışıyor, ama yine de telaşlı ve şaşkın, en kötüsü de kork-

muş görünüyorlardı. Bunların arasında İç Güvenlik Bakanı ve Federal Olağanüstü Hal Yönetim Dairesi'nden çeşitli yetkililer vardı.

Birçok bölgede her saat, artık saatte yaklaşık yirmi santimetre gibi görülmemiş yoğunluktaki yağışın neden olduğu, düzinelerce olay patlak veriyordu. Nehirler ürkütücü bir hızla yataklarının dışına taşıyordu. Barajlar açılan kapaklarının tahliye ettiği sulardan çok daha fazlasını kısa bir sürede topluyordu; yağmur yalnızca birkaç saat önce başlamış olmasına rağmen Oregon'da şimdiden bir baraj yıkılmış, civardaki çok sayıda küçük kasaba sular altında kalmıştı.

Büyük ihtimalle dünyanın tamamı bir felaketle karşı karşıyayken, Molly inanılmaz bir şekilde sahip oldukları evin akıbetini düşünüyordu. "Ya heyelan başlarsa?"

"Merak etme, güvendeyiz," diye rahatlatmaya çalıştı Neil onu. "Biz kayalık bölgedeyiz."

"Ben *güvende* olduğumuzu sanmıyorum."

"Epey yüksekteyiz... En yakın sel yatağından 600 metre yukarıdayız."

Molly, eğer evleri sağlam kalırsa, sanki Sloan'ların evi kendi kendine yetebilen başka bir evrenmiş gibi, dünyanın sonu dahi gelse bir şekilde hiçbir zarar görmeden kurtulabileceklerine dair mantıksız bir hisse kapıldı.

Sandviçlerini yiyip, televizyonda dünyanın içine düştüğü kargaşayı izlerlerken, Neil genellikle kanepenin yanındaki küçük sehpanın üzerinde duran telefonu yere, yanına almıştı. Arada sırada Hawaii'deki kardeşi Paul'ü arıyordu.

Kimi zaman çevir sesi yakalayabiliyor; Paul'ün cep telefonu da Maui'de çalıyor; ama kimse telefonu açmıyordu. Kimi denemelerinde ise, ahizeyi kulağına götürdüğünde, televizyondaki renkli şekillere eşlik eden elektronik sesleri duyuyordu.

Yedinci ya da sekizinci denemesinde bağlantı sağlamayı

başardı. Paul karşısındaydı.

Kardeşinin sesini duymak Neil'i heyecanlandırmıştı. "Paulie. Tanrıya şükürler olsun. Bu havada uygun dalgaları yakalamaya çalışacak kadar çılgın olduğunu düşünmeye başlamıştım."

Paul sörfçüydü. Okyanus onun ikinci tutkusuydu.

Molly uzaktan kumandayı alıp televizyonun sesini kıstı.

Neil telefonda, "Ne?" dedi. Karşı tarafı dinledi. "Evet, biz iyiyiz. Evdeyiz. Yağmur öyle şiddetli yağıyor ki, sanırım bir tekne yapmak için keresteye ve tekne çizimlerine ihtiyacımız olacak."

Molly kocasının önünde düzlerinin üzerinde dikeldi ve telefona uzanarak üzerinde HOPARLÖR yazan düğmeye bastı.

Maui'nin kuzey sahillerindeki Paul, "Bir sürü tropik fırtına gördüm; ama bunun gibisine hiç rastlamamıştım," diyordu.

"Televizyonda saatte yirmi santimetre yağış düştüğünü söylüyorlar."

"Burada durum daha da kötü," diye karşılık verdi Paul. "Çok daha kötü. Yağmur öyle yoğun ki, neredeyse yürürken bile boğulabilirsin. İnsan nefes almaya çalıştıkça, ciğerlerine havadan çok su giriyor. Yağmur tam bir *ağırsıklet*, insanı dizlerinin üstüne çöktürecek kadar güçlü. Buradaki herkes mahkeme binasına sığındık. Neredeyse dört yüz kişiyiz."

"Mahkeme binasına mı?" Neil'in alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Neden kilise değil? Kilise daha yüksektedir."

"Mahkeme binasının hem pencereleri daha az, hem de daha küçük," diye açıkladı Paul. "Bu nedenle burası tahkimat ve savunma için çok daha uygun."

Savunma.

Molly'nin bakışları tabanca ile çifteye kaydı.

Sessiz konumda çalışan televizyonda, uzaklardaki bazı şehirlerdeki, yangınları söndürecek kadar yoğun yağan yağmu-

ra rağmen, alev alev yanan binaların görüldüğü bir video görüntüsü yayınlanıyordu.

Telefondaki Paul, "*Aziz Petrus birinci mektup*, dördüncü bölüm, yedinci ayet. Sana da öyle gelmiyor mu küçük kardeşim?"

"Doğruyu ister misin? Bana daha çok *Üçüncü Türden Yakınlaşmalar* gibi geliyor," diye itiraf etti Neil. En sonunda, ne kendisinin ne de Molly'nin açığa vurmak istemedikleri düşünceleri sözcüklerle ifade etmişti. "İyi ama bunun sonu nereye kadar gidiyor; kim bilir?"

"Ben biliyorum," dedi Paul. Sesi sakin ve güvenliydi. "Gelebilecek her türlü ıstırap, acı ve kederi tüm kalbimle kabullendim."

Molly, Paul' ün tumturaklı sözcüklerle, kiliselerde okunan akşam dualarından biri olan "Ölümü Kabullenme" duasını farklı sözcüklerle ifade ettiğinin farkına varmıştı.

"Düşündüğün gibi olmayacak Paulie," dedi. "Bir şeyler... bilmiyorum ama... bu olayda olumlu bir şeyler de var."

"Molly, şu olumlu düşünme şekline bayılıyorum," dedi Paul. "Bir kasırganın içinde daima bir gökkuşağı görebiliyorsun."

"Şansıma... hayat bana iyimser olmayı öğretti."

"Haklısın. Ölüm korkulacak bir şey değildir, değil mi? Yalnızca yeni bir başlangıçtır."

"Hayır, onu demek istemedim." Molly, Paul'e verandadaki çakallardan söz etti. "Aralarında yürüyordum. Öyle uysal bir halleri vardı ki. Mucizevi bir şeydi Paul, çok keyifliydi."

"Seni çok seviyorum Molly. Sen Neil'e onu mutlu etmek, ruhunu kurtarmak için gönderilmiş tanrının bir lütfusun. Evliliğinizin ilk yılında sana kötü davrandım."

"Asla," diye karşı çıktı Molly.

Neil karısının elini tutup şefkatle sıktı.

Televizyondaki görüntülerde, yine başka bir şehirde, binalar yanmıyordu; ama burada yağmacılar dükkânların camlarını kırıyordu. Tuz buz olmuş cam yığınları, payetlerle süslenmiş gibi görünen yağmurdan daha ışıltılı değillerdi.

Paul, Molly'ye, "Yalan söylenecek zaman değil tatlım. Hele, duygularını anlıyorum muhabbeti yapılacak zaman hiç değil."

En başta Paul, Molly ve Neil'in evlenmesini onaylamamıştı. Ancak, yıllar geçtikçe bu evliliğe alışmış, en sonunda da kabul etmişti. Bundan sonra Molly ile aralarında hızla bir dostluk bağı oluşmuştu ve şu ana kadar o eski düşmanlıklardan hiç söz etmemişlerdi.

Molly gülümsedi. "Pekâlâ peder. İtiraf ediyorum. Kafamı bozduğun zamanlar olmuştu."

Paul hafifçe bir kahkaha attı. "Eminim tanrı da aynı fikirdedir. Ona uzun zaman önce beni affetmesi için yalvardım, şimdi de senin affetmeni istiyorum"

Molly'nin sesi boğazında düğümlendi. Konuyu kapatmak istiyordu. Bu konuşmanın kaçınılmaz suçlamalara dönüşmesinden endişeleniyordu. Bu bir veda zamanıydı. "Paulie... sen benim de kardeşimsin. Benim için ne kadar... değerli olduğunu bilemezsin."

"Oh, ama biliyorum. Ve şunu bil ki tatlım, annen son kitabınla gurur duyardı."

"Hoş bir ezgi, güzel bir ritim," dedi Molly. "Ama yalnızca sığ düşüncelere uşaklık ediyor."

"Hayır. Kendine işkence etmekten vazgeç. Kitabın Thalia'nın en başarılı eseriyle eşit derecede."

Gözyaşları Molly'nin görüşünü bulandırdı. "Unutma Paulie... yalan söylenecek zaman değil."

"Söylediklerimin hiçbiri yalan değil."

Televizyonun sessizliğinde yağmurun sırılsıklam ettiği bir kalabalık, gözlerindeki panik ifadesiyle TV kamerasına doğru

koşturup kamerayı geride bıraktı. Bir şeylerden duydukları büyük bir korku ile kaçışıyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Telefondaki Paul, "Bakın..." dedi. "Artık kapatmam gerek. Çok fazla zamanımızın kaldığını sanmıyorum."

"Orada neler oluyor," dedi Neil endişeyle.

"Katolik ayinini siz telefon etmeden birkaç dakika önce bitirmiştim. Ama buraya sığınanların hepsi Katolik değil. Bu nedenle avunmak için farklı şeylere ihtiyaç duyuyorlar."

Ekranda, dehşet içinde kaçan kalabalık kameramanı yere devirmişti. Kameranın görüş açısı çılgınca döndü, kaldırımın üzerine düştü ve karanlık bir ışıltıyla parıldayan su birikintilerinden, parlak su damlacıkları sıçratarak koşuşturan ayakları göstermeye başladı.

Telefonun hoparlör özelliğini kullanıyor olmalarına rağmen, telefonun ahizesini, sanki kardeşinin hatta kalması onun ahizeyi ne kadar sıkı tuttuğuna bağlıymışçasına, sıkıca kavrayan Neil, "Paulie, mahkeme binası daha güvenli derken ne demek istiyorsun? Kime karşı savunmaktan söz ediyorsun?"

Telefondaki parazitler Hawaii'den gelen yanıtın anlaşılmasını engellemişti.

"Paulie, seni duyamadık. Hat biraz parazitli. Kime karşı savunmaktan söz ediyorsun?"

Sesi tekrar duyulabilir olmasına rağmen, Paulie sanki derin bir çukurun dibinden konuşuyormuş gibiydi. "Buradakilerin birçoğu sıradan insanlar Neil. Hayal güçleri fazla mesai yapıyor olabilir. Ya da gerçeği görmektense, görmek istedikleri şey neyse onu görüyor olabilirler. Ben kendi hesabıma bir şey görmüyorum?"

"Bir ne?"

Ahizede parazitler hışırdayıp çatırdadı.

"Paulie?"

Ahizeden gelen çarpılmış, kırık dökük sözcüklerin arasın-

dan bir tanesi sanki *şeytanın* ağzından çıkmış gibiydi.

"Paulie," diye seslendi Neil. "Eğer hat kesilecek olursa, seni tekrar arayacağız. Eğer sana ulaşamayacak olursak sen bizi ara. Beni duyuyor musun Paulie?"

Geçen altyazıdan *Almanya'nın Berlin* şehri olduğu anlaşılan televizyondaki şehirde, sellerin aktığı kaldırımda sessiz son bir çift ayak da yere düşmüş olan kameranın görüş açısından geçip gitmişti.

Uzaklardaki Maui'de, Paul'un sesi sanki bitişik mutfaktan konuşuyormuşçasına bir cümlenin orta yerinde aniden yükselmişti. "... bölüm on iki, ayet on iki. Bu ayeti hatırlıyor musun Neil?"

"Üzgünüm Paulie; ama hangi kitaptan bahsettiğini duyamadım," diye cevap verdi Neil. "Tekrar edebilir misin?"

Berlin'den ıslak bir kamera merceğinin ilettiği bulanık görüntüde, ışıldayan yağmurun elmas tozlarından daha parlak, incecik damlaları su birikintileri ile kaplı sokağı bir baştan bir başa kaplamıştı.

İçgüdüleriyle korkunç bir şeyin yaklaşmakta olduğunu sezen Molly, tüm dikkatini sessiz televizyona vermişti.

Görünüşe göre hareket kesilmiş, kalabalık bir başka bölgeye gitmişti; ama arka planda konuşan ses önemli bir şeyler anlatıyor olmalıydı. Aksi halde, Berlin'den yapılan yayın düştüğü yerde bırakılan kameranın kaldırıma çarptığı anda kesilirdi.

Uzaktan kumanda cihazı hâlâ Molly'nin elindeydi. SESSİZ düğmesine tekrar basarak televizyonun sesini açmadı; çünkü kayınbiraderinin söyleyebileceği hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu.

Telefondaki Paul'ün sesi yine derin bir uçuruma yuvarlanmıştı; ama tam Neil telefonu kapatacakken bağlantının kesilmemiş olduğunu anladı. Paul yeniden kısa bir süre için karşısın-

daydı. "... büyük gazapla, çünkü zamanının az olduğunu biliyor."

Hat en sonunda tamamen kesildi. Artık parazit cızırtısı ya da tıkırtı sesleri bile gelmiyordu.

"Paulie? Paulie? Beni duyabiliyor musun?" Neil telefonun açma kapama tuşuna defalarca basarak nafile bir uğraşla çevir sesi almaya çalıştı.

Televizyonda, tıpkı merceğin üzerinden kayan bir su damlası kadar sessiz bir şekilde, muhtemelen talihsiz kameramana ait olan ve tepesinden çenesine kadar tam ortasından ikiye bölünmüş, düştüğü dehşetin verdiği korkudan dışarıya uğramış cansız tek gözüyle Berlin-Kaliforniya arasındaki mikrodalga boru hattından bakan bir insan başı, kesik kısmı kaldırıma gelecek şekilde yere düştü.

8

Molly o ana kadar elinde dolu bir silahla tuvalete gitme ihtiyacı asla hissetmemişti.

Silahı, namlusu kapıya bakacak şekilde, lavabonun yan tarafına döşenmiş olan sarı seramiklerin üstüne koydu. Silahın varlığı herhangi bir rahatlama sağlamadığı gibi, aksine içini ürpertiyordu.

Molly, bıçak kemiğe dayandığında, adaleti yerine getirmek için yeterli cesareti olsun olmasın, o noktada tetiği hiç tereddüt etmeden çekebilirdi. Bunu daha önce bir kez yapmıştı.

Yine de birisini vurma ihtimali olduğu düşüncesi midesini bulandırıyordu. O yaratıcıydı. Bir katil değil.

Molly, ileriki saatlerde karşısına neler çıkabileceğine hiç aldırmadan, kendisini bir başka insana karşı savunmak zorunda kalmamak için bu sifon kollu tuhaf dua sandalyesinde dua etti. Karşılaşmak istediği tek düşman, gerçekten de dış uzaydan gelmiş bir yaratık olmalıydı ki, onu vurduktan sonra hiçbir kuşkuya kapılmasın ve hiçbir şekilde suçluluk duymasın.

Her ne kadar mantığı o anki pozisyonunun ve ettiği duanın saçmalığı ve ironisinin farkında olsa da, tüm içtenliğiyle tanrıya yakardı. İçinde bulunduğu durumun komikliği öylesine acıy-

dı ki, Molly lanet bir kahkaha dahi atamayacak haldeydi.

Molly mutfağın uzağındaki, penceresi olmayan küçük tuvalete gitmişti. Kapının dışından, çatıyı döven yağmurun gürültüsü arasında, ağzına kadar erzak doldurduğu iki portatif buzluğu SUV'a[6] taşıyan Neil'in şangırtıları ve tangırtıları geldi.

Neil'in her iki mesleği de ileriyi düşünmeyi gerektiriyordu. Bugünlerde doğramacılık yapıyordu ve ilk tahtayı kesmeden önce iyi bir planlama ve hassas bir ölçüm yapmanın ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Neil eve tekrar dönebilecekleri zamana kadar aç kalmalarından endişeleniyordu. Daha da kötüsü, olayların gelişimi, bir daha eve dönmelerini de engelleyebilirdi.

Bir maceracıdan çok bir keşiş olan Molly -Neil, Kolomb; kendisi ise Diyojen'di- evinden ayrılmak zorunda olduğuna üzülüyordu. Tercih ettiği strateji kapıların arkasına bariyerler kurup, pencerelere tahtalar çakmak ve belanın gelip kapıyı çalmasını beklemekti. Ve bunun hiçbir zaman olmamasını ümit etmek.

Bununla birlikte, Molly, Neil'in hareketli olma tezinin çok daha akıllıca olduğunu da biliyordu. Yağmurdan ya da onun ardından gelebilecek olan şey her ne olursa olsun, yalnızken, komşularıyla birlikte olduklarından çok daha savunmasız olacaklardı.

Ellerini yıkamadan önce lavaboya doğru iyice eğildi ve akan sudan yükselen buharı ihtiyatlı bir şekilde içine çekti. Suda yağmurun kokusundan en ufak bir iz dahi yoktu.

Yağmakta olan kirli sağanak henüz şehir suyu şebekesine sızmanın bir yolunu bulamamıştı. Ya da bir yolunu *bulmuştu* ve hiç kimseye fark ettirmeden bu hoş suyun kılığında dolaşıyordu.

---

6 **Sport Utility Vehicle**, (spor amaçlı taşıt) hem çekme kapasitesi hem de kamyonet özelliğine sahip yolcu taşıma aracıdır. Araç hem minivan hem de station wagon özelliklerini bir arada barındırır. r.n.

Sabun kalıbını eline almadan önce, lavabonun yanında duran silahı sifonun üzerine- aynanın diğer tarafındaki herhangi bir şeyin uzanabileceği mesafeden uzağa koydu. Bu yeni gerçekliği yalnızca birkaç saattir yaşıyor olmasına rağmen, aldığı bu tuhaf önlemler ona böylesine doğal geldiğine göre, Molly delirdiği zaman bunu fark edip edemeyeceğini merak etti. Belki delilik sınırını çoktan geçmişti. Belki de mantıklılık sınırlarının, Neil'in dönüş yolculuğu için asla yeterince erzak alamayacağı kadar, çok ötesine yürümüştü.

Ellerini yıkadı.

Aynadaki tek görüntü kendi görüntüsüydü. Karşısındaki kirlenip harap olmuş ve tuhaf sarmaşıklar fışkırmış ya da alnından çenesine kadar ortadan ikiye kesilmiş bir yüz değildi. Hâlâ çok gençti ve gözleri umutsuzca bir umutla parlıyordu.

Yiyecek maddeleri, bir kasa şişe suyu ve temel ilk yardım malzemeleriyle dolu olan buzluklar, garajda duran SUV'a yüklenmişti. Tüm hazırlık yolların son derece kötü, havanın da bir o kadar sert olduğu yerlere yapılacak olan yolculuk için yapılmıştı.

Molly annesinin kitaplarıyla birlikte, kendi yazdığı dört kitabı ve üzerinde çalıştığı ve henüz tamamlamadığı müsveddesini de yanına almıştı. Dünyalar yok olabilirdi, ama Molly'nin görüşüne göre, yazılara dökülmüş sözcükler asla.

Molly ve Neil evden ayrılmak için gerekli cesareti toplamak üzere oturma odasında yan yana oturup televizyon izlediler.

Kargaşa etki alanını kanaldan kanala genişletmişti. Yayınları aktaran mikrodalga ana hatlarının yarıdan fazlası karlanma, ışıldama, parlama, üçüncü kuşak insan hayaletleri ve tanımlanamayan objelerle tıkanmıştı.

Bir diğer üçü ise, ekrana güçlü ışıkların nabız gibi atan, yılankavi, kaleydoskopik desenlerini taşımıştı. Bunlara vızıltılar, uğultular, tıslamalar, tiz cıyaklamalar, ıslık sesleri ve telefonu da kullanılamaz hale getiren kuş ötüşleri eşlik ediyordu.

Hiçbir haber, işe yarar hiçbir bilgi alamamışlardı.

Çok az sayıda kanal net sinyaller göndermeye devam ediyordu; resimler netti ve sesler şaşırtıcı biçimde berrak geliyordu. Ama bunlar da eğlence programları yayınlayan kanallardı.

Bir dakika kadar *Seinfeld*'in eski bölümlerinden birini izlediler. Gerçek ya da sanal bir izleyici grubu kahkahalarla gülüyordu.

Neil kanalları değiştirirken bir yarışma programı buldu. Yarışmacının çeyrek milyon dolar kazanıp, yarım milyona ilerleme şansı elde edeceği soru; *Old Possum's Book of Practical Cats* adlı eserin yazarının adıydı.

"T. S. Eliot," dedi Molly.

Cevabı doğruydu; ama bundan bir hafta sonra o çeyrek milyonun geçen haftanın gazeteleri kadar bile değeri kalmayabileceğini düşünüyordu.

Bir başka kanalda, siyah beyaz bir Kazablanka gecesinde, savaş tüm dünyayı sardığı sırada Humphrey Bogart Ingrid Bergman'a elveda diyordu.

Neil diyalogu öyle iyi biliyordu ki, başından sonuna kadar ezberden tekrarladı. Ses çıkarmasa da, dudaklarını ekrandaki oyuncularla senkronize bir şekilde hareket ettiriyordu.

Kanalları dolaşmaya devam etti: Şimdi bulduğu kanalda Cary Grant'ın yüzündeki şaşkın ifade, Katharine Hepburn'un hiç ara vermeden delice konuşması karşısında gittikçe artıyordu.

Şimdiki kanalda ise, Jimmy Stewart 1.83 boyundaki hayali bir tavşanla şakalaşıyordu.

Molly ilk anda Neil'in bu eski filmleri bu kadar büyük bir

ilgiyle izlemesinin nedenini anlayamamıştı. Çünkü kocası yalnızca birkaç dakika önce, mümkün olduğunca çabuk bir şekilde komşularını bulup, onlarla birlik olmaları gerektiğini söylemişti.

Çok geçmeden, eğer tüm dünya, dünya-dışı varlıkların egemenliği altına girerse, Neil'in bir daha bu filmlerin ya da diğerlerinin keyfini çıkarma fırsatı bulamayacağını düşündüğünü fark etti.

Ondan sonra kendisi de büyük bir aç gözlülükle, öğlen güneşinin altında bir Batı kasabasının tozlu yollarında yürüyen Gary Cooper'ı izledi. Sadeliğin erdemiyle efsunlanmış yaşamını bir homoseksüel olarak sürdüren Tom Hanks'i izledi. John Wayne'in Maureen O'Hara'nın ayaklarını yerden kesişini seyretti.

Kendisini defalarca, kalbinde tatlı bir sızı hissederek, soluğunu tutar halde buldu. Geçmişte yalnızca zaman öldürücü bir eğlence olan şeyler, şimdi gözüne tarif edilemeyecek kadar güzel ve anlamlı geliyordu.

Neil eski filmleri geçerek güncel bir program buldu. Program, aldatıcı bir şekilde "realite şov" olarak adlandırılan ve müzik eşliğinde yapılan türlü gaddarlığın sergilendiği, cehalete arka çıkan, izleyicilerin rezalet sözü verilerek tavlandığı ve gündemdeki yerlerini hiçbir zaman tam olarak yitirmeyen aptalca yarışma programlarından biriydi. Bir kadın yarışmacı, önündeki tabakta kıvıl kıvıl kıvranan sümüklüböcekleri yiyordu.

Bir başka kanalda ise gösterime yakın zaman önce girmiş bir film vardı. Filmde bir Barbie bebekten çok daha alımlı ve tıpkı onun kadar kalpsiz, çevik bir sarışın, yapılması imkânsız gibi görünen dövüş teknikleri sergiliyor, elindeki kılıcı sallayarak bir dizi düşmanın kellesini uçuruyor, kılıcı gözlerine sokuyor, büyük bir zevkle bağırsaklarını deşiyordu.

Ansızın, uzaktan kumanda kanalları gelişigüzel seçmeye

yarayan bir alet olmaktan çıkıp, nerede acımasızlık, zulüm varsa o kanalları bulmaya programlanmış bir cihaz halini almıştı sanki. Her kanalda seller gibi kan akıyor, her tarafa kanlar fışkırıyor, ekranın her yanına kanlar sıçrıyordu.

İzlediğin kadar öde prensibiyle çalışan bir porno kanalında açık açık yayınlanan vahşi bir tecavüz sahnesi ekranı doldurmuştu, ki bu kanala üye olmadıkları için bu yayını izleyememeleri gerekirdi. Filmde kurban kendisine yapılan bu hayvanca muameleden zevk alıyormuş gibi gösteriliyordu.

Bir başka kanalda, cırtlak sesli komedyenler izleyicilerin anırırcasına gülmesine neden olan adice espriler yapıyorlardı.

Ne kadar ustalıkla hazırlanmış olursa olsun, hiçbir propaganda örneği, insanoğlunun isteklerini sözüm ona rasgele seçilmiş bu zalimce eğlencelerden daha etkili bir şekilde aşağılayamazdı.

Neil kumanda cihazının kapatma düğmesine bastı ama televizyon kapanmadı. Neil bir kez daha denediyse de yine başarılı olamamıştı.

Birtakım alaycı varlıkların kontrolündeki ekranda, korkunç cinayet ve vahşi tecavüz sahneleri birbirinin peşi sıra akıp duruyordu. Ekranda insanlığın en yoz ve en acımasız halinin ürkütücü bir kurgusu gösteriliyordu.

"Bunların hepsi palavra," dedi Neil sıktığı dişlerinin arasından. "Bunlar bizi temsil etmiyorlar. *Hepimiz* böyle değiliz."

Televizyonun yayın yaptığı frekansın görünmez efendisi onunla aynı fikirde değildi ve ekranı ilkel şehvet ve kana susamışlık görüntüleri, sinematik bir lağım akıntısı kapladı.

Molly okuduğu, içindeki Yahudi esirlerin kalıtlarının yalanlarla sulanan ve başkalarının sırtından beslenen deforme edilmiş bir ağaç olduğu şeklindeki propagandalara tabi tutuldukları. Nazi ölüm kamplarından biriyle -Auschwitz, Bergen-Belsen ya da Dachau- ilgili bir yazıyı hatırladı. İşkencecileri onlardan,

ilk önce halkları hakkındaki bu uydurma geçmişi kabul etmelerini, sonra da, idamın layık oldukları mükâfat olduğunu kabullenmeden önce bunu inkâr etmelerini istiyorlardı.

Soykırımın mimarları bile, vicdanları şeytana satılmış ve ruhları çoktan cehenneme girecekler listesine işlenmiş olmasına rağmen, güçlerini kötüye kullanmalarını haklı gösterme ihtiyacı duyarlardı. Kurbanlarının, son anlarında suçlu olduklarını kabul ettiklerine ve kitlesel cinayetlerin haklılığını onayladıklarına inanmak isterlerdi. Ki bu da, cellatların -bilinç altında dahi olsa- ne kadar aşağılık yaratıklar olduklarını bildiklerini akla getiriyor.

Molly gözlerini televizyondaki iğrenç görüntülerden kaçırdı. Endişeyle storları kapatılmış pencerelere, kükreyerek yağan yağmurun çatıyı ezen ağırlığıyla sanki aşağıya doğru batırılıyormuş gibi görünen tavana bir göz attı.

Molly ölüm trenlerinin ya da ona benzer bir şeylerin istasyonda sıraya dizildiklerini hissetti. Yük vagonlarının oluşturduğu uzun katarlar, insanlardan oluşan kargolarını yüklemek ve onları, sonunda milyonlarcasının artıklarının, insanoğlunun binlerce kuşaktır meydana getirdiği güzelliklere gözleri kör, kulakları sağır yaratıkların keyfi için uçsuz bucaksız, verimli otlaklara gübre olacakları toplu mezarlarına götürmek için bekliyorlardı.

Evin tepesine bir şey gürültüyle çarptı. Takırdadı. Sonra da sessizliğe gömüldü.

Muhtemelen çatıya kırık bir ağaç dalı düşmüştü. Belki de şiddetli yağmurun sıvasını söküp götürdüğü, gevşek bir baca tuğlası kiremitlerde yuvarlanmıştı.

Ya da hayal bile edemeyecekleri garip bir ziyaretçi tavan arasından girmiş, ikinci kata inebileceği bir kapak ve merdiven bulmak için, örümcek ağı kaplı kirişlerin altındaki boşluğu inceliyordu.

"Gitme zamanı," dedi Neil.

İKİNCİ BÖLÜM

Çorak ve boş. Çorak ve boş.
Ve kötülüğün yüzündeki karanlık.

– T.S. Eliot, *nakarat, "The Rock"*

9

Gelecek ayki elektrik faturasını umursamadan, yokluklarında evi karanlığın teslim almasına izin vermemek için bu seferlik tüm ışıkları açık bıraktılar.

Sandık odasındaki lastik çizmelerini ve siyah yağmurluklarını aceleyle giydiler. Kauçuk tabandaki derin tırtıklar seramik kaplı zeminde gıcırdıyordu.

Sandık odasının dışındaki garaj, eve oranla daha soğuktu. Rutubetli havada, ıslak ahşap ve nemli kartonpiyer kokusu vardı; ama yağmur henüz içeriye sızmanın bir yolunu bulamamıştı.

Ford Explorer yüklenmiş, hazır bekliyordu. Aylık ödemeleri gözlerini korkutmuş olmasına rağmen, kısa bir süre önce on yaşındaki Suburban'larını satıp bunu almışlardı. Molly şimdi bu yepyeni ve güvenilir arabayı almış olduklarına memnundu.

Molly SUV'a doğru iki adım atmıştı ki, Neil ona çalışma tezgâhını işaret etti. Tezgâhın üstünde otuz kırk tane fare bir araya toplanmıştı. Kemirgenler son derece sessiz oldukları ve büyük bir bölümü seramik heykeller gibi hareketsiz durdukları için Molly ilk anda bu istilayı fark edememişti.

Kimi kahverengi, kimi gri renkte olan tarla ve orman fare-

leri, doğal yaşam alanlarını terk ederek sığınmak için garaja kaçmışlardı. Tezgâhın altında da en az üstündeki kadar fare vardı.

Duvarın kenarlarında ve köşelerde, iki çöp kovasının kapaklarının üstünde, bir sıra dolabın tepesinde de gruplar halinde fareler toplanmıştı.

Sayıları yüzden, belki de iki yüzden fazlaydı. Birçoğu arka ayaklarının üzerinde dikelmiş, gelebilecek bir tehlikeye karşı tetikte, titreyip bıyıklarını kıpırdatıyor, pembe burunlarıyla havayı kokluyordu.

Farelerin normal şartlarda Molly ve Neil'in içeriye girmesiyle oraya oraya kaçışmaları gerekirdi. Ama bunlar hiçbir tepki göstermemişti. Onları korkutan şey dışarıda, fırtınadaydı.

Molly bu kemirgenlerden iğrenmesine ve onları evden uzak tutmak için alışılmışın dışında önlemler almasına rağmen, bu ürkek istilacıları gördüğünde geri çekilmemişti. Tıpkı çakallarda olduğu gibi, büyük tehlikeler içeren bu gecede insanların ve farelerin ortak bir tehdit altında olduklarını fark etti.

Explorer'a bindiklerinde, Molly, "Eğer içgüdüleri farelere buraya sığınmalarını söylüyorsa, bizim dışarıya çıkmamız doğru mu?" diye sordu.

"Paul ve komşularının Maui'deki o mahkeme binasına sığınmalarının nedeni, binanın mimarisinin savunmaya çok daha uygun oluşuydu. Evimiz bir sürü penceresi ve son derece zayıf kilitleriyle... korunaklı değil."

"Belki de hiçbir yer korunaklı değildir."

"Belki de," diye onayladı Neil.

SUV'u çalıştırdı.

Fareler motorun sesine hiçbir tepki vermedi. Gözleri farların parlak ışığında kırmızı ve gümüş rengi ışıltılarla parlıyordu.

Neil merkezi kilit düğmesiyle Explorer'ın kapılarını kilitledi ve ancak ondan sonra garaj kapılarını açan uzaktan kumandaya bastı.

Molly evin kapılarını kilitlemediğini fark etti. Görünen oydu ki, anahtarlar ve kilitler artık çok fazla güvenlik sağlamıyorlardı.

Garaj kapısı Explorer'ın arkasında yukarıya doğru toparlandı. Molly kapının yukarıya doğru açılırken çıkardığı homurtuyu, yağmurun amansız gürültüsü arasında güç bela fark etmişti.

Çöken karanlık garajın içini tamamen kaplamadan önce araçtan çıkıp eve kaçma isteği tüm benliğini kapladı.

Evle ilgili umutsuz bir fantezi yakasına yapışmıştı. Sıcak bir çay hazırlayıp, bir kupaya dolduracaktı. Çin'deki Wu-I Dağları'nda yetişen, kendine özgü kokusu ile ayırt edilebilen güzel kokulu siyah çay.

Çayını sıcak oturma odasında bisküvi yiyerek içecekti. Sıcacık yün battaniyesine sarınacaktı. Ölümsüz bir tutku ve ebedi bir ıstırap içeren bir aşk hikâyesi okuyacaktı.

Gözyaşlarıyla ıslanmış son sayfayı çevirdiğinde, yağmur duracaktı. Sabah olacaktı. Gelecek artık soğuk ve kasvetli ve ulaşılamaz olmak yerine, fanilerin gözleri için bakılamayacak kadar parlak, görünmez bir ışıkla gözler önüne serilecekti.

Ama Molly kapıyı açıp çay ve bisküvi fantezisi ile basit mutlu sonların peşine düşmedi. Buna cesaret edemedi.

Neil frene sertçe basarak aracı geri vitese aldı ve geri geri giderek garajdan, rüzgârsız sağanağa çıktı. Yağmur öylesine yargısal bir güçle yağıyordu ki, yağmurun etkisiyle Explorer'ın her bağlantısı titriyor, her kaynağı zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

Molly evleri için duyduğu kaygıdan çok korkmuş fareleri düşünerek uzaktan kumandanın düğmesine basarak garaj kapı-

sını kapattı.

Yağmurun önceden soluklaşmış flüoresan ışıkları farların aydınlığında parlamış, kıvılcımlar saçarmışçasına yansımalarla kaynaşıyordu.

Evin sedir ağacından yapılmış ve zamanla tuhaf bir şekilde gümüş rengi almış dış kaplamaları, fosfor gibi parlayan yağmurla daha da parlak bir gümüş renge bürünmüştü. Çatı boyunca uzanan yağmur oluklarından, yapının her tarafını bir maske gibi örten parlak su tabakaları dökülüyordu.

Neil, Explorer'ı döndürüp yokuş yukarı, iki şeritli ilçe yoluna doğru sürdü. Meyilli garaj yolu, sürünen dev bir yılan sürüsü gibi, ama ondan daha bükümlü bir parlaklıkla akan selin yatağı halini almıştı.

SUV meyilli garaj yolunun tepesine vardığında Molly geriye dönüp hızla yağan yağmur ve vefakâr ağaçların arasından aşağıya doğru dikkatle baktı. Yanan tüm ışıklarının aydınlığında, evleri hoş geldiniz der gibi görünüyordu... ve sonsuzluk kadar uzak.

Kasabaya giden en kestirme yol, ilçe yolunun güneyindeki yoldu.

İki şeritli asfalt yol kullanılabilir haldeydi çünkü yol, gölü çevreleyen yağmurun her iki yamacından da döküldüğü sırtta ilerliyordu. Yolun bazı kısımları yağmurun tepeden sarkan ağaçlardan döktüğü çam iğnelerinin meydana getirdiği kalın, kaygan bir humus tabakasıyla kaplıydı, ama SUV bu engellere takılmadan ilerleyecek çekiş gücüne sahipti.

Ön cam silecekleri, en yüksek hızda bile şiddetli yağmurla baş edemiyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur, görüşü bulandırıyordu. Bu yüzden, Neil aracı yavaşça ve büyük bir dikkatle sürüyordu.

Doğuya doğru, orman -geçen sonbaharda çıkan yangında

bazı bölümleri yanmıştı- önce iyiden iyiye çorak topraklara, sonunda da Mojave Çölü'ne uzanan, ağaçsız ama çimenlerle kaplı bayırlara doğru alçalıyordu. Bölgede yalnızca birkaç tane ev vardı.

Sırtın batıya bakan yüzünde ise araları mesafeli olsa da çok sayıda ev vardı. En yakın komşuları, Danny ve Joey adında iki çocukları ve Semper Fidelis adında bir köpekleri olan güneydeki Jose ve Serena Sanchez'di.

Neil sağa, Sanchez'lerin posta kutusuna doğru döndü ve aracı garaj yolunun tepesinde, farları aşağıdaki eve odaklanmış şekilde durdurdu.

"Uyanıklar mı," dedi Neil.

Evin anlatılması mümkün olmayan durumu, karanlık olmasından öte bir şeyler, Molly'yi tedirgin etmişti.

Eğer Sanchez'ler evdeydiyse, hiç şüphesiz alışılmadık şiddette yağan yağmur onları uyandırmış olmalıydı. Merak içinde yataklarından kalkıp televizyonu açmışlar ve böylelikle dünyanın akıbetini öğrenmişlerdi.

Molly yağmurun monoton vızıltısını Azrail'in sesine benzetmişti ve görünüşe göre ölüm meleği ona cennetten değil, garaj yolunun aşağı ucundaki evden sesleniyormuş gibiydi.

"Gitmişler," dedi Molly.

"Nereye?"

"Ya da ölmüşler."

"Ölmüş olamazlar," dedi Neil umutla. "Jose, Serena, oğlanlar... ölmüş olamazlar."

Molly'nin mistik güçleri yazarlığının izin verdiği ölçülerle sınırlıydı. Vizyonlar görecek ya da önsezileriyle haberler verecek güce sahip değildi. Ama hiç arzu etmediği bir önsezinin kesinliğiyle konuştu: "Öldüler. Hepsi öldü."

Evin görüntüsü bir bulanıyor, bir berraklaşıyordu. Karanlık pencerelerin ardında bir hareket gördüğünü sandı. Belki de

hiçbir şey görmemişti.

Zihninde yatak odasındaki aynada gözüne ilişen şekle benzeyen, kanatlı ve yılankavi bir figür canlandırdı. Figür Sanchez'lerin evinde odadan odaya uçuyor, uğursuzca bir hazla cesetten cesede hoplayıp sıçrıyordu.

Molly titrek bir fısıltıyla konuştuğu halde, Neil ilahiler söyleyen yağmurun sesinin ardından onu duydu. "Buradan gidelim. Hemen. Çok çabuk."

10

Sanchez'lerin evinin güneyinde, sevgili karısı Calista'nın geçen Haziran ayında bir ATM'nin yanında ölümünden bu yana dul olan Harry Corrigan yaşıyordu.

Küremsi ve sivri tepeli bir çatısı olan bu taş ev, ilçe yoluna Neil ve Molly'nin evlerinden daha yakındı. Garaj yolu da onlarınkinden daha kısa ve daha az meyilliydi.

Evin ışıkları, Molly ilk kez yataktan kalkıp fırtınanın şiddetini anlamak için pencereye gittiğinde gördüğü ışıklardı. Molly bunları sert, fırtınalı bir denizde, uzaklardan geçen bir geminin ışıklarına benzetmişti.

Tüm pencereler aydınlıktı. Sanki Harry ölmüş karısını arayarak odadan odaya gezmiş, ya karısının geriye döneceğine dair bir umutla ya da onun anısına tüm ışıkları açık bırakmıştı. Camların arkasında hareket eden ya da bir anda görünüp kaybolan gölgeler yoktu.

Eğer Harry buradaysa, güçlerini birleştirmeleri gerekiyordu. Harry güvenilir bir dosttu.

Garaj yolunun ucunda, dönüş yerinde, Neil arabayı yüzü ilçe yoluna dönük şekilde park etti ve farları söndürdü.

Kontağı kapatmak üzere elini kontak anahtarına uzattığın-

da, Molly uzanarak elini tuttu ve "Motoru çalışır durumda bırak," dedi.

İçeriye birlikte girmenin tehlikeli ya da akıllıca olduğundan bahsetmelerine gerek yoktu. Tehlikeli ya da değil, daha önce bundan böyle hiçbir yere yalnız gitmeyeceklerini kararlaştırmışlardı.

Her ikisinin yağmurluğu da kapüşonluydu. Kapüşonlarını başlarına geçirdiler ve ortaçağ keşişlerine dönüştüler.

Molly, SUV'dan dışarıya çıkmaktan çok korkuyordu. Yağmurda ıslanan ellerini, portakal kokulu sabunla ne kadar büyük bir güçle ovduğunu... ve asla tam anlamıyla temizlenmiş gibi hissetmediğini hatırlamıştı.

Ama korkunun ağırlığı ya da kuşkudan felç olmuş bir şekilde sonsuza dek burada oturamazdı. Burada biçimsiz bir şekil, hareketsiz bir jest gibi oturup dünyanın sonunun gelmesini bekleyemezdi.

9 mm.lik tabanca yağmurluğunun cebindeydi. Molly sağ eliyle tabancayı kavradı.

Explorer'dan indi ve kapıyı çarpsa dahi çıkacağı ses gümbürdeyen yağmurda çok uzaklara gidemeyecek olsa da, kapıyı sessizce kapattı. Kıyamet günü bile olsa, sağduyulu olmak akla yakın görünüyordu.

Şiddetli yağmurun muazzam gücü, ayaklarını genişçe açıp dikkatle dengesini sağlayıncaya dek, Molly'yi bir an sendeletti.

Yağmurda artık yoğun bir meni kokusu yoktu. Molly kokuyu hâlâ hafifçe seçebiliyordu ama şimdi meni kokusunu tütsü, sıcak pirinç, limonlu çay kokularını anımsatan yeni ve hoş bir koku bastırıyordu. Molly bu kokuların yanında, mukayese edebileceği benzer taraflar olduğunu sanmadığı, duman kokusuna benzer bir koku daha fark etmişti.

Molly yüzünü yağmurdan korumaya çalıştı ama yağmur

bir yolunu bulup kapüşonundan içeriye girmişti bile. Yağmur damlaları artık, önceden olduğu gibi sıcak değildi.

Molly farkında bile olmadan dudaklarını yaladı. Diline gelen tat denizi hatırlatacak şekilde tuzlu değil, tatlı, hoş bir tattı.

Ama aklına mavi karları yiyen çocuklar gelince öğürdü ve tükürdü, ancak bu ağzına daha çok yağmur suyu doldurmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Garaj yolunun drenajı, içinde biriken çam iğneleri ve çınar yapraklarıyla tıkanmıştı. Dans eden büyülü ışığın telkârilerinin aydınlattığı, yaklaşık on beş santimetre derinliğinde bir su birikintisi botlarının etrafında dalgalandı.

Neil tüfeği altında rahatça taşıyabilmek için yağmurluğunun fermuarını açtı. Sol eliyle yağmurluğun her iki eteğini tutarak önünü elinden geldiğince kapattı.

Kaldırım taşından yapılmış eğimli garaj yolu sularla kaplı kaldırımdan ön basamaklara kadar uzanıyordu.

Veranda damının altına girince Molly kapüşonunu arkaya itti. Cebinden tabancayı çıkardı. Neil ise iki eliyle tüfeği kavramıştı.

Harry Corrigan'ın evinin kapısı aralıktı.

Kapının kasasında parlayan turuncu renkli ışık, kapı zilini gösteriyordu ama içinde bulundukları şartlar alışılagelmiş şekilde davranılacak şartlar değildi. Neil kapıyı botunun ucuyla dürterek, ihtiyatla içeriye doğru itti.

Kapı geniş bir yay çizerek açılırken beklediler. Kısa bir süre ıssız antreyi incelediler. Eve girdiler.

Molly ve Neil buraya, Calista'nın Redondo Beach'te öldürülmesinden önce sık sık ve Calista'nın ölümünden sonra birkaç kez davetli olarak gelmişlerdi. Dört yıl önce mutfaklarında tadilat yaptıklarında, yeni mutfak dolaplarını Neil yapmıştı. Ama artık bu tanıdık ortam son derece yabancı geliyordu.

Hiçbir şey Molly'nin hatırladığı gibi değil, hiçbir şey yerli yerinde değildi.

Birinci katta, uzun süredir alışkanlık haline gelmiş şeylerin önderlik ettiği sade bir yaşama dair sayısız kanıt vardı; iyi kullanılmış rahat mobilyalar, kır ve deniz manzaralı tablolar, şurada bir küllüğün içinde duran bir pipo, burada okuyanın kaldığı yeri bir şekerleme kâğıdıyla işaretlediği bir kitap, sevgiyle bakılmış parlak ve gür yapraklı çiçekler, mutfak tezgâhının üstündeki ahşap bir kâsenin içinde olgunlaşan mor renkli erikler...

Etrafta bir şiddet belirtisi göremediler. Dostları ve komşularından da iz yoktu.

Antrede bir kez daha merdivenlerin başında durup bir an Harry'ye seslenip seslenmemeyi düşündüler.

Ama şiddetli yağmurun çatıyı döven gürültüsü arasından kendilerini duyurmak için seslerini yükseltmeleri gerekiyordu. Bağırmalarına komşuları dışında birileri ya da bir şeyler cevap vermek için gelebilirdi.

Neil öne geçerek ikinci kata doğru çıkmaya başladı. Molly sırtını duvara yaslamış yan yan çıkıyor, böylece merdivenlerin hem üst hem de alt tarafını görebiliyordu.

Üst kat koridorundaki büyük yatak odasına açılan masif meşe kapı, menteşelerinden sökülmüştü. Neredeyse yarısına kadar yarılmış bir halde koridorun zemininde yatıyordu. Kilidin parlak madeni parçaları halının her tarafına saçılmıştı.

Sağlam ve dayanıklı her iki menteşe de kapının kasasına çerçevelerinden vidalanarak sıkıca tutturulmuşlardı. Çerçevelerin ikisi de -her çerçeve yaklaşık 7 milimetre kalınlığında olmasına karşın- kapıyı yerinden söküp atan korkunç güçle bükülmüştü. Her iki menteşenin çerçeveleriyle birlikte onları birbirine tutturan eksen pimleri de deforme olmuştu.

Eğer Harry kilitli yatak odasına sığınmışsa, bu engel fazla

dayanamamıştı.

Herkül benzeri, steroid pompalanmış, güçlü kaslara sahip hiçbir vücutçu, bir vinç ya da palanga yardımı olmadan bu kapıyı yerinden söküp atamazdı. Bu iş, çıplak elle yapıldığı düşünülürse, bir ölümlüyü aşardı.

Bir kıyım ya da önceden tahmin edilemeyecek derecede insanlık dışı, korkunç bir manzara göreceğini düşünen Molly, Neil'in peşinden yatak odasına girmek için bir an tereddüt etti. Ama eşiği aşıp içeriye girdiğinde hiçbir şiddet belirtisi görmedi.

Yüklüğün kapısı açıktı ve içeride kimse yoktu.

Neil yatak odası ile ebeveyn banyosunu ayıran kapıyı açmaya çalışınca, kilitli olduğunu gördü.

Dönüp Molly'ye baktı. Molly başını salladı.

Yüzünü banyo kapısına yaklaştıran Neil, "Harry? Harry, içeride misin?" diye seslendi.

Eğer içeriden bir cevap gelmişse bile, duyulamayacak kadar alçak bir ses olmalıydı.

"Harry, benim. Neil Sloan. İçeride misin? İyi misin?"

Hiçbir cevap alamayınca, Neil biraz geriledi ve kapıya şiddetli bir tekme attı. Kapının kilidi, göbeği olmayan basit bir iç kapı kilidiydi ve dağılması için üç tekme yetti.

Çok daha sağlam olan yatak odası kapısını yerinden koparıp atan şey her neyse, bu kapıya dokunmamış olması çok tuhaftı.

Neil eşikte durdu, derken aniden irkildi ve geriye döndü. Yüz ifadesi ta iç organlarında hissettiği dehşet ve tiksintinin neden olduğu derin sarsıntı nedeniyle çarpılmıştı.

Molly'nin bu manzarayı görmesini engellemeye çalıştı ama Molly bunu reddetti. Göreceği hiçbir şey, sekiz yaşındayken yaşadığı o korkunç günde gördüklerinden daha kötü olamazdı.

Üzerinde gözleri olmayan kafası, tıpkı cadılar bayramında fener yapılan balkabakları gibi oyulmuş olan Harry Corrigan, sırtı banyo küvetine yaslanmış bir halde yerde oturuyordu. Kısa namlulu, tabanca kabzalı pompalı tüfeğini ağzına sokmuştu.

Midesi bulanan ama çok da sarsılmayan Molly, manzarayı görür görmez arkasını döndü.

"Bu büyük acıya daha fazla dayanamamış," dedi Neil.

Molly ilk anda onun ne demek istediğini anlayamadı. Ama sonra, şimdiye dek şahit olduğu şeylere rağmen kocasının hâlâ daha bazı şeyleri inkâr etmeyi tercih ettiğini fark etti.

"Harry kendisini Calista yüzünden öldürmedi," dedi Neil'e. "Yatak odası kapısını bu hale getiren her kimse, onunla yüz yüze gelmemek için kendisini banyoya kapatıp beynini uçurdu."

"Beynini uçurdu" sözünü bu kadar kesin söylemesi Neil'i ürküttü ve ölü adamı gördüğünden bu yana kâğıt gibi bembeyaz olan yüzünün rengi, iyice solarak griye döndü.

"Ve onlar da silah sesini duyunca," diye sürdürdü konuşmasını Molly, "Ne yaptığını anladılar ve onunla daha fazla ilgilenmediler."

"Onlar," dedi Neil düşünceli düşünceli ve gecenin erken saatlerinde, devasa kütlenin çöktüğünü hissettiği anı hatırlıyormuş gibi tavana baktı. "İyi ama, tüfeği neden... onlara karşı kullanmadı?"

Cevabın evde bir yerlerde keşfedilmeyi bekliyor olabileceğinden kuşkulanan Molly, cevap vermedi. Bunun yerine koridora geri döndü. İkinci katta, arka merdivenlere gidene kadar yaptıkları yeni bir araştırmada ilgi çekici bir şey bulamadılar.

Bu tek katlık dar merdiven mutfağın bitişiğindeki çamaşırlığa iniyordu. Molly bu odanın aynı zamanda arka avluya da açıldığını biliyordu.

Görünüşe göre Harry Corrigan davetsiz misafirleri ile ilk olarak burada karşılaşmıştı. Elinde tüfeği vardı ve tüfeği bu merdivenlerde birkaç kez ateşlemişti. Tüfekten çıkan iri saçmalar, duvarları oyup delik deşik etmiş, ahşap basamaklardan iri parçalar ve kıymıklar koparmıştı.

İkinci kata doğru geri çekilirken davetsiz misafirlere ateş ettiğinde, saçmaların namludan yayılarak çıktığı düşünüldüğünde, Harry'nin bu daracık yerde herhangi bir hedefi ıskalaması mümkün değildi. Ama ne basamaklarda, ne de merdivenlerin dibinde ne bir ceset, ne de kan vardı.

Merdiven sahanlığında Molly ile birlikte duran ve bu daracık yere girmeye en az onun kadar isteksiz olan Neil, "Harry neye ateş ediyormuş, hayaletlere mi?"

Molly başını olumsuz anlamda salladı. "Yatak odası kapısını menteşelerinden koparıp atan şey hayalet değildi."

"İyi ama, ateş altında hiç yara almadan ne ilerleyebilir?"

"Bilmiyorum. Ve belki öğrenmek de istemiyorumdur." Arka merdivenlerden uzaklaşan Molly, "Gidelim buradan," dedi.

Ön merdivenlerden buraya kadar geldikleri yoldan geri gitmeye başladılar ve koridorun zemininde yatan yatak odası kapısının etrafından dolaştıkları sırada, ışıklar birden titredi ve sonra da söndü.

11

Penceresiz koridorda parlak yağmurun doğaüstü ışığı dahi yoktu. Her tarafa ölüm rüyalarındaki koridorlarm, toprak altındaki son duraklarm sonsuz karanlığı hâkimdi.

Kıyamet gününden sağ kurtulmak için gerekli taktikleri henüz öğrenmekte olan Molly, el fenerini düşüncesizce Explorer'da bırakmıştı.

Bu zifiri karanlık yerde yağmurun fısıltılı nakaratlarından farklı, açılıp esneyen, tüysüz, zar gibi kanatların çıkardığı hışırtıya benzer bir hışırtı yükseliyordu. Molly kendisine ısrarla, bu sesi yağmurluğunun cebinde bir şey arayan Neil'in çıkardığını söylüyordu.

Neil'in el fenerinin aniden parlayan ışığı bunu doğruladı. Molly tuttuğu nefesini koyuverdi.

Koridordaki karanlık, fizik kurallarına bağlı olan olağan bir karanlık gibi değil, Karanlık Görünürlük gibi, elle tutulup gözle görülür kötülüğün kurum kokulu özü gibi görünüyordu. El fenerinin ışığı Molly'nin istediğinden daha küçük bir alanı aydınlatıyordu ve ışık hareket edince, karanlık, hevesli hoplayıp sıçramalarla geri dönmüştü.

Yerde yatan kapıyı atlatmışlardı ama her tarafı saran

karanlığın içindeki bir varlık, T. S. Eliot'tan bir dizeyi ezbere okuduğu sırada yalnızca birkaç adım ilerlemişlerdi.

"Sanırım fareler vadisinde..."

Bağırmamış, tiyatro sahnelerinde kullanılan bir ses tonuyla söylemişti ama sözcükler her nasılsa, yağmurun bitmek bilmeyen gümbürtüsünü aşıp onlara ulaşmış ve Molly, bir caninin karısına yalnızca iki yüz dolar için yaptığı şeyi kendisine yapan Harry Corrigan'ın, ölü Harry'nin sesini tanımıştı.

El fenerinin, önlerinde sağa sola gidip ileri atılan, kavisler çizen ışığı sağı solu araştırdı. Kimse yoktu.

Neil el fenerini Molly'ye vererek tüfeği iki eliyle birden kavradı.

Bir elinde feneri, diğerinde tabancayı tutan Molly, tabancanın namlusunu ışık demetiyle aynı doğrultuda tuttu. Sağ tarafında misafir yatak odasının yarı açık kapısı vardı. Çalışma odasına açılan hemen hemen parçalanmış bir kapı da solunda duruyordu. Bir diğer kapı; içerisinde bir porselenin parladığı tuvalet. Harry ya da bir zamanlar Harry olan garabet veya Harry'yi taklit eden şey bu üç odadan birinde gizleniyor olabilirdi. Ya da hiçbirinde.

Şimdi de *Çorak Topraklar*'dan bir dize, daha doğrusu az önceki dizenin devamı geliyordu:

"... Ölülerin kemiklerini kaybettiği yerdeyiz."

Molly sesin çıkış noktasının neresi olduğunu anlayamamıştı. Sözcükler etrafında bir serpantin yanıltıcılığıyla bükülüyor, çarpılıyor, bir buradan bir diğer taraftan geliyor gibi görünüyordu.

Dörtnala giden kalbi şimdi çılgınca bir koşu tutturmuş, göğüs kafesine öyle merhametsizce vuruyordu ki, sanki kanında, nallanmış toynakların parke taşlarına çarptığında çıkan kıvılcımlar gibi, bir anda bir yangın baş göstermişti.

Molly'nin önce sağ avucu, sonra da silahı sıkı sıkıya kavra-

mış olan sol avucu terden kayganlaştı.

Israrlı, bezdirici karanlık, yetersiz ışık, içinden yaylı bir oyuncağın fırladığı kutuların kapaklarına benzeyen iki yandaki kapılar ve merdivenlerin başına ulaşmak için on iki metrelik bir mesafe.

Şimdi dokuz metre.

Altı metre.

Merdivenlerin yanında Molly'nin hangisi olduğunu söyleyemediği ama bunlardan herhangi birisi olduğuna inanmaya hazır olduğu bir kapı aralığından ya da bir duvardan veya başka dünyalara açılan bir ana kapıdan bir şekil çıktı.

Titreyen ışık önce adamın ayakkabılarını, fitilli kadife pantolonunun paçalarını aydınlattı.

Harry banyosunun vıcık vıcık zemininde fitilli kadife pantolonu ve fanilasıyla yatıyordu. Pantolonu kesinlikle bu taba renkteydi.

Oyulmuş kabağa benzeyen kafayı, balkabağı fenerin boş gözyuvalarını, 12 kalibrelik tüfeğin parlak namlusunun çentik çentik ettiği dişleri tekrar görecek olması ihtimali karşısında Molly'nin dizlerinin bağı çözülmüştü.

Ama görmek istediği şey ve verdiği kararla, elinin ona göstermeye niyetlendiği şeyler birbirinden farklıydı. Elindeki feneri yukarıya doğru kaldırdı; adamın dizlerini, kemerinin tokasını, fanilasını, kırlaşmış sakallı çenesini...

Tanrıya şükür ki Neil, Molly'nin yanından geçerek tüfeği ateşledi ve namluya bir mermi daha pompaladı. Molly'ye ısrarla, "Git Molly, git. Kaç buradan," diyordu.

Tüfeğin sesi koridorun duvarlarında patlamıştı ve yankıları, sanki ev birçok odacığı olan bir çanmış gibi, hâlâ çevrelerindeki ve aşağıdaki odalarda çınlıyordu.

Olanaksız olan şey burada, Molly ile merdivenlerin arasındaki karanlıkta, Molly'den yalnızca bir hamle uzaktaydı; sevim-

siz şey, cellât, ölümsüz Nefer, er ya da geç herkesin kapısını çalacak, çalacak ve gitmeyecek olan Yabancı, şimdi Molly için yitirdiği dostu, ölü Harry'nin katlanılamaz haliyle buradaydı.

Molly çılgınca sıçrayan ışığın arkasında, kararsız ışığa, aşağıya giden yolu gösteren cilalı maun merdiven tırabzanına doğru koştu. Koşarken soluna, yeniden canlanan komşusunun geriye, gölgelerin içine yıkıldığı yere bakmamıştı.

Yerden kalkıp yürümüş ve Neil'e yaklaşmış olmalıydı ki, Neil yeniden ateş etti. Namlunun ucundan çıkan alev, telaşla kanat çırpan bir yarasa sürüsüne benzeyen gölgeleri koridor boyunca kovaladı.

Molly daha önce çıkarlarken bu kadar dik olduğunu fark etmediği merdivenlere ulaşmıştı. Bir elinde fener, diğerinde tabancayla tırabzanlara tutunamadığı için, dengesini tamamıyla şansına borçluydu. Tıpkı buz tutmuş seyyar merdiven basamakları kadar acımasız basamakları pervasızca inmeye başladı, tökezledi, kolları iki yana açıldı, sendeledi ve yelken bezi gibi şişmiş olan yağmurluğuyla, iki ayağının üzerinde antreye indi.

Ön kapı açık duruyordu. Tüfek üçüncü kez patladığında, patlamanın şiddetiyle bütün ev sallandı. Molly ışıklar saçan yağmura karşı sığınak olacağı kuşkulu olan bu sevimsiz yerden kaçtı.

Kapüşonunu takmamıştı. Sel gibi yağan yağmur yüzünü, saçlarını yıkadı ve aynı anda birkaç damlası ensesinden içeri süzülüp omurgası boyunca ilerledi ve en zayıf anında fırsattan yararlanan bir ırz düşmanının parmağıymış gibi, kaba etlerinin arasındaki yarığa ulaştı.

Garaj yolunun sularla kaplanmış dönüş yerinde, Explorer'ın sürücü kapısına doğru yürüdü. Yürürken, çizmeleri yumuşak topaklara benzeyen bir şeylere çarpıyordu.

El fenerini bu şeylere çevirdiğinde ölü kuşları gördü; gaga-

ları sessiz bir çığlıkla aralanmış, gözleri camlaşmış yirmi, otuz, kırk belki de daha fazla ölü kuş sanki uçarlarken sellerin bastığı gökyüzünde boğulmuş ve yağmur gibi yağmışlarcasına, gümüş renkli su birikintisinde aşağı yukarı sallanıyorlardı.

Neil hızla evden çıktı ve çalışır durumdaki SUV'a doğru koştu. Peşinden gelen bir şey yoktu, en azından şimdilik.

Direksiyonun arkasına yerleşen Molly, el fenerini ön konsoldaki bardak tutacağına koyup, silahı da bacaklarının arasına sıkıştırdı ve el frenini indirdi.

Molly aracı hareket ettiği sırada, Neil de elindeki kızgın çelik ve yanmış barut kokan Remington'la içeriye daldı ve araba ilerlemeye başladığında kapıyı kapattı.

Tüylerle kaplı gölcüğü geçip, sanki pırıl pırıl parlayan gümüşi-siyah renkli yılan pullarıyla kaplıymış gibi görünen garaj yolunu tırmanıp ilçe yoluna çıkarak bu tekinsiz felaket bölgesinden kaçıp bir diğerine doğru ilerlemeye başladılar.

12

Küçük çapta bir Niyagara Şelalesi'nin aktığı, kızak yarışlarının yapıldığı pistler kadar kaygan bu yolda sürat yapmak budalalıktan da öte, çılgınlığa eşitti. Buna rağmen, kasabaya bir an önce varmaya can atan Molly arabayı son sürat kullanıyordu.

Emdikleri suyun ağırlığıyla sarkıp kırılmış ince ağaç dalları yola düşerek oraya buraya yayılmışlardı. Yolu kaplayan yağmur suları, aracın az ilerisinde yolu görünmez hale getiriyor, bu yüzden Molly önüne çıkan engelleri neredeyse üzerlerine çıktığında fark edebiliyordu.

Benliğini kaplayan dehşet duygusu Molly'yi usta bir şoför yapmış, güçlü hayatta kalma içgüdüsü muhakeme yeteneğini geliştirip tepki süresini neredeyse yarım saniyenin altına düşürmüştü. Explorer'ı fırtınanın getirdiği döküntülerin oluşturduğu bir slalom pistinde sürüyordu. Her kaymada araç yön değiştiriyor, girdiği her çukurda kemiklerine kadar sarsılıp direksiyon elinden kaçacakmış gibi geliyor, göründüğünden daha derin olan su dolu hendeklere girince, motor neredeyse duracak gibi oluyordu.

Pençeye benzeyen, budaklı, kalın dalı gördüğünde, ondan

kurtulmak için çok geç kalmıştı. Çam ağacının kırık parmakları, sanki bir yaratık aracın taban döşemesini parçalayıp, onlara uzanmak istermişçesine aracın şasisine çarpıyor, koparıyor, yırtıyordu. Dal tamamen parçalanıp düşünceye kadar arka aksa takılıp kaldı ve yaklaşık elli metre boyunca şasiyi gürültüyle dövmeye devam etti.

Sakinleşen Molly gaz pedalının üzerindeki baskıyı azalttı. Sonraki elli metre boyunca, benzin deposunun delinmiş olabileceğinden korkan Molly, sık sık benzin göstergesini kontrol etti.

Göstergenin iğnesi sabit bir şekilde DOLU yazısının üzerinde duruyordu. Ön paneldeki göstergelerin hiçbirinde yağ basıncının düştüğüne ya da diğer hayati sıvıların eksildiğine dair bir belirti yoktu. Şanslıydı.

Böyle düşük bir hızda, aracı sürmek için daha az dikkat harcayan Molly, Corrigan'ların evindeki dehşet verici olayı çok daha net bir şekilde değerlendirebilmişti. Olayı tekrar hatırlamanın tatsızlığına rağmen üzerinde düşünen Molly, olanlara bir anlam veremiyordu.

"*O* lanet şey neydi, orada ne oldu?" diye sordu. Korku içindeki bir kız çocuğu gibi çıkan sesini duyunca, sözcüklerinin ağzından titreyerek dökülmesi Molly'yi ne şaşırttı, ne de utandırdı.

"Hiçbir anlam veremiyorum," diye itiraf etti Neil.

"Harry ölmüştü."

"Evet."

"Beyni banyonun dört bir yanına dağılmıştı."

"O görüntünün anısını belki de Alzheimer bile silemez."

"Öyleyse nasıl olur da yeniden ayağa kalkabilir?"

"Kalkamaz."

"Ve konuşur."

"Konuşamaz."

"Ama ayağa kalktı, konuştu. Tanrı aşkına Neil, demek istediğim, böyle bir şeyin Mars'la ne ilgisi olabilir?"

"Mars mı?"

"Ya da nereden gelmişlerse... Samanyolu'nun öbür tarafından, başka bir galaksiden, kâinatın öbür ucundan."

"Bilmem," diye karşılık verdi Neil.

"Bu, filmlerdeki ET'lere benzemiyor."

"Çünkü bu bir film değil."

"Ama gerçekmiş gibi de görünmüyordu. Gerçek dünya mantık kuralları üzerine kurulmuştur."

Neil, tüfeğini, yağmurluğunun cebinden çıkardığı yedek fişeklerle yeniden doldurdu. Cephanesini yere düşürmedi. Elleri titremiyordu.

"Peki mantık bunun neresinde?" diye sordu Molly. "Ben bunda bir mantık göremiyorum."

Neredeyse bir ananasın yarısı büyüklüğünde iki cisim tavana çarpıp gürültüyle sekti ve yuvarlandı.

Molly bunların çam kozalakları olduğunu fark edinceye kadar frene basmıştı bile. Ön camdan sekerek karanlığın içinde kaybolan kozalaklar el bombasına benziyordu.

"Parazitler," dedi Neil.

Molly arabayı, yarısı yolda, yarısı da çakıl kaplı bankette kalacak şekilde, tamamen durdurmuştu. "Parazitler mi?"

"Parazit olmalılar," dedi Neil, "bu şeyler kâinatın öbür ucundan, ayın öbür yüzünden ya da nereden geliyorlarsa. Parazitler... bilimkurgu filmlerinde işlenen en eski temalardan biridir, öyle değil mi?"

"Öyle mi?"

"Taşıyıcı bir bedene geçip onu bir kukla gibi yönetebilecek yetenekteki zeki parazitler."

"Nasıl bir taşıyıcı beden?"

"Herhangi bir türden, ne olursa. Burada Harry'nin cesediy-

di."

"Sen buna mantık mı diyorsun?"

"Yalnızca tahmin."

"İyi ama nasıl olur da bu parazitler -Mensa'dakilerin[7] tümünden daha zeki olsalar bile umurumda değil- *kendi beynini uçurmuş* bir taşıyıcıyı yönetebilirler?"

"Ölmüş de olsa, bir cesedin hâlâ bir arada duran bir iskeleti, bir kas sistemi ve kafatasının altında sağlam kalmış sinir yolları vardır," dedi Neil. "Belki de parazitler tüm bu saydıklarıma bağlanıp, beyni olsun ya da olmasın taşıyıcıyı idare edebiliyorlardır."

Molly'nin korkusu, yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi belirmesine yetecek kadar hafiflemişti. "Cizvitler tarafından eğitilmiş heriflerden biri olmadığından emin olmalısın."

"Oh, ama öyleyim. Cizvitler zekice fikirlere, hayal gücüne ve açık görüşlülüğe değer verirler.

"Ve görünüşe göre *Uzay Yolu* dizisinin eski bölümlerini de çok fazla seyrediyorlar. Parazit teorisi benim kitabımdaki mantıklı tarifine uymuyor."

Neil birkaç saniye boyunca üzerlerinden sular akan, gittikçe kararak biraz ileride simsiyah bir boşluğa dönüşen, gümüş renkli ormanlığı inceledi. Huzursuzluğunu hiç gizlemeden, önlerinde uzanan ve arkalarında kalan, yağmurun yıkadığı ilçe yoluna dikkatle göz gezdirdi.

"Durmayalım," dedi. "Burada otururken saldırıya çok daha fazla açık kalıyoruz."

---

7 Dünyanın en büyük, en eski ve en ünlü ileri zekâlılar kulübü. ç.n.

13

Olağanüstü şiddeti, insanın kanını donduran gürlemesi ve korkunç manzarasıyla aralıksız yağan yağmur, insanda tuhaf psikolojik tepkilere neden oluyordu. Bu olağanüstü olayın tekdüzeliği ve bunaltıcı baskısı, insanın moralini bozup zihnini karıştıracak kadar güçlüydü.

Aracı Black Lake'in üstünde, fırtınanın silip süpürdüğü batıdaki drenaj havzalarını ayıran yolda, aynı adı taşıyan kasabaya doğru ağır ağır süren Molly Sloan, moral bozukluğu ve zihin karışıklığıyla mücadele edebiliyordu. Ama içindeki çok önemli bazı şeylerin yavaş yavaş akıp gittiğini hissediyordu.

Umutsuzca. Molly umudunu hiçbir zaman kaybetmezdi; umut, tıpkı kalsiyum gibi, iskeletinin temel yapı taşlarından biriydi.

Bununla birlikte, yaşama yaklaşım tarzını tanımlayan kararlılığı, her zamankinden daha zayıflamış; şiddetli yağmurun etkisiyle sırılsıklam olmuş, böylece hızla yumuşayıp eski yoğunluğunu kaybetmiş gibiydi.

Kasabaya gittiğini bilmek dışında nereye gittiğini ya da komşularıyla birlikte sığınacak bir yer bulmak için gittiğini bilmek dışında, neden gittiğini bilmiyordu. Molly yaşamını daima

planlamıştı. Bırakın bir ay sonrasını, hatta bir yıl sonrasını, on yıl ya da daha ilerisini düşünür, hedeflerini belirleyip onlara ulaşmak için hiç durmadan mücadele ederdi. Ama şimdi bir sonraki şafağı bile göremiyor ve belli bir amacı, uzun vadeli bir planı olmadan kendisini akıntıya kapılmış, sürükleniyormuş gibi hissediyordu.

Sağ kalmayı istiyordu elbette. Ama Molly için yaşamını sürdürmek daha önce asla yeterli olmamıştı, şimdi de değildi. Motive olabilmesi için daha büyük bir amaca ve çok daha anlamlı bir şeye ihtiyacı vardı.

Sayfalar bölümleri, bölümler kitabı oluşturuyordu: Öyküyü resmetmek, heceleri yerli yerine koymak, gerçeği anlatmak bir yazarın yaşam boyu sürecek amacıymış gibi görünmüştü gözüne. Annesi Molly'ye bu yeteneğin, yazarı, Yaratıcısına karşı yeteneğini gayret ve sebatla keşfetmek, bu yeteneği daha da parlatmak ve okuyucularının yüreklerindeki manzarayı canlandırmak gibi kutsal bir yükümlülük altına sokan, tanrının bir armağanı olduğunu öğretmişti.

Molly önlerinde kendilerini bekleyen tehlikeli yolculuk ihtimaliyle yiyecekleri, silahları ve gerekli diğer malzemeleri toplama telaşıyla diz üstü bilgisayarını almayı unutmuştu. Yazılarını her zaman bilgisayarda yazardı; yeteneğinin bir tükenmez kalemin ucundan kolayca akıp akmayacağını, daha doğrusu bundan sonra akıp akmayacağını, bilmiyordu.

Üstelik yanına ne tükenmez, ne de kurşun kalem almıştı. Gerekli olacağını düşünüp yanına aldığı şeylerin arasında, hâlâ üzerinde çalıştığı tamamlanmamış müsvedde dışında, kâğıt da yoktu.

Belki amaç, anlam ve hırs yüklü planlar, Molly'ye içinde bulunduğu durumu daha iyi anlayıncaya kadar bir kaçış yolu sağlardı ve şimdikinden daha zorlu şartlara bağlı olarak, geleceğin onlara neler hazırlayabileceğini hayalinde canlandırma-

ya başlayabilirdi.

Eğer amaç bir şeyleri anlamaksa, soruların cevaplandırılması gerekiyordu.

Kasvetli yağmurda yalnızca on kilometre hızla gidiyor olmasına rağmen, gözlerini yoldan bir an bile ayırmadan, "Neden T. S. Eliot?" diye sordu Neil'e.

"Ne demek istiyorsun?"

"Harry'nin... yani eskiden Harry olan şeyin... söylediği. 'Sanırım fareler vadisinde Ölülerin kemiklerini kaybettiği yerdeyiz.'"

"Eliot en sevdiğin yazarlardan bir değil mi? Muhtemelen bunu Harry'de biliyordu."

"Bana bunu söylerken koridordaki Harry'nin vücuduydu ama beyni, tüm anıları dört bir yana saçılmış bir halde, banyodaydı."

Tüfeğini sıkıca kavramış, dikkatle karanlığı kolaçan eden Neil ne bir açıklama yaptı, ne de bir tahminde bulundu.

Molly üstüne giderek: "Senin şu parazitler, eğer Harry'nin artık bir zihni *yoksa* nasıl oldu da Harry'nin zihnine bağlanabildiler?" diye sordu.

Onlarca ölü kuş yolun dört bir yanına dağılmıştı. Her ne kadar ölü oldukları son derece açıksa da, Molly elinden geldiğince üzerlerinden değil, yanlarından geçmeye çalışıyordu.

Zalimce bir düşünceyle, bu kadar çok insan cesediyle ne zaman karşılaşacağını merak etti.

"Bir bilim kurgu yazarı," dedi Neil sonunda, "Sanırım Arthur C. Clarke, bizden yüzlerce, binlerce yıl daha ileri olan dünya-dışı bir türün, bize uygulamalı bilimin değil de tamamen doğaüstü bir şeyin, büyü ya da sihir gibi bir şeyin sonucu gibi görünebilecek teknolojiye sahip olduğunu söylemişti."

"Bizim olayımızda bu kara büyü," dedi Molly. "Kötülük. Korku salmak dışında... ölü bir adamı bir kuklaya çevirmek için

ne kadar nesnel bir amaçları olabilir?"

İleride, parlak yağmurun içinde tek başına bir ışık göründü ve yaklaştıkça daha parlak bir hal aldı.

Molly aracı, kendi halinde gidecek şekilde, daha da yavaşlattı.

Şiddetle yağan yağmurun izin verdiği ölçüde bir karaltı gibi gördükleri şey, yollarının üstünde onlarla aynı doğrultuda ama hiç kımıldamadan duran mavi bir Infiniti'ydi. Aracın ışıkları yanıyordu ve dört kapısından üçü ardına kadar açıktı.

Molly SUV'u aracın yirmi metre kadar gerisinde durdurdu. Arabanın motoru çalışır haldeydi; egzoz borusundan soluk bir duman çıkıyor ama şiddetli yağmur daha borudan çıkar çıkmaz duman bulutunu dağıtıyordu.

Bu açıdan baktığında, Molly ne sürücüyü, ne de yolcuları göremiyordu.

"Devam et," dedi Neil.

Molly Explorer'ı karşı şeride sürdü ve yavaşça Infiniti'nin yanından geçti.

Ölü ya da diri, içeride pencere hizasının altına yığılıp kalmış kimse yoktu.

Araç yolcularını yolda bırakmamış, tersine onlar yürümeyi tercih ederek aracı terk etmişlerdi. Ya da dehşet içinde kaçmışlardı. Veyahut da alınmışlardı.

Infiniti'nin önünde, farların aydınlattığı asfaltta yatan üç nesne gözüne ilişti. Bir beysbol sopası, bir kasap bıçağı ve uzun saplı bir balta.

"Belki de silahları yoktu," dedi Neil, Molly'nin de aklından geçen düşünceleri sözlerle ifade ederek, "Ve ne bulabildilerse onları kuşanmak zorunda kaldılar."

Buradaki karşılaşma sırasında, Infiniti'dekiler ellerindeki silahların bir faydası olmadığını anlayıp atmış olmalılardı. Ya da, belki de sopaların ya da kesici aletlerin etkilemediği bir şey

tarafından zor kullanılarak etkisiz hale getirilmişlerdi.

"Belki yolun ilerisinde bir yerde onlara rastlarız," dedi Neil.

Molly böyle bir şey olacağını sanmıyordu. Bu insanlar sonsuza dek gitmişlerdi ve nereye, nasıl korkunç bir sona gittikleri tahmin bile edilemezdi.

14

Terk edilmiş İnfiniti'nin farları yağmurla zayıflarken, Neil radyoyu açtı. Muhtemelen, aracın kayıp sahipleri ile ilgili rahatsız edici fikirler üzerinde daha fazla düşünmeye engel olmak istiyordu. Bu yolcuların akıbeti, inandırıcı herhangi bir görüşün kasabaya doğru devam etmeye hiçbir nedenle ikna edemeyeceği bu fırtınada tehlikeye atılanların da akıbeti olabilirdi.

Bir zamanlar insan sesleri ve müziğin doluştuğu FM ve AM frekanslarının hepsinde, parazit gürültüleri ve elektronik çığlıklar sessizlikle yer değiştirip duruyordu. Sözcükler ve aynı zamanda cümleler, çok az sayıda frekansta, bu kakofoninin arasından seçiliyordu.

İki defasında muhabirler ya da hükümet sözcüleri resmi uyarı metinleri okuyormuş gibi gelmişti. Bu uyarılar su götürmez gerçeklerden bahsetmiyordu ve birçokları için de boş laflardı.

Denver'daki bir istasyonda, bir adam doğrudan karısına ve oğluna konuşuyor, basit ama insanın içine işleyen sözcüklerle onlara duyduğu sevgiyi anlatıyordu. Belli ki, onları bir daha görebileceğini sanmıyordu.

Uzaklarda bir yerden, bu önemli gecenin fırtınalı gökyüzünden bir müzik sesi süzülüyordu; bir kederli şarkı klasiği "I'll be seeing you".

Olağan durumlarda bu harikulade melankolik parçalar, bu özlem dolu melodiler Molly'nin yüreğine işleyebilirdi. Ama bu olağanüstü koşullarda, yitirilmiş bir aşkı anlatan bu şarkı, bütün bir toplumun, bir uygarlığın kaybolmasını, huzurun, umudun ve umut verici şeylerin aniden sonunun gelmesini anlatan, dokunaklı bir metafor haline gelmişti.

Molly'nin dünyası, tüm yaşamı boyunca küçücük kalmış, hatta televizyon, uydu haberleşmeleri ve internet tarafından daha da küçültülmüştü. Artık tüm bu bağlar da kesilmiş ve sıkıştırılmış dünyası genişleyerek yüzyıldan fazla bir süre önceki haline geri dönmüştü.

Denver'dan karısına ve oğluna seslenen adamın sesi, sanki başka bir kıtadan yayın yapıyormuş gibi gelmişti. Ve şimdi de II. Dünya Savaşı'ndan hemen önce yazılmış ve o sıkıntılı dönemlerin belirsizliğini yansıtan bu şarkı, gecenin içinden, sanki Avrupa'nın uzak bölgelerinden değil de, sanki hem dünyanın yarısı kadar bir mesafeden hem de yarım yüzyıllık bir zaman diliminden daha uzaktan, bir başka çağdaki Avrupa'dan yayınlanıyormuş gibi bir uzaklık hissini de beraberinde getiriyordu.

Molly'nin görüşü gözyaşları yüzünden bulanıklaştı.

İçindeki kayıp hissi, şarkının her notasıyla biraz daha şiddetleniyor, acısını artırıyor, duygusal bir bıçak göğüs kafesinde dönüyordu. Ama yine de Neil'e radyoyu kapatmasını söylemeye ve böylece uygarlıkla aralarındaki incecik, çevrelerini saran yakıcı, anormal yağmurda hızla yok olup gidecekmiş gibi görünen bağlantıdan kendilerini mahrum etmeye isteksizdi.

Ya Molly'nin şarkıya vardığı tepkiyi fark ettiği, ya da onunla aynı duyguları paylaştığı için, Neil bir başka istasyon bulmak

için ARAMA düğmesine bastı.

Cıyaklamalar, çığlıklar ve uğursuz bir sessizliğe gömülmüş bir sürü frekansın ardından, radyo net yayın yapan bir istasyonda durdu. Bir diskjokey, bir talk şovcu, bir spiker; her kimdiyse ya da her neydiyse, sinirli ve korkmuş gibiydi.

Dünyanın yukarılarında, yörüngedeki Uluslararası Uzay İstasyonu mürettebatının gecenin erken saatlerinde, okyanuslardaki devasa su hortumlarıyla aynı anda gönderdiği mesajlar yüzünden huzursuzdu. "Bunu daha önce on defa çaldım ve on defa, yüz defa daha, kahretsin, ta ki enerjimiz tükenene kadar, bir şey kapıyı kırıp hepimizi öldürünceye kadar çalacağım. Bunu dinle Amerika, dikkatle dinle ve *düşmanını tanı*. Bu küresel ısınma, güneş lekeleri, kozmik radyasyon değil, gezegenin atmosferindeki bir kasılma hiç değil. Bu bir *dünyalar savaşı*."

Ya yayınlar bozuk kesimlerden alınmışlardı ya da bu haber yayını için kısaltılmışlardı. Önce şaşkın, heyecanlı, hatta hayretler içindeydiler. Çok geçmeden ses değişti.

İlk önce mürettebattan bir kişi Rus aksanıyla İngilizce konuşarak, dış kameralardan birindeki arızadan sonra, bilgisayarlarının, bilinmeyen bir geminin uzay istasyonuna başarıyla kenetlenşini kaydettiğini bildirdi. Bu tuhaflarına gitmişti, çünkü radarları ne yörüngede dönüp duran hurdalar ne de kontrollü bir şekilde uçan bir UFO, yaklaşan herhangi bir kütle tespit etmemişti.

İletişim subayı, Wong, ziyaretçilerinden herhangi bir yanıt alamamıştı. "Bize gerçekten bir şeyin kenetlendiğinden emin miyiz?"

"Olumlu," dedi Rus.

"Bir bilgisayar arızası ya da hatalı bir kenetlenme raporu değil, değil mi?"

"*Nyet.*[8] Ben *hissettim*, sen de öyle, hepimiz hissettik."

Mürettebattan başka biri, sözünü sakınmayan bir Teksaslı, lombozlardan birinden kenetlenme modülünün bir kısmını gördüğünü, konuk uzay gemisiyle doğrudan görsel temas sağlayamadığını söyledi. "Annem bana Tanrı'ya karşı gelmemeyi öğretti ama Tanrım, buradan o köpek yavrusunun bir kısmını olsun görmem gerekmiyor mu?"

Rus: "Herkes dikkatli olsun! Bilgisayar hava geçirmez dış bölmenin açıldığını gösteriyor."

Diğer Amerikalı, bu seferki Boston aksanıyla; "İçeri girmelerini hangi kahrolası bildirdi?" diye sordu.

"Hiç kimse," diye yanıtladı Rus. "Sistemlerimizi ele geçirdiler."

"Onlar kim?"

Teksaslı, "Belki de Jamaika hiç kimsenin bilmediği bir uzay programı deniyordur," dedi ama bu söylediğine kendi bile gülmedi.

Molly, Explorer'ın hızının saatte beş kilometreye kadar düşmesine izin verdi, çünkü dünyanın üstünde yaşanan bu ilginç olaylar dikkatini iyice dağıtmıştı ve bu yüzden yağmur perdesinin arkasına gizlenen yola tam olarak konsantre olamıyordu.

Belli ki kenetlenme modülünün bir kısmını gördüğü lombozdan geriye dönüp, muhtemelen bir dizi ekrana bağlı iç kameraları inceleyen Teksaslı, "Lapeer, hava geçirmez bölmenin içinde gördüğüm sen misin?" dedi.

"Evet Willy, benim" diye cevap verdi Fransız ya da Belçika aksanıyla konuşan bir kadın. "Burada Arturo ile birlikte misafir kabul salonundayım. Aletler hava geçirmez bölgede pozitif basınç gösteriyor. Aslına bakarsan, neredeyse tamamen hava

---

8 (Rusça) Hayır. ç.n.

dolu."

Rus, "En iyisi orayı terk et Emily. Sen de Arturo. Geri çekilip, neler olup bittiğini anlayıncaya kadar onlarla aranızda güvenli birkaç bölme bırakın."

Heyecanlanan Emily Lapeer sinirli bir tonla, "Yeni bir şafak söküyor İvan. Eski korkuların sırası değil."

Diğer bir ses, bir kadın sesi, muhtemelen Alman, ısrarlı bir sesle, "İdealizmi unut Emily. Unutma. Kenetlenme kurallarının evrensel olması gerekir. Bu ise son derece saldırganca. Sanki düşmanmış gibi hissettiriyor."

"Bu açıklama yabancı düşmanlığı kokuyor," diye itiraz etti Lapeer.

Alman aynı fikirde değildi: "Buna sağduyu diyorlar."

Teksaslı, "Aynı fikirdeyim Lapeer. Geri çekil, çekildiğin bölmeleri kilitle. Kıçını kaldır ve oradan çık."

Lapeer, "Bu tarihi bir an," dedi.

Rus felaket habercisi gibiydi: "Hava geçirmez bölmeye bakan kameralar kontrol dışı.

Eğer ziyaretçilerimiz istasyona çıktılarsa bile, neye benzediklerini göremiyorum."

"Bölmeden sesler geliyor," dedi Lapeer.

Teksaslı, "Orospu çocukları. Lapeer, bölmenin içindeki kameralar da kontrol dışı kaldı. Bu lanet olası şey her şeyi bir vidanjör gibi emiyor. Artık seni de göremiyoruz," dedi.

Paniklemediyse de irkilen Lapeer, Fransızca hızlı hızlı bir şeyler söyledikten sonra tekrar İngilizceye döndü: "Burada imkânsız şeyler oluyor..."

"Ne bok..." dedi. Muhtemelen Arturo'ydu konuşan.

Lapeer: "Bölmenin kapağını açmıyor, kapağın *içinden* geçiyor..."

"Sen *neden* bahsediyorsun?"

"... doğrudan doğruya kapağın içinden geçiyor ve *çelik*

kapının dışında cisimleşiyor..."

Rus, "Bilgisayar bölme kapağının kapalı olduğunu gösteriyor."

Bir anda her yanını kaplayan ezici bir panik duygusu, Emily Lapeer'i hızlı hızlı ve gergin bir şekilde dua eden dehşet içindeki küçük bir kıza çevirmişti: "*Sainte Marie, mere de Dieu, non, non, benie Marie, non, sauvez-moi!*"[9]

Aşağıda, uzay istasyonunun kabul bölmesinin içindeki Arturo, sözcüklerle anlatılamayacak bir dehşetle, sonra da can çekişircesine çığlıklar atmaya başladı.

"*Mere de dieu, sauvez-moi! Benie Marie, non, non, NON...*"[10]

(**)

Emily Lapeer'in umutsuzca ettiği dua, yerini bir anda Arturo'nunkiler kadar keskin çığlıklara bıraktı.

Her ne kadar Neil'in ve kendisinin hareket halindeyken daha güvende olacaklarını biliyorsa da, Molly arabayı kullanamıyordu. İlgisini bir noktaya yoğunlaştırma yeteneğini kaybetmişti. Bunun nedeni korku değil, empati, yukarıdakilere duyduğu acıma hissiydi. Arabayı yol kenarında bir cebe soktu ve titreyerek bekledi.

Neil aynı anda Molly'ye doğru uzanmıştı. Yalnız olmadığı için minnet duyan Molly, Neil'in elini kavradı ve sıkıca tuttu.

Dünyanın yukarılarında, uzay istasyonunun değişik bölmelerinde, mürettebat açık olan dahili telefon sisteminden birbirine bağırıyordu. Kimi zaman İngilizce konuşuyor, kimi zaman ana dillerine dönüyorlardı ama, hangi dilde olursa olsun, soruları ve yalvarışları aynıydı:

Neler oluyor? Neredesiniz? Beni duyuyor musunuz? Orada mısınız? Ne bunlar? Ne yapıyorlar? Neden, nerede, nasıl?

---

9 Azize Meryem, Tanrı'nın annesi, hayır, hayır, kutsal Meryem, kurtar beni! ç.n.

10 Tanrı'nın annesi, kurtar beni! Kutsal Meryem, hayır, hayır, HAYIR... ç.n.

Onları buradan uzak tutun! Kapıyı destekleyin! Hayır! İmdat! Bana yardım et Tanrım, yardım et! Tanrım! Lütfen tanrım, HAYIR!

Ardından da yalnızca çığlıklar duyuluyordu.

Çığlıklar iki kez aktarıldığı için olsa gerek -yörüngeden alınıp bir diske ya da bir kasete kaydedilmiş, sonra da radyo istasyonu tarafından bir kez daha yayınlanmıştı- Molly korku ve ıstırabın, eğer şu anda kendisi boğazlanıyor olsa dahi hissedemeyeceği, belli belirsiz ayrıntılarını fark ediyordu. Çığlıklar ilk başta kulak tırmalayıcı, inanamazlık ve yadsıma yüzünden keskin, insanın içine işleyen bir tondaydı. Sonra, gittikçe daha hafifleyip acı ve ıstırabın ta kendisi haline gelmeden önce boğularak, daha da korkunç bir hal aldı. Bunlar, organları, yaptığı işin keyfini çıkartmaya çalışan, sabırlı bir iblis tarfından tek tek koparılıp yırtılan kadın ve erkeklerin azap dolu çığlıkları ve hıçkırıklarıydı.

İstilacılar bölmeden bölmeye geçerek, uzay istasyonunun bir ucundan diğerine ilerlerken, ta ki insanoğlunun sahip olduğu teknolojinin kurduğu en yüksek tahttan en son astronotun çığlığı yükselinceye dek, talihsiz mürettebat bir mezbahanın kesim odasına giden pislik kaplı koridordaki çaresiz hayvanlar gibi cıyaklayıp çığlıklar attıktan sonra, kurbanlar birer birer sessizliğe gömüldü. Adamın çığlığı uzay boşluğu ve stratosferden, gezegenin bir yanındaki son güzel günden, diğer yanda başlayan en uzun geceden, büyük acılarla kıvrandığı o anda gezegeni henüz sulara boğmaya başlamamış olan fırtına bulutlarından geçti.

Astronotun ıstırap dolu haykırışları, dünyaya, son saatin çaldığını bildiren bir uyarı gibiydi.

Sesi son bir kez daha çınladı.

Ardından, içinde dehşetin izlerinin yankılandığı sessizlik geldi.

Molly bunları dinlerken ürpererek yalnızca kesik kesik soluklar alabilmiş, şimdi ise kulağını neredeyse radyoya yapıştıracak kadar eğilerek, soluğunu tamamen tutmuştu.

Hiçbir hayat belirtisinin olmadığı uzay istasyonundan Varlığın, koyun kanıyla çizilip şamdanlarla çevrilmiş pentagramın içine yasak büyülerle toplayıp içine çektiği gücün tamamının hissedildiği -derinden gelen, yumuşacık, yabancı- yeni bir ses duyuldu. Konuştuğu dil, muhtemelen dünya üzerinde daha önce hiç duyulmamıştı.

"*Minğeb mıdğa nğatyeş, reficıl, nod a bah, nyatas, huur neyğiy.*"

Sözcüklere duyduğu aşk ve şiire olan tutkusuna ek olarak, Molly, tıpkı bir parçayı bir kez dinleyip sonra da nota nota çalan bir harika çocuk gibi, dizeleri kolayca ezberleyebilme yeteneğine sahipti. Bu yabancının sözcüklerinde de şiirimsi bir ritim vardı ve söylediklerini bir insana ait olmayan sesiyle tekrarlamaya başladığında, Molly de onunla birlikte mırıldandı:

"*Minğeb mıdğa nğatyeş, reficıl, nod a bah, nyatas, huur neyğiy.*"

Ne anlama geldiklerini bilmemesine rağmen, Molly bu sözcüklerde bir küstahlık sezmişti; zafer duygusu, şiddet, koyu bir nefret ve insan kalbinin en karanlık yönlerinin kapasitesini dahi, insanoğlunun kavrama yeteneğini aşan bir öfkeyle keskinleşmiş bir küstahlıktı bu.

"*Minğeb mıdğa nğatyeş... reficıl... nod a bah... nyatas... huur neyğiy,*" diye tekrarladı Molly bir kez daha. Bu kez yalnızca kendisi söylemişti.

Radyodan spikerin altüst olmuş sesi geldi: "*Dünyalar savaşı* bu Amerika. Buna karşı koyun, tüm gücünüzle direnin. Eğer silahınız varsa, kullanın. Yoksa da bulun. Eğer hükümetten birileri beni dinliyorsa, Tanrı aşkına nükleer silahları kullansın. Teslim olmak..."

Neil radyoyu kapattı.

Yağmur devam ediyordu.

Yukarıda ölü astronotlar, aşağıda tufan.

Kasabaya -eğer kasaba diye bir yer kaldıysa- yedi kilometre kalmıştı.

Eğer kasaba yoksa, o zaman arkadaşlarını, hep birlikte savunmaya geçecekleri insanları nerede bulacaklardı?

"Tanrı'nın merhameti üstümüze olsun," dedi Neil aldığı Cizvit eğitiminin etkisiyle.

Ayağını frenden çekerek bir kez daha yola koyulan Molly, Tanrı'dan af dileyerek bir dua okudu çünkü inancına bir batıl itikat yüzünden gölge düştüğünü hissediyordu; kötü kaderin onun isteğini görmezden gelip, hiç istemediği bir şey vermesinden korkuyordu.

Ama doğası gereği içinde hâlâ bir umut vardı. Yüreği yumruk gibi sıkılmıştı bir umut yığınının etrafında ; bir yığın değilse bile, en azından bir çakıl taşı; bir çakıl taşı bile değilse, hiç değilse bir zerreydi. Ama bir istiridye, küçücük bir kum zerresini inci haline getirirdi.

Yağmur hiç durmadan yağıyordu.

15

Terk edilmiş diğer bir araç, bir Lincoln Navigator, karşı şeritte, ön tarafı Explorer'la yüz yüze gelecek şekilde duruyordu. Motoru tıpkı Infiniti'nin motoru gibi boşta çalışıyordu ve lastiklerinin hiçbiri patlak değildi. SUV sürücüsünü hiçbir şekilde yolda bırakmış hissi vermiyordu.

Farları sönüktü ama flaşörleri kesik kesik dökülen milyonlarca yağmur damlası yüzünden stroboskopik bir etki yaparak, ritmik bir şekilde yanıp sönüyordu.

Infiniti'nin dört kapısından üçü açıkken, bunun yalnızca bir kapısı açıktı. Sürücü tarafındaki açık arka kapıdan içeriye yağmur giriyor, Lincoln'ün yanan iç lambasının aydınlattığı arka koltuk görülebiliyordu.

"Aman Tanrım, Neil."

Neil, "Ne oldu?" derken Molly frene basıp arabayı durdurdu. Camdaki lekeler, her şeyi bulanıklaştıran yağmur ve flaşörlerin göz kamaştıran ritmik ışıltısı birleşip gözü yanıltsa da, Molly ne gördüğünü ve ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Orada bir çocuk var," dedi Explorer'ın vitesini boşa alırken. "Bir bebek."

"Nerede?"

"Navigator'ın arka koltuğunda," dedi ve kapısını ardına kadar açtı.

"Molly, bekle."

Eğer yağmur zehirliyse, Molly, Harry Corrigan'ın evinden kaçarlarken hiçbir panzehirin işe yaramayacağı kadar zehirlenmişti. Bu yüzden ikinci bir doz yağmur zaten mevcut olan hasardan daha fazlasını veremezdi.

Sanki yağmur öncekinden daha sıcakmışçasına, asfalttan sızan zift damlaları ayağının altındaki yolu kayganlaştırmıştı.

Kayıp tökezleyen Molly neredeyse düşüyordu. Onu gözleyen bir şey, gizli bir varlık olduğu ve eğer düşerse adlandıramadığı bu şeyin bir yılan gibi karanlıktan sürünerek çıkıp kendisini acımasız çenelerinin arasına alıp bir anda yoldan tepeye, ağaçların, yabani otların, dikenli çalıların arasına, gecenin orta yerine sürükleyeceği korkusuyla dengesini yeniden sağladı.

Navigator'ın açık kapısına vardığında, terk edilmiş çocuğun -küçük bir çocuk değil pembe kapri pantolonu ve sarı tişörtüyle- yaklaşık altmış santimetre boyunda, büyük bir oyuncak bebek olduğunu gördü. Tombul eklemli kolları yalvarırmışçasına ya da birine sarılma umuduyla açılmıştı.

Molly önce ön koltuğa, sonra da SUV'un bagaj kısmına göz attı. Hiç kimse yoktu.

Oyuncağın sahibi olan çocuk, anne babasıyla birlikte gitmişti. Belki de bir sığınağa.

Eğer en dayanıklı sığınak ölüm değilse, neresiydi?

Bu düşüncesine öfkelenen Molly, Navigator'ın arkasına doğru yürüdü.

Neil telaşla ona seslendi. Molly döndü ve Neil'in Explorer'dan inip, iki eliyle çifteyi kavramış, onu kolladığını gördü.

Neil'in söylediklerini net olarak duyamasa da, kocasının arabaya geri dönmesini ve tekrar kasabaya doğru yola koyul-

masını söylediğini biliyordu.

Molly başını salladı ve Navigator'ın arkasından dolaşarak yolcu tarafına geldi. Bebeğin sahibi olan çocuğun, yoldan gelebilecek herhangi bir tehlikeden, anne babasını almış olabilecek herhangi bir iblisten saklanmak için aracın arkasında bir yerlere sinmediğinden emin olmak istemişti.

Oraya sinmiş bir çocuk yoktu. Molly dizlerinin üzerine çöküp bakınca, çocuğun SUV'un altında da olmadığını gördü.

Banket çok geniş değildi. Yoldan kopan asfalt parçaları, çakıllar ve sağa sola atılmış şişelerin parıldayan kırıkları ile ışıldayan yağmurun belli belirsiz yansıdığı bira kutusundan kopmuş sayısız parlak alüminyum açma halkaları, tekinsiz bir balçık yatağının üzerinde anlamsız bir mozaik oluşturmuştu.

Molly yeniden ayağa kalktığında, dizlerinin üstüne çökmeden önce de yolda olan ağaçların, arkasını dönünceye kadar daha da yaklaştıklarını hissetti. Olduğundan daha büyük görünen, yapraklarını dökmeyen ağaçların suya doymuş kalın dallarında sırılsıklam gecelikler, ropdöşambrlar, papaz cüppeleri ve pelerinler asılı gibi görünüyordu.

Görmüyordu ama, dikkatli gözcülerin, baykuşlardan ve rakunlardan çok daha alışılmadık ve çok daha çirkin yaratıkların, çamların başlıklı cüppelerinden kendisini gözlediğini hissediyordu.

Korku içinde ama korkusunu belli ederse saldırıya davetiye çıkaracağını düşünerek, hemen geri gitmedi. Tersine, çamurlu avuçlarını birbirine sürterek, ellerinden yağmurun kendisini yıkayıncaya kadar yeniden temizlenmiş hissetmeyeceğini düşünmesine rağmen, ellerini yağmurda yıkadı.

Kendi kendine, ormanda olduğunu sandığı düşman varlıkların yalnızca hayal gücünün ürünleri olduğunu telkin ediyordu, ama bu şekilde kendi kendini kandırdığını bildiğinden, sakince Navigator'ın çevresini dolaşıp tüm oyunculuğunu kul-

lanarak büründüğü kayıtsız tavırla sürücü tarafına geldi.

Explorer'a dönmeden önce, Lincoln'ün arka koltuğunda duran bebeği aldı. Bebeğin taranmamış sarı saçları, mavi gözleri ve tatlı gülümsemesi, Molly'ye yıllar önce kucağında ölen çocuğu hatırlattı.

Kızın adı Rebecca Rose'du. Konuşurken hafifçe pelteklеyen, utangaç bir kızdı.

Sayıklayarak ağzından dökülen ve belirli bir anlamı olmayan son sözleri, "*Molly... orada bir köpek var... Harika bir köpek... tüyleri ne kadar da parlak,*" olmuştu. Hayatında ilk kez, o da hayatının sonunda, peltеklemeden konuşmuştu.

Rebecca'yı korumayı başaramayan Molly, bu rahatsız edici anıyı beynine kazımıştı ve bebeği koruması için Explorer'a kendisinden sonra binen Neil'e uzattı.

"Kasabaya giderken, yolda kıza ve ailesine rastlayabiliriz," dedi.

Neil ona Navigator'ın terk edildiği sırada aksi istikamete gitmekte olduğunu hatırlatmadı. Molly'nin de kendisi kadar net bir şekilde bunun farkında olduğunu biliyordu.

"Bebeğini ona geri vermek hoş olur. Eminim ki onu geride bırakmak istememiştir."

Akıl gözüyle baktığında, Molly dünyalar savaşının -eğer gerçekten başlamışsa- çocuklara ayrıcalık tanımayacağını biliyordu.

Bununla birlikte, duygusal olarak, masumiyetin hiçbir derecesinin bir soykırım salgınına karşı bağışıklık sağlayamayacağı gerçeğini kabul etmeye yanaşmıyordu.

Uzun zaman önce, yağmurlu bir öğleden sonra, Molly, bazı çocukları kurtarırken bazılarını kurtarmayı başaramamıştı. Ama, eğer kalbindeki umudun kum zerreciği bile bir inciye dönüşebiliyorsa, kendisi var olduğu sürece bir daha hiçbir çocuğun acı çekmeyeceğine ve kanatları altına aldığı çocukla-

rın, onları korurken ölünceye dek güvende, koruma altında olacağına inanması gerekirdi.

Explorer hareket edip kasaba yoluna koyulduklarında, Neil, "Güzel bir bebek. Küçük kız onu tekrar gördüğüne sevinecek," dedi.

Molly, Neil'i, kendisinin tam olarak ne duymak istediğini her zaman anladığı için çok seviyordu. Her zaman ve hangi şartlar altında olursa olsun, bu durumda bile, Molly'yi nasıl motive edeceğini biliyordu.

16

Molly yağmurun, çakallarla birlikte verandada durduğu zamankinden daha az koktuğunu neden sonra fark ettiğinde, Lincoln'den çok fazla uzaklaşmamışlardı. Alttan alttan gelen meni kokusu da son derece hafiflemişti ve diğer kokuların karışımmdan oluşan koku da yalnızca Corrigan'ın evinde oldukları zaman duyduğu kadardı.

Neil de onun bu düşüncesini onayladı. "Evet. Aynı zamanda çok parlak da değil."

Uğursuz gece hâlâ parlak Noel süsleri gibi görünen yağmurla yıkanıyor gibiydi; bununla birlikte yağmur yoğunluğundan hiçbir şey kaybetmediği halde, ışığı daha öncekinden birkaç lümen azalmıştı.

Bu değişimlerin Molly'yi yüreklendirmesi gerekirdi. Ama tam tersine rahatsız ediyordu. Besbelli ki bu tuhaf savaşın ilk evresinin sonu gelmişti. İkinci evresi çok yakında başlayacaktı.

"Hatırladığım kadarıyla," dedi Neil, "Senin Bay Eliot'ının kıyamet günü ile ilgili, ünlü bir şeyleri vardı."

"Evet. Bizlerin inançları ve yüksek idealleri olmayan, içleri boş insanlar, içleri doldurulmuş insanlar ve kafaları saman

dolu insanlar haline geldiğimizi... ve içleri boş olanlar için dünyanın sonunun bir patlamayla değil de bir hıçkırıkla geleceğini söylemişti," diye karşılık verdi Molly.

Öne doğru eğilip, gözlerini kısarak sellerin boğduğu gökyüzüne bakan Neil, "Seni bilmem ama ben bir patlama bekliyorum," dedi.

"Ben de."

Aradan yalnızca bir dakika geçmişti ki dünyanın sonunun nasıl, ne tür bir ses ve ne derecede bir şiddetle geleceği düşünceleri Molly'yi, muhtemelen hayalinde canlandırmış olduğu şeyden daha az ilgilendirir olmuştu. Karşı şeritte hızlı adımlarla yürüyen adamın görünüşü, Molly'nin düşüncelerini gezegensel felaketten, sekiz yaşında yaşamını değiştiren ve ondan sonraki yaşamının her gününü şekillendiren, çok daha kişisel bir afete yöneltmişti.

Adam yalnızca bir yaya olarak adlandırılamazdı. Kasabaya giden yolda yaya kaldırımı, sırtta yaya olarak yürümeyi cazip kılacak herhangi bir şey yoktu. Üstelik adam kararlı, uzun adımlarla, bir fanatiğin azmiyle yürüyordu.

Molly'nin ilk aklına gelen şey, adamın sık sık ve yeterince uzun yürür ve bir kaşık dondurma dahi yemeye kalkışmazsa -tabii kontrolden çıkmış kamyonlar, uçak kazaları ve başka gezegenlerden gelen istilacılar gibi elinde olmayan nedenler haricinde- sonsuza dek yaşayacağını düşünenlerden bir tanesi olduğuydu.

Havayı tamamıyla hiçe sayan adam yağmurluk giymemişti. Soluk gri renkli pantolonu ve bununla uyumlu tişörtü ile insanda üniforma hissi uyandıran kıyafeti sırılsıklamdı. Berbat halde olmalıydı ama, adımları her şeye rağmen, sanki sırılsıklam giysileri ve rahatsız edici diğer şeyler tarafından hiçbir şekilde etkilenmiyormuşçasına güçlüydü. Doğruyu söylemek gerekirse, görüşün net olmaması, harcadığı dikkat ve kasabaya vardı-

ğında neyle karşılaşacağını bilmemenin verdiği korku, Molly'nin Explorer'ı neredeyse rölantide sürmesine neden olduğu için, ters yönde giden adam neredeyse Explorer'la aynı hızla yürüyormuş gibi görünüyordu.

Gür siyah saçları başına sıvanmıştı. Dikey okyanusta aldığı her soluğu sudan korumak için başını öne eğmişti.

Explorer yaklaştığında, adam başını kaldırdı ve iki şeritli yolun karşısına baktı.

Yağmur yüzünden hayal meyal görünmesine rağmen, keskin hatlı ve kusursuz bir görüntüsü vardı. Eğer zihninin arkalarında bir yerde, bu çekici yüzün ne kadar korkunç, habis ve şeytani bir yüz olduğunu bilmese, Molly adamın bir film yıldızı kadar yakışıklı olduğunu düşünebilirdi.

Adam Michael Render'dı. Molly'nin babası. Katil.

Molly babasıyla neredeyse yirmi yıldır yüz yüze gelmemişti.

Bakışlarını, adamın onu bu mesafeden bile tanımasından değil, adamın gözlerindeki güçten, bakışlarındaki büyüleyicilikten, kişiliğindeki girdaplardan korktuğu için, hemen adamdan uzaklaştırdı.

"Lanet olsun," dedi Neil. Molly hızını artırırken, sarsılmış bir halde koltuğunda geri dönerek arabanın arka camından baktı. "Onun içeride olması gerekiyordu."

Kocasının, adamın kimliğini anında doğrulaması, Molly'yi hayal gücünün harekete geçtiği ve adamın aslında, yalnızca Render'a biraz benzeyen bir yabancı olduğu düşüncesine sığınmaktan alıkoydu.

Molly çoğunlukla onu babası olarak değil, adamın, küçük bir kızken bırakıp annesinin kızlık soyadıyla değiştirdiği, soyadı ile hatırlardı. Arada sırada rüyasına girdiği zamanlar, bir adı olmazdı ama, cildinin altında kafatası görünür, elleri tırpanlara ve sırıttığı zaman dişleri kırılmış mezar taşlarına benzerdi.

Molly endişeli bir sesle, "Acaba..."

"Ne? Seni tanıyıp tanımadığını mı soruyorsun?"

"Sence tanımış mıdır?"

"Bilmiyorum."

"Biz onu tanıdık."

"Farlar sayesinde. Onun seni görmesi daha zor."

"Yolunu değiştirdi mi? Peşimizden geliyor mu?"

"Olduğu yerde duruyor, sanırım. Tam olarak bilmiyorum. Neredeyse görüş alanımızın dışında."

"Aşağılık herif."

"Sakin ol."

"Lanet olası," dedi Molly sert bir ses tonuyla. "Nereye gittiğini biliyorsun değil mi?"

"Sanırım."

"Burada başka ne halt ediyor olabilir?" diye sordu Molly. "Bize gidiyordu. Benim için geliyordu."

"Nerede oturduğunu bilmiyor."

"Bir yolunu bulup öğrenmiştir."

Molly evde güvende oldukları gibi bir yanılgıya düşüp fırtınanın geçmesini evde bekleselerdi neler olabileceğini düşününce ürperdi.

"Onu artık göremiyorum," dedi Neil. "Sanırım... kuzeye doğru gidiyor, daha önce gittiği yöne doğru."

Molly dikiz aynasından yalnızca yağan yağmuru ve tekerleklerden sıçrayan suların oluşturduğu bulutları görüyordu.

Zeki bir avukat tarafından desteklenen ve delilik üzerine kurulmuş başarılı bir savunmayla, Render hapse girmekten kurtulmuştu. Son yirmi yılı çeşitli akıl hastanelerinde geçmişti. Bunlardan ilki en üst düzey güvenlik önlemleri olan bir yerdi ama her defasında daha az kısıtlandığı, daha konforlu yerlere nakledilmişti.

Terapi ve ilaç tedavileri, zihnindeki karanlıklardan çıkabi-

leceği yavaş ama sağlam adımlar atmasını sağlamıştı. Her ne kadar raporları aslında vardıkları sonuçların yalnızca, gerçeklerle desteklenmeyen, kendi görüşleri olduğunu gizlemek için kafa karıştırıcı bir meslek diliyle yazılmış olsa da, psikiyatrlar da bunu doğrulamıştı.

Yaptıklarından pişman olduğunu iddia etmişlerdi ve kendi görüşlerine göre daha rahat yaşam koşullarını ve daha sık terapi görmeyi hak ediyordu. Eğer sonunda duyguları pişmanlıktan vicdan azabına dönüşürse, o zaman ıslah olmuş ve hatta belirli birtakım şartlar dahilinde, tedavi olmuş gözüyle bile bakılabilirdi.

Render'ın dosyası geçen yaz zorunlu denetime girmişti. Değerlendirmeyi yapan psikiyatrlar Render'ın durumu hakkında görüş ayrılığına düşmüşlerdi. Bir tanesi gözetim altında olması kaydıyla serbest bırakılabileceğine hükmetmiş, iki tanesi bu fikre karşı çıkmıştı ve Render iki yıl daha akıl hastanesinde kalmak üzere geri gönderilmişti.

"Bu geri zekâlılar ne halt ettiler?" diye sordu şaşkınlıkla ve o heyecanla gaza daha da yüklendi.

Molly, tekerleklerin savurduğu suların içinde olağanüstü bir denge ve çeviklik ve insanüstü bir hızla koşan Render'ın er ya da geç dikiz aynasında belirmesini bekliyordu.

"Eğer onu serbest bırakmışlarsa," dedi, "Bu beyinsiz piç kuruları da en az onun kadar hasta olmalı."

"Bu dağların ötesindeki kocaman dünyada neler olup bittiğinden haberimiz yok," diye hatırlattı Neil ona, "Her şeyin çürüyüp yıkılıyormuş gibi görünmesi dışında. Batan her gemide, her zaman mürettebattan son adam sağ kalana dek görevinin başında kalmıyor."

"Herkes kendisini kurtarmaya bakıyor," dedi Molly. "Artık oraya kadar geldik... tabii zaten orada değildiysek."

Yolun yüzeyi sızan zift ve yağmur yüzünden kayganlaşmış-

tı. Molly tekerleklerin patinaj yaptığını hissediyor, ama arabayı yavaşlatmaya cesaret edemiyordu. Derken dört tekerlek birden tutunacak bir asfalt parçası buldu ve aracın kayması kesildi.

"Nakledildiği en son yer..." dedi Neil, "Hiç de öyle taş duvarlı hücreleri, çelik kapıları, deli gömlekleri olan bir yer değildi."

Molly kısa, acı bir kahkaha attı. "Her odasında televizyon. Tedavi edici özelliği olduğu için porno serbest. Her akşamüstü beş çayı, arka bahçede kriket maçları. Tecavüz edip öldürmemeye söz verenlere hizmetçi bile var."

Molly daha önce hiç sahip olmadığı bir kara mizah duygusuyla dolmuştu ve kendini buna kaptırmanın tehlikeli olduğunu hissediyordu.

"Eğer personel bir hata yaptıysa, ki *yaptıkları* açıkça görülüyor, içeridekiler alelade kilitlenmiş kapıların ve telli camlı pencerelerin kendilerini uzun süre orada tutmalarına izin vermezler," dedi Neil.

"Onlara içeridekiler demiyoruz," dedi Molly bir psikiyatrdan alıntı yaparak. "Onlara hasta adını veriyoruz."

"İyi ama bunların tutulduğu en yakın yer kuzeyde, çok uzak bir yerde."

"Buradan dört yüz kilometre uzakta," diye onayladı Molly. "Fırtına, bu kâbus... başlayalı çok uzun zaman olmadı."

Gerçekten de, Molly alışılagelmiş düzenin yerini kargaşaya bıraktıran hızı düşündüğünde, zihninin karanlık dehlizlerini bir dehşet dalgası kaplamıştı. İnsanoğlunun dünyanın dört bir yanına dağılmış uygarlığı birkaç saat içinde, çeyrek günde, Teksas büyüklüğünde bir göktaşının çarpmasıyla gezegenin ansızın şiddetle sarsılması gibi, önemli ölçüde çökebilir miydi? Eğer yıldızlardan gelen ve şimdiye kadar görmedikleri düşmanları, yüzlerce yıllık imparatorlukları kayda değer bir direnişle

karşılaşmadan yıkabiliyor ve tarihlerini bir anda altüst edebiliyorsa, o zaman Dünya üzerinde en alttaki yerleşim biriminden en yukarıdaki tabyalara kadar olan insan yaşamının yalnızca yirmi dört saat içinde tek tek yok edileceğini önceden görmek çok kolaydı... ama engellemek imkânsızdı.

Eğer bizden fazlasıyla ileri olan dünya-dışı ırkın teknolojisi, kendisinden bin yıl gerideki tüm uygarlıklara yalnızca sihir gibi görünüyorsa, o zaman bu teknolojiye sahip olanlar tanrı olarak görülebilirlerdi... ama anlaşılmaz istekleri, garip ihtiyaçları olan; şefkatten yoksun, merhametsiz, kurtuluş şansı tanımayan, dualara son derece kayıtsız kalan bir tanrı.

Neil, Render'dan bahsederek, "Kaçtıysa bile buraya bu kadar çabuk gelemez. Burasıyla geldiği yer arasında birçok yolu seller kapatmışken, bu havada, hızlı bir arabayla bile o kadar süratli gelmesi imkânsız," dedi.

"Ama buradaydı ve yürüyordu," dedi Molly.

"Evet, buradaydı."

"Sanırım bu gece hiçbir şey imkânsız değil. Harikalar diyarına giden delikte ilerliyoruz ve Beyaz Tavşan hiç de güvenilir bir rehber değil."

"Eğer yanlış hatırlamıyorsam, Beyaz Tavşan zaten hiçbir zaman güvenilir bir rehber değildi."

Birkaç kilometre sonra hem göl hem de kasabaya giden Black Lake sapağına varmışlardı. Molly sırttan ayrılarak sağa döndü ve aşağıya, simsiyah toprak yığınlarının içinde yükselen devasa ağaçların arasından, ışıltısı neredeyse tükenen ve gittikçe kararan yağmurun içine inen yolu takip ederek, dostça ilişkiler bulma umudu ve yeni korkuların rahatsız edici beklentisine doğru ilerledi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kapkaranlık soğuğun ve
bomboş ıssızlığın içinden..."

– T.S. Eliot, *East Coker*

17

Molly elektrik şebekesinin şimdiye kadar çoktan çökmüş ve kasabanın karanlıklara gömülmüş olmasını bekliyordu. Ama aksine dükkân ve cadde ışıklarının pırıltısı, ışınları kıran yağmur sayesinde daha da artmış, Black Lake sanki bir festival alanına dönmüştü.

Yıl boyunca nüfusu iki bin kişinin üzerine çıkmayan kasaba, bu dağlardaki en çok rağbet gören iki varış noktası olan Arrowhead ve Big Bear kasabalarından daha küçüktü. Kayak pistinden yoksun olan Black Lake, kış turizminden yararlanamıyor, ama yaz gelince kampçılar ve tekneciler nüfusu ikiye katlıyordu.

Göl bir artezyen kuyusu, birkaç küçük akarsu ve şimdi de bu tufanla besleniyordu. Yağmur suları, göl sularına karışıp kaynaşmak yerine, tıpkı yağ gibi, gölün yüzeyinde yüzüyormuş gibiydi. Hacmi pırıltısıyla birleşmiş, sanki ay göle düşmüş gibi ışıldıyordu.

Yağmurla biriken su, bent kapaklarından tahliye edilenden daha fazla olduğu için göldeki su seviyesi daha şimdiden gölün kenarlarından taşmaya başlamıştı. Marinayı su basmıştı. Tekneler yay gibi gerilmiş halatlarıyla, sular altında kalan iske-

lelerdeki babalara bağlı duruyordu.

Suyun gümüş renkli uzantıları kıyı şeridindeki binaların arasında büyük bir sabırla dolaşıyor, bilmediği bu topraklardaki zayıf noktaları araştırarak rotasını belirliyordu. Eğer yağmur hiç durmadan yağmaya devam ederse, alçak yerlerdeki evler ve işyerleri birkaç saat içinde yükselen suların altında görünmez olacaktı.

Molly'nin, doğacak olan gün boyunca Black Lake sakinlerini su baskınından çok daha berbat tehditlerin beklediğinden şüphesi yoktu.

Tüm ışıkları yanan evlerdeki insanların, burunlarının dibindeki tehlikeye ve bu dağların ardındaki dünyada meydana gelen ciddi olaylara karşı tetikte oldukları belliydi. Kelimenin her anlamıyla kopkoyu bir karanlığın geldiğinin farkındaydılar ve bunu mümkün olduğunca kendilerinden uzak tutmak istiyorlardı.

Black Lake sakinleri, eskiden düzlüklerde yaşayanlardan ve çok daha göz alıcı olan diğer dağ topluluklarına karışan tatilci güruhundan farklıydı. Bu insanlar ormanlara ve yüksek irtifaya, batıdaki yüksek nüfuslu ovaların ve tepelerin üstündeki San Bernardino'nun doruğundaki göreceli sükûnete duydukları aşkla, en azından üç ya da dört kuşaktır bu dağlarda yaşıyorlardı.

Şehirlerde yaşayan birçok insandan daha güçlü, çok daha bağımsızdılar. Ateşli silah koleksiyonuna sahip olmaya, bir şehrin banliyösünde yaşayan ortalama bir aileden çok daha yatkındılar.

Kasaba kendine ait bir polis gücüne sahip olacak kadar büyük değildi. Zaten yetersiz olan insan gücü geniş bir bölgeye dağıldığı için, ilçe şerifi Black Lake'ten gelen bir çağrıya ortalama otuz iki dakika içinde yanıt veriyordu.

Eğer, uyuşturucu parası ve seks için her şeyi göze alabile-

cek birkaç serseri evinize girerse, bu otuz iki dakika içinde beş kez öldürülebilirdiniz. Bu nedenle, Black Lake sakinlerinin büyük bir bölümü kendilerini savunmak için hazırlıklıydılar... ve de hevesli.

Molly ve Neil pencerelerde kimseyi görmüyorlardı, ama izlendiklerinden emindiler.

Black Lake'in her tarafında dostları olmasına rağmen, ne Molly ne de Neil, tüm o silahlar ve bunların öfkeli sahipleri yüzünden, gidip kapıları çalmaya hevesli değildi. Aynı zamanda, Corrigan'ların evindeki gibi acayip bir duruma düşmemek için de tedbirli davranıyorlardı.

Şiddetli sağanakta, pencerelerinden ışıklar süzülen sıcacık evler son derece huzurlu görünüyordu. Hiç şüphesiz, zavallı şanssız bir böcek de açılmış çenesi, diken gibi dişleri ve iki yuvarlak yaprağı ile kendisini bekleyen bir sinekkapan çiçeğini böyle görürdü.

"Bazıları evlerinde olmalı," dedi Neil, "ama hepsi değil. Daha stratejik düşünenler, fikirlerini birleştirip birlikte bir savunma oluşturmak için bir yerlerde toplanmış olmalılar."

Molly bu basit dağlıların arasından hangisinin -ya da hangi ordunun- hava şartlarını gezegen çapında bir silah olarak kullanabilen teknolojiye karşı kendisini nasıl savunabileceğini sormadı bile. Bu soru ne kadar uzun süre cevapsız kalırsa, Molly o kadar uzun süre bir cevap varmış gibi davranabilirdi.

Black Lake'te buna benzer durumlarda kriz merkezi olarak kullanılabilecek büyük kamu binaları yoktu. Belediye başkanı unvanını dönüşümlü olarak paylaşan, seçilmiş üç belediye meclisi üyesi, toplantılarını kasabanın yegâne iki restoranından biri olan Benson's Good Eats adlı restoranda yaparlardı.

Kasabada okul da yoktu. Eğitimlerini evde sürdürenler dışındaki çocuklar otobüsle kasaba dışındaki okullara gidiyorlardı.

Black Lake'te biri Katolik diğeri de Protestan olmak üzere iki kilise vardı. Önünden geçtikleri her iki kilise de terk edilmiş gibi görünüyordu.

Strateji uzmanlarını en sonunda ana caddede, durmadan yükselen gölün sularının erişemediği küçük çarşıdaki Tail of The Wolf barında toplanmışlardı.

Barın önünde duran arabalar, önündeki mazgalların taştığı kaldırım kenarına değil, neredeyse yolun ortasına park edilmişlerdi. Bara arkaları dönük, suç mahallinden hızla kaçmaya her an hazır beklercesine, bir yay şeklinde dizilmişlerdi.

İki adam yağmurdan korunmak için sığındıkları bir çatı saçağının altında barın dışını gözlüyorlardı. Molly ve Neil bu iki adamı tanıyordu.

Ken Halleck, Black Lake ve birkaç küçük dağ kasabasına hizmet veren postanede çalışıyordu. Halleck, lastik bir maskeye benzeyen yüzünü bir baştan bir başa kırıştıran gülümsemesiyle tanınırdı ama, şu anda yüzünde gülümsemeden eser yoktu.

"Molly, Neil," diye seslendi ciddi bir sesle. "Her zaman, böyle şeyleri birkaç kaçık Müslümanın yaptığını düşünürdük, değil mi?"

"Daha ölmedik," dedi Ken'in oğlu Bobby. Sesi, yağmurun sesini bastırmak için gerekli olandan daha yüksek çıkmıştı. "Deniz piyadelerimiz, komandolarımız, Delta Gücü'müz var."

On yedi yaşındaki Bobby lise son sınıf öğrencisiydi ve okul futbol takımının kaptanıydı. 30'lu, 40'lı yıllardaki Pat O'Brien ve Jack Oakie'nin rol aldığı futbol konulu filmlerdeki "Vay be! Şuna bak," dedirten karakterlere benzeyen iyi bir çocuktu. Nöbet tutamayacak kadar gençmiş gibi görünmüyordu, ama kesinlikle tecrübesizdi ve muhtemelen bu yüzden tüfeği babası almış, Bobby'ye de kazara ateşleme ihtimali olmayan, uzaylı akıncılar için eşit caydırıcılıkta bir yaba vermişti.

"Televizyon sustu. Bu yüzden onları duyamıyoruz, ama göreceksiniz askerler onların canına okuyacaktır."

Ken sıkça ve açık açık yaptığı gibi oğluna sevgi dolu bir bakış attı, ama bakışında bu defa, birlikte küçük mutlulukları paylaşacakları saatlerini, günlerini çalarak yakında sonsuz bir umutsuzluğa dönüşecek olan kederin korkusuyla, asla sözcüklere dökemeyeceği bir acı vardı.

"Başkan dağların birinde saklanıyor," dedi Bobby. "Yörüngede gizli nükleer silahlarımız olduğuna bahse girerim. Bu yüzden bu piçler tepemizdeki gemilerinde sandıkları kadar güvende olmadıklarını öğrenecekler. Siz de öyle düşünmüyor musunuz Bay Sloan?"

Neil, oğlana, "Deniz piyadelerine karşı asla iddiaya girmem," derken elini teselli edercesine babasının omzuna koydu.

"Burada neler oluyor," diye sordu Molly, Ken'e, barı işaret ederek.

"Düşünülen şey ortak bir savunma yapmak," dedi Ken. "Ama uygulama... bilmiyorum. İnsanlar değişik şeyler düşünüyorlar."

"Ölüp ölmeyecekleri konusunda mı?"

"Sanırım konuya herkes bu kadar basit bakmıyor." Molly'nin kuşkulu bakışları üzerine, "Molly, biliyorsun, bu kasaba halkı hâlâ hep burada yaşamış insanlardır, böyle değilmiş gibi yapanlar hariç. Bazen düşünüyorum da, eğer televizyon elli yıl önce sussaydı ve bir daha asla geri dönmeseydi, şu anda çok daha iyi durumda olurduk gibime geliyor," dedi.

Doğruyu söylemek gerekirse, barın içi gri taştan yapılmış dışından çok daha sıcak bir ortam sunuyordu; eskimiş maun yer döşemeleri, cilalı maundan duvar ve tavan kaplamaları, duvarlarda kasabanın eski, otomobillerle atların aynı yolları paylaştığı yüz yıl önceki sakinlerinin çerçeveli fotoğrafları.

İçeriyi yıllardır yerlere dökülmüş biranın bayat kokusu, fıçıdan az önce çekilmiş biranın taze kokusu, soğan ve biber kokuları, nachos kokulu misket limonlu tortilla, vücut ısılarıyla yavaş yavaş tüterek kuruyan ıslak yün ve pamuklu giysi kokusu... ve Molly'nin toplumsal korku kokusu olarak adlandırdığı, belli belirsiz ekşi bir koku kaplamıştı.

Molly içeride, yalnızca altmış kişi olduğunu görünce ümitsizliğe kapılmıştı. İçlerinden yirmi kadarını tanıyordu. Sıradan bir Cumartesi akşamı bunun iki katı sayıda insanın geldiği bar, böylesine olağanüstü bir durumda o sayının dört katı insanı barındırabilirdi.

Görünürde yalnızca altı tane çocuk vardı. Molly bunu fark edince dehşete kapıldı. Kurulacak olan birliğe en önce çocuklu ailelerin katılacağını düşünmüştü. Sahibinin buraya sığınmış olma ihtimalini düşünerek terk edilmiş Navigator'da bulduğu oyuncak bebeği de yanında getirmişti. Çocukların hiçbiri bebeği görünce bir tepki göstermeyince, Molly bebeği bar tezgâhına koydu.

Bebeğin sahibinin, dışarıdaki fırtınadan kaçarak her an buraya gelebileceğine dair bir umut, her zaman vardı. Umut daima vardı.

Hepsi de köşedeki geniş locada toplanmış altı çocuğun aksine, büyükler dört grup halinde salona dağılmışlardı. Molly, büyüklerin bu krize nasıl tepki vermeleri gerektiğine dair dört farklı düşünceye sahip, dört farklı gruba ayrıldıklarını hemen hissetti.

Bunlar arasında tanıdıklar Molly ve Neil'i selamlarken, diğerleri ilk başta sanki komşuluğun doğal olarak sağladığı avantajla birer müttefik olarak değil de, ancak düşünceleri ve sadakatleri anlaşılınca selam verilen yabancılarmış gibi gördükleri Molly ve Neil'i hesaplı bir ihtiyatlılıkla incelediler.

Molly ve Neil'i en çok köpeklerin davranışları şaşırtmıştı.

Molly bir seferinde, köpeklerin ayak takımının gittiği kasvetli barlara da, en kaliteli restoranlara da girebildiği Paris'e gitmişti. Ama bu ülkedeki sağlık yasaları köpeklerin yalnızca verandaya kadar girebilmesine izin veriyor, hatta birçok restoran bahçelere girmelerine dahi tolerans göstermiyordu.

Molly ilk bakışta barın dört bir yanına dağılmış dört, altı, sekiz köpek saydı. Hayvanların kimi orta boy, kimi daha büyük cinslerdi ama hiç fino yoktu. Köpeklerin sayısı çocuklardan daha çoktu.

Neredeyse aynı anda, tüm köpekler ayaklarının üzerinde doğrulup başlarını Molly ve Neil'e çevirdiler; bazıları komik suratlı, kimisi de soylu bir ifadeye sahipti ve hepsi de ağırbaşlı ve tetikte duruyorlardı. Derken, kısa bir tereddütten sonra, tuhaf bir şey yaptılar.

18

Barın dört bir yanına dağılmış olan köpekler, Molly'ye doğru ilerlediler. Oynamak istediklerini belirtir bir tavırla hoplayıp zıplamadıkları gibi; alışılmadık, belli belirsiz duyulan rahatsızlık verici bir kokuya tepki verdiklerindeki gibi kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırdıkları tedbirli bir halleri de yoktu.

Kulakları dikilmiş, kuyrukları çekingen hareketlerle havayı süpürüyordu. Sanki şimdiye kadar hiç görmedikleri yeni ama kendileri için tehdit oluşturmayan bir şeymiş gibi garip bir merak, hayvanları Molly'ye doğru çekmişti.

Molly ilk anda köpekleri yanlış saymıştı. Sekiz değil dokuz köpek vardı ve hepsinin dikkatini üzerinde toplamıştı. Neredeyse Molly'ye değecek şekilde etrafını çevirmiş, hararetle botlarını, pantolonunu ve yağmurluğunu kokluyorlardı.

Molly bir an için üzerine sinen çakalların kokusunu aldıklarını sandı. Ama sonra, verandada o canavarların arasında durduğu zaman, üzerinde şimdiki giysilerinin değil, pijaması ve sabahlığı olduğunu hatırladı. Üstelik evcil köpeklerin çoğu vahşi kuzenlerine yakınlık duymazlardı. Genellikle çakal kokusuna -tabii gecenin içinde uluyanlara da- tüylerini kabartıp

hırlayarak tepki verirlerdi. Molly onlara doğru eğilince, hayvanlar, genellikle uzun süredir tanıdıkları insanlara yaptıkları gibi, burunlarını Molly'nin ellerine sürtüp, parmaklarını yalayarak sevgi dolu bir karşılamaya giriştiler.

Barın sahibi Russell Tewkes barın arkasından, "Ceplerinde ne var Molly, sosis mi?" diye seslendi.

Sesinin tonu, soruyu şakayla karışık sormuş gibi değildi. Tewkes, Molly'nin anlamadığı bir şeyi ima eder gibi, ciddi bir tonda konuşmuştu.

Bira fıçısına benzeyen gövdesi, bir keşişinki gibi kesilmiş saçları ve çakırkeyif yüz ifadesi ile Russel, ailenizin barmeni imajına tam olarak uyardı. Kederli müşterileri büyük bir anlayışla, bir annenin çocuğunu dinlediği gibi can kulağıyla dinlerdi. Bitmek tükenmek bilmeyen hoşgörüsü nedeniyle, kimi zaman tehlikeli şekilde kandırılmanın eşiğine gelirdi.

Şimdi ise gözleri kuşkulu bir bakışla kısılmış, dudakları bir çizgi halini almıştı. Molly'ye, sanki her iki yumruğunda da dövmeyle *nefret* yazan ve karşı koymak zorunda olduğu iri yarı bir Hell's Angel'mış[11] gibi bakıyordu.

Köpekler kendisini koklamaya devam ederken, Molly kendisine kuşkuyla bakan gözlerin yalnızca Russell'ınkiler olmadığını fark etti. Bardaki diğerleri de, hatta iyi tanıdığı ve az önce onu adıyla seslenerek ya da el sallayarak selamlayan insanlar bile, az önceki hesaplı ihtiyatlılıkla değil, gizlemeye hiç gerek duymadıkları bir şüpheyle bakıyorlardı.

Aniden, Molly tutumlarının neden değiştiğini anladı. Yaratıkların dünyayı istila ettiği filmlere, bu insanlar da en az Molly ve Neil kadar aşinaydı ve zihinlerindeki sinemalarda şu günlerde gösterimde olan, insan kılığında aramızda gezenlerle ilgi bir film, muhtemelen *Invasion of the Body Snatchers* ya da

---

11 Amerikalı motosiklet tutkunlarının kurduğu bir kulüp ve bu kulübün üyesi. ç n.

John Carpenter'ın *The Thing*'i idi.

Köpeklerin tuhaf davranışı, Molly'deki bir şeyin farklı olması gerektiğini düşündürüyordu. Dokuz üyeli bu tüylü grup kuyruklarını sallayarak, Molly'nin ellerini yalıyor ve Molly tarafından büyülenmiş gibi görünüyorlarsa da, bardakilerin hepsi değilse de birçoğunun köpeklerin bu davranışının, aralarında bu dünyaya ait olmayan, insan kılığına girmiş bir şeyler olduğuna dair bir uyarı anlamına geldiğini düşündüklerinden şüphe yoktu.

Köpekler -hatta sakin tabiatlı olanlardan bir tanesi bile- Molly'yi, tırnakları çıkık, kulakları kafalarına yapışmış bir şekilde havlayarak karşılamış olsalardı, Molly bardakilerin tepkisinin ne olacağını kolaylıkla tahmin edebiliyordu. Böyle bir düşmanlık gösterisi sergilenmesi halinde Molly kendisini on yedinci yüzyıl Salem'inde cadılıkla suçlanırken bulabilirdi.

Geniş salonun iki duvarında, kolaylıkla erişilebilecek yerdeki iki silahlıkta av tüfekleri ve pompalı tüfekler vardı.

Gezegenin muhafızlığına soyunan bu insanların çoğunun Molly gibi silahlı olduklarından kuşku yoktu. Bunların arasında, korkularının ve güçsüzlüklerinin yarattığı hayal kırıklığıyla birbirlerine sımsıkı kenetlenmiş, bir şeye, birisine, *herhangi bir kimseye* ateş etme şansı bulacağına inandırılmış, hatta ayartılmış birkaç kişi olabilirdi.

Böyle bir paranoya nöbeti tutar da, silahlar ateşlenirse, silah sesleri ateş eden herkes birbirini vurmadan kesilmezdi.

Molly dikkatini arkaya, çocukların olduğu yere yöneltti. Korkmuş gibi görünüyorlardı. Molly onları gördüğü an ne kadar kırılgan olduklarını düşünmüştü; şimdi ise çok daha kırılgan görünüyorlardı.

"Gidin," dedi Molly köpeklere. "Hoşt, gidin."

Molly'nin verdiği bu komuta gösterdikleri tepki, en az onun tarafından garip bir şekilde büyülenmiş olmaları kadar

tuhaftı. Molly'nin verdiği komuta, sanki dokuzunu birden Molly eğitmiş gibi, hemen itaat ettiler ve Molly bara girdiğinde onları gördüğü yerlere çekildiler.

Bu olağanüstü itaat gösterisi, bardaki altmış kişinin şüphelerinin daha da artmasına neden olmaktan başka bir işe yaramamıştı. Ama yağmurun gümbürtüsü salonun sessizliğe gömülmesine neden olmuştu. Tüm bakışların rotası aynıydı: Molly'den yerlerine çekilen köpeklere ve onlardan tekrar Molly'ye.

Büyüyü Russell Tewkes'le konuşan Neil bozdu. "Lanet olası tuhaf bir gece. Tüm gariplikler üst üste geliyor. Bir içki içebilirim. Bar açık mı? Biran var mı?"

Russel, sanki bir kuşku *hipnozundan* uyanırmış gibi, gözlerini kırpıştırıp başını salladı. "Bugün satış yok. İçkiler benden. Ne istersin?"

"Teşekkür ederim Russ. Şişe Coors var mı?"

"Zaten yalnızca fıçı ve şişe bira satıyorum. Alüminyum Alzheimer'e yol açıyor."

Neil, Molly'ye, "Sen ne istersin?" diye sordu.

Molly algı yeteneğini bulandırıp, düşüncelerini bulutlandıracak bir şey içmek istemiyordu. Hayatta kalmak için kesinlikle ayık olmak gerekiyordu.

Bununla birlikte, Neil'le göz göze gelince, kocasının bir şeyler içmesinin iyi olacağını söyler gibi baktığını gördü. Molly'nin bir şeyler içmeye ihtiyacı olduğu için değil, bardakilerin büyük bir kısmının bu durumda Molly'nin bir şey içmesi gerektiğini düşündüğü için... tabii kendileri gibi gerçek bir insansa.

Hayatta kalmak için aynı zamanda esnek de olmak gerekiyordu.

"Bana bir Corona aç," dedi.

İçinde bulundukları ruh halleri hakkında işe yarar bir fikir edinmek için, Molly'nin bardakileri roman kahramanlarını

şekillendirirken yaptığı gibi titiz bir analitik üslupla incelemesi gerekirken, Nell içgüdüsel olarak çoktan bir fikir sahibi olmuştu. Duruma bağırsaklarının verdiği tepki, en az Molly'nin entelektüel karakter analizi kadar güvenilirdi.

Corona'yı aldı ve ilgi merkezi olduğuna dair güçlü bir farkındalıkla dudaklarına götürdü. Küçük bir yudum almayı planlıyordu, ama kendisini de şaşırtarak gürültülü bir sesle şişenin üçte birini içti.

Şişeyi indirdiğinde, havadaki tansiyon dikkate değer derecede düşmüştü.

Kalabalığın yarısı da Molly'den özenerek içkilerini ağızlarına götürdü. Salondaki Yeşilaycılar içki içenlere onaylamaz gözlerle, endişeyle ya da her ikisiyle birden bakıyorlardı.

Böyle anlamsız -hatta tamamen saçma- bir testle insan olduğunu salondakilere onaylatan Molly, eğer istilacılar gerçekten de insan formuna giriyorlarsa, insan ırkının en ücra köşelerdeki sığınaklarda, aşılması en zor siperlerin ardında dahi olsa hayatta kalabileceğinden kuşkuluydu.

Çok sayıda insan katıksız kötülüğün varlığına inanmakta güçlük çeker; bunu olumlu düşüncelerle kontrol altına almaya, psikoterapi seanslarıyla vicdanını rahatlatmaya ya da bu kötülüğü acıma duygusuyla evcilleştirmeye çalışır. Eğer kalplerindeki amansız kötülüğü fark edemiyor ve onun ısrarcı doğasını anlayamıyorlarsa, dünya dışından gelen ve biyolojik olarak mükemmel şekilde taklit edilmiş bir insan kılığında dolaşan bir türün, zarif bir biçimde detaylandırılmış taklit yeteneğini fark etmelerine imkân yoktu.

Barın çeşitli köşelerine dağılmış olan köpekler hâlâ Molly'ye bakmayı sürdürüyordu. Bazıları açıkça, bazılar ise kaçamak bakışlarla.

Hayvanların ısrarlı bakışları aniden insan zihnindeki tiyatro sahnesinin önünde, orta yerde duran paranoya orgunun

kirişlerini titretmeye başlamıştı: Molly köpeklerin kendisini selamlamasının nedeninin, bir insana rastlamanın neden olduğu minnet duygusu olup olmadığını merak etti, *çünkü bardaki herkes, çocuklar bile birer taklit, dostları ve komşularıymış gibi davranan yaratıklardı.*

Böyle bir şey yoktu, çünkü köpekler Neil'e ona davrandıkları gibi davranmamışlarsa da Neil tabii ki Neil'di, başka bir şey değil. Köpeklerin Molly'ye gösterdikleri ilgi esrarını koruyordu.

İlgilenmiyormuş gibi davranan köpekler, Molly'nin her hareketini dikkatle izliyorlardı. Parlak gözleri, sanki Molly dönüp duran dünyanın geçmiş ve geleceğin bir araya geldiği o hareketsiz noktasındaymış, sıradan bir ölümlüden daha yüceymiş, büyülenmişçesine ilgilerini hak eden yegâne varlıkmış, ona tapınıyorlarmış gibi bir his uyandırıyordu.

19

Molly ve Neil, kasabalarındaki ve Black Lake'in ötesindeki dünyanın durumunu daha iyi değerlendirebilmelerini sağlayabilecek bilgiler edinmek için diğerlerinin öykülerini dinleyerek barı turladılar.

Televizyondaki dünyanın sonunu andıran görüntüleri, Tail of the Wolf'taki herkes izlemişti. Büyük ihtimalle, insanlık tarihinde dünyayı sarsan haberlere TV vasıtasıyla şahit olan son insanlar olacaklardı.

TV kanalları elektronik kar fırtınaları ya da anlaşılmaz renk titreşimleri ile kaplandıktan sonra, kimileri radyolarını açmış ve civar şehirlerden yayın yapan FM ve AM kanallarının bölük pörçük yayınlarını yakalamışlardı. Spikerler gördüklerini tam olarak tarif etmeye çalışırken korkudan tükenmelerine ya da konuşmaları ansızın korku ve acı dolu çığlıklarla kesilerek sona ermesine rağmen, sokaklarda dolaşan korkunç varlıklardan -*canavarlar, ET'ler, yaratıklar, şeytanlar* ya da basitçe *şeylerden*- bahsetmişlerdi.

Molly aklından Berlin'deki caddenin kaldırımına düşen, kafası ortadan ikiye ayrılmış adamı hatırlayınca ürperdi.

Bardaki diğerleri internetten bir şeyler öğrenmeye çalış-

mıştı. Rastladıkları arapsaçına dönmüş çılgınca söylentiler ve hararetli spekülasyonlar yüzünden bilgi edinmeyi bırakın, daha çok kafaları karışmıştı. Derken telefonlar -sabit hatlar ve cep telefonları- ve kablo hizmeti kesilmiş, böylece internet bağlantısı da şiddetli rüzgârla dağılan sis gibi bir anda kopmuştu.

Nasıl Molly ve Neil saatlerin tuhaf bir şekilde çalıştıklarını, mekanik aletlerin -müzik kutuları gibi- kafalarına göre çalışmaya başladıklarını ve aynalarda olanaksız görüntüler görmüşlerse, Tall of the Wolf'taki diğerleri de buna benzer şeyler yaşamışlardı. Pille çalışan et bıçakları aniden mutfak çekmecelerinin içinde vızıldayıp takırdamıştı. Bilgisayarlar kendi kendilerine açılmış, monitörlerinde bilinmeyen dillerde yazılmış ideogramlar ve hiyeroglifler akmaya başlamıştı. CD çalarlardan disklere değil de sanki makinelerin kendilerine kaydedilmiş gibi tuhaf, ahenksiz bir müzik yayılmıştı.

Onların da, Molly'nin çakallar ve garajdaki farelerle yaşadıklarına benzer, hayvanlarla yaşadıkları olağanüstü deneyim öyküleri vardı. Dünyanın tüm faunası sanki şimdiki tehlikenin, bilinen tüm önceki tehditlerin yerini alan, dünya-dışı bir tehdit olduğunun farkında gibiydi.

Buna ek olarak, *herkes* tıpkı Neil'in "dağ çöküyor" dediği gibi, başlarının üstündeki yağmurlu gecede önce alçalıp sonra havada duran ve sonra da doğuya doğru uzaklaşan, devasa boyutta ve ezici ağırlıkta bir kütle gibi, uğursuz bir şeyler olduğunu hissetmişti.

Kasabadaki tek marketin sahibi olan Norman Ling, karısı Lee'nin "Ay yere düşüyor?" diye çığlık atarak kendisini nasıl uyandırdığını bir kez daha anlatıyordu.

"Neredeyse onun ay olmasını diledim," dedi Lee, kederli bir ifadeyle bakan koyu renkli gözlerine uygun bir ciddiyetle. "Eğer ay olsaydı her şey bitmiş, şimdi hepimiz ölmüş olurduk... ve daha kötü bir şey yaşamazdık."

Bununla birlikte, aynı deneyimleri yaşayıp bunlardan neredeyse -türlerinin artık gezegendeki en zeki tür olmadığı ve dünya üzerindeki hâkimiyetine son verildiği gibi- aynı sonuçları çıkaran insanlar, bu ortak paydada buluşmuş olmalarına rağmen tehdide karşı üzerinde mutabakat sağlanmış ortak bir savunma planı tasarlamak için bir araya gelemiyorlardı. Dört felsefe, bardakileri dört farklı kampa bölmüştü.

Sarhoşlar ve kararlı bir şekilde sarhoş olmaya çalışanlar en küçük grubu oluşturuyorlardı. Onların düşüncesine göre, insan medeniyetinin en çok gerek duyduğu destekler tüm kurtulma umutları ile birlikte zaten yok olmuştu. Bu nedenle, eğer dünyayı kurtaramayacaklarsa onun güzelliklerinin anısına içebilir ve öyle ya da böyle acımasız bir ölüm gelip de kendilerini bulduğunda, Jack Daniel's ya da Absolut'un yardımlarıyla bilinçsiz bir halde olurlardı.

Fazlasıyla uysal, kendilerini öngörülü ve makul insanlar olarak nitelendiren barışseverlerin oluşturduğu grup, sarhoşlardan daha kalabalıktı. Onlar Dünyalılara barış ve sevginin erdemlerini getiren iyi niyetli uzaylıların kasten yanlış tanıtılarak insanların şuursuz şiddetine hedef yapıldığı *Dünyanın Durduğu Gün* gibi filmleri unutmamışlardı.

Kimi içkili, kimi ayık olan bu gruba göre; dünya çapında yayılan bu felaket, kötü amaçlı birtakım hareketlerin kanıtı değil iletişimsizliğin acı sonucu, hatta ne olduğu belirsiz, aceleci ve tipik cahil insan davranışının ürünüydü. Bu öngörülü ve makul vatandaşlar, zamanı geldiğinde hüküm süren bu dehşet dalgasının, diğer gezegenden gelen nazik bir elçi tarafından tatmin edici bir şekilde açıklanıp düzeltileceğine inanmışlardı.

Molly'ye göre, içlerinde bulundukları durum *Dünyanın Durduğu Gün*'den çok, insanların ihtiyaçlarını ve acılarını *To Serve Man* adındaki kutsal kitap rehberliğinde en aza indirmek gibi büyük vaatlerle gelen uzaylıların yer aldığı *Twilight Zone*'a

çok daha uygundu. Kutsal kitabın bir yemek tarifi kitabı olduğunu anladıklarında sersem Dünyalılar için çok geçti.

Dört grup içinde sarhoşlar ve barışseverlerin toplamından daha kalabalık olan üçüncü grup, hüküm süren bu krize şiddetle cevap vermenin mi yoksa barış ve sevgi mesajlarıyla mı, hatta kendinden geçecek kadar alkol alarak karşılık vermenin mi en iyi yol olduğu konusunda karasız kalan, tarafsız gözlemciler grubuydu. Ne yapacaklarına karar vermeden önce daha fazla bilgi sahibi olmak istiyorlardı; Andromeda'dan gelen etobur yaratıklar, kızarttıkları etlerinin üstüne tereyağı sürerken bile, sabırla daha fazla bilgi edinmeye çalışıyor olabilirlerdi.

Molly tarafsız gözlemciler grubunda arkadaşlarını görünce dehşete kapıldı. Onları barışseverler ya da sarhoşlar arasında görseydi çok daha fazla saygı duyardı.

Sayıca tarafsız gözlemcilerden yalnızca birkaç kişi daha az olan dördüncü grup ise, aleyhlerinde olan tüm ihtimallere karşın ayakta kalıp savaşmak isteyenlerden oluşuyordu. Bu gruptaki kadınlarla erkekler neredeyse aynı sayıdaydı ve aralarında her yaş grubundan ve her inançtan insanlar vardı. Öfkeli, enerjik gruptakilerin çoğu silahlarını yanlarında getirmişlerdi ve herhangi bir saldırıya aynen karşılık vermeye can atıyorlardı.

İki sandalye daha çekip, silahlarından kendileriyle aynı fikirde oldukları sonucunu çıkardıkları Molly ve Neil'i buyur ettiler. Bu heyecanlı grup, olası tüm "Ya olursa"lar üzerinde ortaklaşa bir fikir yürütebilmek ve beklenmeyen durumlara karşı geliştirecekleri stratejileri ve taktikleri rahatça tartışabilmek için, yarım düzine masayı U şeklinde dizmişlerdi.

Karşılarındaki düşman hakkında deredeyse hiçbir şey bilmedikleri için, tüm teorileri ve planları masa üzerinde yapılan bir savaş tatbikatından öteye gitmiyordu. Bununla birlikte, yaptıkları müzakereler bir amaçları olmasını sağlıyor, bu amaç da en azından korkuya karşı kısmen de olsa panzehir işlevi

görüyordu.

Bir yandan karşı karşıya kalacakları tehlikeden korkarken, diğer yandan istilacıların kendilerini hâlâ, en azından Black Lake'te göstermemiş olmalarından hayal kırıklığı duyuyorlardı. Her ne kadar savaşmaya can atıyorlar ve gerektiğinde bu mücadele uğruna ölmeye hazırlarsa da, görünmeyen bir düşmana karşı savaşmaları olası değildi.

Molly onların arasında kendisini evindeymiş gibi hissediyordu ve sonunda Neil'le birlikte beraber olabilecekleri yoldaşlar bulabildikleri için memnundu.

Ya özgürlük ya da ölüm diyen bu grubun gayrı resmi lideri, eski denizci, şimdinin San Bernardino şerif yardımcısı, Tucker Madison'mış gibi görünüyordu. Soğukkanlılığı, sakin sesi, tereddütsüz doğrudan bakışları Molly'ye Neil'i anımsatmıştı.

"Beni kaygılandıran tek şey," dedi Tucker, kaygılarını kesinlikle azımsayan bir sesle, "Yakında ya da sık sık görebileceğimiz şekilde ortaya çıkmayacak olmalarıdır. Tüm dünyanın iklimini kontrol edebilme yeteneğine sahiplerken, silahlarımız onların ölçülerine göre son derece ilkel kalıyor bile olsa, neden silahlarımızın menziline girme riskini alsınlar ki?"

"Görünüşe göre bu inançsız piçlerden bazıları şehirlerde ortaya çıkmış," dedi kısık gözlü, derisi güneşten sertleşmiş, altmışlı yaşlarındaki bir kadın, Tucker'a haberlerde dinlediklerini hatırlatarak. "Eninde sonunda buraya da gelecekler."

"Ama hiçbirimiz onları bilfiil görmüş değiliz," diye karşılık verdi Tucker. "Haberlerdeki bu şeyler yalnızca keşif kolu görevi yapan makineler, uzaktan kumandalı uçaklar ya da robotlar olabilir."

Tarih öğretmeni ve bölge lisesi futbol takımının antrenörü olan Vince Hoyt'un, çelik iradeli Roma imparatorlarının antik mermer büstleri gibi, gözü pek ve etkili bir görünüşü vardı. Çenesi bir cevizi bile kırabilecek kadar güçlü görünüyordu.

Pürüzlü sesiyle konuşmaya başladığında sesi ağzı deniz kabuklarıyla doluymuş gibi çıkıyordu.

"En önemli soru; bu yağmur bir, iki hafta ya da bir ay boyunca durmadan yağarsa ne olacağıdır. Evlerimiz böyle bir felakete dayanamaz. Benim evim çoktan akmaya başladı bile. Büyük hasar var ve bu sağanakta onarmak için çatıya çıkılabilecek güvenli tek bir yol bile yok. Dayanma isteğimizi kırabileceklerini, bizi saf dışı bırakabileceklerini düşünüyor olabilirler."

"Bu kadar yağmura rağmen neden hiç rüzgâr yok?" diye sordu kıvırcık sarı saçlı genç bir kadın. Sol kulağında altın bir küpe, boğazında kırmızı renkli büzülmüş bir kadın dudağı dövmesi vardı. "Kasırgalar, hortumlar?"

"Hedeflere yönlendirilmiş yıldırımlar," diye konuşmaya katıldı derisi güneşten sertleşmiş olan kadın. "Bu mümkün olabilir mi? Bunu yapabilirler mi?"

Molly'nin aklına Pasifik'teki dakikada yüz binlerce metreküp suyu emen devasa ve besbelli ki *yapay olarak meydana getirilmiş* olan hortumlar geldi. Hedeflenmiş yıldırımlar artık dünkü kadar olanaksız gibi görünmüyordu.

"Hatta belki de depremler bile," dedi Vince Hoyt. "Bunlardan herhangi biri olmadan silah, yiyecek içecek, ilaç ve ilk yardım malzemelerini depolayabileceğimiz bir karargâh binası kararlaştırmalıyız."

"Bizim markette bol miktarda gıda maddesi var," dedi Norman Ling, "ama dükkân yol seviyesinin altında. Eğer yağmur böyle devam ederse, yarın bu saatlere kalmaz su altında kalır."

"Bunun dışında," dedi Tucker Madison denizcilik tecrübesini ortaya koyarak, "market o koskocaman camlarıyla savunulabilir bir yapı değil. Ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama, endişelenmemiz gereken şey yalnızca ET'ler değil.

İletişimin kesilmesiyle birlikte, sivil otorite çökmeye başladı. Belki de çoktan yıkılmıştır bile. İlçe merkezindeki şerif ofisiyle temas kuramadım. Polis yok. Belki Ulusal Muhafızlar da, ordunun görevini kusursuz bir şekilde yapmasını sağlayan komuta ve kontrol sistemleri de yok olmuştur..."

"Kargaşa, anarşi," diye fısıldadı Lee Ling.

Tucker, medeniyetin çöküşünün bu korkunç yönünden söz edebilecek herhangi birinin olabileceği kadar sakin bir sesle, "İnanın bana, kargaşada fırsattan yararlanacak bir sürü habis ruhlu adam var. Ve bunlar yalnızca dışarıda değiller. Burada, kasabada, anarşi ortamını cennet sayan bizim de kendi haydutlarımız, hırsızlarımız, şiddet bağımlılarımız ve ırz düşmanlarımız var. Bunlar her istediklerini alacak, istediklerine istedikleri şeyleri yapacak ve hastalıklı fantezilerini daha çok tatmin etmek için gittikçe daha iğrenç ve acımasız olacaklar. Eğer bunlara karşı hazırlıklı olmazsak, bizi, galaksinin diğer ucundan gelen her neyse, onunla yüz yüze gelemeden öldürürler."

Grubu ağırbaşlı bir sessizlik kaplarken, Lee Ling sanki tekrar ayın düşmesini diliyormuş gibiydi.

Molly en son dağ yolunda kuzeye doğru yürürken gördüğü, beş çocuğun katili ve bir çocuğun babası, Render'ı düşündü.

Bu gece esaretten kurtulan tek canavar o olamazdı. Hapishane ve akıl hastanesinin personeli görev yerlerinden kaçarlarken, muhtemelen ya dikkatsizliklerinden ya da mahkûmlara karşı içlerinde uyanan hatalı bir merhamet duygusuyla kapıları açık bırakmışlardı. Ya da mahkûmlar o karışıklıktan yararlanarak kontrolü ele geçirmiş ve serbest kalmışlardı.

Bu, tüm Cadılar Bayramlarının Cadılar Bayramıydı. Zamanından altı hafta önce gelen, yaralarından irinler akan kötülüklerin cerahatleriyle lekelenen gecede, oyulmuş balkabaklarına ve başlarına yatak çarşafı geçirmiş hayaletlere ihti-

yaç olmayan Cadılar Bayramı.

"Banka," diye öneride bulundu Neil.

Tüm gözler ona çevrildi. Masadaki herkes, Molly gibi, Neil'in sözleri üzerine sanki uyanıkken gördükleri bir kâbustan uyanırmış gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Banka," dedi Neil, "kireçtaşı kaplı betonarme bir bina. Binaların depreme dayanıklı olması için eyalet 1936 ya da 37'de bu standardı getirmişti."

"Ve binaların bugüne kadar ayakta kalmasını sağladılar," diye tamamladı Molly.

Tucker bu fikri sevmişti. "Banka binası güvenlik şartları gözetilerek tasarlanmıştır. Bir ya da iki girişi var ve çok fazla penceresi de yok. Ayrıca mevcut pencereleri de geniş değil."

"Aynı zamanda da demir parmaklıkları var," diye hatırlattı Neil.

Tucker başıyla onayladı. "Herkese ve her türlü malzemeye yetecek kadar da geniş."

Vince Hoyt, "Bugüne kadar yenilginin kaçınılmaz olduğu durumlarda, dört gol geride girdiğimiz son çeyrekte bile takımımın başında umutsuzluğa kapılmadım ve şimdi de bu tavrımı mağlup bir insanın zihniyetiyle değiştirmeye hiç mi hiç niyetim yok. Eğer değiştirirsem Tanrı beni kahretsin. Bankanın başka bir avantajı daha var. Kasa dairesi. Zırhlı duvarlar, kalın çelik kapı. Eğer iş oraya kadar giderse, bize harika bir kaçış yolu sağlar. Eğer kapıyı yerinden söküp peşimizden gelmeye kalkarlarsa da, orayı bir atış poligonuna çevirir, o piçleri de yanımızda götürürüz."

20

Denizde sağa sola sallanıp duran geminin güvertesinde düşüp kendini budala durumuna sokmak istemeyen ağırbaşlı bir kara adamının ölçülü tavırlarıyla, Derek Sawtelle sarhoşlar kampından savaşçılar grubundaki Molly'nin masasının yanına geldi. Ona doğru eğilerek, "Sayın bayan, bu şartlar altında bile büyüleyici görünüyorsunuz," dedi.

"Ve sen de, bu şartlar altında bile," dedi Molly sevgi dolu bir sesle, "boktan biri gibi görünüyorsun."

"Seninle ve Neil'le biraz konuşabilir miyim?" diye sordu Sawtelle. "Özel olarak."

Sawtelle kibar bir sarhoştu. Ne kadar çok cin-tonik içerse, o kadar terbiyeli bir adam oluyordu.

Derek'le beş yıllık çok da sıkı fıkı olmayan dostlukları sayesinde Molly, onu bu akşam içki şişelerine yönelten şeyin, medeniyetin çöküşüne kafa patlatmak olmadığını biliyordu. Kontrollü sarhoşluk Derek'in yaşam tarzı, felsefesi ve inancıydı.

Uzun süre San Bernardino'daki eyalet üniversitesinde kadrolu Edebiyat profesörü olarak çalışan ve altmış beş yaşına geldiğinde zorunlu olarak emekli edilen Derek, geçen yüzyılda

yaşamış Amerikalı yazarlar üzerinde uzmandı

En beğendiği yazarlar, Hemingway'den Norman Mailer'a uzanan yelpazede yer alan içkici, maço kabadayılardı. Onlara duyduğu hayranlık kısmen Derek'in edebi sezgilerine dayanıyordu, ama aynı zamanda çirkin kızın okulun futbol yıldızına gizlice asılmasını andırıyordu.

Atletik bir vücuda sahip olmayan Derek, bir bar kavgasında insanlara yumruk atamayacak ya da kanlı bir boğa güreşinde tezahürat yapamayacak kadar sevecen ve bir kadını ayak bileklerinden tutarak yüksek bir binanın penceresinden sarkıtamayacak kadar kibar bir adamdı. Kahramanları ile benzeşen tek yanı, edebiyat ve cine batırılmış olmasıydı. Hayatını edebiyat ve cin içinde yüzerek geçirmişti.

Bazı profesörler eğitimi bir temsil olarak gördükleri için başarılı birer aktör olabilirler. Derek de onlardan biriydi.

Molly, Derek'in ricası üzerine birkaç kez onun öğrencilerine seminerler vermiş ve onu kendi sahnesinde izleme fırsatı bulmuştu. Derek eğlenceli ama bir o kadar da mükemmel bir eğitmen olduğunu kanıtlamıştı.

Çatıda kıyamet davulları gümbürderken, sanki az sonra bir sınıfa girecek ya da bir resepsiyona katılacakmış gibi giyinmişti. Muhtemelen yirminci yüzyıl ortalarında akademisyenler bol yün pantolonlar ve tüvit ceketler, palyaço desenli yelekler, mendilli fularlar ve elle bağlanan papyon kravatları asla tercih etmezlerdi; ama Derek yalnızca hayattaki rolünü yazmakla kalmayıp, aynı zamanda otoritesini içeren kostümünü de kendisi tasarlamıştı.

Molly masadan kalkıp, Neil'le birlikte barın arka tarafına doğru giden Derek Sawtelle'i takip ederken, bir kez daha tüm köpeklerin dikkatini kendisine yönelttiklerini gördü.

Aralarından üçü -siyah renkli bir Labrador, bir Golden Retriever ve birkaç cinsin karışımı olan bir kırma- salonda

dolaşıp yerleri kokluyor, yakın zamanlarda yerlere dökülmüş yiyeceklerin hâlâ duran kokularıyla oyalanıyorlardı: şurada hafif bir Meksika yemeği kokusu; diğer tarafta bir damla kızarmış patates yağı kokusu.

Molly, hayvanların yağmur başladığından beri ilk kez normal ve sıradan bir aktiviteyle meşgul olduklarını görüyordu. Bununla birlikte, ortada dolanan üçlü, nemli burunlarını ahşap yer döşemesine yapıştırsa da, devrik gözleriyle Molly'ye kaçamak bakışlar atmayı da ihmal etmiyorlardı.

Barın kimsenin olmadığı ve kimsenin kulak misafiri olamayacağı ucuna geldiklerinde, Derek, "Hiç kimseyi telaşlandırmak istemiyorum. Yani, olduklarından daha fazla telaşlandırmak istemiyorum demek istedim. Ama neler olup bittiğini biliyorum ve ona karşı koyabileceğimiz bir yer olmadığını da biliyorum," dedi.

"Sevgili Derek," diye söze başladı Molly, "kusura bakma ama, yaşamın boyunca karşı koymak için fazlaca bir sebebinin olduğu bir şey oldu mu hiç?"

Derek gülümsedi. "Hatırlayabildiğim tek şey, Harvey Wallbanger denilen ve tiksindirecek derecede popüler olan şu korkunç kokteyl. Yetmişli yıllarda verilen her partide, kahramanca direnerek reddettiğim o iğrenç karışım ikram edilirdi."

"Her neyse," dedi Neil, "Neler olup bittiğini hepimiz biliyoruz... tabii daha fazla detay yoksa, genel olarak biliyoruz."

İçtiği cinler Derek'te ağız yoluyla alınan bir göz banyosu etkisi göstermiş gibiydi. Gözleri kan çanağına dönmek bir yana kararlı bakışları bir kristal kadar berraktı. "Size açıklama yapmaya başlamadan önce, hiç bilmediğiniz utanç verici bir zayıflığımı itiraf edeceğim. Yıllardır, evde gizlice çok sayıda bilimkurgu kitabı okudum."

Eğer Derek bu sırrın günah çıkarmasını ve tövbe etmesini gerektirdiğini düşünüyorduysa, Molly'nin sandığından daha

sarhoş olmalıydı.

"Aralarından bazıları hiç de fena değil," dedi Molly.

Derek'in yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Evet, doğru. Günahkârca bir zevk aldığımı inkâr edemem. Elbette hiçbiri bir Hemingway ya da bir Faulkner değil ama, tüm bu ıvır zıvır Gore Vidal ya da James Jones'tan çok daha iyi."

"Bilimkurgu, şimdi bilim-gerçek halini aldı," diye onayladı Neil, "Ama yarın canlıları ne yapacaklar?"

"Bazı bilimkurgu romanlarında," dedi Derek, "*terraforming* kavramına rastlamıştım. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Sözcüklerin köklerini çözümleyen Molly, "Bir Dünya yaratmak... ya da Dünya gezegeni gibi bir yer yaratmak," dedi.

"Evet. Tam olarak bu anlama geliyor," dedi Derek. Yüzünde en sevdiği bölümdeki bir sahnesinin repliğini tekrarlayan bir *Star Trek* fanatiği ifadesi vardı. "Üzerinde yaşamaya uygun olmayan bir gezegenin ortamını, dünyevi yaşam formlarının yaşayabileceği bir hale getirmek için değiştirmek anlamına geliyor. Örneğin birileri, teorik olarak, muazzam makineler, Mars'ın topraklarındaki ve kayalarındaki bileşik molekülleri serbest bırakarak, solunabilir bir atmosfer yaratabilen ve neredeyse hiç nefes alınamayan bir dünyayı insanların, bitki örtüsünün ve hayvanların gelişebileceği bir yer haline getirebilen atmosfer işlemciler inşa edebilir. Buna benzer bilimkurgu öykülerde, bir gezegen yaratmak onlarca, hatta yüzlerce yıl sürebilir."

Molly aynı anda Derek'in teorisini anlamıştı. "Onların havayı silah olarak kullanmadıklarını söylüyorsun."

"Öncelikli olarak değil," diye karşılık verdi Derek. "Bu bir dünyalar savaşı değil. O kadar büyük çaplı bir şey değil. Her nereden gelmişlerse gelsinler, bu varlıkların gözünde bir sivrisinekten daha ilgi çekici değiliz."

"Sivrisineklere savaş açmazsın," dedi Neil.

"Kesinlikle. Yapacağın şey bataklıkları kurutmak, onları gelişip yaşayabilecekleri bir ortamdan yoksun bırakmak ve yeni evini artık bu sıkıcı böceklerin daha fazla barınamayacakları topraklara kurmaktır. Onlar dünyadaki ortamı kendi gezegenlerindeki hale getirerek, bu gezegen yaratma sürecini tersine işletiyorlar. Onlara göre bizim uygarlığımızın yok olması, kolonileşmenin getirdiği önemsiz bir yan etki."

Hayatın bir anlam ve amaçla verilmiş bir armağan olduğuna inanan Molly'ye göre, Derek'in tanımladığı düzeyde zulüm ve bu derece büyük bir dehşet, tüm kâinatta dahi var olamazdı. "Yoo. Hayır. Bu mümkün değil."

"Sahip oldukları bilim ve teknoloji bizden binlerce değilse bile, yüzlerce yıl daha ileride," dedi Derek. "Bizim kavrama yeteneğimizin gerçekten de çok ötesinde. Onlarca yıl uğraşmak yerine, dünyamızı yalnızca bir yıl, bir ay belki de bir hafta içinde yeniden yaratabilirler."

Eğer tüm bunlar gerçekse, insanlık gerçekten de düşman konumunda olmanın bile saygınlığını hiçe sayan, düşmanını bir hamam böceği gibi hatta hamam böceğinden bile daha aşağı, bir temizleme sıvısıyla temizlenip yok edilecek bir şey gibi gören, savaştan çok daha berbat bir şeyin kurbanı olacaktı.

Molly, göğsü sıkışıp eskisi kadar rahat soluk alamaz hale gelerek kalbi korkudan hızla çarpmaya başlayınca, kendi kendine Derek'in teorisine verdiği bu tepkinin, Derek'in sözlerinde gerçeklik payı olduğunu onayladığı anlamına gelmediğini telkin etmeye başladı. Dünyanın böyle küstahça ve sonuçlarından hiç korkmadan girişilen bir eylemle insanlığın elinden alınacağına inanmıyordu. Böyle bir şeye inanmayı *reddediyordu.*

Öne sürdüğü teoriye Molly'nin tüm varlığıyla karşı koyduğunu hisseden Derek, "Kanıtım var," dedi.

"Kanıt mı?" dedi Neil alaycı bir tavırla. "Nasıl bir kanıtın olabilir ki?"

"Eğer bir kanıt değilse bile, en azından lanet olası ikinci dereceden inandırıcı bir delil," diye ısrar etti Derek. "Beni izleyin. Onu size göstereceğim."

Barın arka tarafına doğru gitmek için Molly ve Neil'e sırtını döndü, ama daha bir adım bile atmamıştı ki, yeniden onlara doğru döndü.

"Molly, Neil... Bunu sizinle, sizi de ilgilendirdiği için paylaşıyorum. Amacım sizi herhangi bir şekilde üzmek değil."

"Artık çok geç," dedi Molly.

"Siz benim dostlarımsınız," diye devam etti Derek. "Son saatlerinizi ya da günlerinizi, kaçınılmaz kaderinize karşı yararsız bir şekilde karşı koyarak geçirmenizi görmek istemem."

"Bizler özgür iradeleri olan insanlarız. Ne kadar zor olursa olsun, kendi kaderimizi kendimiz belirleriz," dedi Neil, bir zamanlar kendisine öğretildiği ve hâlâ inandığı gibi.

Derek başını salladı. "En iyisi size zevk veren şeyler yapın. Sevişin. Sular altında kalmadan önce Norman Ling'in marketini talan edip, en sevdiğiniz yiyecekleri alın. Cin'in avutucu pusuna sığının. Eğer diğerleri gitmek isterlerse... bırakın gitsinler. Ama hepimiz o uzun, kusursuz, cinsiz karanlığa sürüklenip gitmeden önce, size keyif veren ve hâlâ elde edebileceğiniz her türlü şeyin peşinde koşun."

Bir kez daha onlara arkasını döndü ve barın arka tarafına doğru yürüdü.

Arkasından gitmeye tereddüt ederek ona bakan Molly, Derek Sawtelle'e sanki daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. O hâlâ dostuydu ama aynı zamanda dosttan başka biriydi; o artık ölümcül bir cazibenin vücut bulmuş hali... umutsuzluğa sürükleyen bir cazibeydi.

Molly, Derek'in kendilerine göstereceği şeyi görmek istemiyordu. Ama bunu reddetmek Derek'in kanıtının inandırıcı olmasından korktuğunun sözsüz bir teyidi olurdu; bu yüzden

reddetmek umutsuzluğa giden farklı bir yolda atılmış ilk adım olabilirdi.

Molly inancının yapısını yalnızca Derek'in kanıtını görerek sınayabilir ve umutlarına sıkıca tutunma şansı olurdu.

Bakışları Neil'inkilerle buluştu. Neil onun bir ikilem içinde olduğunu fark etmişti ve ona hak veriyordu.

Kısa bir koridora ve tuvaletlere açılan kemerli kapının altında bir an duraklayan Derek, geriye döndü ve onlara söz verircesine, "Kanıt," dedi.

Molly tembelce gezinen üç köpeğe bir göz attı. Molly onlara baktığında, köpekler sanki yere düşen yiyeceklerin kirli zemin kaplamasına yazılmış hikâyeleriyle büyülenmişçesine numara yaparak, bakışlarını Molly'den kaçırmışlardı.

Derek kemerli kapıdan geçerek koridorda gözden kayboldu.

Kısa bir tereddütten sonra, Molly ve Neil de onu takip etti.

21

Derek erkekler tuvaletinin boş olduğundan emin olunca, kapıya bir çöp kovası dayayarak açık kalmasını sağladıktan sonra, Molly ve Neil'e içeriye girmelerini işaret etti.

İçerideki iki pisuara konmuş olan koku gidericilerden, kesif bir çam kokusu yayılıyordu. Sidik kokusu bu iç bayıltıcı kokunun altından bile duyuluyordu.

İçeride üç kapı vardı. Bunlardan iki tanesi klozetlerin olduğu iki tuvaletin, üçüncüsü ise temizlik malzemelerinin durduğu dolabın kapısıydı.

"Ellerimi henüz yıkamıştım ki," dedi Derek, "makinede kâğıt havlu kalmamış olduğunu gördüm. Kâğıt havlu bulmak için kapıyı açtım..."

Dolap kapısı açılınca içerideki ışık otomatik olarak yanıyor, kapı kapatılınca da sönüyordu.

Dolapta üzerlerine malzemelerin sıralandığı metal raflar vardı. Ayrıca bir süpürge. Biri sünger biri bez, iki tane paspas. Bir tane de tekerlekli paspas kovası.

"Aynı anda sızıntıyı fark ettim," dedi Derek.

Dolabın arka tarafına doğru, tavanı oluşturan alçı panel sırılsıklam olmuştu. Bir yerinde bir kabarcık oluşmuş sonra da

patlamıştı. Yağmur suları metal raflara damlıyor, içerideki malzemeyi yavaş yavaş ıslatıyordu.

Derek tekerlekli kovayı, süpürgeyi ve paspasları dışarı alınca, dolabın üçünün de sığacağı kadar geniş olduğu ortaya çıktı.

Molly ıslak zeminde Derek'in söz verdiği kanıtı görür görmez bir adım geri çekildi ve Neil'e çarptı. Yerdeki şeyin bir yılan olduğunu sanmıştı.

"Muhtemelen bir tür mantar," dedi Derek, "Ya da ona benzer bir şey sanırım. Ona verebileceğimiz en uygun ad bu olabilir."

Bir kez daha bakınca, Molly önünde kalın, yuvarlak ve çöreklenmiş bir yılanı hatırlatacak şekilde kümelenmiş, mantar benzeri bir koloninin durduğunu anlamıştı.

"Onu ilk gördüğümde bir somun yuvarlak ekmek boyutlarındaydı," dedi Derek. "Bu hemen hemen bir saat önceydi ve şimdiden neredeyse bir buçuk katı büyüklüğe ulaşmış."

Koloninin her tarafı, yağlanmış lastik gibi pırıl pırlı bir siyahtı. Üzerinde dış çizgileri portakal renkte olan, amip benzeri parlak sarı benekler vardı. Molly'nin onu ilk görüşte yılan sanması hiç şaşırtıcı değildi, çünkü zehirli ve kötücül bir görünüşü vardı.

"Yağmur bir silah değil," dedi Derek koloninin yanında eğilerek. "Radikal bir çevresel değişiklik aracı."

Arkasında yere çömelerek, Derek'in omuzlarının üzerinden bakan Molly, "Seni anladığımı sanmıyorum," dedi.

"Su okyanustan çekiliyor ve bir yerlerde... işleme tabi tutuluyor. Nerede bilmiyorum, belki de tepemizde asılı duran, aklımızın hayalimizin alamayacağı kadar büyük gemilerde yapıyorlardır. Sudaki tuzu da arıtıyor olmalılar çünkü yağmur suyu tuzlu değil. Ve sanırım içine tohumlar ekliyorlar.

"Tohumlar mı?" diye sordu Neil.

"Milyonlarca minicik tohum," dedi Derek, "hepsi de dünyanın dört bir yanına, her kıtaya, her dağa ve vadiye, her nehre, göle ve denize yağmakta olan mikroskobik tohumlar, sporlar ve bunların beslenmeleri için gerekli besin maddeleri ile güçlerini korumaları için yararlı bakteriler."

Neredeyse bir fısıltı halini almış olan sesi, korkuyla karışık bir saygıyla yeniden gürleşen Neil, "Bir başka dünyadan gelmiş olan her türlü bitki çeşidi," dedi.

"Belki ağaçlar ve su yosunları da," diye fikir yürüttü Derek, "Eğrelti otları ve çiçekler, otlar ve tahıllar, mantarlar ve yosunlar, baharatlar, üzüm asmaları, yabani otlar... daha önce hiçbir insanın görmediği, tohumları topraklarımıza ve denizlerimize sökülemeyecek şekilde ekilen türler."

Sarı benekli ve parlak siyah. Işıl ışıl. Doğurgan. Ve son derece tuhaf.

Bu lanet olası şey gerçekten de detaylı planlar sonucu, belli bir amaçla yıldızlararası uzayın soğuk, karanlık ve bomboş ıssızlığından nakledilmiş bir spordan mı yetişmişti?

Tüm vücudunu kaplayan ürperti, Molly'nin daha önceki ürpermelerinin hiçbirine benzemiyordu. Yalnızca omurgası ya da ensesiyle sınırlı kalan ve titremesine yol açan bir ürperme değildi; son nefesini verirmişçesine sarsmamıştı ama, geçmemişti de. Kemiklerinin her boşluğundan, iliklerinin oluşturduğu kırmızı-sarı renkli lapadan, en uç organlarındaki hücrelere kadar yayılan bir soğukluk yükselmişti.

Derek, "Eğer gezegenimize ait olmayan bu bitkiler saldırgansa -ve bu tüyler ürpertici şey tarafından yönetiliyorlarsa, korkarım son derece de yayılmacı olacaklar- o zaman er ya da geç her yeri kaplayacaklar ve belki de dünya üzerindeki tüm bitki türlerini yok edecekler."

"Bu güzelim dünya," diye mırıldandı Molly, içine işleyen bir kederi, aklına bile getirmek istemediği bir kayıp duygusunu

da beraberinde getirerek, tüm vücudunu bir ürperti kaplarken.

"Her şey yok olup gidecek," dedi Derek. "Sevdiğimiz her şey, güllerden tutun da meşe ağaçlarma, karaağaçlardan çamlara kadar... hepsinin kök kazınacak."

Sarı-siyah renkteki, birbirinin üstüne dolanmış tombul mantar kolonisi, boru şeklindeki mantarlar gözleri olmayan bir yılan şekli almıştı. Pürüzsüz, ince bir yağ tabakası ile kaplıymış gibi parlaktı. Cafcaflı. Doğurgan ve merhametsiz.

"Eğer bir mucize olur da," diye sürdürdü sözlerini Derek, "Bazılarımız uzaylı istilasının ilk aşamasını sağ salim atlatır, dünyanın yeni, acımasız efendilerinin bizi göremeyecekleri ücra köşelerde, gizlice, ilkel topluluklar halinde yaşamayı başarabilirsek, bildiğimiz yiyeceklerin hiçbiri olmadan ne kadar dayanabiliriz?"

Neil, "Diğer dünyadan gelen sebze, meyve ve tahılların ille de bizi zehirleyecekleri gibi bir şart yok," dedi.

"Hepsi değil belki," diye kabul etti Derek, "Ama bazıları mutlaka olacaktır."

"Peki zehirli değillerse," dedi meraklı bir ifadeyle Molly, "Bize yenilebilir şeyler gibi gelecekler mi?"

"Acı," diye tahminde bulundu Derek. "Ya da dayanılmaz derecede ekşi ya da bizi hasta edecek derecede asidik. Yenilebilir bile olsalar, bizi besleyecekler mi? Besinler sindirim sistemimizin onları parçalayabileceği ve yararlı hale getirebileceği gibi molekül zincirleri halinde mi olacak? Yoksa midelerimizi yiyecekle doldurduğumuz halde... açlıktan mı öleceğiz?"

Derek Sawtelle'in doğasından kaynaklanan, sınıflar ve konferans salonlarındaki onlarca yıllık tecrübenin kazandırdığı dramatik tekniklerle zenginleşmiş kültürlü sesi, Molly'yi neredeyse ipnotize etmişti. Derek'in anlattığı korkunç şeylerden yayılan bu nahoş büyüyü üzerinden atmak için silkelendi.

"Lanet olsun," dedi Derek. "Ayığım ve alkol perdesinin bu tarafında olmak hiç hoşuma gitmiyor. Korkunç bir şey bu."

Derek'in gelecekleri hakkındaki düşüncelerini çürütmekten umudunu kesmiş olan Molly, "Bu şeyin, bu mantarın bir başka dünyadan geldiğini varsayıyoruz, ama bunu kesin olarak bilmiyoruz ki. Tamam, daha önce hiç böyle bir şey görmediğimi kabul ediyorum... ama ne olmuş yani? Hayatım boyunca görmediğim bir sürü mantar türü vardır sanırım ve büyük bir ihtimalle aralarında bundan çok daha tuhaf görünüşlü olanlar da vardır," dedi.

"Size göstermek istediğim başka bir şey daha var," dedi Derek, "şimdiye kadar gördüklerinizden çok daha rahatsız edici bir şey... ve ne yazık ki çok daha ayıltıcı."

22

Malzeme dolabında, daha önce arkasında çömelmiş ama artık neredeyse yan yana durduğu Molly ile onun arkasında Neil olduğu halde bir dizinin üstüne çökmüş olan Derek, tüvit ceketinin cebinden bir İsviçre çakısı çıkardı.

Molly'nin, cebinde bir İsviçre çakısı taşıdığını düşüneceği en son insan, papyon kravatlı bu akademisyendi. Derken, zekice tasarlanmış bu aletin içerdiği araçların içinde bir tane tirbuşon ve bir tane de şişe açacağı olduğunu fark etti.

Derek bunlardan hiçbirini kullanmadı. Bunun yerine sivri uçlu bıçağı açtı. Bıçağı, kümeleşmiş mantarlardan birinin üstünde tereddütle tuttu.

Eli titriyordu. Bu titreme sarhoş olmasından ya da alkol yetersizliğinden kaynaklanmıyordu.

"Bunu daha önce yaptığımda," dedi, "Harika bir şekilde kafayı bulmuş, ayyaşlığı böyle bir serüven haline getiren baş döndürücü bir merak içindeydim. Şimdi ise ayığım ve ne bulacağımı biliyorum... ve ilk kez bunu yapabilecek cesaretimin olmasına şaşıyorum."

Kendi kendisini cesaretlendiren Derek, bıçağı koloninin en tombullarından birinin boru şeklindeki şapkasına batırdı.

Yalnızca delinen mantar değil, tüm koloni jöle gibi titredi.

Açılan yaradan, sanki mantar benzeri yapının içinde basınçlı hava varmış gibi, duyulabilecek kadar yüksek bir sesle, renksiz bir duman bulutu yükseldi. Pis kokulu dumanın çürük yumurta, kusmuk ve çürümüş et karışımı bir kokusu vardı.

Molly elini ağzına bastırdığı sırada Derek, "Sizi uyarmam gerekirdi. Ama koku kısa sürede kayboluyor," dedi.

Delmiş olduğu zarı uzunlamasına keserek mantarın içyapısını gözler önüne serdi.

Mantarın içi, sıradan mantarlardaki gibi tamamen etli bir yapıda değil, boş bir odacık gibiydi. Zarif yapılı süngerimsi dikmeler Derek'in kestiği dış zarı destekliyordu.

Odacığın ortasında tavuk yumurtası büyüklüğünde ıslak bir kütle vardı. İlk bakışta, Molly'nin aklına bağırsaklar geldi, çünkü bu şey birbirine geçmiş minyatür boyuttaki insan bağırsağı gibi görünüyordu, ama bu bozulmuş, enfekte olmuş, kanserli bir doku gibi gri ve alacalı renklerdeydi.

Derken Molly bu sarımların ve bükümlerin hafifçe kımıldadığını, ağır ağır birbiri üzerine ve etrafına kaydığını gördü. En iyi şekilde, çiftleşmekte olan toprak solucanlarının görüntüsü ile tarif edilebilirdi.

Siyah-sarı renkteki dış zarı kesilen ve leş kokulu bir duman çıkaran bu solucan şekilli şeyler, erotik hisler uyandıran kıvranışlarını yalnızca üç ya da dört saniye kadar daha sürdürdüler... ve birdenbire ayrıldılar. Odacıktaki tüm kıvrımlar diken diken olmuş, solucanlardan çok daha hızlı, odacığın dibindeki görünmez bir şeylere bağlı, örümcek bacakları gibi hızlı ve telaşlı hareketlerle harap olmuş dış zardaki kesiğin kenarlarını çılgınca inceleyen, dokungaçlar haline gelmişlerdi.

Molly'nin sinirleri gerildi ve mantarın iğrenç sakininin yatağından fırlayıp serbest kalacağından ve bir hamam böce-

ğinden daha hızlı olduğunu göstereceğinden emin bir şekilde geriye doğru sindi.

Derek, "İşte bu kadar," diyerek Molly'yi rahatlattı.

Neil, "Mantar deniz minareleri gibi, bir şeylere ev sahipliği yapıyor," dedi.

"Hayır. Sanmıyorum." Derek bıçağı mendiline sildi. "Olası bir karşılık bulmakta zorlanabilirsin. Ki gerçekten de böyle bir karşılık yok. Benim söyleyebileceğim, bu kıvranıp duran küçük şeyin mantarın kendi parçası olduğudur."

Minik dokungaçların çılgınca kırbaçlaması sakinleşmişti. Yavaş hareketlerle kıpırdanmaya devam ettiler, ama artık çok daha planlı hareket ediyorlardı.

İlk anda amaçlarının ne olduğunu anlayamasa da, Molly onların üstlendikleri birtakım görevleri yerine getirdiklerini hissetti.

"Bu kadar hızlı hareket etmeleri..." dedi Neil, "istedikleri gibi esneyebilme yetenekleri ve beceriyle kullandıkları uzantıları... bu şeylerin bitki değil hayvan olduğunu gösteriyor."

Molly de aynı fikirdeydi. "Kas dokuları olması gerekir ki bitkilerde bu yoktur."

Kirlenen mendilini atan Derek, "Onların geldiği gezegende, bitkisel ve hayvansal yaşam arasında bizim dünyamızdaki gibi bir ayrım olmayabilir," dedi.

Dokungaçlar derin yırtığı, kesilmiş olan dış zarın her iki ucundan birden onarmaya başlamışlardı.

"Her ne kadar istemesem de, bunları daha yakından incelemem gerekiyor," dedi Derek. "Belki de yarayı nasıl diktiklerini tam olarak söyleyebilmek için bir büyüteç kullanmalıyım. Görünüşe göre, dokungaçlar yapıştırıcı bir madde salgılıyorlar..."

Molly hararetli hararetli çalışan uzantıların bazılarının ucundan, pembe renkli bir madde sızdığını görebiliyordu.

"... ama, sanırım aynı zamanda mikro boyutlarda lifler de bulacağım... sanki bu lanet olası şey, kendi kendisini ancak bir cerrahın yapabileceği şekilde dikiyormuş gibi." Omuzlarını silkti. "Öğrendiğimiz her şey, bizi cehaletimizle burun buruna getirir."

Duyduğu tiksinti ve dehşet duygusuna eşit derecede bir hayranlıkla, Molly gözlerini -eğer bu şeye en uygun ad buysa- kendi kendisini onaran mantardan alamıyordu.

"Zihninizde," dedi Derek, "dış görünüşleri itibarıyla dingin... ama içlerinde gizli bir yaşam kaynayan korkunç bitki türleri ile dolu bir gezegen canlandırın."

Molly, geldiği uzak dünyada bu mantarın doğal ve yaşadığı çevrede dünya topraklarındaki karahindibalar kadar sıradan bir şey olduğunu biliyordu. Bu düşüncesi o şeye ahlaki bir değer atfetmesine, bir havuca rasyonel olarak bilinçli bir amaç yükleyebileceğinden daha fazla izin vermiyordu.

Bununla birlikte, yalnızca gördüklerini değerlendirince, bu şeyin son derece kötücül olduğunu hissediyordu. Molly sezgisel düzeyde bu şeydeki gizli kötülüğü, tuhaf bir şekilde bir örümceğin er ya da geç tuzağına düşecek olan böceğin özsularını emdiğini hayal edebileceği şekilde şiddet hayalleri gördüğünü, ama bu şeyin neşe içinde kurduğu zalimce hayalleri, doğasının sınırlarının çok dışında bir vahşet içerdiği için örümceğin asla tecrübe edemeyeceğini *biliyordu*. Sezgisel düzeyden daha derin bir seviyede, iman da denilebilecek olan mantığın değil yüreğin inançlarının dünyasında, bu yaşam formu her ne ise, mantar ya da değil, bitki ya da hayvan ya da bunların ortasında bir şey, yalnızca zehirli değil, son derece *kötü* olduğundan da Molly'nin hiç şüphesi yoktu.

İğrenç şey kendi kendisini dikmeyi tamamlar, kıvranıp duran gri dokunaçlar parlak sarı benekli siyah derinin altında gözden kaybolurken, güneş tanrısının yarattığı bir evrenin

değil de, karanlık ve çarpık ilahi kaprislerin yönettiği, ilahi amacın hayal gücünün çok ötesinde bir gaddarlık içerdiği bundan başka bir evrenin parçasıymış gibi görünüyordu.

İsviçre çakısını sapına katlayarak kapatıp cebine koyan Derek, Molly'ye baktı. "Hâlâ bunun şimdiye kadar hiç rastlamadığın egzotik bir mantar olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır," diyerek itiraf etti Molly.

23

Molly ve Derek malzeme dolabmdan geri çekilince, Neil lamba kapanmadan önce mantara son bir kez daha baktı. Kapıyı kapatırken, "Eğer şu anda Black Lake'i araştıracak olsak, bu şeyleri kasabanın her yerinde bulabiliriz, öyle değil mi?" diye sordu.

"Ne olacağını bu şeyler ve Tanrı bilir," diye yanıt verdi Derek. "Hızlandırılmış gezegen yaratma süreci. Gelişim döngüsü başladı. Caddelerde ve parklarda, arka bahçelerimizde ve binaların arasındaki yollarda, okulların bahçelerinde, ormanlarda, gölün dibinde -her yerde, her yerde- yeni bir dünyanın, daha önce hiç görmediğimiz ve asla görmemiş olmayı dileyeceğimiz bitkisel bir harikalar diyarının geliştiğini göreceğiz."

Beklenmedik, sarsıcı bir anlayış ifadesiyle, Molly, "Hava," dedi.

"Bunun aklına ne zaman geleceğini merak ediyordum," dedi Derek.

Ağaçlar, otlar, denizlerdeki geniş yosun tarlaları: Dünya florası atmosferdeki karbondioksiti süzüyordu. Fotosentezin bir yan ürünü olarak da oksijen açığa çıkarıyorlardı. En önemli yaşam desteği olan oksijen.

Bu dünya-dışı bitkiler fotosenteze benzeyen, ama ondan farklı hangi yöntemi kullanıyorlardı? Oksijen yerine başka bir gaz açığa çıkarıyor olabilirler miydi? Mevcut bu döngü akla yatkın bir şekilde tersine dönebilirdi; oksijen alıp karbondioksit vermek gibi.

"Oksijen yoksunluğu çektiğimizi kaç gün sonra anlarız?" diye sordu Derek. "Tabii, eğer bunu anlayabilirsek. Bununla birlikte, oksijen yoksunluğunun belirtilerinden bir tanesi de çırpınma nöbetleridir. Kıyıya vurmuş bir balık gibi çırpınmaya ne zaman başlarız acaba?"

Bu sorular zihnini öyle karıştırmış, kalbini öyle sıkıştırmıştı ki, Molly az önce Derek Sawtelle'i umutsuzluğa sürükleyen ölümcül bir cazibenin vücut bulmuş hali olarak tasvir ettiğini hatırlayınca, ne kadar ileri görüşlü olduğunu düşündü.

Pisuarlardaki koku gidericilerin yaydığı kesif çam kokusu ve ondan daha hafif ama son derece iğrenç olan sidik kokusu Molly'nin burnunu ve genzini yakıyordu. Bu rahatsız edici kokulardan sakınmak için, kesik kesik soludu. Bunun bir işe yaramadığını anlayıp birden istem dışı bir şekilde daha derin ve daha hızlı solumaya başladığını fark edince, bir panik atak başlangıcında olduğunu anladı ve tüm gücüyle bunu bastırmaya çalıştı.

"Belki," dedi Derek, "başka dünyadan gelen bu canavarlar aramıza karışmadan önce, bir an evvel boğulmak için dua etmeliyiz."

Eğer haberlere bakılacak olursa, zaten çoktan şehirlere dağılmışlar," diye hatırlattı Neil.

Derek başını salladı. "'Canavar' derken istilacıların kendilerini değil, dünyalarındaki sayısız hayvanların, çayırlarındaki ve ormanlarındaki canavarların, yırtıcıların, sürüngenlerin ve haşerelerin tamamını kastetmiştim. Korkarım bunlardan bazıları, zavallı lanet bilimkurgu yazarlarının en iç karartıcı öyküle-

rinde hayal ettiklerinden bile daha tehlikeli ve korkunç olacak."

Neil alaylı bir ton içeren tok bir sesle, "Tanrım, Derek, bugüne kadar senin böyle bir olumlu düşünceler pınarı olduğunu fark etmemişim," dedi.

"Bu kötümserlik değil. Yalnızca gerçek," diye karşılık verdi Derek. "Haddinden fazla gerçek hiçbir zaman iyi bir fikir değildir." Derek onları erkekler tuvaletinden çıkarıp koridora götürdü. "İşte sizi masama bu yüzden davet ediyorum. Kaderinize akşamcılarla, ayyaşlarla yön verin ve geri kalan zamanı mümkün olduğunca iyi değerlendirmeye bakın. Gelip birkaç kadeh anestezi yuvarlayın. Her zaman olduğumuz kadar neşeli, gece boyunca kahkahalar atacak kadar canlı değiliz, ama hüznü paylaşmak rahatlatıcı, hatta hoştur. Endişenin, kederin ve öfkenin yerine, size hüzün denizinde hafifçe dalgalanan büyük bir içtenlik öneriyoruz."

Derek, Molly'yi kolundan tutup barın ana salonuna kadar eşlik etmeyi denediyse de, Molly buna karşı koydu. "Tuvalete gireceğim."

"Eğer seni beklemezsem beni bağışla," dedi Derek. "Ama sistemimi yağlayan cin seviyesi tehlike sınırının altına indi ve korkarım karterime yarım litre kadar Gordon doldurmazsam, bu eskimiş makine tekleyip kısa süre sonra susacak."

"Krank milinin donmasına neden olmak istemem," dedi Molly hafif bir gülümsemeyle. "Sen git."

Adımlarını belirsizliğe doğru atan profesörün gidişini izlediler ve kısa koridorda yalnız kaldıklarında, Neil, "Görünüşün... çok solgun," dedi.

"Kendimi solgun *hissediyorum* da ondan. Yüce Tanrım, bahsettiği kadar korkunç olabilir mi?"

Neil'in ona verecek bir cevabı yoktu. Ya da, belki de dürüstçe verilecek tek cevabı sözcüklere dökmemeyi tercih

etmişti.

"Ondan kurtulmaya çalışmıyordum," dedi Molly. "Gerçekten de tuvalete girmem gerekiyor. Beni burada bekle. Yanımda kal."

Kadınlar tuvaletine giren Molly, göründüğü kadarıyla yalnızdı. İçerideki üç bölmenin kapısı da tamamen kapalı ve sürgülenmiş değil, hafifçe aralık duruyordu.

Yağmurun sesi burada daha güçlüydü. Yalnızca çatıda çalan bitmek tükenmek bilmeyen davul sesleri değil, çok daha ayrıntılı bir çağıltı, patırtı ve şapırtı vardı.

İki kanatlı pencerenin camı buzlu camdı. Kanatlardan altta olanı kaldırılmış, gece içeriye dolmuştu.

Pencere denizliğinde dans eden yağmur suları, pervazdan aşağıya akarak yerde küçük bir su birikintisi oluşturmuştu.

Küçük gölcükte tavandaki lambanın yansıması görülüyordu ama, su olması gerektiği kadar parlak değildi. Anladığı kadarıyla tuhaf bir kokusu da yoktu. Belki de fırtına yeni bir evreye geçmişti.

Temizlik malzemelerinin durduğu dolaptaki sızıntının yarattığı şeyi düşününce, kapatmak için hızla pencereye yöneldi.

Alt kanadı çekmek için uzanınca, pencerenin hemen dışındaki karanlıkta gizlenen bir şey yüzünden burada mahkûm olduğu düşüncesiyle sarsıldı. Dışarıda, iki kanatlı pencereden göremediği bir şey, içeriye girip onu ıslak ya da bedenini kasıklarından göğsüne kadar kesip açabilecek ve olduğu yerde iç organlarını ortaya dökebilecek kadar keskin pençeleriyle yakalayıp, gecenin karanlığına çekebilecek düşman bir varlık bekliyordu.

Doğaüstü bir görüntü etkisine sahip bu korku o kadar güçlü ve belirgindi ki, Molly geriye doğru sallandı. Sendeledi. Tam yere düşecekken dengesini yeniden sağlamayı başardı ve

Derek'e, kendisini neredeyse korkmuş küçük bir kız çocuğu durumuna düşürmesine izin verdiği için kendisini azarladı.

Pencereye doğru bir adım attığı sırada arkasında tanıdık bir ses, yıllardır duymadığı ama kime ait olduğunu bir anda anladığı bir ses duydu. "Bana bir öpücük verir misin tatlım?"

Geriye doğru döndü ve beş çocuğun katili ve bir tanesinin de babası, bir kol mesafesinden daha yakında duran Michael Render'la karşılaştı.

24

Yağmurdan sırılsıklam olmuş gri pamuklu pantolonu ve buna uygun renkteki gömleğiyle, Render fırtınanın perişan ettiği biri gibi değil, fırtınanın hayat verdiği biri gibi görünüyordu. Sanki dünya dışından gelen bitkilerin beslenmesi için karıştırılıp, hazırlanmış olan bu sağanak, Render'i de beslemiş gibiydi.

Yirmi yıllık olumlu bir gözetim sürecinde iyileşmiş gibi görünüyordu. Geçimini temin etme kaygısından uzak, şımarık krallardan daha fazla boş vakti olan, kurumun beslenme uzmanlarının en iyi şekilde beslenmesini sağladığı ve tam donanımlı bir spor salonunun olanaklarından yararlanan ve bu sayede karnında bir gram yağ birikmemiş olan adamın göz ya da ağız kenarlarında çizgiler de yoktu. Elli yaşında olmasına rağmen, kırkıncı yaş gününü kutlayan mahcup bir adam sanılabilirdi.

Sürpriz bir şekilde karşısına dikilmenin Molly'de yarattığı etkiden memnun bir ifadeyle sırıttı ve, "Hiçbir şey bir baba ile evladının bir araya gelmesinden daha acıklı bir sahne yaratamaz," dedi.

Molly konuşmaya başladığında sesinde bir titreme olmadı-

ğını, kalbinin tüm kemiklerini üst üste bindirmeye yetecek kadar hızlı çarptığının anlaşılmadığını görünce rahatladı. "Burada ne arıyorsun?"

"Ailemin geri kalan tek ferdinin yanında olmayıp da nerede olacağım?"

"Senden korkmuyorum."

"Ben de senden korkmuyorum tatlım."

9 mm.lik tabanca Molly'nin yağmurluğunun cebindeydi. Sağ elini cebine daldırdı, silahı dikkatle kavradı ve işaret parmağını tetik korkuluğuna bastırdı.

"Beni bir kez daha mı vuracaksın?" diye sordu Render, eğleniyormuş gibi bir sesle.

Render şimdi de her zaman olduğu kadar yakışıklıydı ve bir zamanlar, genç bir kadınken bile insanların iç dünyasını öğrenmeye çalışan annesini kendi yöntemleriyle etkileyerek elde ettiği ve onu evliliğe sürüklediği gizemli bir cazibesi de vardı.

Thalia toyluğunun sonuçlarını sonradan görmüştü. Render'ın kendisini aşkı için istediğini sanma hatasına düşmüştü. Sevmek ve korumak gibi takdire değer erkeksi arzuların, aslında neredeyse şeytani bir hükmetme arzusu olduğunu anlamıştı.

Yağmurun süsleyip parlattığı Michael Render, karşısında büyük zevk aldığı gerçek kişiliğiyle duruyordu. Ama Render'da aynı zamanda farklı bir şeyler, Molly'nin hissettiği ama tanımlayamadığı rahatsız edici bir değişiklik de vardı. Baştan çıkaran gri gözlerinde sabahki yağmurun parlaklığıyla rekabet edebilecek bir pırıltı vardı. Sanki yağmur adamın içine kulaklarına kadar dolmuş, şimdi de kafatasında toplanmış gibiydi.

"Artık silahlardan vazgeçtim," diye temin etti Molly'yi. "Evet etkili şeyler ama kişiye özel değiller. Düşünmek ve düşündüğünü gerçekleştirmek arasında geçen zaman heyecanı

öldürüyor ve silahla işlenen cinayet de anılarda çok çabuk solup gidiyor. Bir ya da iki yıl sonrasında yeniden anımsamak, ereksiyon bile sağlamıyor."

Molly iki yaşına gelinceye kadar, annesi, Render'ın yıldırma çabalarına, saçma sapan kıskançlıklarına, tehditlerine ve şiddet uygulamasına yeterince katlanmıştı. Yoksulluk çekme pahasına özgürlüğünü seçerek, kendi kişisel eşyaları ve kızı dışında hiçbir şey almadan bu işi bitirmişti.

"Molly tatlım. İzin ver sana güçlü kuvvetli bir erkeğin, kanunen akıl hastası sayıldığı için kimsenin olmadığı sanatoryum izbelerine, hatta her türlü konforun olduğu ilerici fikirlere sahip olanlarına bile, kapatıldığında bir kadından alabileceği zevklerden yoksun bırakıldığını ve iyileşmesi için hatırlayabildiği tüm erotik hatıralara *gerçekten ihtiyaç* duyduğunu belirteyim."

Boşanma davası sırasında ve boşandıktan sonra, Render önce çocuğunun velayetini tek başına almaya çalışmış, sonra da ortak velayete razı olmuştu. Adalet sisteminin Render'ın sinirlerine kısa devre yaptıracak kadar yavaş işlediği ortaya çıktığında ve yargıçlar duruşmalardaki davranışlarından dolayı onun kulağını çekmeye başladıklarında, durumu Thalia ile genellikle halka açık yerlerde, öfkeden kıpkırmızı olmuş bir surat ve haykırarak savurduğu tehditlerle, aralarında kişisel meydan okumalar çerçevesinde tartışmaya başlamıştı. Bu da mahkemenin, kızının ortak velayetini alma şansını iyice azaltan kısıtlama kararları almasına neden olmuştu. Kısıtlama kararlarını ihlal ettiği için otuz gün süreyle hapsedilmiş, hatta ziyaret hakkı bile elinden alınmıştı.

"Bir yıllık tecrit süresinin sonunda," dedi Render şimdi, "Annene duyduğum hisler -dudaklarının lezzeti, göğüslerinin dolgunluğu- dışında her şeyi unutmuştum. Bu anıları canlı tutmamı sağlayan ucuz orospularla birlikte oldum." Sırıtıp omuz-

larını silkeledi. "Annen porselenden yapılmış can sıkıcı şirretin biriydi."

"Kes sesini." Molly sesini yükseltememiş, yalnızca fısıldayabilmişti. Her zaman olduğu gibi, Render baskın olmakta ısrarcıydı ve duyduğu hayal kırıklığına uygun olarak, Molly sanki geçen yirmi yıl ayaklarının altından kayıp gitmiş de tekrar çocukluk çağına düşmüş gibi kendisini savunmayı başaramamıştı. *"Kes sesini."*

"İki yıl sonra senin beni kafamdan ve karnımdan vuruşunun anısı bile artık benim için hiçbir şey ifade etmez olmuştu. Bir mermi son derece kişiliksiz bir şeydir. Bir mermi asla bir bıçak değildir. Bir bıçak ise asla çıplak bir el değildir. Boğarak öldürmenin hatırasının hafızada her zaman pırıl pırıl kaldığını keşfettim. Yalnızca bir tetiği çekmekten çok daha kişilikli bir şey. Şimdi bile bunu düşündükçe organım sertleşiyor."

Molly tabancayı yağmurluğunun cebinden çıkarttı.

"Oo," dedi Render, sanki bara yaptığı bu ziyaretin altında yatan amaç, tamamen bu yüzleşmeyi gerçekleştirmekmiş gibi, belirgin bir tatmin duygusuyla. "Bu berbat havada sana birkaç soru sormak için çok uzun bir yol kat ettim... ama ilk önce sana küçük bir hikâye anlatacağım. Böylece yaşlı babacığını daha iyi anlayabilirsin."

Yaşadıkları an gittikçe daha gerçeküstü klostrofobik, felç edici, sembolik bir hal alıyordu.

Molly geçmiş ve geleceğin çeneleri arasındaki ezilme noktasında duruyordu. Her ikisi de ısrarla Molly'ye baskı yapıyor, nefesini kesiyor, hareket etmesine engel oluyor ve boğazını sıkıyordu.

"Yirmi yılımı kilit altında geçirdim. İçsel karanlıklar, mahrumiyetlerle. Bana en azından beni birkaç dakika dinlemeyi borçlusun. Yalnızca küçük bir öykü ve sonra çekip gideceğim.

Yirmi yıl önce, Molly'nin velayetini alacağına dair son

umudunu da yitirince, Michael Render şimdi hiçbir şekilde tatmin edici bulmadığı bir ikna etme yöntemine başvurmuştu: Silah. Sınıftan almak için, ilkokula giden Molly'nin okuluna gitmişti. Okul müdürü Render'ın kızını görmek için öne sürdüğü bahanelere inanmamıştı. Render müdürün şüphelendiğini anlamış ve bunun üzerine silahını çekerek müdürü öldürmüştü.

"Beş yıllık bir tedaviden sonra," dedi Render, "Daha düşük güvenlik seviyesindeki bir yere gönderildim. Orada son derece geniş ve harika araziler vardı. İyi hali görülen hastalar, ki bunlar tedavilerinde epey gelişme göstermiş, çıktığı pişmanlık yolculuğunda vicdan azabı durağına gelmiş hastalardı, istedikleri takdirde çeşitli bahçelerde çalışmayla teşvik ediliyorlardı."

Müdürü öldürdükten sonra, Render, Molly'nin sınıfını bulmak için üçüncü sınıfların katına giderken yoluna çıkan bir öğretmeni daha öldürmüş, ikisini de yaralamıştı. Molly'nin sınıfını bulmuş ve öğretmeni Bayan Pasternak'ı ağır yaralamıştı. Polis zamanında gelmese neredeyse Molly'yi kaçırmayı başaracaktı.

"Bahçelerde çalışırken, bize izin verilen sınırları geçmeye yeltenmemiz halinde alarm veren, elektronik bir pranga takıyorduk. Bir kez dahi kaçmaya teşebbüs etmedim. Zira en sonunda çitler vardı ve dışarıdaki dünya beni tanıyordu. Ben de güller üzerinde yoğunlaşarak bahçıvan gibi bir şey oldum."

Polisin gelmesi üzerine, Render, Molly ve sınıftaki diğer yirmi iki çocuğu rehin almıştı. Aptal bir adam değildi -aslına bakılırsa iki üniversite diploması vardı- ve iki kişiyi öldürüp üçünü de yaraladığı için polislerle özgürlük pazarlığı yapabilme umudunun olmadığını biliyordu. Ama o ana kadar, kişiliğinin özü olan ve kaynayan öfkesi şiddetli bir hiddete dönüşmüş ve eğer uzun süredir peşinde koştuğu kendi kızının hâkimiyetini elde edemezse, diğer aileleri de çocuklarının dostluğundan

alacakları keyiften mahrum bırakmaya karar vermişti.

"Bir gün, gül bahçesinde tek başıma çalışırken, karşımda birden elinde tek kullanımlık fotoğraf makinesiyle dokuz yaşında bir oğlan belirdi."

Render, Molly onu vurmadan önce sınıftaki yirmi iki çocuktan beşini öldürmüştü. Yanında iki tabanca ve yedek şarjörler getirmişti. Her iki silahı da doldurduktan sonra, dışarıdaki polislerin megafondan söyledikleri bir şeye büyük bir hiddetle tepki vermiş, o öfkeyle de elindeki silahlardan birini öğretmenin masasına koyarak arkasını silaha dönmüştü.

Render'ın her zamanki öfkesinden daha habis bir ifadeyle renklenen sesi, Molly'yi yirmi yıl sonra bile sersemletmişti: "Arkadaşlarına ne kadar cesur olduğunu göstermek için, büyük bir cüretle çitlerin asıl hastane binasından uzak köşelerinden birinde bir delik açmış ve cesaretinin kanıtı olarak buradaki alçaklardan biriyle bir fotoğraf çektirebilmeyi umarak, bulunduğum yere kadar sürünerek gelmişti."

Yalnızca sekiz yaşında olmasına ve silahları hiç tanımamasına rağmen Molly, öğretmen masasının üzerinde duran ikinci silahı almış, iki eliyle birden tutarak tetiği üç kez çekmişti. Silahın geri tepmesiyle sarsılıp dehşete kapılmasına rağmen, Render'ı -biri sırtından, diğeri de sağ kalçasından- iki kez vurmayı başarmıştı. Şans eseri, duvara saplanan üçüncü kurşun başkasına isabet etmemişti.

"Oğlanın rastladığı o alçak şans eseri bendim," dedi Render. "Oğlan çok ürkekti ama kamerayı işaret ederek onu cesaretlendirdim ve güllerin arasında sekiz tane fotoğrafımı çekmesine izin verdim."

Render iki kurşunu yiyince gürültüyle yere düşmüş, sağ kalan on yedi çocuk kaçmıştı. Çocukların kaçtığını gören SWAT ekibi derhal sınıfa dalmış ve Molly'yi, sonraki tüm yaşamını bir tekerlekli sandalyede geçirecek olan ağır yaralı öğretmeninin

başında ağlarken bulmuşlardı.

"Bu küçük fotoğraf çekme oyunumuzdan sonra, oğlanın gardı düşmüştü. Suratına okkalı bir yumruk patlattım. Sonra bir tane daha ve en sonunda onu oracıkta, güllerin arasında ellerimle boğdum. Eğer o küçük bir kız olsaydı, bu deneyimin çok daha doyurucu olacağından hiç kuşkum yok, ama elindekilerle yetinmeyi bileceksin."

O kanlı günden daha sonra, şu anki karşılaşmadan yirmi yıl önce, Molly daha önce eline hiç silah almamış olmasına rağmen, korkudan titremesine, silahın geri tepmesinden neredeyse yere düşecekmiş gibi olmasına rağmen, yaptığı üç atıştan ikisini nasıl isabet ettirdiğine şaşmıştı. Render'a engel olabilmesi bir mucizeymiş gibi görünüyordu.

"Gül bahçesinin yakınlarında eski bir sarnıç, taş duvarlı devasa bir yeraltı su deposu, vardı. Eskiden burada kurak dönemlerde kullanmak üzere sarnıca akıttıkları yağmur sularını biriktirdikleri, karmaşık bir sistem varmış."

Molly annesine, o korkunç günde yanında iyi bir ruh, Render'ı etkileyemeyen ama Molly'ye ne yapması gerektiği konusunda rehberlik eden bir melek olduğunu söylemişti.

"Sarnıç altmış yıldır kullanılmıyordu. Onu olduğu gibi bırakmışlardı, çünkü sarnıcı kaldırmak için çok büyük masraf gerekiyordu."

Thalia küçük Molly'ye -tek başına- cesurca hareket ettiği için övgüyü hak ettiğini söylemişti. Meleklerin mucizeleri, demişti Thalia, silahlara etki etmez.

"Bahçe aletlerimi kullanarak sarnıcın kapağını açtım ve oğlanın cesedini delikten aşağıya attım. Öyle karanlıktı ve öyle kötü kokuyordu ki anlatamam. Sarnıcın derinliklerinde sığ bir su birikintisi vardı. Oğlan suya çarpınca fareler ciyak ciyak bağırarak, korku içinde sağa sola kaçıştılar."

Annesinin tüm iyi niyetli çabalarına rağmen, Molly o

zamandan bugüne kadar, o gün sınıfta kendisine rehberlik eden bir ruhun olduğuna inanıyordu.

Ama şimdi bir ruhun varlığını hissetmiyordu ve elinde bir silah olduğu için minnettardı.

"Oğlanın tek kullanımlık, küçük fotoğraf makinesini bir gül ağacının dibine gömdüm. Gül, Kardinal Mindszenty cinsi bir güldü ve adını muhteşem kırmızı renginden alıyordu."

Render yürüdü, ama Molly'ye -ve vurulma riskine- doğru değil, Molly'nin yanından bir yarım daire çizerek tuvalet bölmelerinden uzağa, lavaboların olduğu yere doğru.

"Polisler oğlanı aramaya geldiler elbette ama onu bulmaları epey zamanlarını aldı. Fareler görevlerini en iyi şekilde yerine getirmişlerdi. Ama daha da iyisi, sarnıcın dibi çok uzun zaman önce çatlamış ve boşalmıştı. Oğlan kireçtaşından doğal bir yeraltı mezarına gömülmüştü. Onu bulduklarında öyle bir haldeydi ki, CSI dedektifleri en ufak bir ipucu dahi bulamadılar."

Render yavaşça ilk lavaboyu geçti, sonra da ikinciyi.

Molly silahın namlusuyla onu takip ederek döndü.

"Şüpheler bir başka hastanın üzerinde yoğunlaşmıştı. Adı Edison Crain'di. Sürekli terleyen, tıknaz, ufak tefek bir adamdı. On yıl önce küçük bir oğlana tecavüz etmiş, sonra da boğarak öldürmüştü. Bu onun bilinen tek şiddet suçuydu."

Tuvalet Molly'ye her geçen saniye biraz daha gerçekdışı, aynı anda tıpkı sallanıp duran bir kobra gibi uyutucu bir etkiyle dikkatini üzerine çeken Render da, gittikçe daha gerçek görünmeye başlamıştı.

"Crain o günden beri son derece sakin bir on yıl geçirmiş, örnek hasta olmuştu ve tedavisinde çok büyük bir aşama kaydettiği düşünülüyordu. Bu sayede birkaç yıl içinde tıbbi gözetimden çıkabilirdi. Ama zavallı problemli şey hâlâ *öldürdüğü* çocuğun vicdan azabından kurtulamamış ve akıl sağlığının

yerinde olduğuna inanamıyor olmalıydı. Çünkü şüpheler onun üzerinde yoğunlaşmaya başlayınca çözüldü ve fotoğrafçı çocuk cinayetini itiraf etti."

Render odada yüz seksen derece dönerek sırtı pencereye dönük bir şekilde durmuştu. Ayakları küçük su birikintisinin içindeydi.

"Crain'i maksimum güvenlikli bir hastaneye sevk ettiler ve ben de... bu olayın olası tüm sonuçlarından paçayı kurtardım. Bu on beş yıl önceydi, ama hâlâ geceleri yatakta ihtiras kasılmalarıyla tek başıma yatarken, oğlanı boğuşumun anısı en az, kendimi uyarmak için bundan ilk kez yararlandığım zamanki kadar tahrik ediyor."

Molly, Render'da bir süredir tanımlayamadığı bir değişiklik olduğunun farkındaydı; ama şimdi bunun ne olduğunu anlamıştı. Render'ın karakteristik öfkesinden eser yoktu. Yakıcı öfkesi soğumuştu.

Render'da yeni olan şey, kendini beğenmişliğe doğru giden bir şımarıklıktı. Ve bir yırtıcının güçlü odaklanma yetisi. Sesindeki karanlık eğlence havası. Gözlerinde habis bir neşe pırıltısı.

Psikiyatrların gözetiminde geçirdiği yirmi yılın sonucu, ham öfkesinin olgunlaşarak sosyopatik bir küçümseme ve hastalıklı bir neşeye dönüşmüş olmasıydı; öfke şarabı çok daha rafine, yıllanmış bir kine dönüşmüştü.

"Benim de bazı sorularım var," dedi. Suratında yine aynı gülüş. Neredeyse zorlama bir sırıtış. "Annen hâlâ ölü mü?"

Molly, Render'ın buraya ne amaçla geldiğini anlayamamıştı. Eğer amacı ona zarar vermekse, geldiğini Molly'ye belli etmek yerine arkasından saldırabilirdi.

"O budala kaltağın kitaplarını hâlâ okuyan var mı?"

Gerçek dışılık düşselliği izliyordu. Render, Molly'nin kendisinden ne kadar nefret ettiğini bildiği ve kendisi de Molly'den

aynı derecede nefret ettiği halde, yalnızca boğduğu oğlan çocuğunun hikâyesini anlatmak ya da annesini kötülemek için neden kalkıp o kadar yolu tepmişti?

"Kitaplarından hâlâ yayımlanan var mı? Yazarlığı da en az yataktaki performansı kadar kötüydü."

Görünüşe göre Render hakaret ederek Molly'yi tetiği çekmesi için kışkırtıyordu ama bu hiç mantıklı değildi. Sahip olduğu benzersiz kibir ve eziyet etme kapasitesi, kesinlikle Render'ın üzülme ya da vicdan azabı duyma yeteneğinin olmadığı anlamına geliyordu.

"Ya *senin* yayımlanan kitabın var mı tatlım? Bu gece bittiğinde yazdıklarının ne önemi kalacak ki? Hatta bu geceden sonra sen olacak mısın? Sen başarısız bir yazar, kısır bir kadın, bomboş bir çukursun. Karanlığa, karanlığa, karanlığa... her şey karanlığa gömülecek. Sen de dahil. Hem de çok yakında. Kendini yaklaşan dehşetin pençelerinden kurtarmak için silahı kendine doğrultmayı hiç düşündün mü?"

Molly, Render'ın açık pencereden kaçıp gideceğini hissetti. "Sakın kaçmaya kalkışma," diye uyardı.

Render kaşlarını kaldırarak, "Ne yani... akıl hastanesini arayıp beyaz önlüklü birkaç tipin, deli gömleği ile buraya gelmesini isteyebileceğini mi sanıyorsun? Bütün kapılar ardına kadar açık tatlım. Neler olduğunu anlamadın mı? Artık otorite diye bir şey yok. Kıran kırana bir rekabet hüküm sürüyor ve herkes birer canavar haline geldi."

Render pencereye doğru hamle yapınca, Molly'nin üzerindeki büyüleyici tuhaf etkisi de dağılmıştı.

Molly, ona doğru bir adım attı ve, "Hayır lanet olası. Orada dur," diye bağırdı.

Yine o sırıtma; hor gören, şehvet dolu ve mizah duygusundan yoksun. "Nuh tufanını biliyorsun, yaptığı gemiyi, içine hayvanları çift çift yerleştirmesini... hepsi de *Eski Ahit* saçma-

lıkları. Ama, *nedenini* biliyor musun? Dünyanın sonunun neden gelmesi gerektiğini, yargı gününü, büyük tufanı ve her şeyin yeniden başlaması gerektiğini?"

"Pencereden uzak dur."

"Bu sana çok uyuyor tatlım. Bir defasında doğru olanı yapmıştın, ama kafan şimdi yirmi yıldır edindiğin kuşkular, kelime oyunları ve şaşkınlıklarla dolu. Şimdi, istersen beni -bir kez daha- sırtımdan vurabilirsin ya da o silahı ağzına sokup tetiği çeker ve beynini her tarafa saçarsın. Tercih senin."

Render başını omuzlarının arasına çekip, sırtını kamburlaştırdı ve yukarı kaldırılmış olan pencere kanadının altından geçerek pencerenin denizliğinden kayıp gitti. Aynı anda Molly, "Neil," diye bağırdı.

Tuvaletin dış kapısı çarparak açıldı ve Molly pencereye ulaştığı sırada, Neil hızla içeriye daldı. "Ne oldu?"

Bir elinde silahını, diğeriyle ıslak denizliği tutarak pencereden eğilen Molly, "Gitmesine izin veremeyiz." dedi.

"Kim? Nerede?"

Pencereden sarkan Molly, saçları yağmurla ıslanırken sol tarafa, binaları birbirine bağlayan yola, sonra da sağ tarafa baktı: Dışarıda yalnızca gece, sağanak yağmur, hemen yakındaki esrarlı gölgelerde bir canavar olduğuna dair gittikçe büyüyen korku vardı. Render çoktan gitmişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Geçen yıl bahçene ektiğin ceset, filiz vermeye başladı mı?
Bu yıl çiçek açacak mı?"

– T.S. Eliot, *Çorak Topraklar*

25

Tekrar bara döndüklerinde koyu bir kahve içme imkânı olduğunu gören Molly bir fincan kahve istedi. Sıcak, sütsüz, koyu ve güzel kokulu sıvı, eğer Molly rüya görüyorsa onu rüyasından uyandırabilecek güce sahipti.

Molly sarhoşların masasından kendisine el sallayan Derek'i görmezden geldi.

Neil de Molly gibi kahve aldı ve konular çok derin olduğu ve bu nedenle de aciliyet taşıdığı için, soruların özüne dair hiçbir fikri olmamasına karşın, Molly'nin kafasını karıştıran şeylerin bazılarına cevaplar aramayı önerdi.

"Demek ki yolda yanından geçerken bizi tanıdı," dedi Molly. "İyi ama burada olduğumuzu nereden bildi?"

"Explorer dışarıda duruyor. Onu tanımıştır."

"Eğer buraya beni öldürmeye gelmediyse, *neden* geldi?"

"Bana anlattıklarına bakılacak olursa, sanki... sana meydan okuyormuş gibi görünüyor."

"Bana ne için meydan okuyor... onu öldürmem için mi? Bunun ne anlamı var ki?

"Hiç," diyerek ona katıldı Neil.

"Bana kısır dedi. Bunu nasıl bilebilir?"

"Çocuğumuzun olmadığını öğrenmesinin birçok yolu var."

"Ama yedi yıl boyunca çocuk sahibi olmak için uğraştığımızı nereden bilebilirdi. Hem..."

"Bilemezdi."

"Ama *biliyordu.*"

"Yalnızca tahmin yürütüyordu," dedi Neil.

"Hayır. Bal gibi de biliyordu. Biliyordu. Hançerini en çok acıtacak yere sapladı. Beş para etmez orospu çocuğu bana, 'Bomboş bir çukursun,' dedi."

Düşünceleri iyice bulanıklaşmış gibi görünüyordu. Bunun nedeni çok az uyumuş olması da olabilirdi, gece boyunca göğüs germesi gereken bir sürü olay yaşamış olması da. Kahve zihnini henüz berraklaştırmamıştı ve belki de bir sürahi dolusu kahve bile düşüncelerini hızlandırmaya yetmeyecekti.

"Belki garip gelecek ama... şu anda çocuğumuz olmadığına çok memnunum," dedi Neil. "Onu tüm bu olanlardan korumaktan aciz olmaya dayanamazdım."

Sol eli barın üstündeydi. Molly bu eli sağ eliyle kavradı. Neil'in elleri son derece güçlüydü ama o ellerini hayatı boyunca hassas işlerde kullanmıştı.

"T. S. Eliot'tan bir şeyler söyledi," dedi Molly. Onu en çok şaşırtan ve en çok rahatsız eden konuya gelmişti.

"Harry Corrigan'ın evine geri mi döndük?"

"Hayır. Render'dan söz ediyorum. 'düşünce ile gerçeklik arasında heyecan kayboluyor' ve 'ihtiras kasılmaları' dedi. Bunları diğer saçmalıklarının arasına gizlemişti ama her ikisi de 'The Hollow Men'in dizeleriydi."

"Eliot'ın senin en sevdiğin yazarlardan biri olduğunu biliyor olabilir."

"Bunu nereden bilebilir?"

Neil bir an düşündü ama verecek cevap bulamadı.

"Gitmeden hemen önce, 'Karanlığa, karanlığa, karanlığa...

her şey karanlığa gömülecek,'dedi ki bu da Eliot'tan. Bunu Harry Corrigan söylerdi... şimdi de Render."

Molly içine, yavaşça ortaya çıkıp hoş bir keşfe dönüşecek, anlatılması güç bir şey doğduğunu hissetti.

"Başından vurulmuş, sendeleyip duran Harry Corrigan gerçek Harry değildi," dedi. "Bu yüzden merak ediyorum... acaba tuvaletteki babam, gerçekten babam mıydı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ya da gerçek Render'dı... ama *yalnızca* Render değildi."

"Seni takip etmekte hâlâ zorlanıyorum."

"Ne demek istediğimi ben de bilmiyorum. Ya da belki şu anda ulaşamadığım bilinçaltımda bir yerlerde biliyorum... çünkü bir anda bütün tüylerim diken diken oldu."

Çok az uyku, azıcık kahve ve aşırı korku, yorgunluk ve kafa karışıklığı örtüsünü örterek eğer hakikaten herhangi bir gerçeğin çok yakınındaysa bile gerçeği Molly'den gizliyordu. Şerif yardımcısı Tucker Bernardino, kasabalarının ve dünyalarının ellerinden alınmasına direnmeye kararlı grubun baş taktisyeni, Molly ve Neil'in yanına geldi.

"Yeni gelenler olma ihtimaline karşılık, içimizden birkaç kişi burada kalıyor," diye bilgi verdi onlara, "geri kalanlarımız da görev grupları kurarak buradan çıkacağız. Bir grup bankayı inceleyip, savunmasını daha da güçlendirmenin yollarını araştıracak. Diğeri, market sular altında kalmadan içerideki gıda maddelerini boşaltacak. Üçüncüsü de daha fazla silah tedarik etmek için Powers'ın silah dükkânına gidecek. Bizimle misiniz?"

Molly, Yeni, değişik bir dünyanın habercisini, kıvranıp duran sarı benekli siyah mantarı ve iğrenç içyapısını gözünün önüne getirdi ve bankayı güçlendirmek ve oraya sığınmak tüm seçeneklerden en mantıklısı dahi olsa, harcanan çabanın boşuna olduğunu düşündü.

"Sizinleyiz," dedi Nell, Tucker'a. "Ama öncelikle... bu konuyu halletmemiz gerekiyor."

Molly, Derek Sawtelle ve gerçeklerden kaçanlar grubuna doğru baktı. Derek tıpkı yaptığı korkunç küçük gösteri ve söylediği korkunç şeylerden önce Molly'yi korkutan umutsuzluk meleğiydi.

"Sizinle biraz sonra bankada buluşuruz," dedi Molly, Tucker'a.

Umutsuzluk, olup bitenlere seyirci kalanlara özgü bir şeydi. Molly'nin kaderi kendi ellerindeydi. Umutla her şey mümkündü.

Molly ömrü boyunca buna inanmıştı. Bununla birlikte, bu geceye kadar, otomatik olarak bu felsefeyi uygulamış ve bunu kendisine hatırlatma ya da bunu sorgulama ihtiyacı hissetmemişti.

Son birkaç saat içinde karşılaştığı tek umutsuzluk abidesi Derek değildi. İlki ne tür bir varlık tarafından kontrol edildiğini bilmediği Harry Corrigan'ın cesediydi.

Üçüncüsü ise Render'dı. Kendisini sarsıp korku ve umutsuzluk içinde bırakmak değilse, bu tuhaf gösteriyi yapmak için nasıl bir nedeni olabilirdi?

Molly bir kez daha, birbirine geçmiş yığınlar halinde duran mantıksal sonuç yumaklarına yapacağı bir sonraki ziyareti bekleyen aydınlanmanın, erişebileceği kadar yakın olduğunu hissetti.

Neil irkilerek fincanını bara öylesine şiddetle koydu ki, içindeki kahve bar tezgâhına döküldü. "Yine geliyor."

Molly bir an onun ne dediğini anlamadı... ve bir an sonra basıncın ağır, ritmik çarpmalarını hissetmeye başlamıştı. Titreşimlere eşlik eden bir ses yoktu ve bardaki hiçbir şey üzerinde gözle görülebilecek bir etki de yaratmıyordu ama Molly'ye şiddetle çarparak yadsınamayacak şekilde sarsmıştı. Kemikleri

takırdıyor, kanı ve etleri bir met cezir dalgasıyla kabarıp çekiliyordu. Sanki uzun zaman önce ölmüş bir iç denizin hayalet dalgaları, hücrelerindeki genetik hafızayı çekiştirircesine ortaya çıkararak ona karadan önceki yaşamı anımsatıyordu. Molly gecenin ilk saatlerinde evlerindeyken, Neil bahsedinceye kadar hiçbir şekilde bu olayın farkına varmamıştı. Hatta Neil onun dikkatini bu olaya çektikten sonra bile şimdiki kadar güçlü bir şekilde ayrımına varmamıştı.

Belki de bu çarpmalar, İsa'nın doğumundan bin yıl önce Amerika'nın uçsuz bucaksız ovalarında dolaşan, çadırlarda yaşayan göçebe yerlilerin akıllarının alamayacağı bir teknolojinin ürünü olan, hayal bile edilemeyecek büyüklükteki muazzam makinelerin ürettiği manyetik çarpmaların benzerleriydi.

Molly kolundaki saate baktı. Akrep gelecek yıla doğru fırıl fırıl dönerken, yelkovan sahip olduğu güçten zaman çalmak ve saati olanları o anı düşünmeye teşvik etmek, tüm sahip olabileceklerinin bu olduğunu anlamalarını sağlamak istermişçesine, belki de altmış kat daha hızlı bir şekilde geçen yıla doğru dönüyordu.

Bardaki herkes neredeyse elle tutulabilecek kadar yoğun bir endişeyle ayağa kalkmıştı. Hepsi de tıpkı Molly gibi, kolunda saati olanlar kol saatlerine olmayanlar ise duvardaki Coors biralarının reklam saatine bakıyorlardı.

Esrarengiz çarpmalar yağmurun içinden belli belirsiz bir kütlenin yaklaştığı hissi uyandırıyordu: Neil'in çöken dağı, Lee Ling'in düşen ayı gibi.

"Kuzeyden geliyor," dedi Neil.

Bu olayın ayrıntılarına karşı hâlâ Molly'den daha duyarlıydı.

Neil gibi diğerleri de ne taraftan geldiğini hissetmişlerdi. Sarhoşlar, barışseverler, tarafsız gözlemciler ve -henüz hiçbirinin kendine düşen görevi yerine getirmek için salondan ayrıla-

madığı- savaşçılardan bazıları da kuzeye dönmüş, bakışlarını salonun o ucundaki tavana dikmişlerdi.

Tüm konuşmalar kesilmişti. Bardak tıngırtısı bile yoktu.

Köpeklerin büyük bir kısmı da gözlerini aynı noktaya dikmişlerdi ama içlerinden, yemek artıkları ve bayat bira kokusuna duydukları merak yüzünden tehlike içgüdüleri körelen, birkaç tanesi hâlâ döşemeyi kokluyordu.

"Daha önce sandığımdan daha büyük," diye fısıldadı Neil. "Herhangi bir dağdan, hatta üç tanesinden daha büyük. Ve alçak. Çok alçak. Belki de... en yüksek ağaçlardan yalnızca üç metre daha yüksek."

"Ölüm," dediğini duydu Molly kendi kendine, kendi sesine şaşırarak. Ama içgüdüden çok daha yoğun bir yetenek vasıtasıyla, söylediği sözcüğün yetersiz kaldığını ve fırtına gezgininin şimdiye kadar hayal ettiğinden hem çok daha imkânsız hem de çok daha sıradan olduğunu hissetti.

Barın ön taraflarına yakın bir yerde, bir çocuk ağlamaya başladı. Küçük kızın hıçkırıkları boğuk ve hafifti ama öyle ritmikti ki yapmacık ve tuhaf görünüyorlardı.

26

Tepedeki karanlık denizde fetih güzergâhını belirleyen görünmez muamma, Molly'yi daha önce hiç olmadığı kadar dikkat etmeye zorlamasına karşın, çocuğun ağlaması öyle ürkütücü bir hal almıştı ki Molly -ve diğerleri- bakışlarını tavandan ayırarak bu ıstırabın kaynağına çevirmişti.

Ama ağlama sesi bir çocuktan değil, Molly'nin dağ yolunda terk edilmiş Lincoln Navigator'ın arka koltuğunda bulduğu oyuncak bebekten yükseliyordu.

Bebek barda, Molly'nin onu bıraktığı yerde yüzüstü yatıyordu. Başı salona doğru döndü. Gözleri kapalıydı. Açık ağzından, ses devrelerinde kayıtlı bir feryat ve hıçkırık kurtuldu.

Molly yatak odalarındaki müzik kutularını, vals yapan porselen figürleri, dönüp duran atlıkarıncayı hatırladı.

Zihninde, bir zamanlar Harry Corrigan olan ve bir anda hareket etmeye başlayan cesedin görüntüsü canlandı. Ceset Harry'nin artık üst damağı olmayan, parçalanmış ağzındaki kırık dişlerinin arasından, Eliot'ın dizeleri dökülüyordu.

Molly ceset kuklanın, müzik kutusundaki figürlerin dans etmesi ve oyuncak bebeğin hıçkırıklarla ağlamasının değişik bir versiyonu olduğunu fark etti. Gecenin bilinmeyen efendisi-

nın gözünde, ölüler birer oyuncaktı... keza canlılar da.

Molly tam dikkatini bir kez daha tavana yöneltecekken, köpeklerden bir tanesi hafif bir sesle hırıldadı. Onu diğerleri takip etti. Hepsi birden bebeğe bakıyorlardı.

Plastik ve kauçuk karışımı bebeğin esnek eklemleri vardı ama görünürde pili olmadığı halde... kımıldadı. Yan tarafına doğru döndü ve başını bar tezgâhından kaldırdı.

Bardaki herkes bu gece birden fazla imkânsız olaya şahit oldukları için, kolayca şaşırmayacak kadar bağışıklık kazanmışlardı. Bu yüzden bu yeni gelişmeyi korku ya da şaşkınlıkla değil de, daha çok merakla izliyorlardı.

Köpeklerden ikisi dişlerini göstererek gırtlaklarının derinliklerinden yükselen hırlamalarını sürdürmeseler, bardakilerin bazıları Black Lake'i örten gecenin içindeki akıntılarda yol alan dev gemiyle bu tuhaflıktan daha fazla ilgilenir, bakışlarını o tarafa çevirebilirdi.

Derken, bebek ağlamayı bıraktı ve doğrularak oturdu. Bacakları bar tezgâhının kenarından aşağıya sallanıyor, kolları iki yanında sarkık duruyordu. Gözleri açıktı. Kafası döndü.

Bu, plastik enjeksiyonda basılmış, makine yapımı, yapıştırıcıyla ve dikişlerle birleştirilmiş, pembe kapri pantolon ve sarı tişört giymiş olan boyalı küçük şey görmüyordu elbette, ama gözleri, sanki son derece berrak bir görüşü varmışçasına, bardakileri dikkatle inceleyerek sola, sağa ve sonra tekrar sola doğru hareket etti.

Çocuksu bir sesle, "Açım. Yemek," dedi.

İnsan, bu iki sözcüğün bebeğin ses devrelerine kayıt edilmiş olup olmadığını tartışarak mantığını zorlamazdı.

Ama bebek konuşunca, onu yakından seyredenler geri çekilmişlerdi.

Molly, Neil'e sokuldu.

Bebek, "Açım. Yemek," diye, söylediklerini tekrar etti.

Ağız iki kenarından mafsallarla tutturulmuştu. Bebek konuştuğunda dudakları hareket ediyor, küçük, pembe dili ortaya çıkıyordu.

Barı incelemeyi sürdüren ufaklık, bir yandan da devrelerine kaydedilmiş deyimlerden örnekler veriyordu: "Seni seviyorum... bebeğin uykusu var... gecelik... gece... karnım ağrıyor... bezim ıslak... Anne, bebeğine şarkı söyle... bebeğin senin şarkılarını çok seviyor... İyileşeceğim anne... Açım... bebek muhallebi istiyor... nefis, hepsi bitti..."

Bebek sessizliğe gömüldü. Başını geriye doğru atarak, sanki yağmurun içinden gelen dev yaratığın farkındaymış gibi, tavana bakmaya başladı.

Aslında bebeğin davranışlarındaki bir şeyler -başını kaldırması, gövdesini hafifçe ileriye doğru eğmesi, cam gözlerindeki ürkütücü berraklık- Molly'nin aklına, bebeğin yalnızca devin varlığından haberdar değil, aynı zamanda onunla *birlik* olduğunu getirmişti.

Başını eğip, bakışlarını bir kez daha barda gezdiren bebek, "Bezim... bezim... bezim," dedi. Sonra da sözcüğün son hecesi düştü: "Be... be... be..."

Birisi, "Bu lanet olası şeyi susturun," diye bağırınca, bir başkası, "Bekle, ne olacağını görelim," diye karşılık verdi.

"Şarkı... şarkı... şarkı," demeye başlayan bebek, bunu da yalnızca son hecesine indirgeyerek, "Kı... kı... kı..." olarak söylemeye başladı. Ve sonunda ikisini birleştirerek,[12] "Ölüm... ölüm... ölüm," haline getirdi.

---

12 Orijinal metinde yazar *diaper* (bebek bezi) sözcüğünün ilk hecesiyle (di), *sing* (şarkı) sözcüğünün son ekini (ing) birleştirerek *dying* (ölüm, ölmek) kelimesini türetmiş. Türkçede konuyu tamamlayan, bunlara uygun sözcük olmadığı için çevirileri de doğal olarak son derece ilgisiz kalmaktadır. Bu nedenle çevirmen metne bağlı kalmak adına ilgisiz de olsa sözcükleri çevirerek bu dipnotu ekleme gereği duymuştur ç.n.

Etrafına bakan Molly, en az kendi yüzünün olması gerektiği kadar, korkudan solmuş yüzler gördü.

Lee Ling bir yumruğunu ağzma dayamış eklemlerini ısırırken, kocası Norman, av tüfeğini koluna yatırmış, sanki onunla bir şeyler yapmak ister gibiydi.

Bebek, "Ölüm acıtır," dedi ve böylesine bir hareketi yapmasını sağlayacak herhangi bir güç kaynağı olmamasına rağmen, sanki Lee Ling'i taklit ediyormuşçasına sağ elini ağzına götürdü.

Ufaklığın kolunu bu şekilde kaldırmasına, mafsallı omuz ve dirsek bağlantıları izin veriyor olmalıydı. Dökme kauçuktan yapılmış ellerinde mafsal yoktu ve bu yüzden az sonra yapacağı gibi kendi kendisine zarar vermesi imkânsızdı.

Elini mafsallı dudaklarına götüren bebek, pembe plastik dilini sıkıca tuttu ve çektiği gibi kopardı.

"Ölüm acıtır."

Sol gözüne götürdüğü sol eliyle, yarımküre şeklindeki gözünü kopardı ve bar tezgâhının üstüne attı. Mavi göz maun tezgâhın üstünde zıpladı ve son enerjisiyle fırıl fırıl döndü.

"Hepinizin çocuğu..." Ses devrelerinde kayıtlı çeşitli tümcelerden seçtiği sözcükleri bir araya getirerek yarattığı anlam kaymasını, gittikçe hafifleyen bir sesle söyleyerek, "Hepinizin çocuğu ölecek," dedi bebek.

27

"Hepinizin çocuğu ölecek."

Tehdidin tekrarlanması üzerine, Molly dönüp salonun uzak köşesindeki çocuklara baktı. Hepsi ayağa kalkmış, boyunlarını öne doğru uzatmışlardı. Eğer kuklacının yaptığı bu tuhaf gösterinin arkasındaki amacı gerçekten buysa, Molly onların bu psikolojik savaş sahnesinde hiç yer almamış olmalarını diledi.

Tek gözlü bebek, sağ elinin bir parmağıyla kulağına su kaçan bir yüzücünün yaptığı gibi, boş göz çukurunu karıştırıyordu.

Eğer oyulmuş göz çukurundan çılgınca kıvranan gri renkli kurtçuk benzeri yaratıklar fışkırmış olsaydı, Molly hiç şaşırmazdı.

"Hepinizin çocuğu ölecek."

İnsan neslinin tükeneceğine dair edilmiş bir yeminmiş gibi görünen bu üç sözcüğün ağırlığı, Molly'yi motorlarının ya da kalbinin ritmik atışları, akciğerlerine yaptığı baskı ve ruhuna verdiği sıkıntıyla, Black Lake'in üstünde, havada asılı duran gizemin yarattığı en yüksek derecedeki basınçla eziyordu.

Bebeğin sağ eli sağ gözüne uzandı ve ikinci küreciği de yerinden söktü. Gözleri üretildiği günden bu yana görmeyen bebek, şimdi iki gözünü birden kör etmişti.

"Hepinizin çocuğu, çocuklarınız, çocuklarınız ölecek."

Norman Ling yüzünde öfkeden boğulurcasına bir ifadeyle bara yaklaşıp tüfeğini doğrulttu.

Barın sahibi Russell Tewkes, "Norman, Tanrı aşkında burada ateş etme!" diye seslendi.

Gözün plastik elden yere düşmesiyle birlikte, büyüyle canlanmış olan figürün gücü zayıflamış, hatta tamamen tükenmiş gibiydi. Bebek geriye doğru büküldü ve bara düşerek hareketsiz kaldı. Gözsüz bakışları tavana, geceye ve fırtına tanrısına çevrilmişti.

Öfkeden kasılmış, korkudan rengi atmış yüzüyle Tewkes, barın üzerindeki plastik dili ve iki cam gözü kap şeklinde büktüğü eline sıyırarak çöp tenekesine attı.

Barın sahibi aynı şey için bebeğe yöneldiğinde, salondaki birkaç kişi, "Russ, arkana bak," diye bağırdı.

Tewkes sinirlerinin yay gibi gerildiğini açığa vuran bir hareketle, bira fıçısına benzeyen gövdesinin hantallığını yalanlayan bir hızla geriye döndü ve yaklaşmakta olan herhangi bir tehlikeye karşı kendisini savunuyormuşçasına, ellerini tipik bar kavgası tarzında yumruk haline getirdi.

Molly ilk anda uyarının nedenini anlamadı.

Derken Tewkes açıkladı: "Bu ben değilim. Lanet olsun."

Uzun barın arkasında boydan boya bir ayna vardı. Tewkes büyülenmiş gibi, aynadaki yüzünün sağ tarafı ezilmiş görüntüsüne bakıyordu.

Az önce söylediklerine rağmen, aynadaki görüntüde doğruluk payı olabileceğinden kuşkulanarak, kendisini başına bir felaket gelmediğine inandırmak için elini yüzüne doğru götürdü. Eli aynada bükülmüş, parçalanmış görünüyordu.

Aynadaki görüntüsü ölümcül kaderinin habercisiymiş gibi görünen tek kişinin Tewkes olmadığını fark edip soluğunu tutmuş olan diğerlerinden hafif inlltiler yükseldi. Aynada arkadaşlarını, komşularını görmüş, kendi görüntülerini bulmaya çalışmışlar... kendilerini her defasında had safhada bir şiddetin kurbanı olan cesetler olarak görmüşlerdi.

Tucker Madison'un alt çenesi koparılmıştı. Şerif yardımcısının üst dişleri havayı ısırıyordu.

Aynada, Vince Hoyt'un Roma imparatorlarının mermer büstlerine benzeyen kafasının üst kısmı yoktu ve hayalet Vince, dirseğinin altından kopmuş olan koluyla gerçek Vince'i işaret ediyordu.

Aynanın başka bir yerinde, bir zamanlar bir insan olan çarpık çurpuk, yanmış ve hâlâ dumanları tüten bir kütle görünüyordu. Eğlenceli ya da tehditkâr bir ifadeyle değil de, dudakları kavrulup yok olunca, suratındaki bütün dişlerini apaçık bir şekilde ortaya çıktığı için sırıtıyordu.

Molly bu tüyler ürpertici tablodaki görüntüsüne bakmaması gerektiğini biliyordu. Çünkü eğer bu kaçınılmaz sonun bir anlık görüntüsü ise umutsuzluğun daha da artmasına neden olacaktı. Yok eğer bir yalansa, ölümün bozduğu yüzünün ve bedeninin görüntüsü hafızasında yer edecek, ne olursa olsun harekete geçme isteğini kırıp sağ kalma içgüdüsünü zayıflatacaktı.

Hastalıklı bir merak insan genlerinin ayrılmaz bir parçası olabilirdi; bu düşüncelerine rağmen bakmaya devam etti.

Molly Sloan ölümün beklediği *öteki* barı gösteren kötülük habercisi aynada yoktu. Olması gereken yerde yalnızca bir boşluk vardı. Bu boşluğun gerisinde bir adamın parçalanmış, tüyler ürpertici görüntüsü aynanın *bu* tarafında Molly'nin arkasında duruyordu.

Gecenin erken saatlerinde, yatak odasındaki makyaj masa-

sının aynasındaki üzüm asmaları, yosunlar ve küflerle kaplı gelecekteki yatak odası görüntüsünün içinde, kendi yansımasını da görmüştü; orada bir ceset ya da şekli bozulmuş bir şey gibi değil, gerçekte nasıl görünüyorsa aynı öyleydi.

Şimdi de, korku içinde, Neil'in görüntüsünü aramaya başlamıştı. Canlanmış cesetlerin toplu halde durduğu arka barda Neil'in de görüntüsü olmadığını anlayınca, orada olmadıklarına sevinmesi mi yoksa bunun, kendilerini diğerlerinin başına gelen kafalarının kesilmesi, uzuvlarının koparılması ve sakat bırakılması gibi felaketlerden daha kötü bir kaderin beklediği anlamına mı geldiğine yorması gerektiğini bilemedi.

Kanlı canlı bir halde yanında duran Neil'e baktı. Bakışları karşılaştığında, Molly, Neil'in de aynada görünmediklerini fark ettiğini ve tıpkı kendisi gibi, Neil'in de bunun ne anlama geldiği konusunda kafasının karıştığını anladı.

Işıklar söndü. Bütün salonu kesif bir karanlık kapladı.

Hiç şüphesiz, elektrik bu defa gelmemek üzere gitmişti.

Bu olası sonuca hazırlıklı olan sekiz, on hatta yirmi kişi el fenerlerini yaktı. Işık kılıçları karanlığı yardı.

El fenerlerinin çoğu, aynanın arka tarafındaki korkunç görünüşlü Diğerleri'nin, karanlıktan yararlanarak bu tarafa geçtiklerine duyulan ortak korkuyu kanıtlarcasına aynaya yöneldi. Işıkların göz kamaştırıcı yansıması, aynadaki görüntünün görülmesini imkânsız kılıyordu.

Birisi aynaya bir bira şişesi fırlattı. Büyük ayna paramparça oldu ve parçaları bir dizi uğursuz nota eşliğinde yerde çınladı.

Aynası kırıldığı ve parçaları tehlikeli bir şekilde ayaklarının dibine yağdığı halde Russel Tewkes hiçbir tepki göstermedi.

El fenerlerinin etrafı tarayıp birbirleriyle kesişen ışıkları, yerdeki gümüş renkli parçalardan yansırken, Molly gergin sinirlerinin bir başka korku arpeji tıngırdattığını fark etti.

Gözsüz ve dilsiz bebek, az önce boylu boyunca bara uzanmıştı. Kısa süreli ama kesif karanlıkta, bebek ortadan kaybolmuştu.

28

Elektriğin kesileceğini tahmin edenler, bardaki tüm masalara ve değişik noktalara mumlar yerleştirmişlerdi. Kibritler çakılıp fitiller ateşlendi ve altın renkli sıcak ışıklar solgun yüzlerde titrek bir aydınlıkla parlayıp maun duvarlarda yansıyarak tavanın her tarafını titrek halelerin kaplamasıyla el fenerleri söndürüldü.

Işığın iç rahatlatan varlığının tekrar geri gelmesiyle, aklına bir şey geldi ve Molly bunun etkisiyle donakaldı.

Neil ona bir şey söylüyordu ama, Molly o anda şimdiki zamanda değil, yakın geçmişte yaşıyordu. Malzeme dolabında çömelmiş, derisindeki kesiği dikerek kendi kendisini onaran mantarı izliyordu. Ve Derek Sawtelle'i dinliyordu..."

Endişeli kalabalığın arasında profesörü aradı.

Neil elini omzuna koyup, dikkatini çekmek için hafifçe sarsınca, Molly, "Lanet olsun, neler oluyor? Gerçek ne ya da artık ortada herhangi bir gerçek var mı?" dedi.

Odanın diğer tarafından kendisine bakan ve sanki ne düşünmesi gerektiğini biliyormuşçasına sırıtan Derek'i gördü. Derken, Derek, Molly'ye arkasını döndü ve yanındakilerden biriyle konuşmaya başladı.

"Gel," dedi Neil'e ve onu Derek'in yanına doğru sürükledi

Yalnızca birkaç istisna dışında, bardakilerin tamamı ayaktaydı ve oturamayacak kadar sarsılmışlardı Etrafta dolanarak birbirlerini yatıştırmaya çalışıyorlardı.

Köpeklerin de birçoğu ayaklanmış, burunlarının rehberlik ettiği dolambaçlı rotalarda dolaşıyorlardı. Büyük olasılıkla hâlâ yerdeki eski yiyecek ve içecek kokularının büyüsünden kurtulamamışlardı ama, Molly yine de kayıp bebeği arayıp aramadıklarını merak etti.

Yanına vardığında, Derek içinde yarı yarıya erimiş birkaç buz ve limon dilimleri olan bir bardağa cin dolduruyordu. Sanki kafasının arkasında da bir göz varmış da, onun geldiğini görmüş gibi Molly'ye doğru döndü.

"Molly, Neil, sevgili dostlarım. Sanırım Grand Guignol Tiyatrosu'nun bu küçük ölçekli versiyonu sizi de tapınmaya değecek yegâne tanrıların, Baküs ve Dionisos olduğuna ikna etmiştir. Şükredelim ki Russel'ın deposunda, son perdenin son sahnesi oynandığı sırada zil zurna sarhoş olmamızı sağlayacak kadar içki var."

"Kes şu saçmalığı Derek," dedi Molly. "Kendini göstermeye çalıştığın kadar sarhoş değilsin. Ama gerçekten o kadar sarhoşsan da, hâlâ rolünü oynayabilecek kadar aklının başında olduğu açık."

"Rolüm mü?" Derek şaşırmış numarası yaparak etrafına bakındı. "Hangi kameraya bakacağım?"

"Ne demek istediğimi anladın."

"Hayır. Korkarım anlamadım. Ve senin de ne demek istediğini bildiğinden şüpheliyim."

Derek tam on ikiden vurmuştu. Molly burada neler olup bittiğini bilmiyordu; ama durumun sandığından çok daha karmaşık olduğundan da hiç şüphesi yoktu ve tuzak kokusu alıyordu.

"Temizlik malzemelerinin durduğu dolapta," dedi Molly, "o lanet olası şeyin kendi kendisini onarmasını izlerken... o anda farkına varmadım ama bana Eliot'ın dizelerinden birini söyledin."

Derek'in bakışlarında bir gölge; bir gölge ve karanlık bir denizde su yüzeyinin hemen altında yüzen bir şeyin meydana getirdiği bir yakamozun pırıltısı belirdi. Bu her neydiyse ve her ne anlama geliyorduysa, bir dostunuzun gözlerinde göremeyeceğiniz bir şeydi.

"Hangi Eliot?" diye sordu Derek.

"Oyun oynamayı bırak. T. S. Eliot."

"İhtiyar T. S. benden asla derin bir ilgi görmemiştir. Senin de bildiğin gibi romancıları, özellikle de maço olanları tercih ederim. T. S. benim için çok yumuşak kalır. Tüm eserlerini bir araya getirsen bile, tek bir satır kabadayılık bulamazsın."

"Bana, 'Öğrendiğimiz her şey, bizi cehaletimizle burun buruna getirir,'demiştin."

"Gerçekten böyle mi söyledim?" dedi Derek. Sesinde öyle bir ton yoksa da, alaycılık bakışlarından taşıyordu.

"Bundan önce söylediklerine de tam olarak anlam verememiştim," dedi Molly, "Ve anlamsızca söylediğin her şeyi içtiğin cinlere yormuştum. Bu nedenle de Eliot'tan yaptığın alıntıyı o an fark edemedim."

"Alıntı yapmış olmam şart değil sevgili bayan. Sanırım zaman zaman kendiliğimden bu tür bilgece sözler edebilecek kapasitedeyim."

Molly'nin Derek'in bu kadar kolayca sıyrılıp gitmesine izin vermeye niyeti yoktu. "Eliot'ın takip eden dizesi 'Cehaletimiz bizi ölümle burun buruna getirir'dir."

"Eh, içinde bulunduğumuz durumun tam bir yansıması bence."

"Harry Corrigan, babam, sen... hepiniz Eliot'tan alıntılar

okuyorsunuz. Onlarla aranda nasıl bir bağ var? Burada neler dönüyor?"

Derek'in kendini beğenmiş, küçümseyici sırıtması hemen hemen Render'ınkiyle aynıydı. "Neil, görünüşe göre güzel karın kafasını komplo saçmalıklarıyla... siyah giyen adamlar tuhaflıklarıyla doldurmuş."

"Bunu söylediğini ben de duydum," diyerek Molly'yi onayladı Neil. "Hatırlıyorum."

"Dikkatli ol Neil. Paranoya bulaşabilir. En iyisi bir şişe cin al ve kendini aşıla."

"Eğer birisinin seni izlediğini düşünüyorsan ve birisi seni *gerçekten* izliyorsa," dedi Molly, "Buna paranoya değil gerçeklik denir."

Tavanı göstererek görmedikleri ama geldiğini algılayabildikleri, görmeden hissettikleri dev gemiyi işaret eden Derek, "İşte gerçek *bu* Molly. Gerçek hepimizin tepesinde sallanıp duran bu şey," dedi. "Hepimiz birer ölüyüz. Tüm dünya ölü ve bundan kaçış yok. Ölümün baltası en sonuncumuzun tepesine inmeden önce de durmayacak."

Molly, Derek Sawtelle'in bakışlarında ne bir korku, ne ümitsizlik, ne de güçlü duygulardan kaçınmak için en ideal yol olarak gördüğü hoş bir melankoli;, aniden alevler yansımaya başlayan gözleri ve *Alice Harikalar Diyarında* adlı öyküdeki kedinin sırıtmasına benzer, hiçbir anlamı olmayan ama yine de orada beliren, gülüşünde yanlış anlaşılması imkânsız bir zafer ifadesi gördü.

"Şimdi, sevgili Molly, budalaca komplo teorilerine anlamlar yüklemek için çırpınmaktan vazgeçip, mümkün olduğunca zevk almaya bak. İçkiler şirketten."

Molly büyük bir hayal kırıklığına uğramış ve kafası karışmıştı. Ama bunun nedeni Derek'in neredeyse apaçık gösterdiği düşmanlıktan değildi. Derek'e sırtını döndü ve nereye gideceği-

ni ve bundan sonra ne yapacağını bilmediğini fark etmeden önce, ortada dolanıp duran kalabalığa doğru birkaç adım ilerledi.

Ölümü bekleyip, geldiği zaman olduğu gibi kabullenmekten başka bir çaresi yokmuş gibi görünüyordu.

29

Neil, Molly'yi kolundan tuttu ve barın kuzeye bakan tarafındaki boş bir locaya doğru çekti.

Molly oturmak istemedi. "Zaman kaybediyoruz."

"Saatin tik taklarını duyuyorum."

"Bir şeyler yapmalıyız. Hazırlan."

"Tamam. Ama ne yapacağız? Ve nasıl?"

Molly, "Belki de en iyi fikir bankaya gitmektir. Binayı güvenceye al. Gizlen. Hiç değilse savaşmak için dışarıya çık."

"Yani çıkıp bankaya gideceğiz, tüm bu insanlarla birlikte."

"Doğru. Tüm bu insanlarla birlikte. Bu insanların hepsi de aynada... ölüydü. Bankada mı ölecekler? O korkunç hale gelecekleri yer... banka mı?"

Molly başını salladı. Bakışları barın her tarafında dolaştı. Az önce uygulayacakları stratejiden, taktiklerden ve sağ kalmalarının mümkün olduğundan söz eden insanların, neredeyse hiçbir şekilde kontrol edilemeyen bir panik havasına girdiklerini görebiliyordu. Artık aynada gördüklerine inanıyorlardı. Korkunç bir şekilde ve çok yakında öleceklerini kabullenmişlerdi.

"Korkarım," dedi Molly, "şimdiye kadar bununla baş edebi-

liyordum, ama artık kontrolü yitirmeye başladım."

Neil, Molly'yi kollarına aldı. Hiçbir şey söylememesi gerektiği zamanları iyi bilirdi.

Molly, Neil'in kollarında titredi. Neil'in kalp atışlarını dinliyordu. Soğukkanlı Neil'in.

Molly'nin kalbi, ritmini Neil'in kalbinin ritmine uydurmaya başladığında, Neil onu locaya çekti ve kendisi de karşısına oturdu.

Bu masada mum yoktu. Molly buna minnettardı çünkü gözyaşlarını Neil'den başkasının görmesini istemiyordu. Güçlü ve dirençli olduğu için kendisiyle gurur duyuyordu.

Belki de bu içten gururun artık bir önemi kalmamıştı ama, sözcüklerle ifade edemediği nedenler yüzünden, Molly bunun her zamankinden çok daha önemli olduğunu düşünüyordu.

Neil, "Ne yapacağımızı düşünmeden önce, sanırım kendi kendimize ne *bildiğimizi* sormamız gerekiyor," dedi.

"Neredeyse hiçbir şey."

Neil ironik bir şekilde Eliot'ın dizesini tekrarladı: "'Öğrendiğimiz her şey, bizi cehaletimizle burun buruna getirir.'"

Locadaki oturma yerlerinin altları boştu. Molly ayaklarını bu boşluğa topladı... ve kaybolan bebeği düşünmeye başladı.

Elektriğin kesilmesi ile mumların yakılması arasındaki kesif karanlıkta, bebek sürünerek bu locaya gelmiş ve Molly'nin oturduğu yerin altına girmiş olabilirdi. Kör ama her şeyi görerek. Dilsiz ağzı avına sezdirmeden yaklaşan bir yırtıcının sessiz soluğuyla dolu bir halde.

Molly locadan dışarıya fırlayıp el feneriyle yerleri kontrol etme dürtüsünü bastırdı. Bunu yapmak, geldiğinden hiç şüphe duymadığı çok daha ciddi korkularla yüzleşmek için cesaretini güçlükle toplamışken, son derece çocukça korkulara yenilmek anlamına gelirdi.

O yalnızca bir oyuncak bebekti. Ve eğer ayak bileklerinde yumuşak bir elin temasını hissedecek olursa, bu yalnızca oyuncak bir bebeğin eli olacaktı. Nasıl şeytani bir şekilde canlanmış olduğunun önemi yoktu; sadece oyuncak bir bebeğin eli olacaktı.

Islak yanaklarını sildi. "Gerçekten de dünyamızı elimizden alacaklar mı?"

"Kanıtlar bunu gösteriyor."

"Bu yalnızca bizim kanıtları yorumlama şeklimizin sonucu olmasın?"

"Bunlar başka nasıl yorumlanır bilmiyorum."

"Ben de. Temizlik malzemelerinin durduğu dolaptaki o şey..." Molly ürperdi.

Tepelerindeki devin varlığının hâlâ farkındaydı ve dikkatini tavana yönelttiği anda, fırtınanın içinde güneye doğru ilerleyen gemisinin hareketlerini de hissedebilmişti. Bu şeye karşı olan hassasiyeti gittikçe artıyormuş gibiydi.

"Ama son derece hızlı bir şekilde yeni bir dünya yaratma teorisi Derek'e ait," dedi Molly, "Ve ben ona güvenmiyorum."

"Derek'in nesi var?" diye sordu Neil. "Sana neden o şekilde davrandı?"

"Bilmiyorum."

"'Render *yalnızca* Render değildi,' dedin."

"Ve bunun anlamını hâlâ bilmiyorum."

"Peki Derek de gerçek Derek olabilir, ama *yalnızca* Derek olmayabilir mi?"

"Emin olduğum bir şey var; o da Derek'te yanlış *bir şeylerin* olduğu."

Bir eliyle ensesini ovuşturan Neil, "Ben dünya-dışı... parazitlerin konu edildiği filmlere geri döndüm."

"Peki neden hepimizin içine girmiyorlar? Neden hepimiz kontrol altında değiliz?"

"Belki de kısa bir süre sonra biz de kontrol altına alınırız."

Molly başını salladı. "Hayat bilimkurgu değil."

"Denizaltılar, nükleer silahlar, televizyon, bilgisayarlar, uydu haberleşmesi, organ nakli... bunların hepsi gerçek olmadan önce birer bilimkurgu malzemesiydi. Ve bilimkurgunun en önemli konusu da dünya-dışı yaratıklarla bağlantıya girmekti."

"İyi ama, dünyayı değiştirebilecek güce sahiplerken... neden psikolojik savaş yapsınlar ki? Bizi karınca ezer gibi ezebilirler ki, zaten bunu bir şekilde yapacaklarmış gibi görünüyor. Burada değilse de şehirlerde."

"Bebekten ve aynada gördüklerinden söz ediyorsun sanırım."

"Ve Harry Corrigan'dan, bu T. S. Eliot tuhaflıklarından. Eğer yaşadığımız ortamı kendilerininkiyle değiştirebilme, tüm uygarlığımızın kökünü birkaç gün ya da birkaç hafta içinde kazıyabilecek, onu yedi kıtada çıkacak bir nükleer savaştan daha etkin bir şekilde yok edebilecek yetenekleri varsa, kafalarımızı bu şekilde karıştırma zahmetine girmezler."

Kendi kendini parçalamaya başlamadan hemen önce gözlerini tavana dikmiş duran bebeği hatırlayan Molly, fırtınada sörf yapan devasa gemiye karşı duyduğu aşırı hassasiyetin, zihnini onun etkilerine açıp açmadığını merak ederek başını kaldırıp yukarıya baktı. Belki de en sonunda Molly'nin özgür iradesini ele geçirmişti ve Molly oyuncak bebeği taklit ederek kendi gözlerini oyacaktı.

"Şimdiye kadar bizi öldürmediler çünkü bizi bir şekilde kullanıyorlar," dedi Molly. Bir anda anlamıştı.

"Ne kullanması?"

"Zihnimde bazı şeyler canlandırabiliyorum..."

"Ben de," dedi Neil.

"Hiçbiri iyi varlıklar değil."

"*Matrix* filmini hatırlıyor musun?"

"Bırak şimdi filmleri. Bizim bu şekilde düşünmemizi isteyip bu şekilde düşünmeye *yönlendiriyorlar.* Ama bu şimdiye kadar yapılan filmlerin hiçbirine benzemiyor."

Molly gözüne hiç tanıdık gelmeyen bir adama hararetle bir şeyler anlatan Vince Hoyt'a baktı. Hiç istemediği halde zihninde aynada gördüğü görüntü canlandı; antrenörün kafatasının üst kısmı yoktu.

"Belki de hepimizi birden kullanmak gibi bir düşünceleri yoktur," dedi. "Ama bazılarımız için bu düşünceleri beslediklerinden eminim. Bizi hedef olarak seçtiler, ama öldürmek için değil, kullanmak için. Oyuncak bebeğe olanlar ve barın aynasındaki görüntüler... bunları herkes gördü, ama belki de amaç yalnızca seni ve beni etkilemekti."

"Hatta belki de yalnızca seni," diye karşılık verdi Neil. "Derek sana geldi. Render sana geldi. Harry Corrigan da sana geldi. Hiçbiri bana yaklaşmadı bile."

Molly kaderlerinin birbirinden tamamen farklı olduğu ve bu nedenle yollarının er ya da geç ayrılacağı düşüncesine isyan etti. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama aynada yalnızca ikimizin görüntüsünün olmamasının *bir şeyler* demek olduğunu biliyorum."

"Yalnızca ikimizin değil," diye düzeltti Neil. "Aynada çocukların görüntüsü de yoktu."

Altı çocuk daha önce oturdukları locanın yanında şimdi ayakta duruyorlardı. Daha önceleri maceraperest bir tavır sergilemişlerse de, şimdi bu tavır yerini tamamen korkuya bırakmıştı. En ufak bir şeyde korkudan dört bir yana dağılacaklarmış gibi görünüyorlardı.

İçgüdüleri ve doğal bir kararlılıkla hareket eden köpekler, kendilerine en çok ihtiyaç duyulan yere doğru çekildiler. Altı tanesi hâlâ daha salonda gezinirken, üç tanesi -bir Golden Retriever, bir Alman çoban köpeği ve siyah-taba renkli bir

Boxer gövdesi olup da suratı İskoç teriyeri olan bir kırma köpeklerin her zaman yaptığı gibi, korkudan titreyen çocukları yatıştırmak için etraflarında toplanmışlardı. Bu küçük emanetleri herhangi bir tehlikeye karşı korkusuzca savunacaklarına hiç şüphe yoktu.

Molly köpekleri ve çocukları izlerken, bir kez daha bilinç düzeyinin hemen ardındaki uçsuz bucaksız bölgelerden doğan bir aydınlanma, gölgeler içindeki bir bilinçaltı ormanında hareket eden biçimsiz bir şeklin varlığını hissetti. Her ikisi de baştan çıkarıcı ve rahatsız ediciydi.

"Çocukların dışında," dedi Neil'e, "Aynada başka kimin görüntüsü yoktu?"

"Bilmiyorum. Her şey öyle çabuk oldu ki, kim var kim yok bakmaya fırsat bulamadım. Belki diğerlerinden birkaçı daha. Ya da yalnızca sekizimiz... sen, ben ve çocuklar."

Yukarıdaki deve enerji veren manyetik motorların ritmiyle kemiklerinde, iliklerinde, kanında sessizce atan zonklama dinmeye başlamıştı.

Muazzam gemi güneye doğru hareket ettiğinde, Molly vücudunda büyük bir ağırlıkla birlikte kötücül bir gölgenin geçip gittiğini hissetti ve umutsuzluğa kapılmamak için, gemideki insanlık dışı yaratıkları ve temsil ettikleri karşı konulamaz, zalim gücü düşünmemeye çalıştı.

Barın dört bir yanındaki mumlar, sanki daha önce ayın denizler üzerindeki gelgit etkisi gibi bir etkiyle bastırılmışlarcasına, şimdi daha parlak yanmaya başlamışlardı.

Molly'nin zihni de daha hızlı ve daha berrak bir şekilde çalışıyormuş gibiydi. Daha önce kargaşa bulutlarından başka hiçbir şey göremediği yerdeki amacı şimdi kavramıştı.

Bunu adım adım çözerek Neil'e, "Render, babam neydi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Onun özünü tek bir kelimeyle nasıl tanımlarsın?"

"*Psikopat,*" dedi Neil.

"Bu sözcük dikkatleri gerçeklerden başka yöne çekiyor."

"*Cani.*" dedi Neil bu defa.

"Bundan daha iyi tanımlayan?"

"Çocuk... katili."

Neil bunu söylerken masalarına bir köpek geldi... bu, çocukların yanındaki köpeklerden Alman çoban köpeğiydi. Bütün dikkatiyle Molly'ye bakıyordu.

Önceleri tamamen karanlık ve gizemli olan yakın geleceği giderek aydınlanırken, Molly oturduğu yerde dimdik doğruldu. "Evet... Render bir çocuk katili. Peki öyleyse ben neyim?"

"Benim için... her şeysin," diye yanıtladı Neil. "Dünya için ise bir yazar."

"Seni seviyorum," diye karşılık verdi Molly ona. "Ve seninle birlikte yaşadıklarımızı. Bundan daha iyisi olamazdı. Ama, eğer bu yeryüzündeki son gecemizse ve eğer kendimi anlatmak için zamanım kalmadıysa, zaten şimdiye kadar yaptığım en iyi ve en kötü şeyler beni sonsuza dek anlatacaktır.

Neil'in kaşları çatıldı. Molly'nin çıkardığı bu bir dizi sonucu ancak yarım adım geriden takip edebiliyordu. "En iyisi de... o öğrencilerin hayatını kurtarmış olman."

"Render sayısız çocuk öldürdü. Ben ise... yalnızca birkaçını kurtarabildim."

Alman çoban köpeği endişeli bir şekilde inleyerek Molly'nin dikkatini çekti.

Molly köpeğin oturdukları locaya yalnızca yerleri araştırmak ve eğer paylaşabilecekleri yiyecek türü bir şeyler varsa, bunlardan bir parça dilenmek için geldiğini düşünmüştü.

Ama köpeğin bakışları alışılmadık derecede gergindi. Hatta gergin bile az kalıyordu; tuhaf ve zorlayıcıydı.

Molly bara ilk girişinde köpeklerin kendisine gösterdikleri tepkiyi hatırladı. O zamandan beri gizli gizli onu gözlüyorlar-

mış gibiydi.

"Neil, neredeyse yalnızca kendi canımızı nasıl kurtaracağımızı düşünüyoruz. Bu da bize sığınacak bir delik bulup içine sinmek ve beklemekten başka bir seçenek sunmuyor."

Neil onun ne demek istediğini anlamıştı. "Sen hiçbir zaman böyle davranmadın, biliyorum... bu kadar pasif, biraz sonra ne olacak diye bekleyerek durmadın."

"Aynı şekilde sen de. Bu gece bu kargaşanın içinde, bir sığınağa ve korunmaya ihtiyaçları olan ve bunlara hakkı olan çocuklar var." Molly bir amaç edinecek kadar rahatlamış, acilen aklı başında kararlar alma ihtiyacı duymaya başlamıştı.

"Peki ya onları koruyamazsak?" diye sordu Neil, merakla.

Kulaklarını dikip başını yukarıya kaldıran köpek bakışlarını Neil'e çevirdi.

"Belki de artık hiç kimse kimseyi koruyamaz," diye sürdürdü konuşmasını Neil.

Köpek az önce Molly'ye yaptığı gibi Neil'e de inledi.

Köpeğin tavırları ve davranışları ile kafası karışan Molly, acaba olağanüstü bir şeyler olabilir mi diye meraklandı; ama köpek sessizce yürüyüp, kalabalığın arasında zikzaklar çizerek gözden kayboldu.

"Eğer onları koruyamazsak," dedi Molly, "Korkmalarına ve acı çekmelerine elimizden geldiğince engel olmaya çalışırız. Kendimizi yaklaşan her neyse onunla çocukların arasına koymalıyız."

Neil çocuklara baktı.

Molly, "Ben onlardan söz etmiyorum," dedi. "Onların aileleri burada ve onları bu koşullarda herhangi birinin koruyabileceği gibi koruyabilecek kadar da kalabalıklar. Ama dışarıda, kasabada kaç tane çocuk var dersin? Gençlerden bahsetmiyorum. Bahsettiklerim daha küçük olanlar, minicik ve incinebilir olanlar. Yüz tane mi? Yoksa iki yüz mü?"

"Belki. Belki de daha fazla."

"Sence içlerinden kaçının ailesi bu durumla Derek ve grubunun yöntemine başvurup... sarhoş olarak, hatta daha da kötüsü çocuklarını korku içinde ve savunmasız bırakarak baş etmeye çalışıyordur dersin?"

"İyi ama kasabadakilerin çoğunu tanımıyoruz," dedi Neil. "Kasabada dört yüz, hatta beş yüz tane ev var ve biz hangi ailelerin çocuğu olduğunu bilmiyoruz. İkimizin kapı kapı dolaşıp bunu öğrenmesi saatler hatta bütün bir gün sürebilir. O kadar zamanımız yok."

"Pekâlâ. Öyleyse, belki de buradakilerin bir kısmından bize yardım etmelerini isteyebiliriz," dedi Molly.

Neil kuşkulu gözlerle baktı. "Hepsinin yapacak kendi işleri var."

Alman çoban köpeği, masaların ve salondaki Black Lake sakinlerinin arasından zikzaklar çizerek geri döndü. Ağzında bir gülle Molly'ye doğru yaklaştı.

Molly köpeğin barda nasıl olup da bir gül bulabildiğini merak etti. Çünkü barda tek bir çiçek görmemişti.

Köpek çiçeği Molly'nin almasını istermiş gibi bakıyordu.

"Bir talibin var sanırım," dedi Neil.

Molly kaçınılmaz bir şekilde babasının gül bahçesinde öldürdüğü oğlanı düşündü. Render'ın sesi yılankavi bir sözcükler yığını halinde zihnine sinsice çöreklendi: *Oğlanın tek kullanımlık, küçük fotoğraf makinesini bir gül ağacının dibine gömdüm. Gül, Kardinal Mindszenty cinsi bir güldü ve adını muhteşem kırmızı renginden alıyordu.*

İlk anda Render ile köpek arasında bir bağ olmasından kuşkulanan Molly çiçeği almakta tereddüt etti.

Ama köpeğin gözlerine bakınca -eğer zalim sahibi tarafından yok edilmemişse- her köpeğin gözlerinde görülebilecek olan güveni, küstahlıktan eser olmayan gücü, sevmek ve sevil-

mek arzusunu ve eğer düşünse bile asla yapamayacağı en küçük bir hile kırıntısı dahi barındırmayan, saf dürüstlüğü gördü.

Köpek kuyruğunu salladı.

Molly gülü sapından tutunca, hayvan mis gibi kokan çiçeği alması için ağzını açtı.

Gülü alan Molly hayvanın diline batan dikenin açtığı delikten bir damla kan sızdığını gördü.

Molly aynı anda Render'ı -bu gece ortaya çıkışını değil de, yirmi yıl önce sınıftaki manyakça hiddetini- ama yalnızca ya da öncelikle Michael Render'ı değil aynı zamanda kurbanlarından birini; o öğleden sonra Molly'nin kollarında ölen gür sarı saçlı, mavi gözlü Rebecca Rose'u anımsadı.

Rebecca Rose. Hafifçe peltekleyen utangaç kız. Sayıklarken ağzından dökülen ve belirli bir anlamı olmayan son sözleri: *Molly... orada bir köpek var... Harika bir köpek... tüyleri ne kadar da parlak* olmuştu.

Şimdi de köpek Molly'ye bakıyordu. Gözlerinden bu gecenin muammaları, sorunları ve tuhaflıklarına rakip olabilecek sırlar okunuyordu.

Gülün dikenlerinden birinde hayvanın kanı vardı.

Aldırmamaya çalıştığı, köpeğin getirmiş olduğu Gül, genç yaşta koparılan anılardaki diğer Gül halini almıştı.

Kafasını kaldıran köpek, Molly Sloan'a -makul, içindeki güçlü zembereğin sonuna kadar kurulu olduğu, daima içinde bulunduğu anı olduğu kadar geleceği de yaşayan, titizlikle planlanmış amaçlarına ulaşmaya çalışan ve yazdıkları dışında her konuda ihtiyatlı, kendi yaşamında dramdan kaçınan ama bunu sayfalarına yansıtan Molly'ye- kendisine gül getiren Sfenks'in, niyetinin tam anlamıyla çözülüp anlaşılmasını isteyen bu dört ayaklı muammanın, niyetini anlayıp anlamadığını sorarmışçasına baktı.

Molly'nin elinde titreyen gülün yapraklarından bir tanesi, bir kan damlası gibi masanın üstüne düştü.

Köpek bekliyordu. İzliyordu. Ve gülüyordu.

Bu karanlık mucizeler ve olağandışı olaylar gecesinde, en az daha öncekiler kadar önemli ama onlardan daha farklı özellik taşıyan bir andı bu.

Molly'nin kalbi deli gibi atmaya başladı. Aynı zamanda düşünceleri de hızlanmış, belki de en sonunda nefes kesici bir aydınlanmaya doğru koşuyorlardı, ama önce kör düşüncenin çıkmazlarında dolanacaklardı.

Molly gülü bıraktı ve elini köpeğe doğru uzattı. Köpek elini yalamaya başladı.

"Ne?" dedi Neil, Molly'yi neredeyse düşüncelerini okuyabilecek kadar iyi tanıdığı için.

Molly zihninin derinliklerinde bir mantık denizinde yürüyüp, neredeyse doğuştan bir geleceği görme yeteneğine sahipmişçesine bir önseziyle, kıyıya geldi: "Bizi yardıma ihtiyacı olan çocuklara köpek götürecek."

Neil, sanki niyetini herhangi biri de Molly kadar kolaylıkla okuyabilirmiş gibi, berrak gözlerini kendisine çeviren köpeğe baktı.

"Sakın köpeğin ne yapmamız gerektiğini nereden bildiğini sorma," dedi Molly. "Ama biliyor. Çocukları nasıl bulacağını da bilmiyorum, ama bulacak. Koklayarak, içgüdüleriyle ya da kendisine verilmiş çok daha büyük bir yetenekle."

Neil köpeğe aktı. Köpek Molly'ye.

"Çılgınca geldiğini biliyorum," dedi Molly.

Neil, yaşayan ölüleri gördükleri, paramparça olup dağılan aynadan geriye kalan büyük, boş çerçeveye baktı.

"Sonuçta bir köpek," dedi. "Ne kaybederiz ki?"

30

Tasmasındaki isimlikten adının Virgil olduğu anlaşılan çoban köpeği genç ve sağlıklıydı. Zeki bakışlı, sevecen hayvan göreve koyulmaya can atıyordu.

İsimliğindeki kayıt numarasının altına sahibinin adı ve adresi kazınmıştı: James Weck, Pine Street.

Bardaki insanlar arasında yaptıkları hızlı bir araştırmayla. James Weck'in orada olmadığını öğrendiler. Anlaşılan sahipleri Virgil'i bağlamamışlardı ve o da kendisini tek başına burada bulmuştu.

En iyi müşterileri olan sarhoşlarla kader birliği eden Russell Tewkes, büyük, kulplu bir bardaktaki birayı kana kana içerken banka binasını güçlendirmek ve gerekli malzemeleri oraya taşımak için hazırlık yapanlarla alay ediyordu. Neil ve Molly'nin de çıkmaya hazırlandıklarını görünce, "Gerçekle yüzleşemiyor musunuz? Buradan başka saklanılacak bir yer yok," dedi.

"Saklanmaya çalışmıyoruz," diye yanıtladı Molly. Aniden tüm benliğini kaplayan bir paranoya hissi ile engellenenince, amaçlarının ne olduğunu Tewkes'e söylememeye karar verdi.

"Yaratıklar," diye söze başladı Tewkes, "Buraya, dağlara

geldiklerinde, tıpkı bir balık gibi bağırsaklarınızı söküp, sizi çırpınır halde sokaklara atacaklar."

Barmenin bu kehanetinden çok, takındığı tavırdan rahatsız olan Molly ve Neil karşılık vermediler.

Tewkes bu sözleri bir uyarı gibi değil, iğrenç, alaycı bir ses tonuyla söylemişti. Sanki Neil ve Molly'nin iç organları çıkarılmış bir halde, ıstırap içinde kıvranmaları fikrinden sapkın bir keyif alıyormuşçasına, bu korkunç sonun başlarına gelmesini dilermiş gibiydi.

Mutlu keşiş suratındaki keyifli ifadeden eser kalmamıştı ve *keşiş* de[13](*) takındığı ilkel kurnazlık ve aptalca hesapçılık ifadesi nedeniyle artık yalnızca öfkeli bir maymunu tanımlarken kullanılabilecek bir sözcükten ibaretti. Yüzü güçlükle bastırabildiği duygularla kızarmış ve şişmişti. Saçlarındaki keşiş perçemleri, bastırmaya çalıştığı ama başaramadığı bir öfke nöbeti içinde, birbirine geçmiş çalılara dönüşmüş gibiydi.

Tewkes'e arkalarını dönmek üzerelerken, barmen elindeki bardaktaki birayı etrafa saçarak sendeleye sendeleye yanlarına bir adım yaklaştı ve "Oraya giderken kıçlarınızı korusanız iyi edersiniz," dedi. "Gözlerini kan bürümüş leş yiyiciler cirit atıyorlar."

Hiç umulmayacak birinden bir Eliot alıntısı daha: *Gözlerini kan bürümüş leş yiyiciler dışarıda kol geziyorlar...*

"Yine," dedi Neil. Şiir hakkında Molly gibi kapsamlı bir bilgiye sahip olmamasına rağmen, bu adamın ağzından dökülen o sözcüklerin uygunsuzluğunu fark etmişti.

Molly yeniden Tewkes'e doğru döndüğünde kasılmış kıpkırmızı suratında ve -içlerinden yansıyan mum ışıklarının açıklayabileceğinden çok daha sıcak- alevler fışkıran gözlerinde

---

13 Keşiş sözcüğünün İngilizcesi olan *monk* aynı zamanda Güney Amerika'ya özgü bir maymunun türünün de adıdır. Yazarın "mutlu keşiş" (*merry monk*) deyimi ile burada yaptığı bir tür alonzmadır. ç.n.

gördüğü şey alaycılık, hor görme ve nefretti. Şakaklarındaki atardamarlar şişip sönerek zonkluyordu. Burun delikleri genişlemiş, birbirine kenetlenmiş çeneleri sanki öfkesinden dişlerini toz haline getirmek istermişçesine ileri geri hareket ediyordu. Molly böylesine yakıcı bir duygunun, biraz önceki cana yakın bar sahibinin içinde, bir andan diğerine nasıl tohumlanıp gelişebildiğine akıl erdiremedi. Bundan da önemlisi; Russel'ı neredeyse hiç tanımamasına ve bırakın onu öfkelendirecek bir şey yapmayı, canını dahi sıkacak bir şey yapmamışken, bu düşmanlığın bu kadar yoğun bir biçimde neden kendisine odaklandığıydı.

Bardağını kaldıran Tewkes, birasından koca bir yudum aldı. Bunu kısa bir an için şişirdiği yanağında tuttu ve sonra da Molly'nin ayaklarının dibine tükürdü.

Neil, Tewkes'in üzerine yürümeye yeltenince, Molly onu tutarak engelledi. Virgil hırladı ve Molly yalnızca hayvanın adını fısıldayarak onu sakinleştirdi.

Eğer Russel Tewkes hâlâ bir parça, önceden olduğu, insansa bile, ki kuşkusuz öyleydi, aynı zamanda da başka bir şeydi. Parazit ya da benekli mantar veyahut da başka kötücül bir şey, Tewkes'in kalbine ve zihnine sızmanın bir yolunu bulmuştu.

Barın atmosferi bir anda değişti. Molly bu değişikliği havada uçuşan kurumların kokusunu ya da tadını aldığı gibi koklayıp tadamıyor ve göremiyordu ama hissedebiliyordu; bitmek tükenmek bilmeyen bir yıpratıcılık. Aynı zamanda tüm salon koyu bir karanlığa gömülmüştü. Bu karanlığın elektriklerin kesilmesi ile bir ilgisi yoktu. Sayısız mumun giderebileceği bir karanlık da değildi. Karanlık tıpkı fizikçilerin görmediği ama korkunç çekim gücü nedeniyle var olduğunu bildikleri kara deliklerin benzeriydi.

Molly buradan çıkmak istiyordu. Hemen.

Çocuklardan beşi, şerif yardımcısı Tucker Madison'un

bankayı güçlendirmeyi düşünen savaşçılar grubuyla birlikteydi. Birkaç dakika içinde burayı terk edeceklerdi.

Altıncı çocuk, dokuz yaşında bir kız, tarafsız gözlemciler grubundaki ebeveynlerinin yanına gitmişti. Parlak sarı renkli saçlarını, başparmağıyla işaret parmağının arasında sinirli sinirli kıvırırken, safir renkli harika gözlerini aynada gördüğü paramparça olmuş hayaletlerin görüntüleri kaplamıştı.

Adının Cassie olduğunu söyledi. Molly saçlarına iltifat ederken kız gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi aynı anda yok olup gitmişti.

Cassie'nin ailesi, özellikle de annesi, Molly'nin barın güvenli olmadığı ve onların da bankadakilere katılmaları önerisine öfkeyle tepki gösterdi.

"Ne biliyorsun?" diye sordu Molly'ye. "Bizim bildiğimizden daha fazlasını bilmiyorsun. Daha fazlasını bilip, daha fazlasını öğrenene kadar burada kalıyoruz. Burası kuru. Bir sürü mumumuz var. Burada güvendeyiz. Durum netleşinceye kadar yerimizden kıpırdamak için hiçbir neden yok. Buradan ayrılmak *çılgınlık.*"

"Durumu kendiniz görün," dedi Molly. "Erkekler tuvaletine gidin ve temizlik malzemelerinin durduğu dolaba girin. Ve orada büyüyüp gelişen şeye bir göz atın."

"Sen neden söz ediyorsun?" Soru sormuş olmasına karşın, kadın cevabı dinleme taraftarı değildi. Cassie'nin annesinin, Molly'nin gerçekten de konu hakkında kendisini mantıklı bir seçim yapmaya zorlayacak kadar bilgi sahibi olması olasılığından korktuğu açıkça görülüyordu. "Erkekler tuvaletine falan gitmiyorum. Senin neyin var? Buradan git ve bizi rahat bırak!"

Molly, Cassie'yi kolundan tuttuğu gibi zorla çekip götürmeyi düşündü ama bu hareket şiddete yol açıp zaman kaybettireceği gibi, küçük kızı daha da korkuturdu.

Russel Tewkes tartışmaya müdahale etmek için bağıra

çağıra konuşarak gelirken, Neil, "Molly, gidelim buradan," dedi.

Virgil'in de dahil olduğu sekiz köpeğin beşi, savaşçılar grubuyla birlikte çıkmak üzereydi. Diğer üçü -iki kırma ve bir Golden Retriever- Cassie'nin etrafında toplandı.

Molly her üçünün de gözlerindeki ciddiyeti gördü ve hayvanlarla arasında esrarengiz bir bağ olduğunu hissetti. Bu, sözcüklerle anlatılabilecek bir şey değildi. Molly köpeklerin küçük kızı koruyacaklarını, eğer gerekirse onu korumak için canlarını bile vereceklerini biliyordu.

Tıpkı Render'ın Render gibi göründüğü ama aynı zamanda başkası olduğu, tıpkı Derek ve Tewkes'in kendileri gibi görünüp bir başkası gibi davranmalarına benzer şekilde, köpekler de ilk bakışta yalnızca bir köpek gibi görünüyorlardı ama köpekten daha fazla bir şeylerdi. Ama katilden, profesörden ve bar sahibinden farklı olarak, köpekler birer umutsuzluk meleği gibi görünmüyorlardı; bunun tam tersiydi.

Kızın kalbini kazanma kaygısıyla at başı giden ve gittikçe büyüyen bir merakla, Molly her bir köpeğin başını tek tek okşayıp tüylerini düzeltti ve köpekler de buna burunlarını Molly'nin eline sürterek cevap verdiler.

"Çok iyi kalplisiniz," dedi Molly onlara, "Ve de çok cesur."

"Burada neler oluyor?" diye sordu Russel Tewkes bira kokan nefesi ve teriyle, yanlarına gelerek.

"Gidiyoruz," dedi Molly ve Tewkes'e arkasını döndü.

Yağmur sanki bir musluk kapanmışçasına aniden kesildiğinde, Molly ve Neil neredeyse kapıya varmışlardı.

31

Perde gibi yağan yağmur dinmiş, sular caddelerden ve kanalizasyon oluklarından akıp gitmişti. Şimdi ise görüşü engelleyerek insanın beynini bulandıran bir başka perde vardı.

Kasaba sisin içinde neredeyse görünmez olmuştu. Kalın bir tabaka halindeki sis ufak çapta bir toprak kayması gibi yüksek sırtlardan aşağıya doğru dökülürken, aynı zamanda aşağıda kabaran gölün yüzeyinden yükseliyordu.

Molly bir an için bu bulutların zehirli olabileceği korkusuyla soluğunu tuttu. Ama tekrar nefes almaya başladığında yaşıyordu.

Yol boyunca sıralanan evler ve diğer yapılar, insanın aklında göründüklerinden farklı izlenimler bırakan bir geometriyle dizilmişlerdi. Dört mevsim yeşil kalanlar ya da yapraklarını dökmüş olanlar olsun, bir hattat tarafından çizilmişçesine süslü püslü görünen ağaçlar, duman gibi hafifçe tüten sisin içinde kaybolup sonra tekrar hayal meyal ortaya çıkıyorlardı.

Molly'ye göre, uzun bir süredir kükreyen yağmuru izleyen bu sessizlik, çatıları titreten bir gök gürültüsü ile aynı duyguları uyandırıyordu.

Hemen arkasında Neil olduğu halde Virgil ile birlikte bardan dışarıya çıkan Molly, yoğun sis sesleri boğduğu için sağır olduğunu sandı.

Ne yağmurun durması, ne karanlık ve ne de bu sessizlik değil, Molly'yi en çok şafağın sökmesi şaşırtmıştı. Tepedeki esrarengiz devin ezici etkisinden kurtulunca yeniden düzgünce çalışmaya başlayan saatine göz atınca, tan vakti olduğunu doğruladı.

Aşağıya kadar ulaşan gün ışıkları pırıl pırıl bir gün doğumundan çok, soluk bir akşam karanlığı gibi koyu mor renkteydi. Bu ışıklar sise mora çalan bir renk veriyor, üzerine altın renkli kurdele benzeri ebru desenleri atıyordu.

Normal şartlarda bu görkemli renkler muhteşem bir günün başlangıcı olurdu. Ama şu anki durumda esrarengiz ışıklar ve her tarafı örten sis kaos ve şiddet alametleriydi.

Sis kokmuyordu. Yağmur ardında hiç koku bırakmamıştı.

Dünyanın ele geçirilme planının ilk evresi tamamlanmıştı.

Şimdi ise yeni ve kesinlikle çok daha korkunç bir evre başlıyordu.

Her son bir başlangıçtır... ve muhtemelen bu başlangıç, Neil ve kendisi için, her türlü ölümlü şeyin sonu olacaktı. Bıçağın saplandığı yerde son kez döndürülmesi.

Görüş mesafesi sürekli değişiyordu. Molly hiç kıpırdamadan durduğu halde bir an bir buçuk iki metre mesafeyi görebiliyorken bir saniye sonra bu mesafe beş metreye çıkıyor, ama asla on metreyi geçmiyordu. Kimi zamansa yalnızca bir kol boyu kadardı.

İçeridekilerden bir kısmı barı terk ederken, birçoğu hayalleri ve beden makinelerini yağladıkları içkileri ile birlikte içeride kalmıştı. Dışarıya çıkanlarsa yalnızca birkaç adımlık mesafede, sargılarının içindeki bir mumyanın boğuk sesine benzer seslerle birer hayalet görünümüne bürünüyorlardı.

Bu kargaşada, ışığı donuk bir mor renge dönüyor bile olsa, bir el feneri işe yarar gibi görünüyordu. Ama Neil kendisininkini yakınca, sisin loşluğunda tuhaf bir şekilde kırılan ışık hiçbir şey göstermediği gibi, görüşünü daha da bulandırdı.

El fenerini kapatıp cebine koyarken, "En iyisi her iki elimi de tüfeği tutmak için kullanmak," dedi.

Molly barın kapısından çıkarken tabancasını çekmişti. Ama, kendisini modern zamanlardaki savaş alanlarından birinde, tanklar ve lazer güdümlü füzelerle donatılmış bir orduya karşı yalnızca elindeki üfleme borusuyla ok atan bir savaşçıdan daha üstünmüş gibi hissetmiyordu.

Bankaya gitmek üzere hareketlenen direniş savaşçılarından bir grup, yaya olarak ve birbirlerine mümkün olduğunca yakın bir şekilde yola çıktı. Ayak sesleri ve konuşmaları çok kısa bir süre sonra duyulmaz olmuştu.

Diğer grup bir Chevy Suburban ve Ford kamyonete atlayarak, araçları kasabanın aşağı kısmına, Norman Ling'in marketine doğru sürdüler. Son derece yavaş ilerlemelerine rağmen, kısa bir süre sonra onlar da sisin gırtlağında kayboldu ve bir yutkunma süresi içinde de farlarının ışıkları azalıp görünmez oldu.

Motorlarının sesleri hızla hafifleyip uzaklaştıkça, sanki dinozorların yaşadığı çağlardan fırlayıp gelmiş canavarlar mor renkli belirsizlikteki bataklıklarda av peşinde dolaşıyormuşçasına, bir gırtlağın derinliklerinden yükselen bir homurtu halini aldı.

Molly köpeğin önlerinde koşarak, yere kadar inmiş olan sis bulutlarına dalıp kaybolmasından korkuyordu, ama ona geri gelmesini emredince hayvanın kendisine itaat edeceğini düşünüyordu. Sis araştırmalarını güçleştiriyor olabilirdi ama, daha önce yağan sel gibi yağmur kadar değil.

"Pekâlâ, Virgil," dedi, "hadi işimize bakalım."

Köpek sanki Molly'nin ne demek istediğini anlamış gibi adımlarını onlara uydurarak yürümeye başladı.

Caddenin ortasından yürüyorlardı. Fırtınanın yeniden başlaması ihtimaline karşı yağmurlukları hâlâ üzerlerindeydi ama, kapüşonlarını takmamışlardı.

Sisin içinden, "İmdat. Biri yardım etsin," diye bağıran ümitsiz çığlığı duyduklarında yalnızca birkaç adım ilerlemişlerdi.

Köpek durdu. Kulaklarını dikmişti.

Molly çığlığın kaynağını belirlemek için karanlığı kolaçan etti.

Neil, "Nereden geliyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Derken yalvaran ses yeniden duyuldu. Seste bu kez hafif bir ıstırap belirtisi vardı. "Lütfen. Lütfen biri bana yardım etsin. Oh tanrım. Yardım edin lütfen."

Molly sesi tanımıştı. Ken Halleck: Çenesine kadar inen favorileri olan ve gülümsemesi bütün yüzüne yayılan postane memuru.

Ellerindeki tüfek ve yabayla. Ken ve on yedi yaşındaki oğlu Bobby'yi barın kapısında nöbet tutarlarken görmüşlerdi.

Bardan ayrıldıkları sırada, Molly, Ken ve Bobby'nin orada olmadığını fark etmemişti. Tüm dikkatini yağmurun kesilmesine, şafağın sökmesine ve mor renkli sise yöneltmişti.

"Birilerinin sesini duyuyorum," dedi Halleck. Sesi acı ve korkudan titriyordu. "Lütfen beni burada acılar içinde tek başıma bırakmayın. Çok korkuyorum."

Halleck'in yerini tespit eden Virgil sesin geldiği yere doğru birkaç adım atarak durdu. Başı eğilmiş, sırtındaki tüyleri kabarmıştı. Hafifçe homurdandı. Homurtusu dostlarını uyarmaktan çok, az ilerideki kasvetli manzarada tespit ettiği tehdit her neyse, ona karşı bir meydan okumaydı.

Molly tereddüt içindeydi ama, Halleck öncekinden çok

daha berbat, acı dolu bir çığlık daha atınca, Halleck'in oltanın ucundaki yem olabilme ihtimaline karşı bile -ki köpeğin tepkisi bunun doğru olduğunu teyit eder gibiydi- dönüp gidemeyeceğini düşündü.

"Dikkatli ol." diye fısıldadı Neil. Molly'nin yanında onunla birlikte yürüyordu. Tetikte duran köpeği arkalarında bırakmışlardı.

İçlerinde kötü hisler uyandıran, tehditkâr, kokusuz pis hava çevrelerini tamamen sardı. Tiksindirici hava öyle yoğundu ki tüm sesleri emiyor, neredeyse kendi kalplerinin atışını bile duymalarına engel oluyordu. Ama birkaç adım sonra, açılan tiyatro perdelerinin katları gibi çekilmeye başlamıştı.

Molly kalkan perdelerin arasından caddede duran cismi gördü. Kapkara asfaltın üstünde koyu renkli bir şey duruyordu. Bir sonraki adımı attığında, Molly bunun Ken Halleck'in gövdesinden ayrılmış başı olduğunu anladı.

Kesik başın açık gözleri imkânsız bir canlılık ve sözcüklerle ifade edilemeyecek bir ıstırapla doluydu.

Dudaklar kıpırdayıp ağız açıldı ve sözcükler döküldü: "Bobby'nin nerede olduğunu biliyor musunuz? Bobby'min, oğlumun nerede olduğunu biliyor musunuz?"

32

İnsanoğlunun hayal gücü, yüzlerce yıl süren bitmez tükenmez mücadeleler sonunda modern uygarlığı kuran milyonlarca hayali ve umudu, her türlü girişimini engelleyen sonsuz kararsızlıkları, herkesin yüreğini hoplatan umacının uçsuz bucaksız hayvanat bahçesini hayal edebilecek düşünceleri de barındıracak şekilde esneyebilen ve muhtemelen evrendeki en elastiki şeydir.

Molly hayal gücünü kullanamadığı ve aklının boğuşup yenildiği bu çok önemli saatlerde bile yeni şeyler keşfetmiş, yeni gözlemlerde bulunmuştu. Her ne kadar Harry Corrigan'ın beyni olmadan yürüyen cesedi ve kendi kendini sakatlayan oyuncak bebek bunun habercisi olmuşsa da, görünüşe göre kesik ama hâlâ canlı olan bu kafa diğerlerinden daha önemsiz değildi.

Ken Halleck'in gözleri bir an Molly'ye kilitlenip kaldı. Dokunaklı. Hastalıklı. Şeytani.

Yabancılar bitki ya da hayvan, organik ya da inorganik, canlı ya da cansız ayrımı yapmadan dünyaya kötü bir güç yaymışlardı. Bu güç canlıların, ölülerin ve hiçbir şekilde canlı olmayanların içinde aynı ölçüde gelişmişti.

Ken'in ıstırap ve kederden titreyen sesi şimdi de, "Bobby'im nerede? Ona ne yaptılar? Oğlumu görmek istiyorum," diyordu.

İnsan aklı, yalnızca tereddüt etmeyip aynı zamanda isyan ediyor ve yalnızca isyan etmekle kalmayıp duyuların nefret uyandıran bu olayı son derece net bir şekilde doğrulamasına rağmen inkâra yelteniyordu.

Galaksinin en uzak köşesindeki dünyalardan birinin tuhaf, kötücül bitkilerle süslenmiş çevre şartlarına dönüşmüş, sakinlerini bir iğrenç ve korkunç hayvanlar karışımının oluşturduğu bir çevrede yaşadığınızı düşünebilirdiniz. En uç enlemlerden birinde, günlerinizi bir fare deliğinin kuytusunda, basit besinlerle geçirebileceğiniz misafirperver bir köşe bulmayı ümit edebilirdiniz.

Fakat Molly ölülerin yürüdüğü, kesik başların konuştuğu, oyuncak bebeklerin insanlara tehditler savurduğu ve insanoğlunun elastik hayal gücünün içerdiği her türlü dehşetle... hatta daha kötüsüyle karşı karşıya gelebileceği, tımarhane benzeri bir dünyada hayatta kalmayı *isteyeceğini* düşünemezdi bile. Böyle bir dünyada bir an bile huzur bulma imkânı, mutlu olma şansı yoktu.

Bu noktada, yaşamaktan umudunu yitirmesi mümkündü ve yalnızca iki şey umabilirdi: Kâbuslardan fırlayıp gelmiş yaratıkların kendisini bulup lime lime etmesini bekler... ya da intihar ederdi. Ancak, her iki yol da kendi kendini yok etmek anlamına gelmekteydi ve Molly'nin yaşam felsefesi de, inançları da intihara izin vermezdi.

Bunun yanı sıra, bulunması gereken çocuklar vardı. Onları, yetersiz de olsa, kendi koruması altında topladıktan sonra başlarına gelebilecek olanlar, Molly'nin üzerinde durmamayı tercih ettiği şeylerdi.

"Oğlumu istiyorum, Bobby'mi istiyorum," dedi Halleck'in

başı, "Bobby'im nerede?"

Neil tüfeğini doğrulttu fakat Molly bir dokunuşla onu engelledi.

"O Ken değil," dedi Neil'e. "Onu bu ıstıraptan kurtarmak için bir şey yapmana gerek yok. Ken çoktan öldü ve gitti."

"Yalnızca bu lanet olası şeyi susturmak istiyorum," dedi Neil öfkeyle. "Sadece çenesini kapatmak istiyorum."

"Bunu yapamazsın. Patlamayla darmadağın olur ama yine de konuşmayı sürdürür. Ve bu çok daha kötü olur."

Bundan başka, Molly cephanelerini boş yere harcamamaları gerektiğini de düşünüyordu. Her ne kadar birkaç tane 12 kalibrelik mermi Harry Corrigan'dan arta kalanları caydırmadıysa da, ilerleyen saatlerde karşılarına tam yerine isabet eden bir saçmanın etkileyebileceği hasımlar çıkabilirdi.

Geri çekilirlerken, ilk anda karanlığın içindeki Virgil'i bulamadılar. Köpek hafifçe havlayarak kendisini bulmalarını sağladı ve her ikisini de yeniden doğru yöne sevk etti.

Henüz on adım bile ilerlememişlerken, sisin sesler üzerindeki hâkimiyetine meydan okurcasına bir tangırtı koptu. İhtiyatla sesin geldiği yöne doğru ilerlediler.

Bu kez, dağılmış olan sis bu acayip şafak vaktinin soluk ışığında caddede, kaldırımın kenarına dizleri üstüne çökmüş bir adamı ortaya çıkarmıştı. Adam sırtı kendilerine dönük, hafifçe kamburlaşmış şekilde bir mazgalın ağzında diz çökmüş, çelikten yapılmış ağır mazgal kapağını asfalttaki yuvasından çıkarmaya çalışıyordu.

Yağmur durmuş olduğu halde, kanalizasyon kanalları hâlâ daha akıp gelen yağmur sularıyla doluyordu. Yapraklar ve çerçöpün yoğunlaştırdığı pis su ellerinin üzerinden dalgalanarak akıyordu.

Virgil hafifçe homurdanarak dikkatli olmaları için uyardı.

Molly ve Neil hiç ses çıkarmadan durdular ve adamın ken-

dilerini fark etmesini beklediler.

Adamın kambur duruşu, konsantrasyonunun yoğunluğu, adanmışçasına yaptığı şeyin tuhaflığı... tüm bunlar Molly'nin aklına şeytani açlıklarına yenik düşen kötü kalpli cücelerin yer aldığı, insanı ürperten peri masallarını getiriyordu.

Metalin etrafındaki asfaltı büyük bir güçle kazıyınca, ızgara yerinden oynamıştı. Kötü kalpli cüce mazgal kapağını yana kaydırdı.

Başını kaldırdı ama başı yoktu. Omuzlarının üstünden Molly ve Neil'e baktı, ama arkasında olduklarını biliyor olsaydı bile onları görmesi olanaksızdı; çünkü o Ichabod Crane'in Nemesis'i[14] idi ama atı yoktu.

Molly'nin küt küt atan kalbinin sesi, aynı zamanda zihnindeki kapıyı çılgınca döven yumruğun sesi olabilirdi.

Tabiat kanunlarının bazı olaylarda tamamen çözünüp, bazılarında yeniden bir araya geliyormuş gibi göründüğü bu morumsu doğaüstü sabah ve tüm gökyüzünü kaplayan sisin içinde, Molly şafak vaktinden sonra günün doğmayacağını bile beklerdi. Gün batımı, araya hiçbir umut ışığı girmeden, hızla gün doğumunun yerini alır ve takip eden gece hiç bitmeyecek, mehtapsız ve sürünerek ilerleyen binlerce ölünün çıkardığı uğursuz seslerle dolu olabilirdi.

Hem Molly hem de Neil başı olmayan bu iğrenç şeye ateş etme dürtülerini zorlukla bastırıyorlardı, ama kafasını kesen bıçak bu şeyi ölü olduğuna inandıramıyorsa, kalbine girecek 9 mm.lik bir mermi onu yere yatıp ölmeye ikna edemezdi.

Ken Halleck'in -parazit bir kuklacının ya da dünya-dışı bir gücün, ki ne kadar etkili olduğu göz önüne alınırsa bu aynı zamanda katıksız bir sihir de olabilirdi, ustalıkla oynattığı- baş-

---

14 Ichabod Crane, Tim Burton'un yönetmenliğini yaptığı *Hayalet Süvari* (Sleepy Hollow) filminin kahramanı. Nemesis ise filmdeki yaratıklardan biridir. r.n.

sız bedeni açık mazgal deliğinden aşağıya kaydı ve aşağıdan gelen, suya düşen bir şeyin çıkardığına benzer bir sesin duyulmasıyla gözden kayboldu.

Gece, kaldırım kenarlarındaki oluklardan akan ve sırılsıklam ıslanmış ağaçlardan damlayan suların sesi dışında, bir an için tamamen sessiz kaldı.

Aynı anda Molly'nin kulağına, başsız mucizenin hayal dahi edilemeyecek amacı uğruna Black Lake caddelerinin altındaki derin sularda bata çıka ilerlerken çıkardığı sesler çalındı. Muhtemelen kanalizasyonda düz bir çıkıntı bulup burada hızla akan suların içine yatacak ve vücudunu bir mantar kolonisinin sporlarına ya da çok daha kötücül emelleri olan bir başka yaşam formuna yuva olarak sunacaktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Ölümle birlikte doğarız: Kabul et, geri dönecekler ve bizi de beraberlerinde götürecekler."

– T.S. Eliot, *Little Gidding*

33

Virgil hiç oyalanmadan, yalnızca görevini düşünerek ve sisin izin verdiği ölçüde hızlı bir şekilde, Molly ve Neil'i La Cresta Bulvarı'ndaki bir eve götürdü.

Klasik Amerikan tarzında inşa edilmiş tek katlı evin, şiddetli yağmurun kafesli çardağa sarılmış olan acemborusu sarmaşıklarının tüm yapraklarını koparıp atmış, siklamen çiçeği tarhlarını kızıl-mor renkli yapraklar mezarlığına çevirmiş olmasına rağmen, sevimli ve sıcak bir görünüşü vardı.

Taş döşeli bahçe yolundan ön verandaya yaklaşırlarken, Neil yoldan çıkarak sudan vıcık vıcık olmuş çimenlerde üç adım ilerledi ve, "Şuna bak," dedi.

Bir fıstık çamını işaret ediyordu, ama dikkatini çeken ağacın kendisi değil, çatlaklarla dolu kabuğuna öbeklenmiş olan şeydi. Zayıf ışıkta gözlerini kısarak bakan Molly, ağacın gövdesinde, üzerinde yeşil benekler bulunan siyahımsı sapların oluşturduğu kabuksu yaşam formları geliştiğini gördü.

Yeryüzündeki hiçbir liken türünün bu gördüğü şeylere eşit derecede ışık saçma özelliği olmasa da, Molly daha önce buna benzer likenler görmüştü. Zümrüt yeşili beneklerin her biri hafif bir ışık yayıyordu; Molly beneklerin içinde nabız gibi atan

pırıltıların, çok kısa bir süre önce tepelerinden geçen dev geminin motorlarına güç sağlayan, yavaş ama uzun süreli vuruşlarla uyum içinde oldukları sanısına kapılmıştı.

Her sapın çevresi boyunca yerleşmiş olan likenler, dışarıya doğru her yönde gözle görülür bir şekilde büyüyorlardı. Öyle ki, Molly bir an hızlandırılmış bir film izliyormuş hissine kapıldı. Neil ile birlikte inceledikleri bir dakika içinde, kabuk bir buçuk santim kadar uzamıştı.

Bu hızla, ağacın gövdesi ve dallarının tamamı birkaç saat içinde pul pul kabaran bu kabukla kaplanmış olurdu.

Likenler bir mantarla bir deniz yosununun birleşerek oluşturduğu, ortak yaşam sürdüren karmaşık organizmalardı ve çoğunlukla konuk oldukları ağaca hiçbir zarar vermeden gelişirlerdi.

Ama, Molly bu durumda fıstık çamının üzerini kaplayan bu kabukla hayatta kalabileceğinden kuşkuluydu. Hatta kuruyup yıkılsa bile, en az kabuğunda koloniler kuran organizma kadar dünya-dışı bir tür küf tarafından içi oyulup boşaltılacak ya da istila edilerek mutasyona uğrayacak ve başka bir dünyaya ait bir bitkinin genetik görünümüne bürünerek yeniden doğacaktı.

Siyahımsı sapların üzerindeki beneklerde parıldayarak atan zümrüt renkli nabız, pırıl pırıl parlayan mücevherler gibi ışıldıyordu. Başka bir zaman olsaydı, ağaç sayısız kıymetli taşla bezenmişçesine göz alıcı ve sihirli gibi görünebilirdi.

Ama çam ağacını saran, harikalar diyarından gelmiş bu mucizenin üzerinde halesi yoktu. Tam tersi, mücevherlerle süslenmiş gibi görünmesine ve liken istilası henüz başlamış olmasına rağmen, üzerindeki habis urlarla benek benek olan ağaç, her tarafını kanser sarmış gibi görünüyordu.

Virgil ağaca yaklaşmamış, taş döşeli yolda gergin bir şekilde ihtiyatla duruyordu.

Molly köpeğin ihtiyatlı davranmasına hak veriyordu. Parmağına yapışmasmdan korktuğu ve insan teninde de ağaç kabuğundaki kadar kolayca koloniler kurabileceği kanıtlandığı için, likene dokunmadı.

Bahçe yolunun diğer tarafında aynı ağaçtan bir tane daha vardı ve ortalık henüz yarı aydınlık olmasına rağmen, Molly ağacın üzerinde büyüyen ışıltılı likeni uzaktan bile görebiliyordu.

Virgil ikisini ön kapıya giden veranda basamaklarına götürdü.

İçeriden ne bir mum, ne gaz lambası ve ne de başka bir acil durum aydınlatmasının ışığı geliyordu. Pencereler, tembelce hareket eden sisi de kendi rengine boyayan mor renkli ışığın donuk yansıması dışında, karanlıktı.

Eğer kapıyı çalmadan içeriye girmeye kalkarlarsa, içeridekilerin ateş etmelerine davetiye çıkarmış olacaklardı.

Öte yandan, eğer içerideki çocuklar zaten -Michael Render ve hatta ondan daha da az insancıl- herhangi bir şeyin tehdidi altındaysa Molly ve Neil kendilerini belli ederek bu nazik durumu daha da tehlikeli bir hale sokabilirlerdi.

İçine düştükleri ikilem, ön kapının kilidi tıkırdayıp açılınca, kısmen çözüldü.

Her ikisi de içgüdüsel olarak geri çekilip kapının yanına geçerek açık bir hedef olmaktan kurtuldular.

Virgil olduğu yerde kalmıştı.

Kapı aniden içeriye doğru açıldı. Küçük girişi yalnızca sabah güneşinin sisi yarıp geçebilen ışınları aydınlatıyor olmasına rağmen, bu Molly'nin, sanki bir hayalet tarafından karşılanmışlarcasına, girişte kendilerini bekleyen hiçbir şey olmadığını görmesi için yeterliydi.

Girişin arkasındaki koridor bir yılanın kovuğu kadar karanlıktı.

Neil'in her iki elinin de tüfeği kullanmak için serbest kalması gerektiğini düşünen Molly, kendi el fenerini yaktı.

Cesur yürekli Virgil, ışığın aydınlattığı yere pervasızca ilerledi.

Molly verandada durduğu yerden, feneriyle girişin iç kısımlarını araştırdı. Dar bir masa ve üzerinde iki tane vazo. Koridorun en dibinde bir kapı. Görünürde bir tehdit yoktu.

Bu gece tüm köpeklerin olağandışı davranışlar sergilemiş olmalarına rağmen, Virgil'in gülle yaptığı gösteri ve Molly'nin ne yapmak istediğini açık bir şekilde anlamış olması özellikle şaşırtıcıydı ama, yabancı bir eve davet edilmeden, habersiz bir şekilde girmek için soğukkanlılık ve hayvana tam olarak güven duymak gerekiyordu. Bir an için Molly de Neil de buna cesaret edememiş, tereddütte kalmışlardı.

Bu kararsızlıklarına cevap olarak, Virgil başını çevirdi ve altın sarısı ışıltılar saçan gözlerini Molly ve Neil'e dikti. Molly'ye göre bunlar hayvanların gözlerinin karanlıktaki bildik parlamalarından değil, bu geceye özgü benzersiz bir olguydu. Basit bir ışık kırılması ya da biyoluminesans değil olağanüstü özyapıya sahip bir şeydi: Saflığı işaret eden sayısız hare göz çukurlarında bir araya toplanmıştı.

Molly köpeğin gözlerindeki altın renkli parıltılarla neredeyse büyülenmişçesine kuşkularından sıyrılmıştı. Kuruntuları yüzünden ağzı kurumuştu ama yine de tükürmeyi başardı. Adımını eşikten içeriye attı ve eve girdi.

Neil de onu takip etti ve her ikisi de koridorda durunca, kapı şiddetli bir çarpma sesinden çok daha huzur bozucu bir yumuşaklıkla arkalarından kapandı.

Molly'nin korkusu geri gelmiş, kendi kendisini besleyip büyütüyordu ama kapıyı açmak için geri dönmedi. Molly, bu *şey* her neyse, onun kaçmasını istediğini biliyordu. Eğer geri çekilecekse bunun zamanını *kendisi* seçer, bunun seçimini

kendi adına bir başkasının yapmasına izin vermezdi.

Virgil ana koridorun sağ ve sol tarafındaki kapalı kapılarla kemerli girişleri kokladı.

Köpek gardıroptan hiç şüphelenmemişti. Ama Molly yine de kapağını açtı ve Neil de tüfeğinin namlusuyla içeride asılı duran palto ve ceketleri kontrol etti.

Virgil çekilmiş perdeler nedeniyle mutlak bir karanlığın hâkim olduğu çalışma odasına hiç ilgi göstermediği halde, Molly odayı feneriyle baştan sona araştırdı. Gölgeler uzayıp büküldü ama bunlar yalnızca mobilyaların fenerin hareket eden ışığıyla kımıldayan gölgeleriydi.

Oturma odasının kemerli girişine geldiğinde, Virgil köpekgillere özgü bir endişeyle hafifçe inledi. Bu karanlık sabahın tirizli pencerelere hücum eden ametist renkli ışıklarının gösterdiği kadarıyla içeride bir şey yoktu ama Molly köpeği neyin rahatsız ettiğini biliyordu; çünkü aynı şeyi kendisi de duymuştu: tıslamaya benzer bir ses, bir hışırtı ve fısıltı.

El fenerinin ışığı resim çerçevelerinin camlarından, seramik lambalardan, kesme kristal bir kâseden, şöminenin üstündeki aynadan ve kapalı televizyonun ekranından yansıdı.

Neil elindeki 12'likle ışığı takip etti ama ateş edecek bir şey bulamadı.

Hışırtı sesi gittikçe yükseliyordu ve her taraftan geliyormuş gibiydi.

Kulaklarını dikip, kuyruğunu aşağı indiren köpek bir daire çizerek kendi etrafında döndü.

"Duvarlar," dedi Neil ve Molly el fenerini ona doğrultunca Neil'i bir kulağını duvara dayamış halde buldu.

İkisi birden kemerli girişin iki yanındaydılar. Molly açıklığın kendi tarafındaki duvara ilerledi. Duvara doğru eğildi. Daha da yaklaştı.

Daha dikkatli bir kulak sesin kesinlikle hışırtı değil, sıvanın

arkasında hapsolmuş bir kuş ya da kalabalık böcek sürüsünün, kanatlarını çılgınlar gibi sıvanın arkasındaki latalara ve sıvaya vuruyormuşçasına çıkan, bir çırpınma sesi olduğunu anlardı.

34

Şimdi koridorun tüm duvarlarında ve anladıkları kadarıyla yemek odasının duvarlarında ve belki de tavanda bile, tüylerden ya da zarlardan oluşmuş binlerce kanat, hapishanelerinin duvarlarına ve birbirlerine çarpıyordu.

Molly el fenerini duvarlardaki ızgaralarla kapatılmış sıcak hava kanallarına çevirdi ama havalandırma ızgaralarının yarıklarında dışarı çıkmak için çırpınan hiçbir şey göremedi. Esrarengiz sürü henüz duvardan ısıtma sisteminin geniş borularına geçmemişti.

İçinde bulundukları şey artık bir ev değil, bir kuluçka makinesi, örümcekler ya da hamam böceklerinden çok daha iğrenç ve kesinlikle çok daha tehlikeli bir şeyin yuvasıydı. Molly, bu kızgın kalabalık ağaç ve sıvadan oluşan hapishanelerinden çıkmanın bir yolunu bulduğu zaman, bu evde olmak istemediğini düşündü.

Duvarların içindeki dünyanın sakinlerinin ürküttüğü ama kaçmayı aklına dahi getirmeyen sadık Virgil, Molly ve Neil'i koridorun sonuna götürdü. Kapalı kapı evin giriş kapısı gibi görünmez bir elin etkisiyle kendiliğinden açıldı.

Önlerinde mor renkli sabah ışıklarının güç bela aydınlata-

bildiği bir mutfak vardı. Bir elinde tabanca, diğerinde el fenerini taşıyan Molly, köpeği takip ederek eve girerken gösterdiğinden daha büyük bir dikkatle kapı aralığından geçti... ama çocukların korku dolu çığlıklarını duyduğu anda, hemen ardından gelen Neil ile birlikte öne atıldı.

Dokuz-on yaşlarında bir oğlan mutfak masasının yanında duruyordu. Virgil'den korkmuş ve eline geçirdiği bir süpürgeyi, sopasını savurmaya hazır bir beysbol oyuncusu gibi havaya kaldırmıştı. Duvarların içinde kaynaşan... böcekler, yarasalar ya da uzak dünyadan gelmiş canavarlarla savaşmak için bu gülünç silahtan başka bir şeyi yoktu.

Masada altı yaşlarında bir kız oturuyordu. Bacaklarını, sanki uğuldayan öfkeli sürü aniden süpürgeliğin çatlaklarından fırlayıp mutfağın zeminine akın edeceğinden korkarmışçasına altına çekmişti. Yerden yetmiş santim yüksekteki bu yer, bulabildiği tek güvenli yerdi.

"Siz kimsiniz," diye sordu oğlan. Güçlü görünmeye çalışıyordu ama sesinin çatallaşmasına engel olamamıştı.

"Ben Molly. Bu da Neil. Biz..."

"*Nesiniz siz?*" diye tekrarladı sorusunu oğlan. Çünkü tüm o filmlerden onun da haberi vardı ve Molly ile Neil'in yürüyen cesetler ya da parazitler olduklarından şüpheleniyordu.

"Biz yalnızca göründüğümüz kişileriz," diye yanıtladı Neil. "Kasabanın kuzeyinde oturuyoruz."

"Başınızın dertte olduğunun farkındayız," dedi Molly. "Size yardım etmek için geldik."

"Nasıl," diye sordu oğlan kuşkuyla. "Nasıl bilebilirsiniz?"

"Köpek sayesinde," dedi Molly. "Bizi buraya o getirdi."

"Kasabada başı dertte, yalnız çocuklar olduğunu biliyoruz. Virgil onları bulmamıza yardım ediyor," diye açıkladı Neil. "Bunu neden yaptığını bilmiyoruz. Nasıl yaptığını da."

Muhtemelen dürüstçe verdikleri cevaplar oğlanın şüphelerini

gidermişti. Ya da belki de yalnızca Virgil'in o anki görünüşü ikna etmişti: Dostça havaya dikilmiş tüylü bir kafa, hızlı hızlı solumaktan bir karış sarkmış bir dil ve havayı kamçılayan bir kuyruk.

Oğlan elindeki süpürgeyi indirip daha az savunmacı bir poz takınınca, Molly, "Adın ne?" diye sordu.

"Johnny. Bu da Abby. Kız kardeşim. Onun başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim."

"İkinizin başına da kötü bir şey gelmeyecek," diyerek çocukları rahatlatmaya çalıştı Molly. Küçük kızın, verdikleri bu sözü yerine getirebileceklerine inanmış olmasını diliyordu.

Abby'nin gözleri de tıpkı ağabeyininkiler gibi parlak maviydi ve her noktası ağabeyinin gözleri gibi güvensizdi.

Molly kendi gözlerindeki ifadenin ne olduğunu göstermek için zorla gülümsemeye çalıştı ama bunun berbat göründüğünü düşününce yüzündeki gülümseme soldu.

"Aileniz nerede?" diye sordu Neil.

"Babam geberdi," dedi Johnny. Yüzünü tiksintiyle ekşitmişti. "TV yayını kesilmeden önce, her zaman yaptığı gibi, haberleri izlerken içtiği tekila ve haplarla zom oldu. Ne olduğunu anlamadı bile. Kale inşa etmek gibi saçma sapan bir şeyler söylüyordu. Alet çantasını ve çivi almak için garaja gitmişti. Sonra ne olduğunu bilmiyorum."

"Ona olanları duyduk," dedi Abby fısıltı gibi bir sesle. "Attığı çığlıkları duyduk." Mutfağı ve tavanı endişeyle inceliyordu. "Duvarların içindeki şeyler onu aldı."

Sıvanın arkasındaki dünyanın sakinleri, küçük kızın söylediklerini anlamış gibi büyük bir öfkeyle duvarı dövmeye başladılar. Böceksi. Çok biçimli. Cehennemlik.

"Hayır," diye itiraz etti Johnny. "Onu başka bir şey yakalamış olmalı, duvarların arkasındaki şeyler her neyse onlardan daha büyük bir şey."

"Sürekli çığlık atıyordu." Abby'nin gözleri korkuyla büyüdü

ve incecik kollarını sanki bir zırhmış gibi göğsünde kavuşturdu.

"Onu her ne aldıysa," dedi oğlan, "bir puma gibi kükreyip hırlıyordu. Ama puma değildi. Sesini çok net bir şekilde duyabiliyorduk. Burasıyla garaj arasındaki kapı açıktı."

Kapı şimdi kapalıydı.

"Sonra da bugüne kadar duyduğum en korkunç çığlığı attı," diye sürdürdü konuşmasını Johnny. "Oradaki bir şey gülüyormuş gibiydi sanki... ve... bir çiğneme sesi geldi."

Çocuk olanları hatırlayınca titremeye başlamıştı. "Bizi canlı canlı yiyecekler," dedi Abby.

El fenerini mutfak tezgâhının üstüne bırakan Molly, diğer elinde silah olduğu halde Abby'nin yanına gitti. Küçük kızı masanın kenarına çekerek minik bedenini kollarının arasına aldı. "Sizi buradan çıkaracağız tatlım."

"Peki anneniz nerede?" dedi Neil.

Johnny, "İki yıl önce bizi terk etmişti," diye yanıtladı.

Sesi, annesinin onları terk edip gitmesinin yarattığı sarsıntıyı, olaydan iki yıl sonra bile hâlâ yüreğinin derinliklerinde yaşıyor olması ve bir de üstüne son birkaç saat içinde yaşadıkları dünya-dışı korkuları hatırlamasıyla, daha da çatallaşmıştı.

Johnny bunu bastırmak için alt dudağını sertçe ısırdı ve Molly'ye döndü: "Abby ile birlikte birkaç kez buradan çıkmaya çalıştık. Kapılar açılmıyor."

"Biz gelince açıldı ama," dedi Neil.

Oğlan başını salladı: "İçeriye girmek için belki ama ya dışarıya çıkmak için?"

Ocağın üstünde duran küçük çaydanlığı aldı ve hızla mutfak pencerelerinden birine fırlattı. Çaydanlık sert bir sesle cama çarptı ama cama hiçbir zarar vermeden geri sekti.

"Burada esrarengiz bir şeyler oluyor," dedi oğlan. "Ev değişiyor. Sanki... neredeyse canlı gibi."

35

Mutfaktan çıkıp, girişe gitmek için holden geçerlerken, duvarların içinde gitgide yükselen çılgınca çırpınma sesleri yüzünden adeta birbirlerine kenetlenmişlerdi. Bir hışırtı, bir telaş, bir acele; sanki duvarların arkasındaki kalabalık, kolay lokma avlarının kaçmaya çalıştığını anlamış gibiydi.

Mutfaktan hızla çıkarlarken, "Konuşuyorlar," dedi Abby, Molly'ye, bir sır verircesine.

"Kimler konuşuyor tatlım?"

"Duvarlar. Öyle değil mi Johnny? Konuşmuyorlar mı?"

Portmantonun yanına vardıklarında Johnny, "Kimi zaman seslerini duyabiliyorsun," diye onayladı.

Sağanak yeniden başladığı takdirde, çocukların yağmurluk olarak kullanabilecekleri en uygun giysi, içleri muflon astarlı naylon montlardı.

Abby ve ağabeyi montlarını giyerken, Molly, "Seslerin... bizim dilimizde olduğunu söylemiyorsunuz sanırım," dedi.

"Kimi zaman bizim dilimizde," diye onayladı Johnny. "Ama bazen de başka dillerde. Bunların ne olduğunu bilmiyorum."

Evin her tarafındaki süpürgelikler, duvar dikmeleri, tavan kirişleri hafifçe gıcırdıyordu. Bina sanki fırtınalı bir denizdeki

devasa dalgaların üstünde sıçrayan bir gemi gibiydi.

O ana kadar hiç havlamayan Virgil, sanki *gidelim* dermiş gibi tek bir kez havladı.

Gıcırdayıp duran evin zemini, tavanlar, kapı pervazları, pencerelerin kasaları ve duvarlar *birdenbire* büyük bir gürültüyle çatırdadı. Havalandırma kanallarından sıcak havanın çıkardığı hırıltı ve ıslık sesleri geliyordu. Ev aniden yüzlerce yıllık uykusundan uyanan yorgun, yaşlı bir dev gibi inledi.

Neil ön kapıyı açmayı denediğinde kapı kilitli gibiydi.

"*Biliyordum,*" dedi Johnny. Bunu duyan küçük kız da umutsuzca Molly'ye sarıldı.

Neil kapı kolunu bütün gücüyle çevirmeye çalıştı ama kilit direniyordu.

İnlemeler, gıcırtılar ve çatırtılar her tarafa yayıldıkça, Molly neredeyse evin, kirişlerden oluşan keskin dişlerinin arasında bedenlerini çiğneyip, zemininden oluşan diliyle lezzetine vardıktan sonra duvar damaklarında gezdirerek, en sonunda çiğnenmiş vücutlarından geri kalanları yutup, hışırdayan sürünün üzerlerine çullanarak etlerini pelte, kemiklerini de toz haline getireceği bodruma indirecek bir çeneymiş gibi üzerlerine kapanacağına inanmaya başlamıştı.

Neil kapıdan birkaç adım uzaklaşarak, "Geriye çekilin," dedi ve inatçı kilide ateş etmek için tüfeğini doğrulttu.

Virgil sessiz adımlarla ateş hattına girdi ve... içeriye doğru açılan kapıyı tırmalamaya başladı.

Molly, her zaman çapası atılmış bir tekne gibi sarsılmadan duran Neil'in bir an için kontrolünü yitirip kapı kolunu yanlış yöne çevirerek aslında kilitli olmayan bir kapıyla mı savaştığını, yoksa köpeğin şimdiye kadar gördüklerinden çok daha güçlü bir sihre mi sahip olduğunu düşünerek zaman kaybetmedi. Abby'yi elinden tutarak Virgil ile Johnny'nin peşinden verandaya çıktı ve verandanın basamaklarını uçarcasına ine-

rek taş döşeli bahçe yoluna ulaştı.

Arkasını dönüp baktığında Neil'in canlanan binada mahsur kalmayıp hemen arkalarında olduğunu görünce, içinde büyük bir ferahlama duydu.

Ev ilk gördüklerinden farklıymış gibi görünmüyordu. Cthulhu[15] değil, önceki klasik Amerikan tarzı evdi.

Molly mor renkli sisin derin sessizliğinde, evin tıpkı Poe'nun kendi kendini yok eden Usher Konağı gibi çatırdayıp, inlitiler çıkarmasını bekledi ama beklentisi boşa çıktı -bu, bu acayip gecede ilk defa olmuyordu- çünkü Henry James'in yazdığı bir hortlak hikâyesindeki görkemli malikâne kadar sessiz görünen ev, aldatıcı bir sükûnet içindeydi ve insanda anlaşılması güç söz dizimleriymiş hissi uyandıran bir yazıt kadar gizemli görünüyordu. Ön kapı, sanki kasası içten dışarıya doğru eğim verilerek takılmış gibi, güzelce yağlanmış menteşelerin ekseninde kendiliğinden dönerek, yavaşça kapandı. Ama Molly yine de mekanik güçlerin bu olaydaki etkisinin -bilinçli ve zalimce niyetleri olan bir şeyin etkisinden- daha az olduğundan kuşkulanıyordu.

Fıstık çamının üzerindeki zümrüt renkli benekleri ışıldayan, kabuklu liken kanserliymiş ve tümörler uzuvlara hızla yayılıyormuş gibi görünse de, evin duvarlarında üreyen ya da büyüyen korkunç şey her neyse, onunla karşılaştırıldığında iyi huylu, neredeyse dünya dışından gelmiş büyüleyici güzellikte bir bitki gibi görünüyordu.

Güneşin normal bir şekilde yükselmeye devam ettiği düşünülürse, yol seviyesindeki sis bir parça dağılmış bile olsa, gökyüzündeki tabakalar daha da yoğunlaşmış olmalıydı; çünkü ametist renkli ışıklar koyu bir mor renge dönmüştü. Sabah

15 1900'lerin başlarında yaşamış korku türünün önemli isimlerinden sayılan Howard Phillips Lovecraft'ın yarattığı bir evren ve bu evrende yaşayan canavar. r.n.

olması umudu, yerini çoktan bir Kaliforniya şafağındansa, Balkanların alacakaranlığına daha uygun düşen bir gölgeler ülkesine dönüşme tehlikesine bırakmıştı.

"Şimdi nereye gidiyoruz," diye sordu Johnny.

Molly sabırsızca kendisine bakan Virgil'i süzdü. "Köpek nereye götürürse oraya."

Köpek aynı anda Molly'ye arkasını döndü ve taş döşeli yolda, hızla caddeye doğru ilerledi.

Dördü de incelip, bu sahte akşam karanlığında bile ancak iki blok ileriyi görmelerine izin verecek kadar yükselmiş olan sisin içinde Virgil'i takip etti.

Başlangıçta tepelerindeki sisin, aşağı kısımlarda görüş mesafesi epey artmasına rağmen, dikkat çekecek kadar yoğunlaştığını hisseden Molly, daha aklı başında bir incelemeyle bunun doğru olduğunu gördü.

Aslında yer seviyesindeki ince duman ve yükseklerdeki yoğun sis arasındaki, Black Lake'in beş metre kadar üzerine bir tavan inşa edilmiş gibi görünen katmanın ortaya çıkışı çok ani olmuştu. O çizginin üzerindeki her şey -iki katlı evlerin üst katları ve çatıları, ağaçların yükseklerdeki dalları- kurşuni karanlığın içinde tamamen gözden kaybolmuştu.

Bu katmanın yoğunluğu ve yere bu kadar yakın olması, Molly'ye kendisini arada sıkışıyormuş gibi hissettirmişti. Bunaltıcı ruh halinin üstüne bir de klostrofobi yaratan bu morumsu renk, yoğun ve hareketsiz sis ışık tayfının yalnızca kısıtlı bir bandının geçişine izin verdiği için oluşuyordu.

Alçalan gökyüzünde Molly'yi rahatsız eden başka bir şey daha vardı ama Molly bu endişesinin nedenini ilk anda bulamamıştı.

Ama, Virgil'in peşinde yalnızca yarım blok ilerlemişlerdi ki, bunun nedeni kendiliğinden ortaya çıktı: Karanlığın içinde hayal meyal görülen ya da hiç fark edilmeyen bir şeyler hare-

ket ediyordu.

Batıdan gelen bir ışık bulutlara çarpmıştı. Sis kaynağının görülmesini engellediği ışığı dağıttı ama parlaklığı kuşatılmış kasabanın her tarafına yayıldı.

Biraz daha yaklaşınca şekli daha da belirginleşti; bir disk ya da bir küreydi bu. Etrafını çevreleyen halenin tam ortasında, cismi aşağı yukarı tanımlayan, çok daha güçlü bir şekilde parlayan kendi ışığı vardı. Molly aracın hangi yükseklikte seyrettiğini bilmeden boyutlarını tam olarak anlayamasa da bir SUV boyutlarında olduğunu tahmin etti.

Bunun bir taşıt olduğunun doğrulanacağından en ufak bir kuşkusu dahi yoktu. Molly'nin bu şekilde düşünmesinde, on yıllardır UFO'lar hakkında okuduğu yazılar kadar, izlediği filmlerin de payı vardı.

Cisim sessizce seyrediyordu. En küçük bir motor mırıltısı ya da yer değiştiren havanın yarattığı rüzgâr sesi dahi yoktu. Ana gemiden yayılan ve insanın kemiklerine kadar işleyen nabız atışı sesleri bunda yoktu.

Eğer bir süre önce üstlerinden geçip güneye giden dev gemi ana gemiyse -ya da sayısız ana gemiden biriyse- bu UFO büyük olasılıkla o devasa gemilerden birinden gönderilmiş bir keşif gemisi, bir bombardıman uçağı benzeri bir şey ya da bir askeri nakliye gemisiydi.

Veyahut da bunlardan hiçbiri değildi. Bu savaş insanlık tarihindeki çatışmaların hiçbiriyle en ufak bir benzerlik taşımıyordu ve bilinen askeri terminolojide bu olayları belirten bir uygulama yoktu.

UFO yaklaştıkça yavaşladı. Bir sıcak hava balonu gibi yer çekimine meydan okuyarak sessizce süzülüyordu.

Caddenin ortasında duran küçük grubun tam üstüne gelince, tamamen durdu ve sessizce tepelerinde asılı kaldı.

Molly'nin kalbi korkudan patlayacak gibiydi.

Bize önemsemeyi ve aldırmamayı öğret. Bize sakin olmayı öğret: Eliot'tan yaptığı bu alıntıdaki ahenkle sakinleşmeye, rahatlamaya çalıştı.

Abby korkuyla kendisine sarılınca, Molly bir dizinin üstüne çökerek küçük kızla aynı hizaya geldi ve kızı göğsüne bastırarak, karşılaşacakları her neyse onunla yüzleşmesi için cesaretlendirmeye çalıştı.

36

Havada yüzen esrarengiz şeyin altın rengi ama uğursuz ışığında duran ve kötücül etkisiyle dona kalan dörtlü, korkmalarına rağmen gözlerini ayıramadan ona bakıyorlardı.

Işığın yaklaştığını ilk gördüğü anda, Molly çocuklarla birlikte kaçıp saklanmayı düşünmüş, ama pilotun onları bulmak isterse her şekilde bulabileceğini fark etmişti. Bu ET'lerin, yerdeki bir hedefi kızılötesi ışınlarla, vücut sıcaklığına duyarlı algılayıcılarla, ses dalgalarıyla ve insanoğlunun sahip olduğu teknolojinin çok ötesinde yeteneklere sahip diğer araçlarla izleyebildiği muhakkaktı.

Gözlendiğini hissediyordu. Hatta bu gözlenmekten de fazlasıydı; büyük bir dikkatle, derinlemesine inceleniyor, fiziksel ve zihinsel olarak analiz ediliyor, kendisine ait her türlü bilgi akıl ermez, olağanüstü yöntemlerle alınıyordu. Bu incelemeye karşı gittikçe daha da duyarlı hale gelen Molly, aynı zamanda sanki yabancıların karşısında çırılçıplakmış gibi utandığını hissederek şaşırdı. Yüzü utançla kızarmıştı.

Kendi kendisini dua ederken bulunca, burada, yolun ortasında, şimdi ya da birkaç dakika sonra öleceğini içgüdüsel olarak kabullendiğini fark etti.

Havada asılı duran geminin güçlü ışığı da, hiç ses çıkarmayan itici sistemi de altındaki sisi hiçbir şekilde etkilemiyordu. Aksine, sis makinenin dış hatlarını ve her türlü ayrıntısını gizleyecek kadar kalınlaşmıştı.

Molly, içinde zift kaynayan bir kazana atılan bir parça iç yağı gibi yanıp kavrulacağını ya da atomlarına ayrılacağını düşünüyordu.

Taşıtın yere inip onları güvertesine alması ve zalim efendileriyle yüz yüze gelerek onlara boyun eğmeleri gibi bir deneyim ve aşağılanma, atomlarına ayrılmayı neredeyse cazip kılıyordu.

Ama tüm bunların yerine, ışıklar saçan cisim hızla geri çekilerek bir anda onlardan uzaklaştı. Altın renkli ışığının parıltıları, sis bulutu tarafından saniyeler içinde emilmişti.

Kalın sis tabakası yine mor renge dönmüş, cadde önceden olduğu gibi sahte bir alacakaranlığa gömülmüştü.

Abby'yi neredeyse şiddetle kucaklayan Molly, titreyerek ayağa kalktı. Neil bir elini rahatlatmak için Johnny'nin omzuna koymuştu. Gözleri Molly'nin gözleriyle karşılaştı ve bir an bile kırpmadan karısına baktı.

Karşılıklı olarak duydukları rahatlama hissi neredeyse elle tutulabilecek gibiydi ama ikisi de, sanki araçtan bahsederlerse bir anda geri gelecekmiş gibi, az önce yaşadıkları olay hakkında tek kelime dahi etmedi.

Bu olay cereyan ettiği sırada, Molly köpeği tamamen unutmuştu. Eğer hayvan korkmuşsa bile, geminin sisler içinde kaybolmasıyla birlikte hızla eski haline dönmüş olmalıydı. Diğer çocukları aramaya çıkmak için hazır bir şekilde tetikte bekliyordu. Yüzünde cesur bir ifade vardı.

Molly, Virgil'i takip etmek için sabırsızlanıyordu... ve birkaç gün içinde karşı karşıya kalabilecekleri yeni ve düşman bir dünya hakkında kuruntulara kapılamayacağı kadar zor ve

önemli bir amacı olduğu için minnettardı.

Ama, Virgil grubu cadde boyunca kuzeye doğru götürdükçe, parıldayan likenlerin çok sayıda fıstık çamı, şeker çamı ve sarı sonbahar yaprakları ile kaplanmış frenkinciri ağacını kabuk kabuk kapladığını fark etti.

Başka bir yerdeki frenkinciri ve kavak ağaçlarındaysa, daha önce Black Lake'te hiç görmediği gri yosunların oluşturduğu sakallar gördü. Bu yosunlu örtülerin bazıları yağmaladıkları ağaçlarda sis gibi seyrek, küçük karartılar halindeyken, bazıları perde gibi son derece yoğundu ve insanda bir çürüme ve hastalık hissi uyandırıyordu.

Devasa boyutlardaki iki ağaç devrilmişti ama görünüşe göre bu bile, onların bu saldırgan dünya-dışı bitkisel yaşam türleriyle başa çıkmaları için yeterli değildi. Ağaçlar yağmurun artık bataklık haline getirdiği toprakta ayakta kalmak için direnmişlerdi ama toprağın gücü ağaçların ağırlığını kaldırmaya yetmemişti ve bir tanesi caddeye devrilerek yolu tamamen kapatmış, diğeri ise üstüne düştüğü evde ciddi bir hasara neden olmuştu.

Hiçbir yerde oyalanmayan, yeri ya da havayı koklamak için bile bir an dahi durmayan Virgil, kuzeye doğru bir blok gittikten sonra doğuya döndü ve hızla Chestnut Lane'e giden yokuşu tırmanmaya başladı.

Molly, köpeğin, duvarları istila edilmiş olan bir başka eve gittiğini düşünüyordu. Belki de bu seferkiler kovanlarından çıkmayı başarmış, beslenmek için ihtiyaç duydukları besinleri arıyorlardı.

Köpek bunun yerine onları Chestnut Lane ile Hill Street'in birleştiği köşedeki St. Perpetua Kilisesi'ne doğru sürükledi. Kilisenin çan kulesi ve çatısı bulutları delip geçmiş ve gözden kaybolmuştu.

Bu kilise civardaki dağlardan çıkarılan taşlarla inşa edil-

mişti. Meşe ağacından yapılmış iki giriş kapısı, tamamını beş yayla süslenmiş bir kemerin çevrelediği, vitraylarla bezenmiş yuvarlak bir pencere ve buna kaide görevi yapan, kireçtaşından oyma son derece hoş alınlıkların altına yerleştirilmişti.

Kilisenin kuzey ve güney bölümleri de bu hoş pencerelerle süslenmişti. Bunların ikisinden mihraba doğru sürekli ama hafifçe titreyen, koyu renkli cam mozaikleri zarif bir şekilde parlayan tablolara döndürmeye yetmese de, binaya birilerinin sığındığını göstermeye yetecek kadar aydınlatan bir ışık süzülüyordu.

Molly ve Neil erken saatlerde kendilerini savunmak için bir araya toplanmış olan komşularını barda bulmadan önce kasabayı araştırdıkları sırada, St. Perpetua'nın önünden ağır ağır geçmişlerdi ama o zaman kilise terk edilmiş gibiydi.

Virgil kilisenin giriş kapısına yaklaşmadı. Kilisenin hemen bitişiğindeki mezarlığı çevreleyen dövme demirden yapılmış çitteki açık kapıya gitti.

Köpek ilk kez endişesini gösteriyordu: Kulaklarını ileri doğru dikmiş, nefesini tutmuş, kuyruğunu toplamıştı. Arka bacakları tırnak uçlarından kaba etlerine kadar tir tir titriyordu.

Ama yalnızca bir anlık bir tereddütten sonra kapıdan geçince Molly, Neil ve çocuklar da isteksizce mezar taşlarının arasında ilerleyerek hayvanı takip etti.

Bu yüksekliklerde yaşaması mümkün olmayan ama uzayabilecekleri en yüksek noktaya erişmiş yüzlerce yıllık iki meşe ağacı, mezarlığın uç noktalarını karartıyordu. Tepe noktalarının büyük bir kısmı sisin içinde kaybolmuştu ve kalın dallarının altındaki mezar sıraları arasındaki yollar, kapkara gölgelerin içinde görünmez olmuştu.

Ama kapının yakınındaki bu açık alanlarda varlığını sürdüren zamanlaması yanlış bir alacakaranlık, vandalların hedefi

olmuş birkaç mezar taşını görülebilecek kadar aydınlatıyordu. Granitten yapılmış dikdörtgen bir mezar taşı, el oyması bir melek figürü, iki Latin haçı, bir Kudüs haçı, bir Kelt haçı, haç kolları, haç gövdeleri ve patriarkallar devrilip kırılmıştı.

Mezarlar da açılmıştı. Hepsi değil ama on, on beş belki de yüz tanesi.

Küçük Abby, Molly'nin elini sımsıkı tutmuştu.

Kazılmış toprak yığınları, çimenlerin bir kısmını örtmüştü. Değişik türden tabut kulpları, çamurların içinde oraya buraya dağılmıştı. Ahşap olanları parçalanmış, metal olanlar ise eğilip bükülmüştü.

Açık mezarlar neredeyse ağızlarına kadar çamurlu suyla dolmuştu. İçlerinde tabutlardan sökülmüş, düğüm düğüm olmuş saten kumaş parçaları, bir zamanlar üstünde bir ölünün başını koyduğu kir içinde kalmış dantel işli bir yastık, bir tek siyah ayakkabı, çürümüş giysi parçaları, çoğu parmak kemiği ve tarak kemiği olmak üzere bembeyaz olmuş birkaç küçük kemik yüzüyordu.

Köpek onları buraya bu manzarayı görmeleri için getirmişti.

Molly'nin, hayvanın bunu neden yaptığına dair bir fikri yoktu.

Ya da muhtemelen bu tecavüzün ne demek olduğunu biliyordu ama akıl yürütecek olursa, varacağı sonuçlarla yüzleşecek cesareti yoktu.

37

Kilisenin girişindeki lobinin bir penceresi vardı; giriş kapılarının üstündeki, vitraylarla bezenmiş yuvarlak pencere. Mor renkli ışık sarı-kırmızı renklerdeki camlardan süzülerek gelirken tüm aydınlatma kabiliyetini yitiriyordu.

Burası maun lambrilerle kaplı karanlık bir yerdi. Havada tatlı bir tütsü kokusu ile keskin bir küf kokusu seziliyordu.

Virgil iki kez hapşırdı ve soluğunu gürültüyle burnundan vererek burnunu temizledi.

Molly'nin el feneri bir köşedeki mantar kolonisini aydınlattı. Koloni sarı-siyah renkte değil, tamamen beyazdı.

Bu örnek, görünüşe bakılırsa rasgele bir karışımın içinde büyüyen iki türden oluşuyordu. Çeşitli boyutlarda kümeler oluşturan yuvarlak, mesane benzeri yapılar sanki ağzına kadar sıvıyla doluymuş gibi şişmiş, sızdırdıkları süte benzeyen sümüksü bir maddeyle parlıyorlardı. Yumuşak kumaştan yapılmış gibi görünen keseler, tamamen hava ile dolmuyor, akciğerler gibi yavaşça şişip iniyor, sonra tekrar şişiyorlardı.

Koloninin boyutları yaklaşık bir buçuk metre eninde, doksan santim derinliğinde ve yaklaşık iki metre boyundaydı. Kocaman. Kötücül. *Her şeyin farkında.*

Molly onun her şeyin farkında olduğunu nereden bildiğini söyleyemezdi ve bu yargıya da muhtemelen mantığı hatta sezgileriyle bile değil, büyük ölçüde hayal gücüyle varmıştı. Ama, eğer sönmüş birer akciğer değillerse, bu beyaz keselerin içinde kötü niyetli ve bilinçli canlı olduğundan kesinlikle emindi.

Johnny ve Abby'nin dışarıda bekliyor olmalarını dilerdi. Ama çocukları kendi başlarına bırakamazlardı ve Neil de kendisi de her an birlikte olma kararlarından ödün verecek değildi.

Virgil lobiyle kilisenin orta koridorunu ayıran kapıyı, sanki yapmaları gereken şey için çok fazla zamanlarının kalmadığını belirtircesine, ısrarla tırmaladı.

Molly kapıyı itip açtığında, gözüne hemen sağdaki beyaz mermerden kutsal su kurnası ilişti. Ama kurna kilisenin ön tarafındaki çok sayıda mumun yakınına değil, mihrap tırabzanlarının sağ tarafına, en uca çekilmişti.

Molly alışkanlıkla parmaklarını küçük mermer hazneye daldırdı. Suyun soğukluğu ve her zaman duyduğu huzur yerine ıslak, süngersi, iğrenç bir şey hissetti.

Elini hızla geri çekti ve el fenerinin ışığını doğrudan hazneye tutunca, suyun içinde kesik bir insan eli olduğunu gördü. Avuç içi yukarıya bakıyordu. Parmakları ölü bir yengecin bacakları gibi havaya dikilmişti.

Molly'nin boğazından bir çığlık yükseldi ama sonra bu çığlık ağzından yarı hırıltı, yarı hıçkırık olarak çıktı.

El gibi çok tanıdık bir şey bile, bu hiç beklenmeyen ve tehdit dolu şartlarda, son derece yabancı görünüyordu. İnsanı şok edecek kadar değil ama yine de yeterince dehşet vericiydi.

Molly çocukların bu sahneyi görmesini engellemek için, el fenerini derhal kurnadan uzağa, kilisenin ortasındaki loş koridora doğrulttu. Aniden ahşap zeminde yansıyan ışık, Molly'nin ruhsal durumunu açığa vuruyordu.

Çocukları "Kurnadan uzak durun, hatta bakmayın bile," diye uyardı ve o zayıf ışıkta, beynine kazınan o manzarayı görmemiş olmalarını diledi.

Her ne kadar daha çok tazeyse de, Molly'nin el ile ilgili anısı eksikti. Sanki o kesik parçayla ilgili aydınlatıcı, uyarıcı, can alıcı bir ayrıntısını hatırlayamadığını düşünüyordu.

İkinci bir kez bakmak için arkasını dönmedi. Dikkati önünde uzanan orta koridora yoğunlaşmıştı çünkü üç çocuk ile iki adam, kilisenin sayısız mumun aydınlattığı güneybatı köşesinde, mihrabın hemen dışında bir arada duruyordu.

Uzaktan bakıldığında. beş kişilik grup korku içinde kendilerini korumaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Gergin ama pasif tavırlarına bakılacak olursa, silahları yoktu ve görünüşe göre kendileri gibi bir grup insan değil; başka dünyalardan gelen hücum kıtalarını bekliyorlardı.

Molly birdenbire, mumların arasındaki beş kişinin bakış açısından, karanlığın kucakladığı Neil ve kendisi ile iki yandaşlarının gerçek biçimlerinin seçilemediğini fark etti. Bu yüzden orta koridorda ilerleyerek dostça bir selam verdi ve kendisini ve kocasını tanıttı. Beş kişi ne bir ses çıkarmış, ne de oldukları yerden kıpırdamıştı. Gerginlikten kaskatı kesilmişlerdi. Belki de geçirdikleri gece boyunca edindikleri tecrübeler, onlara aldatıldıklarından şüphelenmeyi öğretmişti; gösterecekleri tepki, kendi gözleriyle gördüklerine bağlı olarak şekillenecekti.

Çok sayıda mum olmasına rağmen, ışık orta bölümde cemaat için ayrılmış olan bölgenin karanlığını gidermiyordu. Ayrıca vitraylardan sızan donuk mor renkteki gün ışığı, sımsıkı dokunmuş gölgelerin tek bir tel ipliğini dahi çözmeyi başaramıyordu.

Molly koridor boyunca Virgil'i izlerken, kulağına hafif bir mırıltı çalındı. Ses, "Yüce Tanrımız" duasını okuyordu. Hemen

ardından duyduğu çok daha kısık ikinci ses ise "Ave Maria"yı tespih duası ritminde okuyordu.

Molly, St. Perpetua'ya sığınan başkalarının, daha önce kasaba halkının büyük bir kısmının yaptığını sandığı gibi, bu krizde Tanrı'ya döndüklerini fark etti. Bu inançlı insanlar birerli ve ikişerli gruplar halinde, kilisenin sıralarına dağılmış, karanlıkta dikkat çekmeden sessizce oturan şekillerdi.

Molly ibadetlerine ve günah çıkarmalarına duyduğu saygıyla, dualarını bozmamak ve daldıkları derin düşüncelerden uyandırmamak için, el fenerini onlara yöneltmedi.

En öndeki sıralarla mihrabın parmaklıkları arasındaki geçide vardığında, ayaklarının altındaki döşeme bir çatırtı ve meşe ağacından kaplama tahtalarının geçme yerlerinin gıcırtıları eşliğinde titredi.

El fenerinin ışığını gezdirerek, ayaklarının altındaki cilalı zemini gözden geçirdi. Alt döşemeden hafifçe yükselmiş olan birkaç döşeme tahtası, aşağıdan gelen bir güce maruz kaldıklarını gösteriyordu.

Virgil bunları ancak, çarpılmış tahtaların etrafında genişçe bir yarım daire çizerek geçerken kokladı.

Kilisenin altında bir bodrum vardı. Muhtemelen buradaki araç gereç ve saklanan bayram süslerinin içinde, kalorifer kazanıyla termosifonun arasında Hıristiyanlıkla hiçbir ilgisi olmayan bir canavar yerleşmişti.

Adak rafında duran kırmızı renkli cam şamdanların içindeki tüm mumlar yanıyordu. Yedekteki kutudan alınmış olan bazıları ise mihrabın parmaklıkları ile Meryem Ana'nın bire bir boyutlardaki heykelinin etrafına dizilmişlerdi.

Molly sürekli hareket eden yakut kırmızısı ve altın sarısı renklerle parlayan ışıkta yeşil gözleri, çilleri ve belirgin bazı özelliklerinden kardeş oldukları anlaşılan üç çocuk gördü.

En küçüklerinin -beş yaşlarında, kumral bir kız- yüzü hiç

durmadan akan, sessiz gözyaşlarıyla pırıl pırıl parlıyordu. Abby birdenbire küçük kızın elini tuttu ve onun yanında durdu. Ya birbirlerini iyi tanıyorlardı ya da kendisinden daha küçük olan bu kıza biraz cesaret verebileceğini düşünmüştü.

Diğer iki çocuk, birbirinin tıpatıp aynı, sekiz ya da dokuz yaşlarındaki ikiz erkek çocuklarıydı. Kız kardeşlerinin kumral buklelerinin aksine, oğlanların saçları neredeyse siyah denecek kadar koyu renkliydi. Bir yandan korku dolu gözlerle bakarlarken, diğer yandan da zaman zaman oğlanları dirilten o sağlıklı, isyankâr güçleri yüzünden gergin ve huzursuz görünüyorlardı. Nefret ettikleri şu anki durumlarına çözüm bulmanın kendi boylarını aştığını anlamış olmalarına rağmen harekete geçmek, bir şeyler *yapmak* istiyorlardı.

Görünüşe göre, çocukların yanındaki adamlardan hiçbiri ailelerinden değildi.

Adamlardan birinin, uzun boylu ve zayıf olanın, belirgin bir Adem elması ve sivri bir burnu vardı. Alt dudağını neredeyse kanatacak kadar hırsla çiğnerken, seğirip duran tavuk gözlerindeki gergin ifadeyle Molly'ye, ondan Neil'e, çocuklara, sıralarda dua edenlere ve karanlık mihraba baktı.

Diğer adam daha kısa boyluydu. Daha kiloluydu ve tombul ellerini endişeyle, kelimenin tam anlamıyla, sıkıyor ve ciddi bir ifadeyle özür diliyordu. "Özür dilerim. Çok özür dilerim ama başka çare yoktu."

"Ne için üzgünsünüz?" diye sordu Neil.

Şişman adam, "Silahımız yok," dedi. "Sizde olması için dua ediyorduk... ve gerçekten de silahınız var. Ama şimdi de silahlı olmanın neyi değiştireceğini merak ediyorum."

"Çok iyi bulmaca çözdüğüm söylenemez," diye karşılık verdi Neil.

"Sizi uyarabilirdik ama sonra bize neler yaparlardı tanrı bilir. Bu yüzden bile bile tuzağa düşmenize göz yumduk. İnanın

çok üzgünüm."

Döşeme bir başka titreme dalgasıyla sarsıldı. Madeni adak rafının üstündeki koyu kırmızı renkli cam şamdanlar tıngırdadı. Kandil fitillerinden titreşerek yükselen alevler, sessiz çığlıklar atan parlak diller gibiydi.

38

Kilisenin bodrumundaki rahatsız edici varlık her neyse, tıknaz adam, tıpkı uzun boylu arkadaşı gibi, ayaklarının altındaki tehditle arkalarındaki karanlık mihrap ve önlerindeki sıralarda dua edenlerle ilgilendiklerinden daha az ilgileniyordu. Sinirli bakışları gölgelerin birinden diğerine dolaşıyordu.

"Bizi buradan çıkarabilir misiniz?" diye sordu uzun boylu adam, sanki kapının nerede olduğunu unutmuş gibi.

Molly arkasında, kilisenin çeşitli noktalarında bir hareketlenme hissetti. Sanki sıralardakiler aldıkları bir Komünyon davetine katılmak için hep birlikte ayağa kalkmışlardı.

Geriye dönerken kutsal suyun içindeki eli hatırladı. O iğrenç temas yüzünden çok önemli bir detayı zihninden silmişti ama artık daha fazla kaçamazdı. Kesik acayip el, sahibinden şimdilerde meydana gelen bir çatışmada alınmamıştı; çünkü uzuv şişmiş, rengi bozulmuş, çürüme nedeniyle delik deşik olmuştu.

El bir süre önce ölüp gömülmüş birine aitti. Mumyacının mahareti sayesinde korunmuş, bozulmaya kısmen de olsa direnmiş ama mezardan kusursuz bir halde çıkmamıştı.

Molly'nin el feneri sıraların arasında ayakta duran on kişi-

yi, cenaze giysileri içindeki bu sahte dindarları, dikilmiş göz kapaklarının ardındaki gözleri kör, kulakları doğruluğa tıkalı, umutsuz, yaşama yalnızca fiziksel anlamda... ve belki de sahte bir ruhla dönmüş olan, kurtların kemirdiği bu ruhsuz bedenleri birer birer aydınlattı. Sahte. Taklit. Tecavüzkâr, kutsal şeylere hiçbir saygısı olmayanları.

Ölü ya da diri, hatta organik ya da inorganik ayrımı dahi yapmayan o dünya-dışı güç burada da sahnedeydi. Görünüşe göre Dünya ele geçirilmişti ve yeniden şekillendiriliyordu. Hem de Samanyolu'nun sarmallarından ya da başka bir galaksiden gelen ET'ler tarafından değil, bütün doğa kanunlarının Dünyamızdakilerden tamamen farklı olduğu bir başka *evrenden* gelenler tarafından.

İnsanlığın Einstein yasalarıyla yönetilen gerçeğiyle, insanlığın evrenine el koyanların tamamen farklı gerçeği çarpışıp birbirlerine geçmişlerdi. Ortaya çıkan bu Einstein arakesitinde, her şeyin olasılık dahilinde olduğu bu yeni, berbat dünyalarda, hiçbir şey imkânsızmış gibi görünmüyordu.

Ölüler ayağa kalkarak, çürüme sonucu ortaya çıkan gazlarını birbirine karıştırdılar. Görünen oydu ki, beyaz mantarların kokusu gittikçe daha iğrenç bir hal alıyor ve başka kokulardan kesin olarak ayırt edilebiliyordu.

Koku alma duyusuyla herhangi bir insandan binlerce kat daha güçlü olan Virgil, karanlıkta oturanların ne olduğunu önceden anlamış olmalıydı ama, Molly yanlarından geçerken hiçbir uyarıda bulunmamıştı. Şimdi beş çocuğun ortasında duruyordu. Kendisini onların kurtuluşuna öylesine adamıştı ki, bu, Molly'nin o güne dek gördüğü köpekgillerin sergilediği en sıradışı davranışı bile kat kat geçiyordu. Molly hâlâ açıklayamadığı birtakım nedenlerden dolayı, köpeğin göründüğünden çok daha özel olduğuna inanıyordu.

Cenazeyi defin için hazırlayan adamın attığı dikişler hep-

sinde başarılı olmamıştı ki bu kâbuslar kilisesi cemaatinden birisinin iki gözü birden açıktı. El fenerinin ışığında görünen, bir katarakt perdesiyle kapanmış ya da çürümüş gözler değildi; kafatasının içini dolduran şey göz çukurlarından dışarıya fışkırmıştı; sarı benekli, siyah mantar kolonisi.

Korku, tıpkı bir sülüğün kan emişi gibi, Molly'nin tüm umutlarını emmişti. Ama, tabii bu bir avuntuysa, bu mezar kaçkınlarının onu Render'la bardaki karşılaşmasından daha az korkuttuğu gerçeği ile kalbi bir kez daha deli gibi atarken, cesaretini yeniden topladı.

Etleri neredeyse tamamen dökülüp iskeletinin büyük bir kısmı ortaya çıkmış olan bir başka cesedin göğüs kafesi, aynı mantar kolonisinden büyükçe bir kütleye ev sahipliği yapıyordu. Bir başka koloni ise, kurbanının gövdesine dolanan bir yılan gibi, sağ kolunu omuzdan bileğe kadar kaplamıştı.

Kilisenin zemini bir kez daha sarsıldı. Döşeme tahtaları gıcırdayıp çatırdadı. Sanki aşağıdaki bir şey büyük bir açlıkla uyanmış ve oburca bir ziyafete hazırlanıyormuş gibiydi.

Mihrabın parmaklıklarındaki mumlardan üçü yere düştü. Bir tanesi kendi kendine sönerken, diğer ikisini de Neil ayağıyla çiğneyerek söndürdü.

Ölüler hareket etmeye başlamışlardı. Ayaklarını sürümüyor, hırlayıp tıslamıyor, öfkeyle çırpınmıyor, filmlerdeki alışılmış hareketlerin hiçbirini yapmıyorlardı. Yavaşça ama son derece vakur bir şekilde -kuzey, güney ve ortadaki- koridorlara yönelerek tüm geçitleri tuttular.

Girişe ulaşıp ön kapıdan kaçabilmek için, Molly'nin bu sahte Lazarus'lardan en az üç tanesiyle yüzleşmesi gerekiyordu ki bunu yapmayacak/yapamayacaktı. Özellikle de düşünmesi gereken çocuklar varken. Hoş yalnız olsaydı da elinde bir tabancayla, hatta bir alev makinesiyle bile yapamazdı.

Karısının düşünceleriyle eş zamanlı olarak, Neil başka bir

seçenek önerdi: "Bir yol daha var. Kutsal eşyaların durduğu odadan geçerek arka kapıdan papaz evinin avlusuna çıkabiliriz."

Uzun boylu adam son derece kesin bir tavırla, "Bu iyi bir fikir değil," dedi.

Aynı anda, mihrap tırabzanlarının ötesinden bir tangırtı geldi. Sanki adamın söylediğini doğrularcasına, bir mum alevi rahip ile koronun durduğu yeri saran karanlığı dağıttı.

Işığı kadavraların üstünden ayırmak istemese de, Molly feneri sesin geldiği yere çevirdi. Yüksek mihrapta bir rahip duruyordu.

Daha doğrusu bir rahipten arta kalanlar.

Burada yaklaşık otuz yıl görev yapan Peder Dan Sullivan, geçen yılın Ağustos ayında ölmüştü. Şimdi ise mihraba çıkmış, sanki günlük rutin ayinleri mumyalanmış bedenindeki hücrelere kazınmış ve onu hâlâ daha görevini yapmaya zorluyormuş gibiydi.

Molly bulunduğu yerden rahibin yalnızca profilini görmesine rağmen onun kim olduğunu biliyordu. Rahibin üstünde, on üç ay önce gömülürken üstünde olan, rahip yakalı siyah takım elbisesi vardı. Bir zamanlar kızıl renkteki ağarmış saçları pislikten düğüm düğüm olmuş, papaz elbisesi çamur lekeleriyle kaplanmıştı.

El fenerinin ışığı üzerine vurunca, ölü rahip mihrabın üzerindeki örtüyü yakalayarak hızla üstüne çekti. Komünyon sandığı yere düşerek parçalandı ve içindeki kutsal ekmek kutusu, ekmek tabağı ve şarap kadehi yere saçıldı.

Bu hortlağın yanından geçerek kutsal eşyaların durduğu odaya gidebilirlerdi. Böyle bir düşman, kendisi gibi on tane düşmandan daha az korkutucuydu.

Zemin öncekilerden çok daha şiddetli bir sarsılmayla inledi ve sütunları sallayarak tavana ulaştı. Zincirlerin ucunda asılı

duran sönük avizelerden şıngırtılar yükseldi.

Parmaklıkların üzerindeki mumlar yere düştü ve sıraların altına doğru yuvarlandı. Döne döne ilerledikçe, alevleri zemindeki cilayı ışıldatıyordu.

Neil kendi el fenerini açtı ve tıknaz adamın eline tutuşturdu. "Ben önden gideceğim. Sen de hemen yanımdan yürü ve ışığı önüme doğru tut."

Virgil mihrabın alçak parmaklıklarının üstünden atlayınca, beş çocuk da onun peşinden parmaklıklara tırmanmaya başladı.

Orta koridordaki korkunç cemaat, sanki geleceği görebilme yetenekleri varmış ve acele etseler de etmeseler de, en sonunda kötü emellerine ulaşacaklarını biliyorlarmış gibi yavaşça yaklaşıyordu.

39

Kırmızı mumluklardaki adak mumlarının durduğu bölümü geçip mihrabın alçak parmaklıklarının üstünden atlayarak uzun boylu adamın peşinden gitti. Uzun boylu adam da, elindeki fenerle Neil'e yol gösteren şişman adamı izleyen Virgil ile çocukların peşindeydi.

Adam, Neil komut verdikçe fenerin ışığını soldan sağa, sağdan sola hiç durmadan gezdirerek önlerindeki yolu tarıyordu.

Molly kendi fenerini, hangi türden olursa olsun, er ya da geç ortaya berbat bir şey çıkarma beklentisiyle, şüphelendiği kuytu köşeleri aydınlatmak için kullanıyordu.

Sunakla aralarında koro bölümü vardı. Basamak basamak sıralanmış olan sandalyeler, binayı sallayan sarsıntılarla yanlamasına devrilmişlerdi.

Eğimli yolda ilerleyerek koronun durduğu locanın yanından ve sonra da suskun orgun altından geçtiler. Kutsal eşyaların saklandığı odanın kapısı, rampanın tepesinden üç metre kadar ötede, sunağın alt kısmında yerde yatıyordu.

Dikkatle ama aynı zamanda neredeyse koşturarak yukarıya doğru çıkarlarken, bir zamanlar Peder Dan olan şey önlerini kesti. Şişmişti. Rengi mosmordu. Ağız kenarları sanki gereğin-

den fazla olgunlaşmış bir meyvenin kabuğu gibi yarılmıştı. Dikişli sol gözü kapalı, sağ gözü açıktı. Sökülmüş iplikler gözkapağından sarkıyordu. Hiç kırpılmayan bulanık gözden grimsi bir parlaklık yansıyordu.

Bu da bir umutsuzluk abidesi olduğu, görünüşü umutlarını yok etmek ve cesaretini kırmak için planlandığı için Molly gözlerini kaçırmak istedi ama başaramadı. Korkunç, marazi şeylere duyduğu merak... ve barda Render'la karşılaştıktan kısa bir süre sonra hissettiği aydınlanma hissine benzer bir duygu Molly'yi teslim almıştı. Burada sonu gelmemiş bir ölüm ve canlı olmayan bir yaşam vardı. Burada uzak yıldızlardan gelen hükümdarların zorla kabul ettirdikleri çılgınca bir yeni dünya düzeni, hayal edilebilecek en karanlık tasarımların insanda rahatsız edici, etkileyici, hastalıklı duygular uyandıran ve onu büyülenmiş gibi kendisine bağlayan mucizeleri vardı.

Rahibin yüzü, sanki yüzündeki organlar ve üzerlerinde durdukları yüz kemikleri kırılgan bir maskeymiş, daha doğrusu bir illüzyonmuşçasına, aniden bir çiçek gibi açıldı. Kafatasının içindekiler dışarıya fırladı ve dış kısmı da aynı anda yanlara ve içeriye doğru bükülünce, düğüm düğüm olmuş beyaz saç yığınının altındaki, kırmızı renkte ve dokungaçlı yaşam formlarının oluşturduğu kütle gözler önüne serildi. Kütle, hepsi de eşzamanlı olarak kıvranıp dikilen, yaklaşık 15 santimetre uzunluğunda dikenler ya da iğnelerle bezenmişti ve eğer Dante cehennemde dokuz kattan fazlasını bulmuş olsaydı, onuncu kata bekçilik etmeye son derece uygun şeytani bir şeydi.

Tüfek patlamasının iç içe geçen yankıları, çapraz kemerli tavanda birbirlerini kovalayarak, vitraylardaki aziz ve melek figürlerini titreştirdi.

İstila edilmiş kadavra geriye doğru uçarak gürültüyle yere düştü. Düşerken yerdeki kadehi tekmeledi ve kadeh gürültüyle yuvarlanarak karmakarışık olmuş mihrap örtüsüne dolandı.

Besbelli ki yediği iri saçma, cesedin içine yuvalanan şeyi caydıramamıştı. Sunağın örtüsüne tutunarak yeniden ayağa kalkabilmek için çırpınıyordu.

Silahın kabzasıyla onu kavrayan elinin iç ürperten uyumu, bir an için Molly'ye kendisini kötü hissettirdi. Büyücü muhtemelen kendisini son derece hızlı bir şekilde iyileştirme yeteneğine sahip, hayvandan çok bitkisel bir yaşam formuyken, yakın mesafeden mükemmel bir şekilde isabet ettirilmiş, bir şarjör dolusu oyuk uçlu 9 mm.lik mermi bile, bu büyülenmiş kadavrayı durdurmaya yetmeyebilirdi.

Grup, çevrelerini saran gölgelerin içinde el fenerinin ışığıyla yoluna devam etti. Ama, zemin daha önce hiç olmadığı derecede şiddetle sallandığında, yalnızca iki adım atmışlardı. Zemin sarsıntıyla çatladı, yarıldı, dağıldı.

Molly sendeledi. Neredeyse düşüyordu.

Önde giden Neil ile onu takip eden adamın arasındaki kırık döşeme tahtaları, dikenli bir meşe odunu buketi gibi görünüyordu.

Bodrumdan iğrenç bir koku yükseldi ve her yeri tarayan fenerin ışığı, bir anlığına bu kokuyla birlikte yükselen şeyi aydınlattı.

Molly bunun bir *böcek* olduğunu düşündü.

Yetersiz ışıkta ve o kadar kısa sürede edindiği izlenim buydu. Böceksi. Çok büyük. Parlak kabuklu. Boynuzlu. Testere benzeri şeytani dişlerle kaplı alt çene. Zırh kaplı bir karın. Tarif edilemeyecek kadar tuhaf ve neredeyse hiç parlamayan çok sayıda bileşik göz. Ansızın dipsiz bir kuyu gibi açılan bir ağız ve her türden köpekbalığına meydan okuyabilecek ustura gibi dişler.

Bir çığlık atarak yere devrilen tıknaz adam, düştüğü yerden bodruma çekildi.

Hayalet bir an görünmüş, bir an sonra ise yok olmuştu

Zeminin çökmesi, tıknaz adamın havayı tekmeleyen ayakları ve kapıldıkları panik yüzünden çocukların beşi birden yere yığılmıştı. Üçü zemine, bir tanesi -kumral saçlı, çilli kız- ise deliğe düşmüştü. Döşeme tahtalarından birinin sivri ucuna iki eliyle birden tutunmuş, ayakları bodruma sarkıyordu.

Kızın altındaki karanlıktan tıknaz adamın, tanrıya canını alması ve ona merhamet etmesi için yalvarırken attığı, ıstırap dolu çığlıklar geliyordu. Çünkü düşer düşmez ölüp kurtulamamış, hiç de zarif olmayan, aşağılayıcı bir ölüme katlanmak zorunda kalmıştı.

40

Kötülüğün esrarı, mantığın ışığıyla aydınlatılamayacak kadar derindi, keza kilisenin bodrumu da öyle. Altı-yedi metreden daha derin olmasa da, bodrumun karanlığı, Molly'ye evrenin en uzak noktasının da uzağındaki yıldızsız bir boşluk kadar karanlıkmış gibi görünüyordu.

Tıknaz adam aşağıdaki karanlık boşluğa çekilmeden önce el fenerini düşürmüştü. Fener yuvarlanarak kemerli yolun duvarına çarpmış ve orada kalmıştı. Işığı hayal meyal kutsal eşya odasını aydınlatıyordu.

Molly oradan çıkan yaratığın -ya da ötekilere ev sahipliği yapan şeyin- dikkatini çekmekten korktuğu için, elindeki feneri deliğe doğru çevirmeye cesaret edemiyordu. Bunun yerine, mihrabın olduğu yeri dikkatle kontrol etmesini ve sürekli etrafı tarayarak, olası tehlikelerin yerini tam olarak tespit edip Neil'in görmesini sağlamasını söyleyerek feneri uzun boylu adama verdi.

Çukurun kenarındaki kırık meşe kaplamalara diz çökerek, sallanan kızı kollarından kavradı.

Aşağıdan gelen korkunç çığlıklar, kızı kendini kurtarmak için harekete geçireceğine donup kalmasına neden olmuştu.

Kırık döşeme tahtasına sımsıkı yapıştığı ellerini bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Molly "Ellerini bırak, seni yukarıya çekeceğim. Oradan çıkaracağım," diyerek kızı yüreklendirmeye çalışıyordu.

Kızın yeşilin üç tonunu -elma yeşili, yeşim rengi ve açık yeşil- taşıyan gözleri yalvarırcasına bakıyordu. Ona yardım etmesini istiyordu ama güvenmiyordu.

Çocuğun felç olmuş sinirlerini gevşetmek için onunla yakınlık kurmaya çalışan Molly, "Adın ne senin tatlım?" diye sordu.

Aşağıdan adamın titreyen sesiyle attığı ıstırap dolu, kesik çığlıklar, bir çarpma, bir sıvının emilme sesi... ve tüm bunların altından, sanki binlerce ses sabırsızlıkla açlıklarını bastırmak istediğini söylüyormuşçasına, insanın içini donduran bir fısıltı yükseldi.

Kız dehşet içinde ağlamaya başladı.

İkiz kardeşlerinden biri çukura doğru eğildi. Molly onu geri çekilmesi için uyarırken, diğer ikiz kız kardeşini işbirliği yapması için zorladı: "Bethany, o sana yardım etmek istiyor. Yardım etmesine izin ver."

Tüfeğin patlamasından, ölü rahibin ölümlü bedenine bürünmüş olan şeyin ayağa kalkmayı başardığı açıkça anlaşılıyordu.

Neil tavanın çapraz kemerlerinde ve mozaik pencerede çınlayarak yankılanan gürültünün arasından, "*Acele et!*" diye bağırdı Molly'ye.

"Bethany," diye yalvardı Molly küçük kıza, "Ellerini bırak."

Tüfeğin, bu kısacık süre içinde, ikinci kez gürlemesi, papazın kadavrasının yegâne tehdit olmadığını söylüyordu.

Molly gözlerini küçük kızın gözlerine dikti ve yaklaşan tehlikeyi görmek için bir an dahi etrafa bakmadan sesine verebildiği en duygulu ifadeyle, "Bethany, bana güven. Senin için

canımı veririm. eğer düşersen, peşinden ben de aşağıya atlayacağım. *Güven bana.*"

Molly'nin arkasında büyüyen alevlerin etrafı aydınlatan sarı ışığı parladı. Yere düşen mumlar yanıcı maddelere rastlamış olmalıydı.

"*Bana güven!*"

Kızın bakışları Molly'nin sağ tarafındaki bir şeye kaydı ve ağlaması hafifledi.

Köpek. İyi köpek Virgil büyük bir cesaretle deliğin kıymık kıymık olmuş kıyısına gelmişti.

Aşağıdaki tıknaz adamın attığı son çığlık giderek bir inlemeye dönüştü ve en sonunda da ses kesildi.

Bethany'yi hızla kavrayıp aşağıya bakan Molly, karanlığın; bodrumda dolaşan, değişik yoğunlukta ve dokudaki huzursuz edici karanlığın tonlarından başka bir şey göremedi. Aşağıdan gelen sayısız fısıltı, öfkeyle yapılan telaşlı konuşmalar ya da hiçbir anlamı olmayan seslerdi.

Bir an için Bethany, Virgil ile fikir alışverişi yapıyormuş gibi göründü. Ardından Molly'ye, "Yardım et," dedi. Gözlerindeki panik bulutları dağılmıştı.

Molly kollarından sıkıca kavradığı kızı yukarıya çekti. Bethany tutunduğu döşeme tahtasını bıraktı ve sanki ayaklarından birisi çekiyormuş gibi bir tekme atarak delikten yukarıya çıktı ve yere yığıldı.

Alevlerin yansıması duvarlarda dans ediyor, parlak kuyruklarını birer semender gibi pencerelere savuruyor, ahşap yüzeyleri göz alıcı bir parlaklıkla ışıtıyordu.

Bethany ve oğlanları parçalanmış zeminden uzaklaşıp, daha güvenli bir yere gitmeleri için uyaran Molly, arkasına baktığında yansımalarını değil, kilisenin orta kısmında, savaşçı bir ulusun rüzgârda dalgalanan bayrağı gibi kabaran gerçek alevleri gördü.

Saçları tutuşmuş, giysileri alevler içinde kalmış ama son derece kararlı bir ceset, Komünyon'un parmaklıklarındaki kapıyı açarak öne doğru ilerledi.

Molly bu yürüyen muma arkasını döndü ve kırık döşeme tahtalarının etrafından dolaşan Bethany ve iki kardeşini takip eden uzun boylu adamın peşinden Neil, Abby ve Johnny'ye, kutsal eşya odasına yöneldi.

Bu seferki sarsıntı bir deprem kadar güçlüydü. Zemin önce havaya doğru yükseldi, sonra da geri çekildi.

Sarsıntıyla dengesini kaybeden uzun boylu adam, neredeyse çukura düşmek üzereydi ki, kollarını havada sallayarak yeniden dengesini sağladı, ama kulağakaçan sineklerinin kuzeni, çıyanların abisi, eşek arılarının kız kardeşi olan, tüm böceklerin tanrısı olması gereken o canavar, *vızıldayarak* bodrumdan çıktı ve bir şövalye mızrağı kadar uzun boynuzlarından birini uzun boylu adamın karnına sapladı ve acıyla çığlıklar atan adamı çukura çekti.

Molly sırtında aniden kavurucu bir sıcaklık hissetti. Hayalinde cayır cayır yanan cesedin alevler içindeki elinin saçlarına doğru uzandığını canlandırdı. Koşmaya başladı.

41

Aşağıdaki karanlıktan uzun boylu adamın çığlıkları yükseliyor, alev alan tahtalar çatırdıyor, kaynağı belli olmayan bir ıslık sesi duyuluyor, dehşet içindeki çocuklar haykırarak ağlıyor ve Neil, Molly'nin gümbür gümbür çarpan kalbinin gürültüsünde anlamsız seslere dönüşen bir şeyler söylüyor...

Neil tüfeğini Molly'ye doğrultarak öne doğru atıldı. Onu gören Molly yuvarlanarak aşağıdaki duman bulutunun içine daldı ve Neil tüfeği ateşledi.

Soluğunu tutmuş olmasına rağmen yağlı isin tadını aldı ve ayağa kalkarak öğürüp tükürdü.

Üstlerindeki lime lime olmuş cenaze elbiseleri ile birer bostan korkuluğuna benzeyen ama tarlalardaki mısır sıralarının yerine kilise sıralarından çıkan -bu tarlada yalnızca ruhlar ekilip biçiliyordu- ölü cemaat ilerledi. Bazıları alev alev yanıyor ve hareket ettikçe etrafa ateşler sıçrıyordu.

Zemin sarsılıp duvarlar sallanıyordu. Mozaik pencerelerden biri boydan boya çatladı.

Virgil sanki *gitme zamanı* der gibi havladı.

Molly de onunla aynı fikirdeydi.

Tüfek bir kez daha patladı.

Johnny şişman adamın düşürdüğü el fenerini almıştı. Molly'ye uzattı.

Sol elinde el feneri, sağ elinde tabancası, tüm enerjisi ve yeteneğiyle, Molly kapı kolunu görmezlikten gelerek kutsal eşya odasının kapısını bir tekmede açtı.

Parlak kanatları arkasında göz kamaştırıcı bir pırıltıyla çırpınmasına rağmen alevlerin ışığı, kapının eşiğini geçtiği anda koyu bir karanlıkla sarıldı.

Arkaya çarpıp geri gelen kapıyı omuzladı ve hiç düşünmeden içeriye doğru ittirdi. El fenerinin ışığında, ışığın bertaraf edemediği her şeyi vurmaya hazır bir halde gölgeleri araştırdı.

Kilise sarsıldı ve dolap kapakları aniden açıldı. Molly dolapta asılı duran şeylerin yalnızca giysiler olduğuna emin olmak için, cüppe ve ayin elbiselerine iki el ateş etti.

Virgil onun ateş etmesine aldırmadan yanından geçerek hızla dış kapıya doğru gitti.

Kilisenin tüm iskeletinden yankılanan gıcırtılar ve balinaların çıkardığı sesleri andıran yarı elektronik iniltiler, sanki yüzlerce kulaç derinden geliyormuş gibiydi. Zemin bir kez daha sarsıldı ve *çöktü.*

Çocuklara seslenmek için dönen Molly, zaten beşinin de arkasında olduğunu gördü.

Onların arkasındaki Neil, yüzü içeriye dönük, eşikte durmuş emniyetle geri çekilmelerini sağlıyordu.

Zemin Molly'nin attığı her adımda titreşen bir zar gibi yumuşamıştı. Dış kapıyı açtı ve köpek kiliseden dışarı fırladı.

Düşmanca -bildiği, bilmediği ve hayal dahi edemediği- güçlere karşı tetikte, çocukları papaz evinin avlusuna çıkardı. Mor renkli ışık, sabahın ilerlemesine rağmen daha aydınlık değildi. Sisin oluşturduğu çatı hâlâ alçakta asılı duruyordu. Öylesine yoğundu ki, güneşin pozisyonunu anlamak imkânsızdı.

Kendi küçük grupları sayılmazsa, etrafta, dünyalı ya da başka türden, hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Tüm sesleri boğan sisle sarılmış olan Black Lake büyük bir sessizlik içindeydi ve gömülmek için mumyalanan bir firavun gibi sonsuzluğa gitmeye hazırdı.

Neil kiliseden avluya doğru geri geri çekilirken, sanki bir fırtına kilisenin içini darmadağın ediyordu. Kulakları sağır eden bir gök gürültüsü binayı salladı.

Gevşeyip kopan sıvalar taş duvarlarda çatırdıyor, toz ve kâğıttan oluşan döküntüler kilisenin açık kapısından dışarıya uçuşuyordu.

Kilisenin zemininin bodruma çöktüğü kesindi. Kavurucu alevler aniden bir an için boğulmuş sonra da renkli pencerelerin kutsal geometrisini göz alıcı bir şekilde aydınlatarak öncekinden daha çok parlamaya ve daha yükseklere çıkmaya başlamıştı.

Bu gümbürtü bile etrafta kimsenin toplanmasını sağlamamıştı. Ellerinde beysbol sopaları ve silahları ile evlerinde bir araya toplanmış ya da başka mevzilere gitmişlerdi... ya da ölmüşlerdi. Veyahut ta ölmekten çok daha kötüsü; uzaylı mantarlar için canlı birer tarla, başka dünyalardan gelen entomolojik harikaların yumurtaları için, canlı yumurta keseleri haline gelmişlerdi.

42

Yanan kilise piyesi, karanlığın üzerinde ışıkla sahneleniyordu ama Molly yeterince seyretmişti. Çöken zemin ve alev fırtınasının bodrumdaki vebayı kökünden söküp atacağından ve büyülü kadavraları küle ve yanmış kemik yığınlarına çevireceğinden emin bir şekilde geriye döndü ve avludaki çocuklara caddeye doğru yürümelerini söyledi.

Sarsılmış gibi görünen ama şaşmaz bir kararlılıkla hareket eden Neil de yanlarına geldi. "Şimdi nereye?"

"Eğer Virgil'in götüreceği başka yerler varsa," dedi Molly, "onu takip edeceğiz. Ama önce bara geri döneceğiz."

"Neden bara?"

Molly arkalarında bıraktıkları dokuz yaşındaki safir rengi gözlü küçük kızı, öngörülü ve makul insanlar grubundaki Cassie'yi hatırlamıştı.

Aynı zamanda, dokuz köpeğin aşınmış döşemeleri azimle koklayarak, barın bir ucundan diğerine nasıl dolaştıklarını da hatırlamıştı. Molly onların, yere düşen yiyeceklerin ve dökülen içkilerin bıraktığı hoş kokulu lekelerin tadını çıkardıklarım düşünmüştü.

Artık öyle düşünmüyordu.

"Eğer barın altında bir bodrum varsa, orada bir şeyler olduğuna adım gibi eminim. Çok geç olmadan oradaki insanları dışarıya çıkarmalıyız."

Caddeye varmalarına yalnızca altı metre kadar kalmıştı ki, mor renkli yarı aydınlıkta sanki LSD'nin tetiklediği bir sanrıdan fırlamışçasına hareket eden bir sığınmacı, papaz evinin çimenliklerinde grubun sağ tarafından yaklaşıyordu. Grup durdu ama hemen gerilemedi.

St. Perpetua'nın lobisinde gördüklerinden daha küçük ama diğer her şeyi -çeşitli ebatlarda yuvarlak, içlerinden sızan süt benzeri sümüksü bir maddeyle parlayan mesane benzeri yapılar, yavaşça şişip sönen, sonra tekrar şişen yumuşak, damarlı keseler ve sanki yaratığın içi dışına çevrilmiş gibi salkım saçak sarkan iç organları- ile onlardan farksız bir beyaz mantar kolonisi üzerlerine geliyordu. Yaratık, Molly'ye doğru, Kudüs cırcır böceklerini hatırlatan sekiz kısa bacağı sayesinde yol alıyordu.

Çocuklar Molly'ye iyice sokuldular. Molly tüm gücünü onlara adamasının karşılığı olarak, çocukların ona duyduğu güvenin kendisine cesaret verdiğini fark etti.

Neil ceketinin cebindeki fişekleri çıkararak birini tüfeğin haznesine, üç tanesini de boru şeklindeki şarjöre yerleştirdi.

Orantısız, Virgil'in yaklaşık iki katı büyüklükte, yere yakın şey ölçülü bir hızla ilerledi. Her ne kadar sürat yapmak için tasarlanmış gibi görünmese ve görünürde onu yönlendirecek herhangi bir görsel aygıtı olmasa da, Molly bu şeyin gerektiğinde görme duyusundan farklı -ama en az onun kadar güvenilir- başka bir duyusuyla çok daha hızlı hareket edebileceği ihtimalini göz ardı etmiyordu.

Besili ve doygun timsahlar da yavaş ve hantal görünürler. Ama acıktıkları ya da sinirlendikleri zaman, birçok köpekten ya

da herhangi bir insandan çok daha hızlı koşabilirler.

Eğer bu son derece sert görünümlü hayalet yalnızca bir mantar ya da çok daha karmaşık başka bir bitki türüyse, *Küçük Korku Dükkânı* filminin saksıdaki etobur bitkisi gibi tehlikeli bir yırtıcı olması pek akla yatkın değildi. Diğer taraftan, zararsız bitkiler bacak çıkarıp bu bacaklarla yürümezdi.

Arkalarında, kilisenin camları sıcaktan patladı. Yağmur gibi yağan parlak cam parçaları, ıslak çimlerin üstünde kapkara mozaikler oluşturmuştu.

Turuncu renkli alevlerin ışığı, ruhsal dengesizliklerle dolu bir rüyadaki bulutların ayın önünden akışına benzer bir şekilde, çağlayarak yağmurun sırılsıklam ıslattığı çimenliğe, yapış yapış şişkinlikleriyle müstehcen bir görüntü sergileyen, iğrenç toparlak mantarın üstüne aktı.

Molly kilisenin girişindeki mantarı ilk gördüğünde, onun habis değilse de kötücül ve *her şeyin farkında* olduğundan hiç şüphe etmediğini hatırladı.

Sarhoş ya da değil, Derek Sawtelle bu istilacıların geldiği dünyada bitkisel ve hayvansal yaşamlar arasındaki farklılıkların bizim dünyamızdaki kadar açık bir şekilde belirlenmemiş olabileceğini söylerken, konunun en önemli noktasına değinmişti. Bu nedenle de yırtıcılar her zaman kolaylıkla teşhis edilemeyebilirdi.

Yaratık başından beri izlediği yoldan hiç sapmamış, onlara doğru gelmemiş, sürekli olarak güney yönünde ilerlemişti. Onların yolunu çaprazlamasına geçip yoluna devam etti.

Uzaklaşmaya başlayan yaratıktan, Molly'ye, beyninin, ivmesini yavaşça kaybederek dönen bir para gibi sallandığını hissettiren hiç beklenmedik ve son derece rahatsız edici bir ses yayılıyordu. Bu şey, bu soluk renkli vahşet, kederler içinde sessizce, sessizce ama daha çok dokunaklı bir acı ile ağlayan bir kadınınkine çok benzeyen bir ses çıkarıyordu.

Molly bir an için bu ağlamanın kaynağını yok saymayı denedi ve bu sesin sahibi olan insanı hatırlayabilmek için bütün geceyi zihninde tekrar canlandırdı. Ama sesi hiç kimseyle eşleştiremedi.

Ağlayan gerçekten de bu sekiz bacaklı iğrenç şeydi. Ağlaması taklit değildi ve büyük olasılıkla onun için doğal olmakla birlikte, tamamen şans eseri olarak açıklanabilecek bir benzerlikteydi.

Bunu keder ya da ıstırap olarak algılamak, hiç şüphesiz onu ters anlamaktı. Yaz gecesi sessizliğine bürünmüş bir göldeki dalgıçkuşunun çığlığı; yalnızlık dalgıçkuşunun açıklamaya çalıştığı bir ruh hali olmasa da, insanın kulağına yalnızlığın ve mutsuzluğun sesi gibi gelebilir.

Bununla birlikte, her yönden son derece yabancı ve iğrenç bir yaratıktan, böylesine acıklı bir insan sesi duymak son derece rahatsız edici ve tüyler ürperticiydi.

Şey'in sesi kesilmişti... ama bir an sonra yolun karşısındaki evlerin arasından ya da gerisinden ince bir zırlama sesi karşılık verdi.

Kendi türünden bir başka şey oradan, mor renkli sabahın içinden sesleniyordu. Ağlayan iğrenç şey sanki bu karşılığı dinliyormuş gibi durdu.

İkinci yanıt farklı bir yönden geldi. O da aynı şekilde incecikti... ama bu seferkinin çok daha derin bir tınısı vardı ve ağlayan bir kadından çok, ağlayan bir erkek sesine benziyordu.

Diğerleri sustuğunda, iğrenç şey bir kez daha yola koyularak önceki rotasında ilerledi.

Gerçek üstü. Gerçek dışı. Son derece gerçek.

"Bak," dedi Neil, kuzeyi işaret ederek. Yoğun sis katmanları arasında, kasabayı kuzey doğudan güney batıya doğru sessizce boydan boya geçen, La Cresta Bulvarı'ndayken tepelerin-

de asılı durana benzeyen bir parlaklık belirdi.

"Bir tanesi de orada."

Doğu yakasını ışığa boğan ikinci parlak gemi, bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla batıya doğru ilerledi.

Sabah göğünün efendileri, kendilerini gizleyen bulutların arkasında işgal konusunu görüşüyorlardı.

ALTINCI BÖLÜM

"Fakat, arkamda esen hüzünlü rüzgârda
kemiklerin takırdamasını ve
kulaktan kulağa yayılan kıkırdamalar duydum."

– T.S. Eliot, *Çorak Topraklar*

43

St. Perpetua'dan Tail of the Wolf Tail'e giden yolda, Johnny ve Abby, Neil'e iyice sokulmuş, Virgil de arkadan ya da yanlardan gelebilecek herhangi bir saldırıya karşı tetikte, onların peşinden gidiyordu. Köpek sanki öncelikli görevinin, şimdilik rehberlik etmek değil, koruma olduğunu anlamış gibiydi.

Küçük yürüyüş kolunun en önünde, ikizler ve kız kardeşleriyle yürüyen Molly, oğlanların -Eric ve Elric Crudup- yaklaşan Ocak ayının birinde on yaşlarını dolduracaklarını öğrenmişti. Ebeveynlerinin ataları arasında bir tane bile İskandinavyalı olmadığı halde, oğlanlara Viking kahramanlarının adlarını vermişlerdi.

"Annemle babam, Akavit[16] ve Elephant birasına bayılır," dedi Eric.

"Akavit ve Elephant birası da İskandinavya'da üretilir," diye açıklama getirdi Elric.

Kardeşlerinin saçlarından daha açık renkteki lüleleriyle, onlardan daha çok İskandinavyalıya benzeyen kız kardeşlerine seslenirken göbek adı olan Bethany'yi kullanıyorlardı; kızın ilk

16 Akavit (*Aquavit*) : Rakıya benzeyen, alkollü bir İskandinav içkisi ç.n

adı Grendel'di.

Annesi ve babası ona Grendel adını vermişlerdi, çünkü bunun bir İskandinavyalı adı olduğunu düşünüyorlardı. Anne babası Grendel'in, Beowulf'un öldürdüğü canavarın adı olduğunu öğrendiğinde, küçük kız neredeyse dört yaşını bitirmek üzereydi. İngiliz edebiyatı ve İskandinav efsaneleri hakkındaki bilgileri, İskandinavya'nın en lezzetli alkollü içkileri hakkındaki bilgileri kadar mükemmel değildi.

Kilisede kaybettikleri iki adam da Crudup kardeşlerin yakını değildi. Bay Fosburke olarak tanıdıkları -ama çok yakından tanıdıkları söylenemezdi- tıknaz adam, devam ettikleri ilkokulda altıncı sınıf öğretmeniydi. Uzun boylu adamı ise hiç tanımıyorlardı.

Her ne kadar anne ve babaları -ve birlikte yaşadıkları anaç büyükanneleri- geceleyin onları kendi kendilerini korumak zorunda bırakarak tavandan geçip gitmişlerse de Eric, Elric ve Bethany onların hayatta olduğuna inanıyordu.

Daha sonra, elektrikler kesildiğinde, evde yalnız kalmaktan korkmuşlardı. Kötülüğün onları bulduğu iki blok ötedeki kiliseye sığınmak için yağmurun altında koşmuşlardı.

... tavandan geçip gittiler...

Mor renkli sis denizinin altında, boğulmuş güneşin soluk morg ışıklarında, troller ve başka dünyalardan gelip serbest kalmış, kaç tane ya da hangi formda olduğu bilinmeyen kötülükler karşısında, Molly her gölgeye dikkat etmek zorundaydı. Çünkü yalnızca bir gölge olabileceği gibi, ölümcül bir tehlike de olabilirdi. Hareket halinde ve telaş içindeyken, "tavandan geçip gittiler," demekle tam olarak ne kastettikleri hakkında Eric, Elric ve Bethany'nin ağzından tutarlı bir açıklama alabilmek için sohbete yeterince konsantre olamıyordu.

Şahit oldukları şeyi paylaşmaya can atan çocuklar da onun temposuna ayak uyduruyorlardı.

"Havada yüzerek oturma odasının tavanından geçtiler," dedi, böceksi dehşetin yuvası olan kilisenin bodrumuna, oltanın ucundaki bir yem gibi sarktığı sırada yaşadığı travmayı, olağanüstü bir direnç göstererek atlatmış gibi görünen, altı yaşındaki Bethany.

Elric, "Yerçekimsiz ortamdaki bir astronot gibi havada yüzüyorlardı," dedi.

"Biz de üst kata koştuk," diye ekledi Eric.

"Ve onları yatak odalarında bulduk ama yükselmeye devam ediyorlardı," dedi Elric.

Bethany, "Çok korkmuştum," dedi.

İkizler, "Hepimiz çok korktuk," diye bir ağızdan konuştular.

"Büyükannem değil. O korkmamıştı."

"Keçileri kaçırmıştı da ondan," diye açıklama yaptı Eric.

Bethany kırgınlıkla, "Hayır kaçırmamıştı," diye karşı çıktı.

"Kesinlikle tamamen kaçırmıştı," dedi Eric ısrarla. "Gülüyordu. Güldüğünü duydum."

Yakındaki bir avludan ya da binaların arasındaki geçitlerden birinden, bir kadın ağlaması duyuldu. Kederli bir annenin ya da yapayalnız kalmış bir dulun sesi olabilirdi ama Molly parasını iki seçeneğe de yatırmazdı.

Normal zamanda derhal gidip bu ağlamanın kaynağını araştırır, feryatların sahibine yardım etmeyi önerir, onu teselli etmeye çalışırdı. Şimdi ise acıma duygularını çocuklardan başkasına harcamaya cesaret edemezdi. Bu keder ve acı dolu haykırışlar yemdi ve göstereceği merhametin karşılığı bir olta iğnesi, bir zıpkın ve iç organlarının deşilmesi olabilirdi.

Barda sarhoşların ve kendi kendini kandıranların himayesindeki Cassie'yi düşünerek hızlandı. Crudup kardeşler de adımlarını onunkilere uydurdu.

"Her neyse, büyükanne keçileri kaçırmış olsun ya da olma-

sın, bu daha sonraydı," dedi Elric. "İlk önce yukarıya koştuk ve onların yerden çıktıklarını gördük."

"Oradan da yatak odasının tavanına doğru yüzdüler," diye devam etti Eric.

Bethany, "Bize tutunmaya çalıştılar," dedi. "Belki onları aşağıya çekebiliriz diye. Ama çok korkmuştuk. Bizi tutamadılar."

"Bize ya da herhangi bir şeye kesinlikle tutunamazlardı." Eric, Dünya'nın istilasının başlangıcından çok önce yapılan saldırılara öfkelenmiş gibiydi.

"Aynı şey daha sonra bir kez daha olunca," diye hatırlattı Elric, "Büyükannemi ayaklarından tutmaya çalıştım."

"Ben de Elric'i tuttum," dedi Bethany, "çünkü onun da büyükanneyle birlikte gitmesinden korkmuştum."

Başka gecelere ait hikâyelerin, yanında kâbus ve sanrı raporları gibi kaldığı ve kesinlikle görmezden gelinecekleri bu hikâye karşısında şaşkına dönen Molly, "Tavandan *geçerek* derken ne kastettiniz?" diye sordu.

"Geçip," dedi Eric, "sanki tavan artık katı değildi de, yalnızca bir tavanın *hayaliydi.*"

Elric, "Bir sihirbazın, yardımcısını kutuya koyup ikiye bölerken, testerenin bacaklarının olduğu yerden geçerken hiçbir şeye takılmaması ve asistanın canının yanmaması gibi," dedi.

"Onlar yapabildiğine göre, biz de havada yüzebileceğimizi düşünmüştük," dedi Bethany, "ama yapmadık."

"Tavan arasına çıkan açılır kapanır merdivene tırmandık. Orada çığlık çığlığa bağırıyorlardı."

"Büyükannem bağırmıyordu," diye hatırlattı Bethany.

"Hayır. O daha sonra keçileri kaçırmak için hazırlanıyordu."

"Bu doğru değil."

"Evet, doğru."

"Her neyse," diye devam etti Elric, "çığlık atıyor ve çatı kirişlerine tutunmaya çalışıyorlardı."

Eric, "Bana ve Elric'e 'sizi küçük piç kuruları, bir şeyler *yapın*,'diye bağırdılar," dedi.

"Bir sürü şey söylediler ve hepsi de 'piç kuruları' lafından çok daha kötüydü," dedi Bethany. "Ama biz *aylar* önce, bir daha asla o şekilde konuşmamaya söz vermiştik."

"Bir şeyler yapabilmeliydik," dedi Eric, "Ama bizim *yapabileceğimiz* hiçbir şey yoktu ve onlar da hiçbir yere tutunamadılar. Bu yüzden de çatıdan çıkıp gittiler."

Bir caddeye çıkan köşeyi döndüler. Caddenin iki yanına sıralanmış ağaçların neredeyse yarısı gri yosunlarla kaplanmıştı. Manzara Louisiana bataklıklarını ya da Poe'nun afyonla dumanlanmış zihninden bir sahneyi hatırlatıyordu. Pürüzlü gövdeleri ışıldayan likenlerle kabartma desenler işlenmiş gibiydi ve likenler Molly'nin daha önce hiç görmediği bir hızla, çöp varili kapağı büyüklüğünde saçkıran halkaları gibi büyüdükçe, şekilleri bozuluyordu.

"Dama çıkamadık," dedi Elric Molly'ye. "Bu yüzden sonrasında ne olduğunu göremedik."

"Ama olduğumuz yerden onları duyabiliyorduk," dedi Bethany, ciddi bir sesle.

"Çığlıklar atıyorlardı," diye tamamladı Eric, "orada evin tepesinde, yağmurun altında çığlık atıyorlardı."

"Çok korkmuştuk."

"Gerçekten korkmuştuk."

"Sesleri yağmurun içinde hızla duyulmaz oldu," dedi Eric.

"Işınlandılar," diye açıkladı Bethany.

Anne, baba ve büyükanne, büyükbabalarının miras bıraktığı, sürüp giden tekno-fantezi çağı tarafından şekillendirilen ikizler uyum içinde, "Ana gemiye," diye tamamladılar.

"Ana gemi. İşte bu," diye onayladı kız kardeşleri. "Öyleyse geri gelecekler. Işınlanan insanlar er ya da geç mutlaka geri dönerler ama, kimi zaman kendilerini farklı yerlerde bulurlar."

Caddenin ortasından yürüdükleri halde, hastalıklı ağaçların her yana uzanmış dallarının altından geçmek zorunda kalıyorlardı. Molly neredeyse geriye dönecekti ama artık bara giden en kestirme yolun son bölümüne gelmişlerdi.

Bu sessizlikte, Molly tepelerinde şüpheli fısıltılar duyduğunu sandı. Gözlerini kısarak beş metre yukarıda, mor sisin içinde kaybolan dallardaki süslemelere bakınca hiçbir şey göremedi; çünkü dalların yapraksız ya da yosunla kaplanmayan yerleri yapraklanmış *ve* yosunla kaplanmıştı.

Çocuklar ihtiyatlı bir şekilde ilerlemekle birlikte, bu tekinsiz ağaçların arasından geçerken aralarında daha fazla gevezelik ediyorlardı.

"Büyükannenin peşinden tavan arasına çıktığımızda," dedi Elric, Molly'ye, "bu şey oradaydı, her ne kadar ilk anda görmediysek de."

"Hem de aynı anda kokusunu almamıza rağmen," dedi Eric.

Bethany, "Tıpkı çürük yumurta ve yanık kibrit gibi kokuyordu."

"Bok gibi kokuyordu," dedi Elric, dobra dobra konuşarak.

"Kaka," diye düzeltti Bethany, bu kaba konuşmayı açıkça kınayarak. "Çürük yumurta, yanık kibrit ve kaka gibi kokuyordu."

Molly tepelerindeki ahşap oyma süslerin deliklerinde, aydınlık bulutların mor renkli geri plan ışıklarına rağmen, hızlı ve akıcı bir hareket görmüştü. Daldan dala atlayarak kendilerini takip eden şeyin şeklini ya da boyutlarını tahmin edebilmek için kısa bir bakış attı.

"O şeyi büyükanne çatıdan çıkıp gidinceye kadar görme-

miştik," dedi Elric.

"Ve sonra da tam olarak görmedik," diye hatırlattı Bethany.

"Elektrikler henüz kesilmemişti," dedi Eric. "Bu yüzden tavan arası aydınlıktı."

Elric, "Ama doğrudan doğruya şeye baktığın zaman, yalnızca bir karaltıdan başka hiçbir ayrıntısını göremiyordun," diye hatırladı.

"Ve şekil *değiştirmeye* devam ediyordu," dedi Bethany.

"Onu, göz ucuyla baktığın zaman çok daha net bir şekilde görebiliyordun," dedi Eric. "Tavan arasının kapağıyla aramızdaydı ve bize doğru geliyordu."

"Çok ama *çok* korkmuştuk," dedi Bethany.

"Korkudan altımıza sıçacaktık," dedi Elric ama, her ne kadar çok içten olmasa da, aynı anda kız kardeşinden özür diledi. "Özür dilerim Grendel."

"Öküz," diye karşılık verdi kız.

"Salak."

"Yürüyen osuruk," dedi Bethany.

Dalların altında attıkları her adımda, her ne kadar sinsice de olsa, Molly tepelerinde bir hareket fark ediyordu.

Kendilerine yalnızca tek bir yaratığın değil de, bir sürü ağaçsı varlığın refakat ettiğinden şüpheleniyordu.

Arkaya dönüp Neil, Abby, Johnny ve Virgil'e baktığında, onların da kendisi gibi ağaçların üstünde dolaşan gezginlerden haberdar olduklarını anladı.

Neil tüfeği namlusu yukarıya dönük, ilk kışkırtmada sağ ya da sol eline alıp dallara ateş edebilecek şekilde iki eliyle birden, yarı gevşek bir şekilde kavramıştı. Bu harika adam otuz iki yılını yumuşak ve nazik işlerle -eğitimli bir adam, rahip, dolap imalatçısı- geçirmişti, ama bu gece bu gibi sıkışık durumlarda cesur bir koruyucu olabileceğini de kanıtlamıştı.

"Tavan arasındaki şey," dedi Elric, "O kadın bizi ondan kurtarmasaydı bizi yakalayabilirdi."

"Bizi kesinlikle yakalardı," diye onayladı Bethany.

"Kadın boşlukta parıldıyormuş gibi görünüyordu. Hani şu eski film vardı ya, *Star Wars*; ondaki adam gibi," dedi Eric, ama kadın adam değildi tabii ve ışın kılıcı da yoktu... hatta hiç kılıcı yoktu."

Molly'nin hemen önünde, rüzgâr kıpırdatmadığı halde, yapraklar birbirine sürtünmeye, yosunlar titremeye başladı ve kendilerini izleyenlerden bir tanesinin eli göründü. Tünemek, dengesini sağlamak için bir dalı kavramış tek bir el.

"Obi-Wan Kenobi," dedi Elric.

"Evet o," diye onayladı Bethany. "O, ihtiyar olan."

Bir parmak fazlalığı ile, koyu kırmızı renkli, bir sürüngeninkine benzeyen ve son derece güçlü görünen pullu el, yaklaşık olarak Molly'nin eli kadardı.

"Kadın o kadar da yaşlı değildi," dedi Eric.

"Bir hayli yaşlıydı," diye itiraz etti Bethany.

"*Star Wars*'taki adam kadar yaşlı değildi.

"Evet onun kadar değildi."

Her parmağı dört boğumlu, gül dikeni kadar sivri simsiyah tırnaklı kırmızı el, çevik yaratık önlerinde yoluna devam ederken dalı bıraktı ve yaprakların arasında kayboldu.

Tavan arasında kendilerini tehdit eden yaratıktan söz eden Elric, "Kadının bizi ondan nasıl kurtardığını bilmiyorum," dedi.

"Ona büyü yaptı," diye yanıt verdi Bethany.

Molly kendi boyutlarında bir şeyin hemen hemen hiç ses çıkarmadan ve neredeyse yaprakları hiç kımıldatmadan, ağaçtan ağaca nasıl olup da bu kadar hızlı hareket edebildiğine şaşırmıştı.

"Büyü falan yapmadı," dedi Eric tahammülsüz bir sesle.

"Sihirli sözcükler söyledi," diye diretti Bethany. "Güç seninle olsun."

Molly kendi kendine yola devam etmesi gerektiğini telkin ediyordu. Sezgileri, göstereceği en küçük tereddüdün bir zayıflık olarak algılanacağını ve en küçük bir zayıflık işaretinin bile saldırıya davetiye çıkaracağını söylüyordu.

"Bu çok saçma," dedi Eric. "Kadın 'güç seninle olsun' ya da ona benzer bir şey demedi."

"Peki ne dedi öyleyse?"

Bir sonraki kavşağa yaklaşık on beş metre kadar bir mesafe kalmıştı. Ondan sonra iki şeritli bu daracık yol bitiyor, ağaç dallarının buradaki gibi bütün yolun üstünü kapatacak kadar uzanmadığı, üç geniş şeritli ana cadde başlıyordu.

"Ne dediğini şimdi hatırlamıyorum," diye itiraf etti Eric.

"Ben de," diye ona katıldı ikizi de.

"*Bir şey söyledi,*" diye iddia etti Bethany.

Kırmızı el ya da ona benzeyen bir başkası, yalnızca üç adım önlerinde, çıplak bir dalın üstünde ortaya çıktı.

Molly ağaca ateş etmeyi düşündü. Ama yaratığı vurup öldürse bile, bu ihtiyatsızlık olabilirdi. İçgüdüsü -ki sezileriyle birleşip devam etmesini tavsiye ediyordu- ateş ederse başının üstündeki ağaç yoldaki diğerlerinin, aniden üstlerine saldırmalarına davetiye çıkarabileceğini söylüyordu.

Elin ortaya çıkışıyla aynı anda, bir uzantı, yaklaşık bir buçuk metre uzunluğunda, kırmızı üzerine yeşil benekli, kök kısmında üç santimetreden daha kalın ama püskülü, dikenli uç kısmına doğru gittikçe incelen, muhtemelen bir kuyruk, yaprakların arasından çıktı ve önlerinde tembelce bir yay çizdi... sonra da yosunları budayarak gözden kayboldu.

Bethany ve oğlanlar bu manzarayı görmüşlerdi. Gördüklerini açıkça belli etmişlerdi. Açıkça gördükleri kuyruğun amacı meydan okumak ve paniğe sürüklemekti.

Çocuklar destek almak için birbirlerine tutunarak durdular.

"Devam edin," diye fısıldadı Molly. "Ama koşmadan. Yürüyün. Tıpkı biraz önceki gibi."

Korku, çocukları tedbirli olmaya zorlamıştı. Bunun yanı sıra yavaşça yürümek koşmaktan çok daha iyiydi. Çünkü koşmak, bir kaplanı yaptığı gibi, peşinden koşmaya kışkırtırdı. Böyle bir kovalamacayı kazanamazlardı.

Dalların altından çıkmalarına on metre kadar bir mesafe vardı.

Sanki yaşadıkları tüm bu dehşet, dikkatle hesaplanıp düzenlenmiş, çılgınca bir senaryoymuş gibi, kasvetli sabahın sessizliğinde yine ağlayan bir kadın sesi ve buna çok daha uzaktan cevap veren mutsuz bir erkek ağlaması duyuldu. Molly aynı zamanda önünde, sağ tarafına doğru bir yerden belki de başsız gövdesiyle Ken Halleck'in aşağıdan vurup açmaya çalıştığı bir kanalizasyon kapağının tıkırtısını duydu.

44

İnsan olmayan bir kaynaktan yükselen bir insan ağlaması, ağaçların üzerinde koşuşturan kaplan büyüklüğündeki kırmızı sürüngenler, kanalizasyon kapağını açarak dışarıya çıkmaya çalışan ya da oradan kurtarılmayı bekleyen başsız bir ceset ya da ondan da kötü bir şey: Katıksız bir kargaşa, akıl sağlığını kökünden söküp çalılar gibi karmakarışık etmek ve sonunda da tamamen ortadan kaldırmakla tehdit eden bir gel git dalgası, bütün dünyayı kaplamıştı.

Dalların oluşturduğu kubbenin altından kurtulabileceklerinden kuşku duysa da, Molly yürümeye devam etti. Ana caddeye açılan kavşağa ulaştıklarında, tepelerindeki yegâne yapının sürekli olarak değişen, mor renkli sis katmanlarından oluşan kubbeler olduğunu görünce çok şaşırdı.

Yüreğinde küçücük bir umut tohumu bile yeşeremeden, o sessizce parıldayan gemilerden biri bulutların içinden tekrar ortaya çıktı ve bir an için görünerek, altı hızlı nabız atışı sonra tepelerinde asılı halde durmaya başladı. Gövdesinin şekli yoktu. Işıkların kaynağı görünmüyordu. Katıksız bir sessizlikle havada durması, dehşet verici bir güce sahip olduğunu düşündürüyordu.

Daha önce de olduğu gibi, Molly bir kez daha en küçük hücresine kadar incelendiğini, duygularını oluşturan örgülerdeki her bir telin, beynindeki en aydınlıktan en karanlığına kadar her kıvrımın anlık bir sürede keşfedilip, en ince detayına kadar gözler önüne serildiğini hissetti.

Daha önceki karşılaşmada, Molly kendisini çıplak, dehşet içinde ve mahcup hissetmişti. Aynı hisleri şimdi de en az önceki kadar güçlü bir şekilde duyuyordu.

Çocuklar, tam kendilerinden bekleneceği gibi, şaşırmış ve tam da olması gerektiği gibi, korkmuş görünüyorlardı. Ama Molly hiçbirinin kendisi kadar derin bir kirletilmişlik hissettiğini sanmıyordu.

Yüzünden ve en küçük bir mimiğinden ciltler dolusu anlam çıkardığı Neil'e baktığında gördüğü katıksız bir korkudan çok daha fazlasıydı; kocasının yüzünde ıstırap ve endişeden henüz başlangıç aşamasındaki paniğe kadar, en ince ayrıntısına kadar dehşeti ve aynı zamanda da insanın içine işleyen kederi görmüştü. Bu kederle başa çıkmaya çalışırken, muhtemelen "psikolojik tecavüz"den başka bir isim verilemeyecek olan bu zoraki muayeneye öfkeleniyordu.

Molly'nin asi kanının doldurduğu kalbi de öfkeden deli gibi atıyordu çünkü ona göre, eğer dünyaları ele geçirilmişse ve er ya da geç hepsi yok edilecekse, bunu yapanlar onlara küçücük de olsa hızlı ve acısız bir ölüm borçluydu. Ama aksine, Molly kendisini, gaddarca rahatsız eden, işkence yapıp acı çektiren, acımasız bir efendi tarafından idare edilen canlı bir kukla gibi hissediyordu.

Işık hızının kısıtlamalarını yenebilecek bilgeliğe sahip, galaksileri saniyeler içinde aşabilen, insanoğlundan bin yıl daha ileride olan dünya-dışı bir varlığın, nasıl olup da bu kadar vahşi, bu kadar merhametsiz olabileceğini Molly kendisine açıklayamıyordu. Dağlardan daha büyük gemiler ve tüm dün-

yayı yalnızca birkaç saat içinde tamamen değiştirebilme yeteneğine sahip makineler yapabilen bir uygarlığın, aynı zamanda haksızlığa ve kötü muameleye de son derece duyarlı bir uygarlık olması gerekirdi.

Ancak, yalnızca bir gece içinde merhametsizce bir yıkım gerçekleştirebilme yeteneği olan bir türün de vicdansız, merhametsiz ve iflah olmaz bir sosyopat olması çok doğaldı.

Kötülük.

Bencilliğin güdülediği, empati yeteneğinden yoksun, başkalarına karşı en ufak bir merhamet duymayan bireylerin meydana getirdiği bir uygarlığın da, çok fazla yükselemeyeceği muhakkaktı. Her zaman olduğu gibi, kötülüğü dönüp kendisini vurur ve yıldızlara ulaşamadan çok önce toz gibi dağılır giderdi.

Meğer ki...

Meğer ki bireylerinin her birinin vicdansız olduğu, merhamet denilen kavramdan haberdar bile olmadığı, zulmetmekten zevk alan ve kendisini türünün diğer milyarlarca üyesinden farklı kılan bireysel bir kişiliği olmadığı bir güruh olsun. O zaman her biri kötülük dürtülerini güruhun dışına yöneltir ve kötülüklerini daha da üst seviyelere taşımak için, akıllarını yalnızca karanlık teknolojiler yaratmak için kullanırlardı. Yok etme arzuları, tatmin olmaz hiddetleri güruha ait olmayan ya da güruha yararı olmayan ne varsa onların üstüne yönelir, yollarına çıkan her şeyi yıkıp yerle bir eder, kökünden kazırlardı.

Eğer dünyayı on yıl ya da yüzyıl için sömürgeleştirmişlerse, eninde sonunda başka dünyalara gideceklerdi. Arkalarında, üzerinde hiçbir yaşam olmayan, tıpkı Mars gibi yalnızca kum, kaya, buz ve kederli rüzgârlardan ibaret, çorak bir küre bırakacaklardı.

Henüz görünmeyen bu yok ediciler neden oldukları yıkımdan, saçtıkları dehşetten ve döktükleri kandan *zevk alıyorlardı.*

Bunları yönlendiren dürtü, kendilerinden olmayan tüm Öteki'leri yok etmekti ve mutlu oldukları yegâne şey, egemenlikleri atlındakilerin acı çekmesiydi. Black Lake'te bu gerçeği ispatlayacak bolca kanıt vardı.

Molly bir yandan çocuklarla ana yolda, havada sessizce asılı duran geminin altında yürürken, bir yandan da aklından bunları geçiriyordu. Sisin örttüğü taşıtın parlak yansımaları, bara doğru ilerleyen Molly ve çocukları adım adım takip ederken asfaltta dans ediyordu.

Barın kapısında nöbetçi yoktu.

Camlardaki neon ışıklı bira reklâmları tamamen karanlığa gömülmüş, alçalan gölgeler tarafından arka plana atılmıştı. İçeride kimse görünmüyordu.

Neil ile yaptıkları -o andan itibaren her yere birlikte gidecekleri, eğer ölümle yüzleşirlerse ölüme birlikte gidecekleri ve birbirlerini asla tek başına ölüme terk etmeyecekleri- anlaşmanın kurallarının değiştirilmesi gerekiyordu.

Eğer altlarındaki bodrumda, ölümün çeşitli türlerinden birinin ürediği bu insanları ikna etmek için ikisi birden içeri girerse, beş çocuk dışarıda kolay birer lokma olarak yalnız kalacaktı.

Diğer taraftan, eğer çocukları da birlikte içeriye götürecek olurlarsa, onları kilisede korudukları dehşetin ya da -düşmanın uzmanlık alanının çok daha kötü şeyler olduğu düşünülürse- çok daha kötü bir şeyin kucağına burada düşme ihtimalleri vardı.

Bu aşamada ve yaşayabilecekleri başka durumlarda, Neil ile ayrılmaları gerekiyordu. Eğer gerektiğinde kendi başlarına hareket edebilecek cesaretleri olmasaydı, sorumluluklarını aldıkları beş çocukla birlikte doğruca bankaya gider, onlara ihtiyacı olan diğer çocukları düşünmezlerdi bile.

Barda bıraktıkları Cassie gibi.

İçeriye Neil girmek istiyordu ama içeriye kim girerse girsin, tüfeği çocuklarla kalan alacaktı.

Etrafını saran sisin içinde ışıldayarak, havada asılı duran aracı gösteren Molly, "Tüfek bu şeyi düşürmez ama dağılan saçmalar dev böceklere ya da iğrenç hayvanlara karşı tabancamdaki tüm mermilerden daha etkili olur," dedi.

Neil tüfeği Molly'ye vermeye çalıştı ama Molly almadı. Daha önce hiç av tüfeği kullanmamıştı. Tüfeğin sert geri tepmesi Molly'nin onu etkin bir şekilde kullanmasını engellerdi... en azından tepmeye nasıl karşı koyacağını öğreninceye kadar.

Yalnızca bir aptal ya da intihar etmeye çalışan depresif biri, savaşın en sıcak anında yeni bir silahın nasıl kullanılacağını öğrenmeye çalışırdı.

Neil dışarıda kalıp çocukları koruyacaktı.

Elindeki 9 milimetrelik tabancasıyla Molly bara girecek, içeridekileri yapılacak en akıllıca şeyin buradan kaçmak olduğuna ikna etmeye çalışacak ve öyle ya da böyle Cassie'yi oradan çıkaracaktı.

Ana cadde boyunca, her an değişen loşlukta, bu soluk kesici sabahta girdaplar yaratarak dönen mor renkli sis dışında hareket eden hiçbir şey yoktu.

Black Lake'te, bir kehribarın içinde fosilleşmiş bir sineğin sessizliği hüküm sürüyordu.

Derken uzaklardan bir adamın kederli ağlaması duyuldu. Ona bir kadın ağlaması karşılık verdi. Ve sonra da bir başkası.

Üçü de sanki kederden parçalanıyormuş gibi bir his uyandırıyordu insanda. Ta ki ağlamalarının birbirine özdeş olduğunu keşfedinceye dek.

Hava ısınmıştı. Molly yağmurluğunu çıkardı.

Ağaçlardaki kırmızı ejderler uzaklardan onları izliyor olmalıydı. Ya da yalnızca ağaçlarında avlanıyorlardı. Belki de onları öldürmek için yola inmişlerdi; aslında hiç önemli değil diye

geçirdi aklından Molly. Çünkü eğer bu işi onlar yapmazsa birileri yapacaktı.

Beş metre kadar yukarıdaki mor renkli yoğun sis -hem talihsiz başrol oyuncusu hem de seyirci olan- nesli tükenmekte olan insanoğlu ile kıyametin son bölümü arasına çekilmiş bir tiyatro perdesi gibiydi. Sahne görevlileri kıyamet günü dekorlarını sahneye yerleştirmek için oradan oraya koşuşturuyorlardı.

Parıldayan gemi asılı durduğu yerden dikkatli bir şekilde sahneyi izliyordu. Molly geminin güvertesindekilerin, kendisini en ince ayrıntısına kadar incelemelerini hazmedememişti. Kendisini aşağılanmış hissediyor, garip bir utanç, korku ve öfke duyuyordu.

İçindeki öfkeyi besledi. Tıpkı umut gibi, öfke de umutsuzluğu bertaraf ediyordu.

Virgil, burnunu Molly'nin sol eline sürttü ve tüm dikkatiyle ölü kasabayla çocuklar arasındaki devriye görevine döndü. Molly'nin Neil'e onu sevdiğini söylemesine gerek yoktu. Neil bunu biliyordu. Molly de ona ne söylemek istediğini biliyordu. Göz göze gelip el ele tutuşarak, birbirlerine söyleyeceklerini en az sözcüklerle ifade ettikleri kadar açıkça anlatmışlardı.

Molly elinde tabanca ve el feneriyle bara girdi.

45

Alevler kehribar rengi fanusların içindeki mumların fitillerini yiyip bitiriyordu... tıpkı bıraktıkları gibi. Russell Tewkes'in barının duvarları ve tavanları, parlak mum ışığında dalgalanan renkli perdeler gibiydi.

Havanın kendisi melek tablolarında tasvir edildiği gibi parlıyordu. Molly bir an için onlar gittikten sonra bardakilerin de burayı terk ettiklerini sanarak rahatladı. Ne localarda, ne de masalarda oturan vardı. Bar tezgâhına yaslanmış kimse de yoktu, tezgâhın arkasındaki Tewkes de.

Derek ve sarhoşlar gitmişti. Barışseverler de öyle. Ve tarafsız gözlemciler. Onlarla beraber Cassie de.

Etrafa birkaç saniye daha bakmadan arkasını dönüp gitseydi, sonunda bardakilerin savunma hazırlıklarına yardım etmek için bankaya gittiklerini düşünebilirdi. Ama biraz oyalanınca, burada sergilenen oyunun kendi düşündüğü senaryo olmadığını fark etti.

Öncelikle silahlar dikkatini çekmişti. Tüfekler, av tüfekleri ve tabancaların hepsi burada bırakılmıştı.

Ne sarhoşlar, ne de barış yanlıları silahlıydı ama tarafsız gözlemcilerin çoğu sonunda kendini savunmanın gerekli ya da

yararlı olduğuna karar verip, kendilerini korumak üzere donanmışlardı. Bu değişmiş ve değişmeye devam eden dünyaya, *hepsi* birden silahsız çıkmış olamazdı.

İkinci olarak da elbiseler. Paltolar ve ceketler sandalyelerin arkasında asılı duruyordu. Bazı paltoların ve bir kot pantolonun üzerine süveterler ve gömlekler atılmıştı.

Cesaretini toplayıp ön kapıdan biraz daha ileriye, barın iç kısımlarına girince yerde yığın halinde duran giysileri gördü. Pantolonlar, haki üniformalar, birkaç gömlek ve birkaç kot pantolon daha, bluzlar, çoraplar, kadın ve erkek iç çamaşırları. Ayakkabılar, botlar, kemerler ve şapkalar.

Şiddet belirtileri; her renk ve şekilde kopuk düğmeler yerlere saçılmıştı. Giysiler öyle bir hiddet ya da çılgınlıkla çıkarılmış olmalıydı ki, düğmeler koparak dağılmıştı. Sayısız elbise dikişleri boyunca yırtılmıştı.

Ama görünüşe göre bir el bile ateş edilmemişti.

Her yere derin bir sessizlik hâkimdi. Molly soluğunu tuttu ve etrafı dinledi ama kulakları sanki okyanusun yüzlerce metre altındaymış gibi tıkanmıştı.

Birkaç düğmeye yavaşça vurdu. Düğmeler döşeme tahtalarında takırdayarak ileri uçtu. Bu sağır olmadığını gösteriyordu.

Kol saatleri fırlatılıp atılmıştı. Masalardan ve döşemenin dört bir yanından kolyeler, madalyonlar, bilezikler ve yüzüklerden altın ve gümüş pırıltıları geliyordu.

Neler olup bittiğine şaşıran Molly, yalnızca, otuz-kırka kadar kayıp insanın kendi rızaları dışında soyunmaya zorlandıklarını tahmin edebiliyordu. İçlerinden bazılarını tanıdığı ve tanıdığı bu insanların ne kadar namuslu insanlar olduklarını bildiği için, hangi durumda olursa olsun bunların kendi istekleriyle soyunacaklarını düşünemezdi bile.

Ama hiç ateş edilmemişti.

Öyleyse... belki de bilmeden ruhsal dengesizliği tetikleyen bir toksine maruz kalıp kitlesel bir çılgınlık krizine yakalanmışlardı.

Ender rastlanan bazı egzotik küf türleri, ki içlerinden bir tanesi mısır koçanlarına yerleşirdi, görsel ve işitsel halüsinasyonlara yol açabiliyor ve sonuçta tüm bir topluluğu kitlesel histeri nöbetine sürükleyebiliyordu. Bazıları bunun, bu küflerle aynı dönemde ortaya çıktıkları için, baş belası Salem cadılarının işi olduğuna inanıyordu... ve bu inancın temeli yalnızca dinsel fanatizm değildi.

Küf bir mantar türüydü ve görünüşe göre mantar, dünya-dışı istilacı ekolojinin son derece önemli bir kolunu teşkil ediyordu.

Dünya-dışı mantarların ürettiği toksinler kuruntuya, toplu halüsinasyon, bir tür toplumsal histeriye ve insanoğlunun bilmediği bir şiddete yol açıyor olabilirdi. Geçici psikozlara, kalıcı çılgınlıklara ve hatta cinayet işletebilen bir cinnete.

Masalarda ve yerlerde kırık bira şişeleri vardı. Corona, Heineken, Dos Equis.

Bazıları hiç de kazara kırılmış gibi görünmüyordu. Aksine sanki silah olarak kullanmak niyetiyle kırılmışlardı. Bir Corona şişesinin kırık gövdesi bir sürü sivri ucu olan bir bıçak olarak kullanılabilirken, uzun boyun kısmı da elverişli bir kabza işlevi görebilirdi.

Molly bu kesici silahlardan birinin üstünde kan gördü. Derken bir başkasında. Ve üçüncü bir şişede de. Henüz kurumamıştı.

Sıçrayan kan, etrafa saçılmış giysilerden bazılarına da bulaşmıştı ama az miktarda olması toplu bir katliam hatta çok fazla mücadele bile olmadığını gösteriyordu.

Kırk kadar insan kayıptı ve çıplak oldukları da ortadaydı. Peki ama... yaşıyorlar mıydı? Yoksa ölmüşler miydi? Nereye

gitmişlerdi?

Molly soluğunu bir kez daha tutarak şiddetle atan kalbinin gürültüsünde bir şeyler duymaya çalıştı ama çıt yoktu.

Geniş salonun arka tarafında, tüm masaları geçince, tuvaletlere giden koridor uzanıyordu. Koridorun sağında, büyük salonun arka duvarında, üzerinde GÖREVLİDEN BAŞKASI GİREMEZ yazan bir kapı vardı.

Barın, insanların toplandığı ön kısmındaki mumlar, arka taraftaki karanlığı dağıtmaya yetmiyordu. Ama kapının arkasında titreşen ışıklar sayesinde daha önce kapalı olan kapının aralık olduğunu görebiliyordu.

Tek başına, yalnızca kendi korkunç tahminleri eşliğinde, daha fazla bir şeyler keşfetmek istemiyordu.

Her gününün bilmeceler ve muammalar yumağı gibi geçtiği düşünülürse, Molly bu esrarın cevabını bulmadan da yaşayabilirdi. Ama aynı zamanda da doğası gereği meraklı olması nedeniyle, bu merakının bedelini tıpkı hikâyedeki kedi gibi ödeyeceği çok açıktı.

Onu geri çekilmekten alıkoyan bir tek şey vardı. Cassie.

Eğer küçük kız hâlâ yaşıyorsa tehlikede ve büyük acılar çekiyor olmalıydı. Onu terk edip gidemezdi.

Cassie'nin tıpkı Rebecca Rose gibi sarışın ve gözlerinin de yine Rebecca'nın gözleri gibi mavi olması tesadüf olarak açıklanabilirdi belki.

Ama Molly tesadüflere hayatı boyunca inanmamıştı. Bundan sonra da inanmaya başlamaya hiç niyeti yoktu.

Her ne kadar bunun anlamını çözmekte çok sık olarak zorlansa da, Molly her şeyde bir düzen olduğuna inanırdı. Kimi zaman da bunu anlamak neredeyse imkânsız olurdu. Şimdi burada olduğu gibi.

Roman yazarken, yarattığı karakterlerin gerçek olduğuna inanmaya başladığında, karakterler artık kendi özgür iradele-

riyle hareket etmeye başlar, Molly'yi hayran bırakır, meraklandırır ve dehşete düşürürlerdi. Onları kendi hallerine bırakan Molly yaptıkları akıllıca seçimler, kazandıkları başarılarla mutlu olur, aptallıklarına ve alçaklıklarına üzülür hatta acı çeker ya da ölürlerse kahrolurdu. Kendi kararlarını vermeleri adına, Molly karakterlerinin yaşamlarındaki olayları yaratmaktansa onları sıraya koyar, dizginleri seyrek olarak eline alır ve genellikle, anlayıp ona göre hareket edebilecekleri ya da talihsizlikle görmezden geldikleri işaretler ve belirtilerle onlara küçük ipuçları vermeyi yeğlerdi.

Şimdi burada, Tail of The Wolf'un salonunda, küçük de olsa birinin ona ipuçları vermesini ve eğer verilen bu ipucunu görmeyecek ya da yanlış yorumlayacak olursa, dizginleri ele almasını çok isterdi.

Konu geri çekilmesi ya da ilerlemesi değildi. Geri çekilemezdi. Ona biçilen rolün farkındaydı. Çocukları kurtarmıştı; onları terk etmemişti.

Eğer Cassie, Rebecca Rose ile benzer hiçbir yanı olmayan bir esmer olsaydı, Molly yine de onu bırakıp gidemezdi. Sorun küçük kızı kurtarmak ya da kurtarmamak değil, onu en kısa zamanda bulup buradan nasıl çıkaracağıydı.

Salonun arka tarafındaki GÖREVLİDEN BAŞKASI GİREMEZ yazılı kapı aralıktı. Arkasındaki odada titreyen ışık Molly'yi çağırır gibiydi.

Bu bir ipucu olabilirdi. Ya da bir tuzak.

46

Molly gözünü kapıdan ayırmadan tezgâhın sonuna kadar gitti. Kanadı açıp Russel Tewkes'in fıçılardan bira doldurup kokteyl hazırlayarak, müşterilerine servis yaptığı geniş alanı dikkatle gözden geçirdi.

El feneriyle her yeri taradı. Kırık bar aynasının döküntüleri arasında çömelip saklanmış kimse yoktu.

Tuvaletlere giden geçit karanlıktı. El fenerinin ışığı karanlığı dağıtınca, Molly orada da kimsenin olmadığını gördü.

Tuvaletleri kontrol etme fikrini dikkatlice gözden geçirdi. Onu korkutan şey orayı araştırmak değildi.

Kaygılandığı şey, siyah mantarın ne kadar büyüdüğüydü. Ne tür yetenekleri vardı?

Molly, Render kaçtıktan sonra kadınlar tuvaletindeki pencereyi kapatmamıştı. Gulyabanilerle dolu gecenin içindeki bir şeyler oradan içeriye süzülebilirdi. O daracık yerdeki üç bölmenin kapalı kapıları, içinden yaylı oyuncakların fırladığı sürpriz kutularının cehennem versiyonları gibiydi.

Bununla birlikte iki tuvalet bölmesi birleşse bile, yine de kırk insan sığamazdı. Molly onları, ölü ya da diri de olsalar, aynı yerde bulacağını sanmıyordu.

Bir kez daha, dönüp duran dünyanın geçmiş ve geleceği bir araya getiren o hareketsiz noktasında olduğu hissine kapılmıştı.

Her ne kadar böyle bir şeye tüm yaşamı boyunca karşı koymuş, kararlı bir şekilde gelecekte yaşamış, büyük bir tutkuyla geleceğe odaklanmış da olsa, en sonunda insanoğlunun gerçek durumunun *bu*; yaşam denilen oyunun dünü ya da yarınının olmadığı, yalnızca bu hareketsiz noktadaki o anı, olduğunu anlamıştı. Bu gerçek son derece basit, kanıt gerektirmeyen ama, içinde bulunduğumuz anı yaşayıp uyanık olduğumuz her dakikayı gelecek rüyaları görerek geçirmemize rağmen geçmişi duygusallaştırıp sürekli geçmişte yaşadığımız için, kabullenmesi güç bir olguydu.

Molly'nin yaşamı boyunca bu ana kadar tüm yaptıkları, kendisinin, değiştirilmesi imkânsız, sökülüp atılamaz geçmişiydi. Gelecekte yapmayı düşündüğü şeylerin ise, eğer bu hareketsiz noktada, bu yaşam oyununda saniyeler geçtikçe, akıllıca ve iyi bir şey yapmayı beceremezse, hiçbir anlamı kalmıyordu.

Cassie. Cassie'yi bulmak. Saniyeler geçerken Cassie'yi bulursa geçmiş düzeltilebilirdi ve gelecek de.

Tabancası, el feneri ve içindeki düzeltme arzusuyla, kapıya dikkatle yaklaştı.

Kapının aralığından, cam fanuslar içinde yerde duran yedi sekiz tane mum görünüyordu. Kayısı renkli ışığın oluşturduğu yansımalar küçük kertenkeleler gibi duvarlarda geziniyorlardı.

Kapıyı ayağıyla itti ve kapı iyice yağlanmış menteşelerinde sessizce dönerek içeriye doğru açıldı.

Mum ışığında içeride kimse görünmüyordu. Eşikten geçip el fenerini içeriye tutunca da bir şey değişmedi.

Önündeki üç buçuğa dört buçuk metre boyutlarındaki oda,

barın mal kabul bölümüydü. Odada hiç pencere yoktu. Yerler gri seramik kaplıydı ve tam ortada bir su gideri vardı. Duvarlar sıvasız betondu.

Molly'nin durduğu kapının tam karşısında, barın arkasındaki, binaları bağlayan geçide açılan geniş bir çelik kapı vardı. Bira, viski ve şarap kasaları ile diğer malzemeler, bara buradan taşınıyordu.

Sağındaki duvarda, mum ışıklarının yansıdığı paslanmaz çelik bir asansör kapısı vardı.

Barın ikinci katı yoktu. Asansör malzemeleri bodruma indirmek için kullanılıyordu.

Sol tarafındaki duvarda bir başka kapı vardı ve aralıktı. Mantığı bu kapının ardında bodruma inen merdivenler olduğunu söylüyordu.

El fenerinin ışığını kendi durduğu kapıyla bodrum kapısı arasında gezdirince, gri renkli zeminde henüz kurumamış bir kan izi olduğunu gördü; nehir gibi akıp pıhtılaşmış bir iz değil, yalnızca sıçradığı yerde olduğu gibi kalmış ya da olduğu yere yayılmış kan lekeleriydi.

Elektrik olmadığı için aşağıda kendilerini bekleyen ne tür bir çılgınlıksa, yanına inmek için asansörü kullanmamışlardı. İster zorla ister kendi arzularıyla, her iki halde de hayal bile edilemeyecek bir dehşet içinde oldukları muhakkak, dar geçitten aşağıya tek sıra halinde inerlerken çırılçıplak ve kanlar içindeydiler.

Molly bu garip tören alayını ve bodrumda onları nasıl bir ayin ya da ne tür bir vahşetin beklediğini düşünürken omurgasına buz gibi bir ürperti yayıldı.

Geriye dönerek bomboş bara baktı. Her şey aynıydı.

Kanlara mümkün olduğunca değmemeye çalışarak eşiği geçti ve el fenerinin aydınlattığı, komşularının çok kısa bir süre önce kanlarıyla işaretlediği yolu takip etti. Korkuyla titreyen

onlarca elden bulaşan kan, bir zamanlar pırıl pırıl parlayan pirinç kapı kolunun üstünde kabuk bağlamıştı. Kapıyı topuğuyla kendisine doğru çekerek, mal kabul odasının duvarına yasladı.

Eşiğin ötesinde, üzerinde kırmızı lekeler olan, tahtadan küçük bir sahanlık vardı. Molly sahanlığa çıkmakta tereddütlüydü. Bu yüzden yalnızca kapı boşluğundan eğilmekle yetindi.

Yüzüne, daha önce hiç duymadığı ve tarif etmekte zorlanacağı türden bir koku taşıyan, soğuk bir hava dalgası çarptı. Bir bozulma ya da çürüme kokusu değildi ve aslında neredeyse hoş bir koku bile denebilirdi. Ama rahatsız ediciydi.

Ahşap basamaklı dar bir merdiven ikinci bir sahanlığa iniyordu. Orada da sola dönerek mahzene inen daha kısa, ikinci bir merdiven vardı.

Görünüşe göre mal kabul odasından öteye mum götürmemişlerdi. Çünkü basamakları aydınlatan yalnızca el fenerinin ışığıydı.

Komşularının buradan aşağıya kör gibi indiklerini düşününce, onlara duyduğu acıma duygusuyla Molly'nin dizlerinin bağını çözdü.

Karanlık, karanlık, karanlık. Hepsi birden karanlığa yürüdüler.

Molly ikinci merdivenin son birkaç basamağını göremiyordu. Mahzen tamamen görüş alanının dışındaydı ve el fenerini nereye çevirirse çevirsin, o bölgeyi hiçbir şekilde aydınlatamıyordu.

Ölüm vadisinde bile yürüsem, hiçbir kötülük beni korkutamayacak.

Söylemek yapmaktan kolaydı. Korkudan neredeyse boğulmak üzereydi ve henüz önünde uzanan duvarlarla çevrili, merdivenli ölüm vadisinin eşiğinden adımını bile atmamıştı.

Bu yolu kanlarıyla işaretleyen insanların akıbetini, Cassie'nin hayatta olup olmadığını -ve ona bekçilik eden üç köpeğin nerede olduğunu- öğrenmek için aşağıya, en azından alt sahanlığa kadar inmesi gerekiyordu. Oraya vardığında iyi bir görüş açısı bulacaktı ve el fenerinin ışığıyla aşağıdaki karanlığı alt edebilecekti.

Molly bunun zekâsının mı yoksa cesaretinin mi sınanması olduğuna karar veremiyordu. Bu şartlar altında, sağduyulu olmak muhtemelen en iyisi, en doğrusuydu; ama sağduyu ve korkaklık arasındaki farkı bir anda söylemek ne kadar da zordu.

Garip kokulu hava akımı yukarıya ne zayıf bir mırıltı, ne bir iç çekiş, ne bir öksürük, ne hıçkırık ve ne de fısıltıyla edilen bir duanın tek bir sözcüğünü taşımıştı.

Kırk kişinin tıkıldığı buz gibi bir depodan birkaç sızlanma duymayı, duyulan endişenin yol açtığı birkaç huzursuz kıpırdanma görmeyi bekliyordu insan.

Her ne kadar korku dolu kırk yüreğin gümbürtüsü, kırk ayrı göğüste tamamen bastırılıyorsa da, en azından, bu kadar insanın onları ele verircesine yükselen korku dolu solukları duyulmalıydı. Hepsi de aynı anda soluklarını tutup, Molly'nin tuttuğu soluğunu vermesini bekliyor olamazlardı.

Ama, basit bir sessizlikten çok daha derin bir dinginliğe gömülen mahzen, sakince bekliyordu.

Molly'nin ağzı konuşamayacak kadar kurumuş gibiydi, ama basit bir soru cümlesi söyleyebilmek için uğraştı: "Cassie, orada mısın?"

Mahzen sözcükleri aldı ama geriye hiçbir şey vermedi.

Buz gibi soğuk bir ter damlası sağ şakağından süzüldü ve kulağının arkasından aktı.

"Cassie," diye seslendi, bu kez sesini daha da yükselterek, çünkü sesi az önce neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Cevap ne Cassie'den ne de aşağıdan bir yerden değil, arkasındaki odadan geldi: "Isırabilirim ama kesemem."

47

Çömel, kendi etrafında dön, nişan al, tetiği çek ve bunları aynı anda ve son derece akıcı bir şekilde yap: Molly bunlardan ilk üçünü yaptı ve tetiği de neredeyse yarıya kadar çekmişti ki kendisine hâkim oldu ve kadını vurmadı.

Swing müzik âşığı, klarnetçi, Benson's Good Eats'in garsonu, yirmili yaşlarındaki koyu renk saçlı, kül rengi gözlü Angie Boteen, çırılçıplak elindeki kırık Corona şişesini boynuna dayamış, mal kabul odasının ortasında duruyordu.

"Her zaman iğrenmişimdir. Özellikle de bıçaklardan, jiletlerden... kırık camlardan," dedi Angie.

Kendi sesiyle konuşuyor gibiydi ama kendi sesi değildi. Tıpkı kendi gibi görünüyordu, ama kendisi değildi. Sesindeki korku Angie'yi gerçek Angie yapıyordu ama aynı zamanda da ayakta uyuyormuş, bedenindeki o değilmiş gibi görünüyordu.

"Kesmem gerekiyor, kesmek istiyorum, itaat etmek istiyorum, gerçekten, ama hayatım boyunca keskin şeylerden korktuğum kadar hiçbir şeyden korkmadım."

Mumların ışığıyla yetinen Molly, el fenerini kemerine takarak her iki eliyle silahı kavradı.

"Angie, burada neler oldu?"

Soruya, sanki duymamış gibi, aldırmayan Angie Boteen yaşam oyununu, o hareketsiz noktayı terk etmiş, geçmişte duruyormuş gibi görünüyordu.

"Altı yaşımdayken, Carl amcam kendisini aldattığı için Veda yengemin gırtlağını kesmişti. Oradaydım ve her şeyi gördüm."

"Angie..."

"Veda yengem ölmedi. Gırtlağındaki yara iziyle, konuşurken hırıldayarak yaşadı. Amcam hapse girdi. Hapisten çıktığı zaman Veda yengem onu yine kabul etti."

Molly, sırtı bodrum merdivenlerine dönük bir şekilde bu kapı aralığında durduğu için, kendisini tıpkı Angie gibi çıplak, korunmasız hissediyordu.

"Hapisten çıktıktan sonra insanlar Carl amcama çok farklı davranmaya başlamışlardı. Ama kötü anlamda değil. Çok daha dikkatli ve saygılıydılar."

Molly gözlerini Angie Boteen'den ayırmayı hiç istemiyordu ama yine de dönüp arkasına, soluna ve aşağıya bir göz attı. Merdivenlerde hiç kimse yoktu.

Tüm dikkatini yeniden Angie ve elindeki kırık şişeye yönelttiğinde, dikkatini ondan ayırdığı bu bir anlık sürede, kadının kendisine bir adım yaklaşmış olduğunu fark etti.

İki eliyle kavradığı tabancayı öne doğru uzatarak, "Yaklaşma," diye uyardı kadını.

Yerdeki fanuslarda yanan mumların alevleri kararsızca titreyip zayıfladı, tekrar titredi ve bir kez daha canlanıp yeniden incelince, kadının yüzü bir an için aydınlandı, bir an sonra gölgelerle kaplandı. Sürüp giden bu değişiklik, Molly'nin kadının yüzündeki ifadeyi okumasını güçleştiriyordu.

"Ondan sonra," diye devam etti Angie, "Ben Billy Marek ile takılmaya başladım. Billy'nin bıçaklarla başı dertteydi. Birkaç kişiyi bıçaklayıp hapse düşmüştü."

Hipnoz etkisi altındaymış gibi görünen kadının bastırılmış duyguları, kadını hırpalıyordu ve bu da sesinden anlaşılabiliyordu. Keder. Endişe. Bir boyunduruğa duyulan delice korku. Peki ama titreyen mum ışıklarının sakladığı başka hangi hassasiyetleri vardı? Psikotik arzular mı? Hiddet mi? Cinayet eğilimi mi? Bunu söylemek çok zordu.

"Billy'nin beni asla kesmeyeceğini biliyorum, çünkü onu asla aldatmayacağım ama insanlar ona saygı gösteriyorlar, bu yüzden bana da saygı gösteriyorlar."

Merdivenleri yalnızca birkaç saniye önce kontrol etmiş olmasına rağmen, Molly çoktan yukarıya tırmanan bir varlığın hayalini kurmaya başlamıştı bile. Belki de hayal değildi. Belki de bu seferki gerçekti.

"Bir keresinde benim için birisini bıçaklamıştı," dedi Angie. "Bıçaklamasını istedim ve o da gidip adamı bıçakladı. Ama sonra kendimi çok kötü hissettim. Çok üzüldüm. Ama adamı bıçaklamıştı bir kere. Ve eğer ondan aynı şeyi bir daha istesem, yine gidip birini bıçaklar. Bu da kendimi güvende hissetmemi sağlıyor."

Molly büyük bir dikkatle, kapı aralığında durduğu yerden, sırtı duvara gelecek şekilde sola doğru kaydı. Merdivenden uzaklaşmıştı ama aynı zamanda kadınla arasındaki mesafeyi de korumuştu.

"Eğer Billy burada olsaydı," dedi Angie, "ona söylerdim ve o da beni keserdi. Billy bunu yapardı. Beni tam gerektiği gibi keserdi. Çok derin değil. Böylece bunu kendi başıma yapmak zorunda kalmazdım."

Molly neredeyse -havadaki toz zerrecikleriyle taşınan, kolayca solunan ve ciğerlere, oradan kalbe ve oradan da beyne giden bir yol izleyen bulaşıcı- deliliğin havayla yayıldığına inanmak üzereydi.

Kendi kendisine orada bulunma nedenini hatırlattı ve

duruma hâkim olmaya çalışarak, "Burada küçük bir kız vardı. Adı Cassie'ydi," dedi.

"İtaat etmek istiyorum, gerçekten, itaat etmek ve diğerleri gibi memnun etmek istiyorum. Beni keser misin?"

"*Kime* itaat etmekten söz ediyorsun Angie? Sana yardım etmek isterim ama burada neler olup bittiğini anlayamıyorum."

"Kesmek bir davetiye. Onlar kesiklerde toplanıyorlar. İçeriye davet üzerine kanla giriyorlar."

Mantarlar diye düşündü Molly. *Sporlar.*

"Binlercesi," diye devam etti Angie, "İçeriye kan yoluyla. Etin içinde olmak istiyorlar. Ben ölmeden önce, kısa bir süreliğine canlı etin içinde olmak istiyorlar."

Dans eden gölgeler ve mum ışıkları Angie'nin yüzünü çarpıtıp değiştirmeseydi bile, Angie'nin hastalığı Molly'nin kadının duygularını okumasını ve amacını anlamasını engellerdi.

"Angie, tatlım. O şişeyi elinden bırak da sana yardım edeyim." Molly'nin sahte bir şefkat göstermesine gerek yoktu. Çünkü, duyduğu korkuya rağmen bu çılgına dönmüş, kafası karışmış kadına duyduğu acıma duygusuyla sarsılmıştı. "İzin ver de seni buradan çıkarayım."

Önerisi kadını kışkırtmış, korkuya kapılmasına neden olmuştu. "Bana maval okuma sürtük. Bunun mümkün olmadığını sen de biliyorsun. Kaçıp saklanabileceğim bir yer, hiçbir yer yok. Senin de yok. Sana ne yapacağını söyleyecekler, söyleyecekler ve sen de isteneni yapacaksın. Ya da acı çekeceksin."

Molly'nin dayandığı beton duvarın soğukluğu giysilerinden geçerek etlerine, kemiklerine ve oradan da ruhuna karlar yağdırdı. Titriyor ve buna engel olamıyordu.

"İtaat etmem gerek." Angie uzun, yürek paralayıcı bir inilti koy verdi ve boş olan eliyle göğsünü yumruklamaya başladı.

"İtaat et ya da acı çek."

Molly gittikçe artan bir umutsuzlukla, "Cassie. Dokuz yaşında bir kız. Sarışın, mavi gözlü. *Nerede o?*" dedi.

Angie bakışlarını bodruma inen merdivenlere dikti. Sesi keskin ve ısrarcıydı: "Hepsi aşağıda. Hepsi de onları davet etti, kendilerini kestiler ve kanlarını onlara açtılar."

"Aşağıda neler oluyor?" diye sordu Molly. "Aşağıya inersem küçük kızı nerede bulacağım?"

Sol elini avucunu yukarıya bakar durumda ileriye doğru uzatan Angie, "Isırdım, çok ısırdım ve kanattım," dedi.

Kadının elinin etli kısmındaki diş izleri ve yoğun bir kan pıhtısı, mum ışığının yanıltıcı parıltısında bile açıkça görülebiliyordu.

"Isırabilirim ama kesemem. Isırabilirim ve işte kanattım ama bu kabul edilemez çünkü bana *kesmem* söylenmişti."

Yerdeki fanusların arasında yürüyerek Molly'ye doğru ilerledi. Molly geri çekilerek dönmeye başladı.

Angie elindeki kırık şişeyi, keskin tarafı hâlâ Molly'ye dönük şekilde, uzatarak ısrarlı, öfkeli bir sesle, *"Al şunu ve beni kes,"* dedi.

"Hayır. İndir o şişeyi."

Karşısındaki çılgın gözlerden keder fışkırıyordu. Tuzlu, sıcak bir damla yaş yuvarlandı. Öfke yerini bir anda umutsuzluk ve kendine acıma duygusuna bırakırken, Angie, "Zaman kaybediyorum. Birazdan merdivenlerden çıkacak, benim için geri dönecek," dedi.

"Kim?"

"O, hükümdar."

"Kim?"

Gözleri kaynar gözyaşları yüzünden kan çanağı gibi olmuştu. "O. Şey. Yaratık."

"Hangi yaratık?" diye sordu Molly.

Sıcak gözyaşları, Angie'nin yüzündeki yılların verdiği izleri yıkadı ve dehşet içindeki bir çocuğun yüzüne çevirdi. "Yaratık. Ellerinde yüzler olan yaratık."

48

Kapılarını ilk kez on beşinci yüzyılda Londra'da açmış olan St Mary of Bethlehem Hastanesi, bir akıl hastanesi olarak çalışıyor ve tımarhane olarak tanınıyordu. Kapılarını akıl hastalarına kapatalı yüzyıldan fazla olmuştu ama şimdi yeniden ortaya çıkmıştı ve artık, bir ucundan diğerine, tüm dünya bir tımarhaneydi.

Barın mahzeninde, ellerinde yüzler olan ve Goya'mn ruhunun en karanlık anlarında hayal edip tuvale döktüklerine benzer yaratıklar kol geziyor olabilirdi. Ya da bu tehdit tamamen Angie Boteen'in zihninin ürünüydü. Ama gerçek ya da değil, kadın ona inanıyordu.

"Keskin şeylere duyduğum korku benim zayıf tarafım," dedi Angie. "Öyle şeylerden hep korktum. İtaat etmek istiyorum. İtaat etmemi bekliyorlar ama kendimi kesemem. Isırabilirim ama kesemem."

Molly, koruyucu pentagramının dışına çıkmamaya çalışan bir büyücü gibi, mumların arasından dikkatli adımlar atarak, odada dönmeye başladı.

Aynı şekilde dönerek ilerleyen Angie elindeki kırık şişeyi uzatarak, "Al şunu. Beni kes. O geri dönmeden önce yap şunu."

Merdivenlere bir göz attı. Sonra da Molly'ye baktı. "Kes beni, öfkeden kudurmuş bir halde geri dönmeden önce kes."

Molly başını salladı. "Hayır, bırak o şişeyi elinden."

Aynı anda hem yalvaran hem de öfkeli bir ses tonuyla Molly'ye yaklaşan Angie:

"Nefret ettiğin ne varsa hepsinin yerine beni koy. Seni kıskanan herkesi, seni korkutan her şeyi. Hepsini benmişim gibi düşün,.. sonra da kes, kes beni. *KES BENİ!*"

Küçücükken yaşadığı dehşetin pişirdiği Molly, önceden olduğu, her zaman olduğu kadar güçlüydü ama içinde, eğer Cassie'yi bulacaksa, eğer bir sürü çocuğun yardımına ihtiyaç duyduğu kurtarıcı olacaksa, yıkılmasına izin vermemesi gereken bariyer gibi bir şeylerin çatırdadığını da hissedebiliyordu.

Gözleri dolu dolu olmuştu. Gözlerini kırparak, görüşünü bulandıracağından korktuğu yaşları uzaklaştırmaya çalıştı. Her şeyi net olarak göremezse Angie'ye, kırk kişiyi bodruma götüren şeye, eğer varsa ellerinde yüzler olan yaratığa karşı savunmasız kalabilirdi.

"Angie..." Kadının yüreğindeki yaralı çocuğa seslenen Molly'nin sesi kesilmişti. "Sana ne yaptılar?"

Bu cinnet anında bile, Angie, Molly'nin sesindeki, gözlerinin yaşla dolmasına neden olan merhameti fark etmişti. Bu sözcüklerle her şeyin kesin olarak bittiğini kavrayan Angie, kırık şişeyi elinden fırlattı. Asansör kapısına çarpan şişe parçalandı.

"Keşke şimdiye kadar çoktan ölmüş olsaydım." Angie sanki bu soğuk odada çırılçıplak durduğunun farkına ancak şimdi varmış gibi titremeye başladı. "Keşke."

Tabancayı indiren Molly, "Hadi gel seni buradan çıkarayım."

Angie dehşet dolu gözlerini mahzen merdivenlerine dikti. "Geliyor."

Yan yan kayarak barın kapısına yaklaşan Molly, aynı zamanda mahzen kapısını da karşısına almıştı. Silahını yeniden doğrulttu.

Kadın, Cassie ile ilgili olarak söylediklerini dinlememişti bile. Yalnızca içinde bulunduğu bu berbat durumu düşünüyordu ama Molly ısrar etti: "Dokuz yaşında bir kız. Onu görmüş olmalısın. Burada kalan tek çocuktu."

Angie Boteen sanki bir bataklıktaymışçasına zemine batmaya başlamıştı.

49

Bizden yüzlerce, binlerce yıl ilerideki dünya-dışı bir tür, bize bilimsel değil de tamamen doğaüstü yöntemlerin, katıksız büyünün eseriymiş gibi görünen bir teknolojiye sahip olabilirdi.

Bir bilimkurgu yazarından yaptığı bu alıntıyı, Corrigan'ın evindeki olaydan sonra Neil söylemişti.

Molly o zamandan beri bu tezi doğrulayan sayısız kanıt görmüştü ve hepsi de en az Angie Boteen'in mal kabul odasının zemininden geçmesi kadar şaşırtıcıydı.

Beton demek, *beton* demekti. Hakiki. Gerçek. Katı beton... tıpkı "çimentonun çeşitli bağlayıcı maddelerle karıştırılmasıyla elde edilen, kaya benzeri, yapay malzeme," denilen tarifte olduğu gibi.

Ama, çelikle güçlendirilmiş, yerinde hazırlanıp dökülmüş bu katman, sığınakların ve cephaneliklerin yapıldığı bu madde, görünüşe göre milyarlarca atomunu, kadının bedenini oluşturan atomların arasındaki boşluklara kusursuz bir şekilde doldurmak üzere ayarlıyor gibiydi. Zemin yumuşamış gibi görünmüyordu. Kadını yutmaya can atan bir köpekbalığının çenesi gibi açılmamıştı da. Üzerinde suya atılan bir taşın oluşturduğu halkalar gibi halkalar da oluşmamıştı. Tüm *yaptığı* Angie

Boteen'i sanki... ektoplazmik buhardan daha zayıf, bir hayaletten çok daha sıradan- bir ruhmuş gibi içine almak ve onu akıcı bir şekilde mal kabul odasının zemininden mahzene indirmekti.

Angie hayalet değildi. Bedeni en az Molly'nin bedeni kadar ele gelir ve incinirdi. Asansörün kapısında parçalanan Corona şişesini o fırlatmıştı. Çıplak ayakları bodrum merdivenlerine kadar giden kanlı yolda izler oluşturmuştu. Çenesinden akan gözyaşları, betonda ıslak lekeler bırakmıştı. Tüm bunlar onun içinden geçip gitmekten çok, zeminin üstünde durduğunun kanıtlarıydı.

Angie basınçlı bir tüpün içine emilmiş gibi bir anda kaybolmamıştı; kendisi de bir direnç göstermemiş, hiçbir dirençle de karşılaşmamıştı. Topuklarından başlayarak, peşinden sürüklediği saçlarının son teline kadar, zeminden geçip aşağıdaki uğursuz bölgeye inmesi muhtemelen altı saniye sürmüştü.

Ellerinde yüzler olan şeyden ne kadar korktuğu göz önüne alınır ve bu varlığın onu çimento ve diğer bağlayıcıların arasından, bir şey yapmak için çekmiş olması gerektiği düşünülürse, Angie inmeye başlarken şaşılacak derecede az tepki göstermişti. Çığlık atmamıştı. Tanrı'ya ya da bıçağıyla kendisine yardım etmesi için saygıdeğer Billy Marek'ine seslenmemişti.

Yalnızca, şaşırdığı için değil de durumun -ki Molly bunu tahmin bile edemiyordu- farkına vardığı için, hafif bir sesle, "Oh," demiş ve başını öne eğip beton zeminde kaybolmaya başlayan ayaklarına bakmıştı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama, mal kabul odasında geçirdiği süre içinde duyduğu korkunun çok daha azını duyuyormuş gibi görünüyordu.

Molly elini uzattığında, Angie - Uluslararası Uzay İstasyonunun güvertesinde davetsiz misafirlerle yüz yüze geldiğinde, astronot Emily Lapeer'in bağırdığı sözcükleri... "*Sauvez-moi, sauvez-moi*" söyleyerek Molly'nin elini tutmaya

çalışmıştı. "Kurtar beni, kurtar beni," diye tekrar Fransızca bağırmıştı. Sesi tıpkı Emily Lapeer'in sesiydi ama bu defa gözlerinde daha önce olmayan bir ifade vardı; düşmanca ve küstahça bir ifade.

Korkmuyordu çünkü o artık Angie değildi. Angie içine giren ve vücudunu kullanan her neyse, onun egemenliğindeki zavallı bir tutsaktı.

Elini hızla geri çeken Molly, çıplak kadının suda değil de betonda boğuluyormuşçasına çenesine, burnuna, kaşlarına kadar zemine batışını izlemişti. Sonra da yok olmuştu.

Eğer Molly elini çekmeseydi, belki de Angie ile birlikte kendisi de betonun ve içindeki çelik desteklerin arasından kolayca aşağıya çekilecekti.

Bu olasılık Molly'yi kısa bir süre için felç etti. Adım atmaya cesaret edemiyordu. Zeminin yüzey geriliminin, bir gölün yüzeyi kadar kırılgan olmasından korkuyordu.

Derken, uzay istasyonunun telsizinden yapılan konuşmalarda geçen, dikkat çekici bir ayrıntıyı hatırladı. Hava geçirmez bölmede, Arturo çığlıklar atmaya başlamadan önce, Emily Lapeer bir şeyin kapalı kapaktan geçtiğini söylemişti: "*... doğrudan doğruya kapağın içinden geçiyor ve çelik kapının dışında cisimleşiyor.*"

Zeminden aşağıdaki mahzene çekilme riski, aşağıdaki bir tehdidin oradan çıkarak odaya gelmesi riskinden daha düşük olmalıydı.

Yerler, duvarlar, bankanın tonoz kapıları. Hiçbiri güvenlik sağlamıyordu. Bu düşmanın karşısında direnebilecek bir kale yoktu. Bu dünya üzerinde güvenli, huzurlu hatta gizli bir tek yer bile yoktu.

Gerçeklik bir zamanlarki gerçeklik değil.

Bu özdeyiş Molly Berkeley'de öğrenciyken, sosyal bilimler programları ve edebiyat derslerine devam eden keşlerin en

sevdikleri slogandı. Bunlardan yaratıcı yazarlık derslerine devam eden bazıları, her ne demekse "duygusal ve dilbilimsel kargaşa aracılığıyla düşünce ve ifade özgürlüğü"nü savunup, edebiyatın geleneksel değerlerini reddediyorlardı.

Gerçeklik bir zamanlarki gerçeklik değildi. Gerçeklik bu öğleden sonra, bu sabahki gerçeklik olmayabilirdi.

Lewis Carroll ile H. P. Lovecraft buluşmuşlardı.

Tımarhanenin içindekiler, kendi dönemlerini yanlış anlayıp onunla başa çıkamayanlar, bu yeni koşulların kendi tecrübeleri ve hayat görüşleri ile aynı doğrultuda olduğunu düşünebilirlerdi.

Ama Molly kendi akıl sağlığını, dağılmış raylarda büyük bir gürültüyle yokuş aşağı giden bir trenin en çürük vagonundaymış gibi hissediyordu.

Eğer elinde yüzler olan ET, kendisini Angie'yi aşağıya çektiği kadar kolay bir şekilde yerden yukarıya çıkarabildiği bir teknolojiye sahipse, eğer hareketlerini kısıtlayacak engeller yoksa, o zaman aşağıya inip Cassie'yi aramak burada dikilip durmaktan ya da Neil'le birlikte caddede beklemekten daha tehlikeli değildi. Tedbirli olmanın anlamı yoktu ve sağduyuya ödül verilmiyordu. Kader cesur hatta gözü kara olanları korurdu.

Bir kez daha, bu kez mum ışığında, kanlı izi takip ederek bodrum kapısına gitti. Tam eşiğe adımını atıyordu ki, arkasında gözünün ucuyla gördüğü hareketle durdu, geri döndü.

Bir köpekti bu. Bir Golden Retriever -Cassie ile birlikte barda kalan üç köpekten biri- oda kapısının boşluğunda duruyordu. Gergin bir hali vardı. Gözlerinde ciddi bir ifadeyle bakıyordu. Derken kuyruğunu salladı.

50

Köpeğin kuyruğunu sallaması Molly'yi, el fenerini yakarak köpeğin peşinden kadınlar tuvaletine gitmeye ikna etmişti. Koruması için kendisine emanet edilmiş bir çocuğu kaybeden hiçbir köpek, kuyruğunu sallamazdı. Hele hele olağanüstü bir zekâ ve kendi dört ayaklı akrabalarının normalde gösterdiği sadakatten çok daha büyük bir sadakatle donatılmış bu köpeklerden biri hiç.

Cassie, sırtını bir köşeye yaslamış, iki kırmanın korumasında tuvalette bekliyordu. İki köpek ağızlarını açarak Molly'ye kısa bir an için dişlerini gösterdiler. Bu hareketi kesinlikle Molly'yi yanlış anlayarak bir tehdit olarak algıladıkları için değil, görevlerini layıkıyla yerine getirdiklerini görmesi -ve bu sayede rahatlaması- için yapmışlardı.

Birisi Render'ın kaçtığı pencereyi kapatmıştı. Odanın ucundaki yağmur suyu birikintisi hâlâ duruyordu ama içinde büyüyen herhangi bir şey yoktu.

Perişan haldeki Cassie kendisini Molly'nin kollarına attı. Yüzünü boynuna gömdü ve kontrol edemediği bir şiddetle titremeye başladı.

Molly saçlarını okşayarak yatıştırmaya çalışırken bir yan-

dan da kızın zarar görmediğini tespit etti.

Eski gerçekliğin mantığıyla düşününce, öncelik bardan dışarıya çıkmaktaydı. Önce kaç, çocuğu sonra teselli et.

Yeni gerçeklikte ise, dışarıdaki dünya bardaki herhangi bir yer, hatta mahzen kadar tehlikeli olabilirdi.

Aslına bakılacak olursa, dışarıdaki herhangi bir yer bardan *çok daha* tehlikeliydi. Hem de temizlik malzemelerinin durduğu dolabın sakini ve mahzende kendi kendisini doğrayan grubun bedenlerinde dallanıp budaklanan sporlara rağmen. Açık alanlarda gezinip duran bir başka gezegenden gelmiş, tuhaf görünümlü ve düşman yaşam formlarının sayısı her an artmaktaydı.

Bu büyülüymüş gibi görünen dünya-dışı teknolojinin sahipleri, avlarını yerlerden, tavanlardan ve duvarlardan geçirerek herhangi bir sığınaktan rahatça çıkarabilirler ve hiç şüphesiz aynı yöntemlerle kendileri de bizzat o sert yüzeylerden geçebilirlerdi. Ama -Dünya'daki memeliler, sürüngenler, böceklerin eşdeğerleri gibi- daha düşük seviyedeki yaşam formlarının böyle bir yetenekleri yoktu. Duvarlar onları durdurabilirdi.

Johnny ile Abby'nin evindeki deliler gibi çırpınan güruh, latalardan ve sıvadan oluşan kafeslerinden çıkabilecekleri bir yol bulmaya çalışıyorlardı. Kilisenin bodrumundaki dev böcek yer döşemelerinden geçebilseydi, kilisenin zeminindeki meşe ağacı döşemeleri şiddetle dışarıya doğru patlatarak çıkmaya çalışmazdı.

Sonuç olarak, bar her ne kadar kudretli istilacı efendilere karşı güvenli bir cennet bahçesi değilse de, en azından ekolojilerinin ürünü olan zararlı yaratıklardan koruyabilirdi.

"Hepsi öldü değil mi?" diye sordu Cassie.

Molly kızın annesi ile babasının da bardaki grupta olduklarını bildiği için dikkatli konuşmaya çalıştı. "Belki de hepsi ölmemiştir tatlım. Belki de..."

"Hayır." Kız kendisine bu şekilde muamele edilmesini istemiyordu. "Ölmek... içine bu şeylerden birinin girmesinden çok daha iyidir."

Bu, kesikler yoluyla vücuda giren sporlardan başka bir şeyler de olduğunun işaretiydi. Büyük olasılıkla, Cassie temizlik dolabında büyüyen şeyi ya da mor renkli sabahın yarı aydınlığında sürünen beyaz kolonileri hiç görmemişti.

"Hangi şeyler?" diye sordu Molly.

"Ellerinde yüzler olan şeyler."

Angie de böyle bir şeyden söz etmişti. Ama küçük kız *şeyler* diyor, çoğul konuşuyordu.

Üç köpek sanki kızın bahsettiği varlıkları hatırlamış gibi kaynaşmaya başladı ve hafif bir sesle sinirli sinirli inleyip hırladı.

"Bu ne anlama geliyor Cassie... ellerinde yüzler?"

Kızın sesi bir fısıltı halini almıştı. "Yüzünü senden alıyorlar ve ellerine koyuyorlar, sonra da diğer yüzlerle birlikte sana gösteriyorlar. Onları yumruklarıyla ezip çığlıklar attırıyorlar."

Bu açıklama Molly'nin şaşkınlığını giderememişti. Sorduğu başka birkaç soruya aldığı cevaplarla, Cassie'nin ailesine ve bardaki diğerlerine ne olduğu konusunda daha iyi bir fikir edinmişti ama ellerinde yüzler olan şeyler hâlâ bir muammaydı.

Aralarından üç tanesi, insanların bir arada durduğu yerin ortasından barın tavanına doğru yükselmişti. Hepsi de -1.80, 1.90 boylarında, iki eli, iki ayağı olan- insansı bir yapıya sahipti ama görünüş olarak insan olmaktan uzaklardı.

Görüntü itibariyle dünya-dışı varlıkların en uç noktasıymış gibi görünen bu yaratıklar, barışseverlerin bile paniğe kapılmalarına neden olmuştu. Bazıları kaçmaya çalışmıştı ama ET'ler yalnızca bir işaretle onları durdurmuştu. Herhangi bir silah ya da cihaz kullanarak değil, yalnızca elleriyle. Ayrıca çığlık atanları da bir işaretle susturmuş, silahlı olanların ise tek bir el bile ateş edemeden silahlarını atmalarını sağlamışlardı.

Molly'ye göre bu telepatik kontroldü... dünyanın alınışına kayda değer derecede karşı koyulup koyulamayacağını merak etmek için bir neden daha.

Sonra üç ET insanların arasında dolaşarak "yüzlerini almaya" başlamışlardı. Molly bunun ne demek olduğunu tam olarak belirleyememişti.

Başlangıçta, Cassie'ye göre, yüzlerin alındığı yerde her şey "düzgündü" ve alınan yüzler "şeyin elinde canlıydı".

Ardından, bir an için, önceden çalıntı suratların durduğu bu düzgünlükte -barın tavanına doğru yükselen üçlünün yüzüne benzer- bir yaratık yüzü şekillenmişti. Sonra bu yüz giderek solmuş ve orijinal yüz, insan yüzü geri dönmüştü. Bu olay Cassie'ye yaratık efendilerin bu insanların içine yerleştiklerini düşündürmüştü ama bu kesinlikle filmlere ait bir düşünceydi ve uygun bir açıklaması yoktu.

Küçük kız bardaki herkesin bu işlemden geçtiğini görmemişti; çünkü korkuya kapılıp yanındaki köpeklerle birlikte kadınlar tuvaletine kaçmıştı. Ön kapıdan kaçma riskine girmek istememişti, çünkü ön kapıya gitmek için ET'lerin çok yakınından geçmek zorunda kalacaktı.

Cassie her an bu şeylerden bir tanesinin gelip yüzünü alacağını düşünerek burada, kadınlar tuvaletinde beklemişti.

Molly kızın anlattığı bu tuhaf hikâyeden işe yarar ipuçları çıkaramamıştı ama Cassie'nin rastlantı eseri ya da yaratıkların dalgınlığı nedeniyle hayatta kalmadığı sonucuna varmıştı. ET'ler kızın kaçmasına özellikle izin vermişlerdi. Çünkü isteselerdi, kaçmaya kalktığı anda diğer yetişkinlere yaptıkları gibi, onu da durdurabilirlerdi.

Abby ve Johnny "değişen... neredeyse canlı" bir evde mahsur kalmış ve garajdaki sarhoş babalarını boğazlayan canavarın ya da duvarların içinde fısıldaşan öfkeli güruhun saldırısına uğramamıştı.

Eric, Elric ve Bethany, anne babaları ve büyükanneleri ile birlikte tavana doğru "yükselip" fırtınalı geceye çıkmamışlardı. Ayrıca tavan arasındaki, yalnızca görüş açısının dışında görülebilen biçimsiz yırtıcıdan, "çürük yumurta ve yanık kibrit gibi kokan" şeyden kurtulmuşlardı.

Bethany'nin aynı zamanda kilisede de kıl payı sıyrıldığı düşünülürse, çocukların beşi de kesin bir ölümden kurtulmuşlardı ama belki de Molly ve Neil'in harekete geçmesi nedeniyle, ölüm tehlikesini tam olarak atlatmamışlardı.

Cassie'nin kasten sağ bırakılması çıkarımı, peşinden, dünyanın alınışının bu aşamasında, savaş planının belli bir yaşın üzerindeki insanların hepsinin insafsızca imha edilmesini... ama çocuklara dokunulmamasını gerektirdiği gibi başka bir çıkarım getiriyordu.

Bu, ilk anda açıklanamaz değilse de şaşırtıcı görünüyordu ama diğer taraftan, son on iki saat içinde gerçekleşen imkânsız şeyler ve karanlık mucizeler yumağının da aralarında bulunduğu bu gerçeküstü olaylar kargaşasında, Molly kendisini kanını donduran bir şüpheye doğru insafsızca götüren bir mantık ipi bulup peşinden gitmişti.

Teker teker üç köpeğin hepsinin gözlerinin içine baktı. Kırma, kırma, Retriever: Köpekler de çekingen bir tavırla kuyruklarını sallayarak, umut dolu gözlerle dosdoğru ona baktılar.

Molly zemini, duvarları ve tavanı gözden geçirdi.

Eğer düşünceleri okunuyorsa, şüphelendiği anlaşılmıştı ve bu yüzeylerin herhangi birinden, bir şey, her an tuvalete girip yüzünü, sonra da canını alabilirdi.

Burada, dönüp duran dünyanın o hareketsiz noktasında ölümü bekledi... ama ölmedi.

"Gel tatlım," dedi Cassie'ye, "buradan çıkalım."

51

Bulutlar hâlâ alçakta, yoğun ve mor renkteydi. Mavimsi renkteki yarı aydınlık, gün doğumundan alacakaranlığa kadar gün ışığının bundan sonraki hali olabilirdi.

Ölmekte olan kasabanın başka bir yerinde, bir kadın ağlamasına bir erkek ağlaması karşılık verdi ve onu da *diğer* bir kadının ağlaması cevapladı. Üçü de ıstıraplarını aynı sırayla takip eden acınası iç çekişler ve feryatlarla açıkça belirttiler. Sürünerek dolaşan beyaz mantar, ya durmadan keşif gezisi yapıyor ya da ideal durumuna ulaşmış kolonilere tohumlarını ekiyordu.

Barın dışında, Cassie Neil'in güvenliğine sığınıp onu kucakladıktan sonra, Molly St. Perpetua'dan Tail of the Wolf'a yaptıkları yolculuk sırasında kendisine anlattıkları hikâyeyi bir kez daha anlatmaları için, Crudup kardeşlerin üçünü de bir kenara çekti. Barın mal kabul odasında Angie ile yaşadıklarından öğrendiklerini ve Cassie'nin hikâyesini de hesaba katarak Eric, Elric ve Bethany'nin anlattığı masalı, kafasında daha mantıklı bir hale getirebilirdi.

Anne ve babaları sanki aniden yer çekiminin etkisinden kurtulmuşlar gibi, oturma odasının tavanına doğru yükselmiş-

lerdi. Karı koca tavandan geçip ikinci kat yatak odasına, sonra da yatak odasının tavanından geçerek çatıya, evin dışına çıkmışlardı. Şaşırıp hayretler içinde kaldıkları kadar dehşete de kapılan çocuklar, anne babalarının peşinden merdivenlerden hızla çıkmışlar ve tavan arasına tırmanmışlardı.

Bu olay dev geminin kasaba üzerinden geçtiği, ağırlığının insanın yüreğini sıkıştırıp, motorunun sessiz nabız atışlarının kemiklerine işlediği sırada olmuştu. Çocuklar bu yüzden anne babalarının ana gemiye ışınlandığı sonucuna varmışlardı.

Anne babalarından söz ederken zerresini bile göstermedikleri bir sevgiyle bahsettikleri büyükanneleri, kızının ve damadının hiç alışılmadık bir şekilde havalanmasına korkuyla tepki vermişti. Torunlarının -TV programları ve filmlere dayanarak söyledikleri- ana gemiye ışınlananların daima, hatta vahşice yapılan incelemeler ve acı verici deneyimlerden sonra bile geri gönderildiklerine dair söyledikleri rahatlatıcı sözlerle teselli olmamıştı.

Bir saatten kısa bir süre sonra, büyükanne birdenbire oturma odasının tavanına doğru yükselmeye başlayınca, beklendiği şekilde acı acı haykırmamış, ayakları halıdan yükselmeye başladığında, yalnızca hafif bir şaşkınlık çığlığı atmıştı. Aşağıdaki torunlarına bakıp gülümseyerek onları hayrete düşürmüş, tavandan çıkmadan önce de onlara el sallamıştı.

Büyükanne çocuklar ikinci katta ona yetişinceye kadar kahkahalarla gülmüştü. Tavan arasında, çatıda kaybolmadan önce, "Büyükanneyi merak etmeyin bebeklerim. Artrit ağrılarım bile kayboldu," demişti.

Eric hâlâ büyükannelerinin "Kafadan çatlak," olduğu tezinde ısrar ediyordu. Bu ısrarı Bethany'yi en az önceki kadar öfkelendirmişti. Elric ise bu konuda tarafsız kalmayı seçmişti.

Molly barda Cassie'yi dinlerken kapıldığı rahatsız edici kuşku dolayısıyla, bu hikâyenin özellikle büyükanne-sonrası

yani küçük Crudup'ların evde yalnız kaldığı kısmıyla ilgileniyordu.

Saldırgan varlığın mide bulandırıcı kokusu yüzünden, tavan arasına ikinci kez tırmandıklarında ağızlarını tıkamışlardı. Bethany eliyle ağzını ve burnunu kapatarak iğrenç kokuyu süzmeye çalışmıştı ama İskandinavyalı kahramanların adını taşıyan ikizler ağızlarından nefes almışlardı ama dayanmışlardı.

Kokunun nereden geldiğini, büyükanneleri, doğrudan bakınca detaylarını değil yalnızca bir karaltı olarak gördükleri ama göz ucuyla bakınca çok daha net görebildikleri, şekli sürekli değişen ve tek çıkış yolları olan tavan arasının kapağıyla aralarına giren yaratığı fark ettikleri, çatıdan çıkıp gidinceye kadar saptayamamışlardı.

"Bizi istiyordu," dedi Bethany.

Üç çocuğun da bundan en ufak bir kuşkusu bile yoktu.

Eğer Obi-Wan Kenobi'ye benzeyen kadın olmasa o şeyin kendilerini yakalayacağı konusunda da aynı fikirdeydiler.

Obi-Wan Kenobi'ye benzemesinden kastettikleri şey, kadının (aslında güzel bir kadındı) fizik olarak Sir Alec Guinness'e benzemesi ya da ihtiyar (ihtiyar olduğu konusunda aynı fikirdeydiler ama belki de Molly'den yalnızca birkaç yaş büyüktü) Obi-Wan kadar yaşlı olabileceği veyahut kadının dış galaksi tarzı kapüşonlu bir elbise (ne giydiğini hatırlayamıyorlardı) giymiş olması değil, kadının Obi-Wan'ın öldükten sonra Luke Skywalker'a rehberlik etmek için geldiği zamanlarda göründüğü gibi yarı saydam görünmesiydi.

Çocuklar kadının canavarın geri çekilmesini neyle sağladığı konusunda anlaşamıyorlardı. Sihirli sözcükler mi söylemişti, sihirli bir yüzük mü kullanmıştı, gösterişli bir el tılsımı mı yapmıştı, yoksa güçlü kişiliğiyle mi uzaklaştırmıştı karar veremiyorlardı ama yaratığı tek çıkış olan kapaktan uzağa, tavan ara-

sının diğer ucuna sürdüğünde hemfikirdiler. Derhal aşağıya kaçmışlar ve dönüp ne iğrenç kokulu şeye, ne de kendilerini kurtaran hayalete bakmışlardı.

"Bazı yönlerden sana benziyordu," dedi Bethany, Molly'ye.

"Hayır benzemiyordu," diye itiraz etti Eric.

"Pekâlâ," dedi Elric, "Bence biraz andırıyordu."

"Senin gibi görünüyordu," diye diretti Bethany.

Molly'nin yüzünü inceleyen Eric, "Eh, evet. Belki de gerçekten benziyordu."

Molly bu gelişme karşısında ne düşüneceğini bilmiyordu. Hatta artık bu konuda herhangi bir şey düşünüp düşünmeyeceğini bile bilmiyordu.

Daha da önemlisi, çocuklar hikâyeyi tekrar anlatırlarken Molly barda içine çöreklenen korkunç şüpheyi destekleyen birtakım ayrıntılar fark etmişti.

Etrafı sarılmış kasabaya dikkatle göz gezdirdi. Batıda, disk ya da küre şeklindeki o parlak taşıtlardan bir tanesi sis katmanlarının içinde bir aşağı bir yukarı hızla gidip geldi. Geçerken yaydığı ışıklar aşağıdaki evlerin ve ağaçların gölgelerinin, fareli köyün kavalcısı gibi bir kavalcının çaldığı ezgiyle peşinden sürüklediği kötü niyetli ruhlar gibi görünmesine neden olmuştu.

ET'ler, yeniden yapılan Dünya'nın yeni efendileri, ıstıraplara ilgisizlerdi ve insanoğlunun en acımasız davranışlarını kat kat aşan acımasızlık kapasitesine sahiplerdi. Ama, eğer hepsini değilse, çocukların çoğunun –belki de sigorta olarak- yaşamasına izin veriyorlardı.

Bu medeniyet yıkıcılar son derece merhametsizdi. Bu yüzden eğer çocukların büyük kısmının ya da hepsinin yaşamasına bilerek izin vermişlerse, bu erteleme kesinlikle geçiciydi. ET'ler çocukları bazı özel amaçları için kullanacak olmalıydılar.

52

"Nasıl özel bir amaç?" diye sordu Neil.

"Bilmiyorum, hatta tahmin bile edemiyorum."

Altı çocuk ve dört köpekten uzakta, yolun ortasında durmuş alçak sesle konuşuyorlardı. Konuşurlarken birbirlerine değil etraftaki evlere ve ağaçlara bakıyorlardı.

Bundan sonra, üzerlerine yüklenen diğer görevler ne olursa olsun, yakın gelecekleri ve muhtemelen, tek ve birlikte, yaşamlarının geri kalan kısmı için nöbet tutmaları gerekecekti. Yorulup bitkin düştüklerinde nöbetleşe uyuyacaklardı.

Belki de ET'ler çocukların hayatta kalmasına şimdilik izin vermişlerdi ve belki de, onlara bekçilik etmesi kararlaştırılan Molly ve Neil de, en azından şimdilik, yok edilecekler listesinde değillerdi ama Molly'nin önceki olaylardan vardığı kusursuz sonuçlar nedeniyle buna güvenemezlerdi. Umut bağlayabilecekleri en iyi şey direnmekti, eğer umut diye bir şeyleri kaldıysa tabii.

Molly'nin aklına zalimce bir benzetme geldi. "Bizler hasat kaldıran çiftçileriz."

"Neyiz?" diye sordu Neil.

"Çocuklar da tarladaki ürün. Biz onları hasat etmek için

tarlaya gönderiliyoruz."

Molly bu düşüncenin, muhtemelen kefaret çanları kadar gerçek bir sesle çaldığı için, sinirlerinin üstünde bir örümcek gibi dolaştığını hissedebiliyordu.

"Biz kimsek oyuz ve ne istiyorsak onu yapıyoruz," dedi az da olsa yadsımış olmak için.

"Bizi bu piç kuruları için yararlı kılan da bu zaten," dedi Molly. "Ama çocuklar hangi kader için hasat edilecek olurlarsa olsunlar, and olsun ki onları kesinlikle o kadere teslim etmeyeceğiz."

Uzaylılarla kendi güçleri arasındaki dengesizlik düşünülürse, bu yemin budalaca bir kabadayılık gibi görünüyordu ve ağzının kuruduğunu hissediyordu ama gerekirse yeminini tutmak için ölmekten söz ediyordu.

"Köpeklere güvenme," diye uyardı Neil'i.

Neil herhangi bir tehlikeye karşı tetikte, yavaşça çocukların etrafında dolanan köpekleri inceledi. "Çocuklara çok düşkünler."

"Sadık ve cesurlar," diye onayladı Molly, "Köpeklerin her zaman olduğu gibi. Ama bunlar sıradan hayvanlar değil."

"Davranışlarından anlaşılıyor zaten," diye tasdik etti Neil.

"Onlar birer köpek ama bazen bir köpekten daha fazlasıymış gibi geliyor. İlk başta, Virgil'in o gülü getirmesi ve daha sonraki her şey çok etkileyiciydi. Ama bu köpek güvenebileceğimizden 'daha fazla' bir şey."

Neil, Molly'nin gözlerinin içine baktı. "İyi misin?"

Molly başını salladı. "Bardaki manzara berbattı."

"Hepsi ölmüş mü?"

"Daha da kötüsü."

Neil, "Eğer işler o raddeye gelirse..." dedi.

Molly, "Ölümden söz ediyorsun sanırım," diyerek Neil'in sözünü tamamlamasına yardım etti.

"Eğer iş oraya varırsa, seni kutsamamı ister misin?"

"Bunu yapabilir misin?"

"Artık resmi olarak din adamı değilim ama, dualar hâlâ aklımda ve inancım da yerinde." Neil gülümsedi, "Sanırım bu kadar ara verdiğim yeter."

"Pekâlâ," dedi Molly. "Evet, bunu yaparsan memnun olurum. Eğer iş oraya varırsa."

"Kendini buna hazırladın mı?"

"Evet. Sen, ben, Johnny ve Abby yoldayken, senin klasik uçan dairelerine benzeyen, bu parlak taşıtlardan bir tanesi tepemizde ilk kez durduğunda. Tıpkı *Dünyalar Savaşı* filminde olduğu gibi ölümcül ışınların yağmasını bekliyordum.

"O filmin sonunda Gene Barry ve Ann Robinson hayatta kalmışlardı," dedi Neil.

"Dünyalı bir bakteri, güçlü Marslıların hepsini öldürmüştü," diye hatırladı Molly.

Ama bunun Hollywood filmlerindeki gibi biteceğini sanmıyordu.

Tam bir film hastası olan Neil'in, evden ayrılmalarından önce en sevdiği eski filmleri son kez izlerken, televizyonun önünde nasıl çakılıp kaldığını hatırlayan Molly, bu filmler hakkında bildiklerinin sınanmasından hoşlandığını biliyordu.

"Peki sonra Gene Barry'ye ne oldu?" diye sordu. "Başka filmlerde de rol aldı mı?

"Birkaç filmde daha oynadı. Hele bir tanesi, Robert Mitchum ile oynadığı *Thunder Road* muhteşemdi."

Çocukları diğer üç köpeğe emanet eden Virgil, Molly'nin yanına geldi. Sabırsızlıkla oflayıp pufluyordu.

Köpeğe doğru eğilerek yumuşak bir şekilde kulaklarının arkasını okşayan Molly, artık ona eskisi kadar güvenmediğini belli etmemeye çalışarak, "Tamam oğlum. Biliyorum. Görev zamanı."

Bunun üzerine Virgil döndü ve ana yolun aşağısına doğru yürümeye başladı.

Tekrar yola çıktılar: Molly, Virgil'i izliyor, altı çocuk ve diğer üç köpek hemen onun ardından geliyor ve Neil de en arkada grubun güvenliğini sağlıyordu.

Islak toprak ve alçak bulutların arasına sıkışıp kalmış şarap kıvamındaki yapış yapış gün, insana *cenaze töreni, mezarlık* gibi kavramları anımsatıyordu.

Siyah-gri renkli bayraklar gibi dalgalanan bulutlar, ağaçları işgal eden yosunlar ve kaldırım kenarına park edilmiş arabalar, az sonra görünecek olan cenaze arabasının arkasında bir cenaze korteji oluşturmak için bekliyormuş gibi görünüyorlardı.

Dükkânlar ve evler, sanki içlerine gömülen ölüler gömüldükleri andan itibaren sonsuza dek unutulmuşçasına, üzerlerinde bir kitabe ya da mezar taşı olmayan, sahipsiz anıt mezarlar gibi görünüyorlardı.

Nefes kesici gün yine sessizliğe boğulmuştu. Sahte kadın ve erkek ağlamaları kesilmişti.

Tüylü ölüm habercilerinin -kuzgunlar, baykuşlar, kargalar- hiçbiri, bu uğursuz gökyüzünde uçmaya cesaret edemiyordu. Ne tünedikleri ağaçlarda ötüyor, ne ıslak avlularda hoplayıp zıplayarak tombul solucanların peşinde koşuyorlardı, matem havası içinde çitlere ya da veranda korkuluklarında da tünememişlerdi.

Kanatlı felaket habercilerinin yokluğuna karşın, Molly, Black Lake'te yaşayanların çoğunun ölmüş olduğunu hissediyordu. Daha kısa bir süre önce, güvenlik önlemleri aldıkları evlerinde bir araya gelip tabancaları, tüfekleri, bıçakları ve beysbol sopaları ile silahlanıp, ailelerini korumak için hazırlıklar yaptıklarını düşünüyordu, ama artık öyle olmadığını biliyordu.

Katledilmeyip de deneylerde kobay olarak ya da zalim bir

oyunun piyonları olarak kullanılmak üzere esir alınmışlardı. Artık bu evlerin birçoğunda... rutubetli odalarda sürünen başka dünyalardan gelmiş haşaratlar, bodrumlarda çürüyen cesetlerin oluşturduğu tarlalarında kök salıp kapkara çiçekler ve renksiz yapraklar açan dünya-dışı bitkiler dışında canlı yoktu.

Molly arkasına dönüp çocuklara baktığında, duydukları güvenle tüm umutlarını ona bağladıklarını açıkça belirten bakışlarını görerek irkildi. Birkaçı hafifçe gülümsedi. Bu dokunaklı güven duygusu Molly'yi ateşledi. Tekrar önüne dönüp gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırmaya çalıştığı gözyaşlarını görmelerine mani oldu.

Onların uğruna ölmeye hazır olsa da, çocukların güvenine layık olmadığını düşünüyordu. Tüm orduların, bir tek asker tek bir el dahi ateş etmeye fırsat bulamadan yok olduğu dünya çapındaki bu soykırım karşısında, Neil ve kendisinin bu görevi yerine getirme şanslarının olmadığının farkındaydı.

Eli tabancalı başarısız bir yazar ve tüfeğiyle gezen başarısız bir rahip. Tüm yaşamları boyunca -hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde- başarılı oldukları bir tek şey vardı: Sevmek. Birbirlerine duydukları ve her an güçlenen aşk, onlar için kurtuluş ve huzur demekti.

Ama, sevginin gücü düşmanlarını etkilemiyordu. Hatta eldeki ipuçlarına bakılırsa, bu istilacıların sevgi kavramından haberdar bile olmadıkları ortadaydı.

Virgil köşeden sağa dönüp Marine Bulvarı'na saptı. Molly köpeği izlerken bir an için nemli hava ve tuhaf ışığın, bir serap ya da sıcak havada asfaltta görünenlere benzer bir göz yanılmasına neden olduğunu sandı. Sanki köşeye Virgil ve peşinden gelen yürüyüş kolunun yansıdığı, devasa bir ayna konmuş gibiydi.

Ama aynı anda, diğer yürüyüş koluna rehberlik eden köpe-

ğin Virgil değil bir İrlanda Seter'i olduğunu fark etti. Grubun başında da bir değil iki silahlı kadın vardı. En arkadaki silahlı adam ise Neil'den daha kısa boylu ve daha yaşlıydı. Grubun ortasında ise on iki tane çocukla altı tane köpek vardı.

Diğer grup ana caddeyi kesen yolda kuzeye doğru ilerliyordu. Yokuşun yukarısındaki Molly'ye bakarak durakladılar. Molly bu zayıf ışıkta ve bir blok mesafeden, yüzlerini net olarak göremiyordu ama şaşırmış olmalıydılar.

Molly gruba el salladı. Onlar da aynı şekilde karşılık verdiler.

Rehber köpekleri, İrlanda Seter'i, yürümeye devam ediyordu. Kısa bir tereddütten sonra Marine Bulvarı'na sapıp yokuşun başına gelerek meraklarını gidermek yerine, köpeğin peşinden gittiler. Görevleri henüz bitmemişti.

Bunun yanı sıra, Molly ve Neil'in üstlendikleri görevin ne olduğunu anlamışlardı. Molly de onlarınkini. Black Lake'teki çocuk sayısı, tek bir ekibin kurtaramayacağı kadar çoktu ve eğer ortada iki ekip varsa, büyük ihtimalle üç ya da daha fazlası da vardı.

Bu gelişme, gelenlerin kurtarıcı değil de hasat kaldıranlar olabileceği şüphesine kapılmasaydı, Molly'nin ruhunu canlandırabilirdi.

Diğer grup gözden kaybolmuştu.

Virgil, Molly'yi yakındaki Viktorya tarzı bir eve doğru götürdü. Ev süslü taban dikmeleri ve üçgen çatılarıyla çok güzel görünüyordu.

Molly kolundaki saate göz attı. Neredeyse öğle olmuştu. Işıldayan yağmuru ve verandadaki çakalları ilk kez görmesinden bu yana on saat geçmişti. Vakitlerinin gitgide azaldığını ve bu savaşın, her ne olacaksa, en son darbesinin çok yakında ineceğini hissediyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Başlangıcımdır sonumdaki."

– T.S. Eliot, *East Coker*

53

Üzerlerine çiçek desenleri oyulmuş alınlıkların süslediği çatı pencereleri, zengin ahşap işçiliği, etrafı dövme demirden bir çitle çevrilmiş, çuha çiçekleriyle dolu bahçesi, İtalyan tarzı sütun başlarıyla süslenmiş yivli veranda direkleri, lambri kaplı karışık stilde boyanmış giriş kapısı ile bu ev, mimari özenin somut bir örneği, insanoğlunun kargaşaya karşı ve onun anlamını çözmek için verdiği uzun savaşın kanıtıydı.

Molly yaşamı boyunca, mimarların çoğunlukla amacın ortadan kalkmasına yol açan kısırlığı savunup zarafetten mahrum kalma anlamına gelen gücü alkışladıklarına şahit olmuştu. Modernizm ve onun felsefi anlamdaki üvey evladı, uygarlığın yükselmesini mümkün kılan kendi temel ilkelerini reddedip gerçek güzelliğin yerine kaba gösterişi, beklentinin yerine sansasyonu sunmuştu.

Molly hayatı boyunca uygarlığın biçimsiz, ahlaksızca gelişimini izlemişti; şimdi de bu verandanın basamaklarında Virgil'in ardından giderken, yıkıcı bir kaybetmişlik duygusuna boyun eğiyordu. Tasarımına ve inşasına çok büyük sevgi harcanmış bu güzelim ev, dünyanın merhametsiz yeni efendilerinin ve yeni ekolojisinin yok ettiği şeylerin bir simgesiydi.

Modernizm çağının marjinal adımlarla şekillendirdiği yıkım, bir günden daha az bir sürede bin kat fazlasıyla aşılmıştı ve çok yakında modernizmin bizzat yürüttüğü tüm bu işler, modernizmin ulaşmak için can attığı yarınları şekillendiren, soğuk kanlı yaratıklar tarafından yok edilecekti.

İnsan uygarlığı içindeki tüm güzellikleri korumanın bedelini ödeyecekse, insanlığın yaptığı tüm aptalca şeyleri kabullenmeye değerdi. Her ne kadar insanoğlunun kalbi bencillik ve kibirle dolu olsa da, pek çoğu kendi bencillikleriyle mücadele edip alçakgönüllü olmayı öğrenmiştir; bunlar sayesinde de, yaşam devam ettiği sürece, kaybedilen güzelliklerin tekrar kazanılması, lanetlerin kefaretinin ödenebilme umudu her zaman vardır.

Ama, insan türünün yaşamı sanki hiç varolmamışçasına tamamen yok edilme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Virgil'le birlikte kapıda duran Molly dönüp kaderin altı rehinesiyle birlikte yolda bekleyen Neil'e baktı. Evliliklerinin yedi yılı çok hızlı geçmişti; ama onlar için yetmiş yıl bile yeterli değildi.

Çocuklar dayanılmaz derecede kırılgan görünüyorlardı. Görünüşe göre kötülük her zaman çocuklara, özellikle çocuklara musallat oluyordu. Kötülüğün en şiddetlisini yaşamış olan bu çocuklar için, masumluklarının bozulup yıkılması en büyük mutluluktu.

Virgil huysuzlanır gibi bir ses çıkardı.

Johnny ve Abby'yi buldukları evde olduğu gibi, kapı kendiliğinden açıldı. Ya köpek kapıya hükmedebilecek bir güce sahipti ya da evin içindeki kötücül bir güç, tıpkı bir örümceğin bir sineği avına davet emek için ağında titreşimler yaratması gibi, Molly'yi içeriye girmesi için davet ediyordu.

Köpek eşikten içeriye atladı. Molly kararsızdı.

Eğer bunlar yaşamının son saatleriyse, onları uzun vadede

koruyabilse de koruyamasa da, bu zamanı çocuklarla birlikte geçirmek isterdi. Ama çok yorgundu ve uykusuzluktan yanıyordu. Gördüğü onlarca korkunç şey, Molly'yi duygusal olarak da çok yıpratmıştı. Sonuç olarak, onurlu bir amaç edinmek ile bunun için harekete geçmek arasında kendine güvenememe uçurumu yatıyordu.

Verdiği kararı Eliot'tan bir dizeyle pekiştirdi: *Yaşamdan kaçabilirsin, ama ölümden asla.*

Amansız bir cesaret ancak böylesine acı bir gerçekle kazanılabilirdi.

Molly eve girdi.

Hiç kimse dokunmadığı halde, kapı Virgil'le Molly'nin arkasından kapandı.

Diğer caddedeki öteki evde olduğu gibi, duvarlarda çok bacaklı bir güruhun kaynaşması ya da sayısız kanatın çırpınışı gibi bir hışırtı vardı.

Bu defa Neil'in moral desteği de yoktu. Yalnızca, kötülüğün hizmetinde olması muhtemel Alman çoban köpeğinin rehberliğine kalmıştı. İnancına ve önsezilerine -ki onu hiçbir zaman yanıltmamışlardı- güvenecek olursa, köpeğe de güvenmesi gerekiyordu.

Pencerelerden mor renkli gün ışığı giriyordu ama hiçbir yeri aydınlatmıyordu. El fenerini yaktı ve pilin ne kadar ömrü kaldığını düşünmemeye çalıştı.

Virgil merdivenlere doğru ilerledi ve basamakları tırmanmaya başladı.

Hayvanın peşinden yukarıya çıkan Molly, duyduğu çalkalanma sesinin aniden ritmik bir gel git halini aldığını fark etti. Sürekli olarak tekrarlanan bu gel git sesi, sahanlıkta durmasına neden oldu.

Bu binlerce iç çekme sesinin ölçülü fısıltısı arasında, Molly bir amaç, bir anlam ve umutsuzluk benzeri bir şeyler olduğunu

fark etti. Daha yakından dinleyince, şaşkınlıkla irkildi. Yumuşak, ahenkli hışırtılar kelimelere dönüşmüştü: *"Cinayet saati... cinayet saati... cinayet saati... cinayet saati..."*

Bu uğursuz koroda bir sürü ses olmasına rağmen, hiçbiri hafif bir esintiden daha gürültülü değildi. Anlaşılması böylesine güç seslerin, bir arada yarattıkları etki neredeyse kafasının içinden yükseliyormuş gibi gelen ve gerçek bir sesten çok işitsel bir sanrıya benzeyen bir fısıltı kadardı.

Abby ısrarla, duvarların bazen konuştuğunu söylemişti. Küçük kız ne dediklerini ortaya çıkaramamıştı.

"... cinayet saati... cinayet saati..."

Molly bunun bir tehdit mi yoksa, şaşırtmak için tekrar tekrar yinelenen bir emir mi... ya da tamamen farklı bir şey mi olduğunu anlayamamıştı.

Kendi kendine bu büyüleyici koroyu duymazdan gelmesi gerektiğini telkin etse de merakı Molly'yi merdiven sahanlığına en yakın duvara doğru çekti.

El fenerinin ışığında, duvar kâğıtlarında açan güller görünüyordu. Çoğunlukla sarı, bazıları pembe, dikensiz, yapraklarla kaplı güller.

Ne hissetmeyi umduğuna dair hiçbir fikri olmadan, bir elini kâğıt güllerin üstünde gezdirdi. Belki de duvarda bir şişkinlik, yapısal bozukluk belirtileri bulmayı bekliyordu.

Duvar dümdüz, kuru ve sertti. Avucunu belli belirsiz gıdıklayan bir titreşimden başka hiçbir şey yoktu.

"... cinayet saati... cinayet saati..."

İngilizce sözcüklerin yanı sıra, farklı bir dilde konuşulanları da duyduğunu sandı.

Başını duvara iyice yaklaştırdı. Bir kulağı sarı güllerin üstündeydi.

Duvar kâğıdına basılı güllerden belli belirsiz, ama rahatsız edici bir koku yayılıyordu; muhtemelen kâğıdın içerdiği kimya-

sal maddelerden birinin ya da altındaki yapıştırıcıdan.

Molly bütün dikkatini yabancı dillerde konuşan seslere verince, sanki kendilerine özel bir ilgi gösterildiğini anlamışlar gibi, sesler belirginleşti. Molly üç aynı kelimenin Fransızca ve İspanyolca söylendiğini duymuştu. Israrlı sesler Rusça, Japonca, Çince, Almanca, İsveççe ve anlayabileceğini hiç sanmadığı başka dillerde bir şarkı söylüyordu.

Derken ritim bozuldu. Ölçülü ses dalgaları aniden binlerce hafif, aceleci sesin sessiz koşuşturmalarına, patırtı ve hışırtılarına, hareketli bir yuvadakine benzer tıkırtı ve vızıltılarına dönüştü.

Yalnızca çıkan sesten, sıvanın arkasında ne türden bir salgın hastalığın kaynaştığını anlamaya çalışan Molly, kulağını, tek bir sesi, o çırpınma ve kıpırtıların oluşturduğu hafif kargaşanın arasından "*Molly*," diye fısıldayan sesi duyana dek, birkaç saniye daha duvarda tuttu.

Korkuyla duvardan uzaklaştı.

El fenerinin ışığı merdivenleri adım adım aşağıya, sonra da yukarıya, köpeğin durduğu yere kadar her basamağı taradı. Adını söyleyecek hiç kimse yoktu.

Dünyevi kıyamet, bir anda sinir bozucu bir şekilde Molly'nin kişisel kıyameti haline gelmişti. Duvarların içinde bilinmeyen bir amaca doğru sürünen dünya-dışı bir şeyler, tüyler ürpertici bir samimiyetle adını söylemişti. Molly'nin içi güçlü bir iğrenme duygusuyla doldu.

Ve, ihtiraslı, hasret dolu ses bir kez daha, "*Molly*," dedi.

54

Karanlıkta neşe saçan, tanıdık gözleri; el fenerinin ışığında bir yabancının alev alev yanan tuhaf gözleri haline gelen Virgil, Molly'yi merdivenlerin başında karşıladı. Kuyruğunu sallamamış, yalnızca ısrarla homurdanmış ve Molly'yi beş kapı içinde kapalı olan tek kapıya götürmüştü.

Bu odadan hafif bir çocuk ağlaması geliyordu. Muhtemelen bir erkek çocuğuydu ve sanki hemen burnunun dibinde büyük bir tehlike varmış gibi değil de, bir türlü bitmek bilmeyen, uzun dehşet saatlerinde tükenmiş gibi hıçkırarak ağlıyordu.

Molly kapıyı el fenerini tuttuğu eliyle açmayı denedi. Kapı kolu kımıldamıyordu.

Bir an, köpeğin ya da aşağıdaki kapıyı açan komutu veren yaratık her neyse onun vereceği bir komutla, kapının kendiliğinden açılmasını bekledi ama kapı açılmadı.

Tabancasını cebine koymak istemeyen Molly, bunun yerine el fenerini yere bıraktı ve kapıyı boş eliyle açmayı denedi. Kapı kilitliydi.

İçeride ağlayan çocuğa seslendi: "Tatlım, sana yardım etmeye geldik. Artık yalnız değilsin. Seni oradan çıkaracağız."

Sanki sözcükleri sihirliymiş gibi, kapı aç bir ağzın kesif,

katıksız karanlığını tamamen gözler önüne sererek, ansızın içeriye doğru açıldı.

Duvarlar ve tavanlar gözü dönmüşçesine bir sabırsızlıkla adını fısıldıyordu: "*Molly, Molly, Molly, Molly...*"

Korkuyla bir adım geri çekildi.

Korkusuz Virgil hızla yanından geçerek odaya daldı.

Kapı gürültüyle çarparak kapandı.

Çeviremeyeceğini bile bile kapı kolunu yokladı, çevirememişti.

Eğildi ve yerdeki el fenerini aldı. Doğrulurken koridorda bir hareket hissetti. Sağ tarafından hızla bir şey yaklaşıyordu.

Adam hızla Molly'ye çarptı. Neil kadar değildi ama yine de iri sayılırdı. Çarpmanın etkisiyle fener elinden kurtuldu, silahı düştü ve karanlığa karıştı.

Üstüne çöküp nefesini kesen adam, "Onları alamayacaksın. Onlar benim kurbanlarım," diye haykırdı.

Elinden yalnızca birkaç santim uzakta duran el feneri adamı aydınlatıyordu. Kızıl saçları kısacık kesilmişti. Ağır göz kapaklarının örttüğü turkuvaz rengi gözleri ve dolgun dudaklarıyla insanda değişik duygular uyandıran bir yüzü vardı. Uzun süre önce girdiği bıçaklı bir kavganın hatırası olduğu anlaşılan bir yara izi, sol kulağından ağzının kenarına kadar uzanıyordu.

"Küçük kuzular benim," dedi. Nefesi leş gibi... ekşi bira, keskin bir sarımsak ve berbat bir diş çürüğü karışımı kokuyordu.

Bir balyoz iriliğindeki yumruğunu kaldırdı ve Molly'nin suratına doğru savurdu.

Molly yüzünü çevirdi. Yumruğun çoğu boşa gitmiş, başparmağının eklemi hızla sol kulağının kıkırdağına çarpıp halı kaplı yere inmişti.

İkisi de acıyla bağırdı. Molly bir sonraki yumruktan kaça-

mayacağını biliyordu. Adam bir sonraki yumrukla burnunu, elmacık kemiklerini un ufak eder sonra da Molly'yi öldürünceye kadar döverdi.

Adam Molly'den yarı yarıya daha iriydi ve adamdan kurtulması imkânsızdı. Bu yüzden adam bir kez daha saldırıya geçmeden önce, Molly başını yerden kaldırarak dişlerini adamın suratına geçirdi. Doğrudan gırtlağına saldırabilirdi ama başının doğru açıda olup olmadığından ya da yeteri kadar yükseğe kaldırıp kaldıramayacağından emin olamamıştı. alt dişleri adamın çene kemiğine, üst dişleri de yaralı olmayan yanağına geçmişti.

Adam ulur gibi bir sesle geriye doğru çekildi. Molly sanki küçük bir terrier'miş gibi adamın üstünde asılı kalmıştı. Adam omuzlarına, başının iki yanına vuruyor, yumrukları inip kalkıyor, paniğe kapılıyor ama Molly gevşemiyordu.

Adam yeterince doğrulunca Molly çenelerini açıp adamı bıraktı, iterek yana doğru devirdi ve sonra da adamdan uzaklaştı.

Saldırının kendisine yönelmesiyle sarsılan saldırgan, yan tarafına doğru yuvarlandı ve başına gelenlere inanamadığını ifade eden bir inlemeyle, yüzündeki hasarı anlamak için elleriyle parçalanmış yüzünü kontrol etti.

Ağzına dolan kanı tüküren Molly, kanın tadından midesi bulanınca bir kez daha tükürdü ve nefesi kesilmeden önce el fenerini kapıp ayağa kalkmayı başardı.

Üç ya da dört saniyesi vardı. Adam yaşadığı şoktan kısa sürede kurtulabilir, öfkeden kudurur ve acımasızca intikam alabilirdi.

Kuzular demişti. *Küçük kuzular benim.* Öyleyse Virgil'in girdiği odada birden fazla çocuk olmalıydı. Bir de, *kurbanlar* demişti.

Yaralanan kulağında hayali çanlar çınlıyor, neredeyse kırıl-

mış olan kıkırdağı cam gibi batıyordu.

Tabanca etrafta bir yerdeydi ve onu bulmak zorundaydı. Tek umudu o silahtı.

Halı, kan birikintileri, halı, kanlı ayak izleri, muhtemelen adamın cebinden düşmüş bozuk paralar. Fenerin ışığında gördükleri bunlardı ama silah yoktu.

Ağzında yuvarladığı sözcüklerle Molly'ye lanetler yağdıran adam, dizlerinin üstünde doğrulmaya çalışıyordu. Söylediği her sözcükle, yırtık yanağından bir ıslık sesi çıkıyordu.

Molly tabancayı bulabilmek için biraz daha zaman kazanmak umuduyla, adamın yüzüne bir tekme savurdu ama ıskaladı. Adam ayağını yakaladı. Neredeyse Molly'yi alaşağı ediyordu ki eli gevşedi.

Halı, halı, kan lekesi, birkaç bozukluk daha, halı, elle sarılmış -iki ucu bükülmüş, esrarlı- bir sigara, halı. Tabanca yoktu. Adam silahın üstüne düşmüş olabilirdi.

Zamanı kalmamıştı. El feneriyle karanlığı yararak en yakındaki odaya doğru koştu. İçeriye girip kapıyı hızla çarparak kapattı. Kapının bir kilidi olmasına dua ederek el yordamıyla kilidi aradı. Kilit değil, yalnızca üstündeki düğmeye basılınca kapıyı tek taraflı kilitleyen bir kapı tokmağı vardı.

Düğmeye bastı ve aynı anda adam kapıya sert bir tekme indirdi. Bir tekme daha geliyordu. Mekanizma çok zayıftı ve bir sonraki darbeye dayanamazdı.

55

Odanın sol tarafında, oturma yerini kaplayan kumaşta kurdelelere sarılmış bir mandolin, bir flüt, bir tef ve korno motifi olan, arkası parmaklıklı bir sandalye vardı.

Adam kapıya bir kez daha vurdu. Kilit çatırdadı ama dağılmadı. Fakat bir sonraki darbeyle parçalanabilirdi.

Molly sandalyeyi arka ayakları üzerine yaslayarak tokmağın altına sıkıştırdı.

Sonraki darbe kilidin mekanizmasını parçaladı ama sandalye kapının açılmasını engellediği gibi zarif arka dikmeleri bir sonraki darbeye de aynı güçle direnmişti.

Adam bir yandan kapıyı yumruklarken, bir yandan da Molly'ye küfürler yağdırıyordu. "Geri geleceğim. Kuzularımla işim bittiği zaman senin için döneceğim."

Sonra da gitti. Muhtemelen.

İster gitsin, ister hâlâ dışarıda bekliyor olsun; sonuçta bir insandı; dünya-dışı bir varlık değil. Kapının *içinden* geçip içeriye girememişti.

Karşı karşıya geldiği onca doğaüstü tehlikeden sıyrık bile almadan kurtulmuşken, sıradan bir adam tarafından yaralanmıştı. Molly bunun bir anlamı olduğunu hissediyor ama bir

türlü ne olduğunu çıkaramıyordu ve kendisini bir kez daha çok önemli bir keşfin eşiğindeymiş gibi hissediyordu.

Sezgilerinin işaret ettiği yapbozun parçalarını birleştirmeye zamanı yoktu. Üzerinde dikkatle düşünebilmesi için huzura ve zamana ihtiyacı vardı ama bunların ikisine de sahip değil di.

Isırdığı hayvan, kuzular demişti. Çocuklar onun *kurbanlarıydı*. Neye, kime, hangi sunakta ya da ne amaçla kurban edilecekleri önemli değildi. Önemli olan yalnızca adamın yapmaya çalıştığı şey... ve adamı durdurmak önemliydi.

Ezilen kulağı kanıyor ve ağrıyordu ama artık çınlamıyordu. Net bir şekilde duyuyordu.

Duyulan tek ses duvarların arkasındaki bitmek bilmez gürültü, hışırtı ve sürünme sesiydi. Fısıltı korosundan adını söyleyen herhangi bir ses gelmiyordu.

Midesi ağzına gelmiş, ağzı tükürükle dolmuştu. Adamın kanının tadını hâlâ ağzında hissediyordu. Bu yüzden tükürüğünü yutmak yerine bir kez daha tükürdü.

Kapıya arkasını dönüp, odayı el feneriyle taradığında ilk gördüğü şey, yüksek bir ahşap dolabın yan tarafındaki küçük balta oldu. Baltanın sapında da, başında da kan vardı.

Midesi tekrar bulandı. Baltaya daha fazla bakmak istemiyordu ama bakmak zorundaydı. Öyle de yaptı.

Yosunlar tarafından boğulan ağaçlara bakan iki penceresinden mor renkli öğlen vaktinin bile aydınlatamadığı bir çalışma odasındaydı. Hemen bitişikteki banyo kapısı açıktı.

Odada kendisinden başka iki tane de doğranmış ceset vardı... bir tanesi bir erkekti ve yerde yatıyordu, diğeri ise bir koltuğa yığılmış olan bir kadındı. Bu türden manzaralara alışmış olmasına rağmen, Molly cesetlere yakından ya da uzun süre bakmadı.

Masanın arkasındaki duvarda asılı olan fotoğraflardan,

cesetlerin merdivenlerin bitişiğindeki kilitli odaya kapatılan çocukların anne babası olduğu anlaşılıyordu. Fotoğraflardaki çocuklar gamzeli bir oğlan çocuğu ile Kleopatra perçemleri ile süslü siyah saçları olan ablasıydı.

Fotoğrafların hiçbirinde görülmeyen yara izli adam davetsiz bir misafir olmalıydı. Molly darmadağın olan bir uygarlığın yaşadığı kargaşadan keyif alan tek sosyopatın, Michael Render olmadığının farkındaydı.

Kurbanlar.

Masanın çekmecelerini bir silah bulabilmek için aceleyle kurcaladı. Bir tabanca bulmayı ümit ediyordu. Ama bulabildiği en etkili silah bir makas oldu.

Arkasındaki yaralı yüzlü adam, "Bırak onu elinden," dedi ve bir silahın, muhtemelen kendi 9 milimetrelik tabancasının namlusunu ensesine bastırdı.

56

Arkası parmaklıklı sandalye kapı tokmağının altında, Molly'nin dayadığı yerde duruyordu; ama katil ne kapının ne de başka bir şeyin içinden geçmişti.

Bitişikteki banyo, içinde oldukları çalışma odasıyla yatak odasını birbirine bağlıyordu. Adam tüm bunları öğrenmesine yetecek kadar uzun bir süredir evdeydi. Buraya yatak odasından banyoya geçerek gelmişti.

Molly elindeki makası adam söyler söylemez bırakmadı. Parlak hayal gücü kafasında, mermiden kaçmayı umarak adama doğru dönüp, makası bağırsaklarına sokma riskini almaya deyecek bir tecavüz ve işkence tablosu çiziyordu.

Ama geleceği göremiyordu ve gelecekte olabileceklerden korkarak hareket edemezdi. Geçmişi de, geleceği de getirip bu ana koyamazdı. Yegâne önemli zaman, yaşamın sürdüğü, seçimlerin uygulamalı ve felsefi nedenlerle yapıldığı, yaşanan an, *şimdi*ydi.

Elinden düşen makas masanın üstünde tangırdadı.

Adam tabancanın namlusunu, bir koluyla sardığı Molly'nin boğazına doğru kaydırdı. Süveterinin üstünden göğüslerini avuçluyordu ama bunu şehvet hisleriyle değil, Molly'nin canını

acıtma arzusuyla yapıyordu. Göğüslerini sertçe sıktı.

"Isırmaktan hoşlanıyorsun demek ha?" Yanağındaki delik adamın konuşmasını tuhaf bir şekilde etkiliyordu. Nefesi tıpkı daha önceki gibi kokuyordu ama bu kokuya bir de kan kokusu eklenmişti. "Kuzu eti yer misin?"

Molly bağıracak olursa Neil yardıma gelebilirdi ama bu da, çocukların yanında koruma olarak yalnızca köpeklerin kalması demekti.

"Kuzu eti yer misin?" diye yineledi sorusunu adam. Göğüslerini öyle bir acımasızlıkla sıkıyordu ki, Molly neredeyse acı dolu bir çığlık atarak adamın bu beklentisini tatmin edecekti.

"Hayır, hiç hoşlanmam."

"Sana bir kez tadına bakma fırsatı vereceğim," dedi adam. "Seni iki kuzumu görmen için salona indireceğim ve sen o yumuşacık etleri ısırırken seni seyredeceğim."

Duvarlarda ve tavanlardaki meçhul yaratıkların kaynaşması gittikçe daha çılgın bir hal almaya başlamıştı.

"Onları ne kadar güçlü ısırır, ısıracak ne kadar zevkli yer bulursan, yaşamana izin verme olasılığım o kadar artacak"

Hiçbir işine yaramayacak delice bir cevap vereceğinden emin olduğu halde, Molly zaman kazanmak için adama , "Çocuklardan kurbanlar diye söz ettin. Neye kurban edilecekler ve neden?" diye sordu.

"Onlar çocukları istiyorlar, çocukları her şeyden çok istiyorlar ama çocuklara dokunamazlar."

"Kimler?"

"Dünyanın yeni efendileri."

"Çocuklara neden dokunamıyorlar?"

"Hiçbir şeyden haberin yok mu? Çocuklar kalburdan geçirilmez," dedi. "Ama kurallar *bana* sökmez. Eğer çocukları onlar için kurban edersem, efendiler bana iyi davranacaklardır."

Molly kendisini, noktalardan birini atladığı körler alfabesiyle yazılmış bir metni okumaya çalışan kör bir kadın gibi hissetti. Hayati önem taşıyan bir bilgi, görüş alanının sınırlarının ötesinde belli belirsiz duruyordu.

Adam kolunu Molly'nin üstünden çekti ama silahın namlusunu çene ekleminin hemen altından boğazına sertçe bastırdı. "El fenerini masanın üstünden al ve benimle birlikte yavaş ve sakin bir şekilde yürü. Ters bir hareket yapmaya kalkışma yoksa o güzel kafam uçururum."

Kasvetli hava pencerenin dışında parlıyordu. Soğuk beyaz bir parlaklık, havadaki mor rengi dağıtarak etrafa yayılmıştı.

Molly ışığın özelliğini fark etmişti. Işık saçan o gemilerden bir tanesi evin üzerinde duruyor olmalıydı.

Önceden olduğu gibi, Molly kendisini yine çok yakından izleniyor, inceleniyormuş gibi hisseti. Ama bu kez yalnızca incelenmiyordu; kalbinde, zihninde, bedeninde ne varsa, her şeyin dehşet verici bir şekilde, tamamen *öğrenildiğini* hissediyordu.

Görünüşe göre saldırganı da aynı şeyi hissetmişti; çünkü vücudu kasılmış, Molly'yi de kendisiyle birlikte çekerek pencerelerden bir adım gerilemişti. "Bu lanet olası şey de ne?"

Korku adamın dikkatini dağıtmıştı. Boğazındaki namlunun baskısı hafiflediğinde, Molly bunun harekete geçmek için en uygun zaman olduğunu *biliyordu*. Çünkü geçmişteki tüm deneyimleri ile gelecekteki tüm umutlarının burada, o hareketsiz noktada odaklandığı *şu an*, zihninin bu kadar kıvrak çalıştığı, gözlerinin bu kadar açık olduğu nadir anlardan biriydi.

Masanın üstündeki *makası* kaptı. Aynı anda adamdan uzaklaşırken tetiğin iki kez çekildiğini duydu, ama patlama sesi gelmedi. Adama doğru döndü. Tabanca yüzünün bir karış ötesindeydi. Namlu çok büyük ve kapkaranlık görünüyordu. Adam tetiği tekrar çekti. Silah ateş almadı.

Bir hayat çizgisini kesip atan Azrail kadar merhametsiz bir şekilde, adamın tabancayı tutan elini makasla yardı. Adam acı bir çığlık attı ve silahı düşürdü.

Molly makası adama fırlattı, eğildi ve yerdeki tabancayı kaptı.

Doğrulduğunda adamın kendisine doğru uzandığını gördü. Tetiğe asıldı ve silah geri teperek elinde gürledi.

Adam kurban etmeyi düşündüğü çocukların yerini almıştı. Mermi kalbine öyle bir hassasiyetle isabet etmişti ki, yüzünde şaşkın bir ifadeyle bakarken çoktan ölmüş, yere düşerken cesedi soğumaya bile başlamıştı.

Adamın elinde iki kez ateş almayan silahı, Molly'nin yakın mesafeden ateşleyerek adamı vurması bir tesadüfler zincirinin halkaları değildi. Silahta herhangi bir arıza da yoktu. Molly'nin tarafını tutan bazı güçler, bazı gizemli varlıklar iş başındaydı.

Sıvanın arkasında kaynayan arı kovanı sessizliğe gömülmüştü.

57

Tepede asılı duran UFO'nun göz alıcı parlaklığı odayı doldurmuş, içerideki mezbaha manzarasını olduğu gibi ortaya sermişti. Molly masanın üstündeki el fenerini aldı ve çalışma odasını diğer odaya bağlayan banyoya daldı.

Duş bölmesindeki yüksek pencereden giren ışık aynada Molly'nin... ve orada olmayan bir başkasının görüntüsünü açığa çıkarmıştı. Diğer figürü göz ucuyla fark eden Molly yaşadığı şokla bir kez daha bakmak için durdu ama aynada yalnızca kendi görüntüsü vardı.

Molly aynada gördüğü annesinin, Thalia'nın gerçekten orada olup olmadığını bilmiyordu. Bu görüntünün en büyük arzusunun geçici bir dışavurumu, bir sanrı ve hatta bir delirme emaresi olup olmadığından da emin değildi.

Bir süre oyalanıp aynayı incelemek istiyordu ama kurban edilmekten kurtardığı kuzuların kendisine ihtiyacı vardı. Bitişikteki odaya, oradan da hole geçti. Yolu tepedeki gemiden, camlardan ve çatı penceresinden gelen ışıkla aydınlanmıştı.

Merdivenlerin başındaki kapıya geldiğinde, kapı önünde ardına kadar açıldı.

Burası küçük bir kızın odasıydı. Pelüşten yapılmış hayvan-

lar, farbalarla süslü bir yatağın başucuna yaslanmış duruyorlardı. Saten perdeler ensiz yaldızlı dantellerle toplanmıştı. Duvarlarda gençlerin çok sevdikleri, erselik görünümlü kibar oğlanların posterleri asılıydı.

İki sandalye arkaları birbirine dönük şekilde yerleştirilmişti. Sandalyelerde muhtemelen on ya da on bir yaşlarındaki Kleopatra perçemli kız ve gamzeli oğlan kardeşi oturuyordu. Bilekleri ve ayakları paket bandıyla bağlanmıştı.

Virgil çocukların başında nöbetteydi ve çocukları korkunç bir şeye karşı koruyordu.

Bir mantar kolonisi -üzerinde sönük akciğer kesecikleri, beyaz kürecikler olan- bir köşeye çöreklenmişti. Bir ikincisi de, kalın ama böceksi bacakları olan, tavandan yatağın üzerine sarkıyordu. Her ne kadar içlerinde son derece hareketli bir yaşam olması gerekse de, şişip sönen keseleri hariç, hareket etmiyorlardı.

Yatağın üzerinde bitmiş paket bandı ile katilin bandı kesmek için kullandığı bıçak duruyordu.

Molly ayaklı bir mantar eşliğinde el feneriyle iş görmek zorunda kalmamak için, ışıkları pencereden içeriye dolan geminin evin üzerinde biraz daha durmasını umarak, bıçağı yatağın üzerinden aldı ve çocukların bantlarını kesti.

Adları Bradley ve Allison'dı. Molly çocukların korkularını elinden geldiğince bastırmaya çalışırken, aynı zamanda da evden hiç oyalanmadan, çabucak nasıl kaçacaklarını da anlattı. Endişeyle anne babalarının akıbetini sorduklarında onlara yalan söyledi.

Tüm bu çocukların hayatlarını kurtarmak, yaşadıkları felaket ve yıkımın oynak zemini üzerine kurulmuş bir geleceği kabullenmelerine yardım etmekten çok daha kolay olmalıydı.

Bu düşünceleri zihninden kararlı bir şekilde uzaklaştırdı. Bu işi becerebilmesi için içinde bulunduğu anı yaşamalı ve

eğer çocuklara umut verip sonsuza dek kaybettikleri şeyler için avutabilmek istiyorsa, er ya da geç onlara da içinde bulundukları anı yaşamak zorunda olduklarını öğretmeliydi.

Daha önce uzun vadeli hayatta kalma tahminleri yapmak için bir neden göremezken, evin kapısından içeriye adımını attığından beri, içine, bir gelecekleri olabileceğine dair bir inanç yerleştiğini ancak şimdi fark ediyordu. Duygularının bu denli değişmesine neden olan şeylerin bazılarını biliyordu, ama hepsini değil; belli ki bilinçaltı, diğer nedenleri iyimserliğinden dolayı kavramıştı ama bunları Molly ile paylaşmaya henüz hazır değildi.

Bradley daha küçük olduğu ve çok daha fazla korktuğu için, Molly ilk önce onu serbest bıraktı ve en son olaylar nedeniyle güvenini yeniden kazanan Virgil'in yanından ayrılmamasını söyledi.

Allison'ı bantlarından kurtardığı sırada ıslak ve organik bir ses duydu ve başını kaldırıp baktığında, tepedeki koloniyi oluşturan kavun büyüklüğündeki, yuvarlak mantarlardan bir tanesinin üzerindeki derinin göz kapağı gibi açıldığını gördü. Bu zarın altında bir insan yüzü belirmişti

Verandada çakalları gördüğünden beri yaşadığı tüm acayip ve imkânsız denilebilecek olaylar içinde akla en az yatan ve son derece rahatsız edici olan bu olay, tuhaflıkların tepe noktasında yer alırdı. İğrenmesine rağmen yine de gözlerini ayıramıyordu.

Uzun bir süre baktıktan sonra, mantarın içindeki bu yüzün boyutsal bir biçimi olmadığını fark etti. Açık göz kapaklarının altındaki kürenin yüzeyi pürüzsüz, eğimli ve şeffaftı ve insan yüzü sanki içinde yüzüyormuş gibiydi.

Bu detaylı yüz mavi gözlü, sarı bıyıklı bir erkeğin yüzüydü. Bakışları Molly'ye çevrildi. Molly'yi *görmüşe* benziyordu. Büyük acılar çeken ve yalvaran bir ifadesi vardı ve sanki çığlık atıyor-

muş gibiydi ama sesi çıkmıyordu.

Kolonideki ikinci bir mantarın üzerindeki beyaz zar da geriye doğru çekildi ve bir başka kürenin üzerindeki diğer bir yüz ortaya çıktı; bu, yaşadığı büyük acı nedeniyle acınası durumda, sessiz çığlıklar atan bir kadındı.

Bunlar gerçek yüzler değildi ama bakışlarındaki korkuyla karışık saygı ve dehşet ifadesi nedeniyle, Molly bunların her birinin bir insan bilincini, gerçekten yaşamış birilerinin anılarını ve düşüncelerini betimlediğinden şüphelendi... ve aynı anda bu şüphesi inanca dönüştü. Ölünce fiziksel bedenlerinden sıyrılmışlar ve nasıl olduysa bu korkunç oluşumlar tarafından ele geçirilmişlerdi.

Beyaz mantar kolonilerinin her biri, dünyanın yeni efendilerinin ellerinde can veren insanların bilinçlerinin hapsedildiği organik birer hapishane gibi bir şeydi. Daha doğrusu, muhtemelen, koloniler anılar, idrak fonksiyonları ve kişilikler de dahil olmak üzere, insan zihninin her açıdan depolandığı birer veri tabanıydı.

Molly'nin gümbürdeyen kalbi bu düşünceler nedeniyle sanki sıkışıp göğsünde küçülüyormuş gibiydi.

Yalnızca tavanda sallanan kolonide değil, köşeye çöreklenmiş olan diğerinde de göz kapakları açılıp başka yüzler ortaya çıktı ve Molly yüzlerin kendisine ve çocuklara odaklanışından, ifadelerinden bir anda tutsaklıklarının *farkında olduklarını anladı.* Farkında, tetikte ve umutsuzlardı ve kimileri içinde bulundukları durum nedeniyle çıldırmış, hırsla, sessizce verip veriştiriyordu.

Virgil bilgece bir hareketle üst kat koridoruna yöneldi. Molly, Allison ve Bradley'in bu iğrençliğe daha fazla maruz kalmaması için, onları Virgil'in peşinden koşturdu.

Eşikte geriye dönüp baktığında, bir başka kürenin açılıp üzerinde çok değil birkaç dakika önce vurduğu adamın yaralı

yüzünün belirdiğini gördü. Bakışları Molly'yi buldu ve yüzü nefretle çarpıldı. Aniden yüzlerden ağlama, sızlanma, feryat, yardım ricaları, öfke çığlıkları, küfürler ve çılgınca ulumalardan oluşan tiz bir kakofoni yükseldi.

Molly çocukların peşinde merdivenlerden aşağıya koştuğu sırada, evin üzerinde ışıklar saçan gemi uzaklaşarak pencereleri bulanık mor renge, evin içini de karanlığa terk etti.

58

Neil, Molly'nin, üzerinde kanların pıhtılaştığı yaralı kulağını kontrol etmek istedi ama Molly işlerine devam etmeleri gerektiğinde ısrarlıydı. Virgil çoktan geldikleri yola dönerek cadde boyunca yürümeye başlamıştı bile.

Çocuklar -sayıları artık sekize çıkmıştı- bu defa sıranın önünde, köpeklerin arkasında yürüyorlardı. Arkalarından da dikkatli ama her şeye ateş etme paranoyasının pençelerinden sıyrılmış olan Molly ve Neil geliyordu.

"Çocukları yalnızca insanlara karşı korumamız gerekiyor," dedi Molly. "Bildiğimiz, bir kadınla bir erkeğin peydahladığı *insanlardan.* Kötülerden, hasta ruhlulardan. Çünkü ET'ler ve ET'lerin dünyasından gelen hiçbir şey... çocuklara dokunmayacaklar."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Molly yaralı yüzün söylediğini aktardı. "Çocuklar kalburdan geçirilmiyorlar."

"Ne?"

"Evde yaşadıklarım bana farklı bir bakış açısı kazandırdı. Sana bunu daha sonra anlatırım. Asıl konu, çocukların dokunulmaz olmaları."

"Neden?"

"Emin değilim ama bir teorim var. Diğer konu ise... sanırım çocukları arayan bizler de dokunulmazlığa sahibiz."

"Bir şey kulağına dokundu ama."

"Onlardan biri değildi, yani... yaratıklardan. Bana saldıran, anne ve babalarını öldüren ve Allison'la Bradley'yi de öldürmek isteyen psikopattı."

"Bir silah sesi duyduğumu sanmıştım. Ama boğuk bir sesti. Bu yüzden emin olamadım. Neredeyse içeriye girecektim."

"O sırada her şey çoktan bitmişti."

Neil, Molly'ye şaşkınlıktan çok hayretle baktı. "Bildiğim kadarıyla yalnızca kitap yazardın sen."

"Öyle mi? Sanırım bu çok uzun zaman önceydi."

Alman çoban köpeği, grubu Black Lake'in küçük merkezine doğru sürdü.

Salkım saçak sallanan siyahımsı yosunlar tüm ağaçları örtmüş, bazılarını da havasızlıktan boğmuştu. Aynı zamanda binaları da sarmaya başlamışlardı; pencere denizliklerinden, yağmur oluklarından sarkıyorlardı.

"Eee," dedi Neil, "Şimdi çocukları kurtarıyor muyuz, yoksa onları hasat mı ediyoruz?"

"Sanırım kurtarıyoruz. Ve köpekler hakkında da artık o kadar olumsuz düşünmüyorum."

Hızlı, kapkara gölgeler damlarda ve verandaların çatılarında zıplıyor, alçak sis bulutlarına dalıp çıkıyor, binadan binaya atlıyorlardı. Maymun boyutlarındaki gölgeler makak ve kapuçin maymunları gibi çevikti ama maymunların oyuncu ruhu bunlarda yoktu. Tüylerle değil de pullarla kaplı kafaları, vücutlarına oranla çok büyüktü ve uzaktan bakılınca, asimetrik yüzlerinin yarısı yanarak erimiş gibi görünüyordu. İnsan ya da maymun elindeki kadar parmakları olan -ama çok daha büyük eklemli- elleriyle, zaman zaman, sanki işkence yapıyorlarmışça-

sına, kendilerini parçalamalarına rağmen, çıkardıkları tek ses çoğu zaman haince bir kıkırdamadan öteye gitmiyordu.

Mantarlar her tarafa yayılıyordu; çimenliklere, parklara, çiçek tarhlarına, saksılara, her tarafa. Kaldırımlardaki, evlerin cephelerindeki ve ahşap cephe kaplamalarındaki çatlaklarda filizleniyordu. Yalnızca soluk siyah-beyaz renkli ve sarı benekli değil, bir peri masalı manzarasından çok, aşırı dozun sınırlarındaki bir keşin yarı koma halinde gördüğü hayallerdeki, sürekli değişime uğrayan yaşam formlarına ev sahipliği yapan fantastik bir ıssızlığı çağrıştıran onlarca şekil ve renkteydiler.

"Merak ettiğim şey," dedi Molly, "ET'lerin tek bir amacın yönlendirdiği, bir tek göreve hizmet eden yekpare bir yapı olduğunu düşünerek hata edip etmediğimiz."

"Öyle göründükleri kesin."

"Evet, ama sanki hatalı bir veri işlem sürecine benziyor; hatalı veri yükleyip hatalı veri almak, yanlış anlayıp yanlış yorumlamak gibi. Onların arasında da tıpkı insanların arasında olduğu gibi hizipleşmeler olmalı. Ve belki de bu hiziplerden bir tanesi, bir türün ve o türün geliştirdiği uygarlığın tamamen yok edilmesine gerek olmadığına inanıyordur."

"Eğer öyleyse bile bunlar azınlıkta olmalı ve şu ana kadar olanları düşünürsek, sanırım çok da etkili değiller."

"Çocukların hedef alınmasının yasaklanması konusunda bir ödün koparmış olabilecekleri ihtimalini saymazsak."

"İyi de hâlâ dünyamızı istila ediyorlar," diye karşılık verdi Neil, "ve kimin, özellikle de hangi çocuğun bu tımarhane benzeri ekolojide sağ kalacağı düşünülebilir ki?"

Molly kaşlarını çattı. "Sağ kalamazlar. Herhangi bir yaşama sevinci ya da umut olmadan sağ kalmayı beceremezler. Ama bu konuda bir yerlerde yanlışlık yapıyoruz ve ben bunu kafamda düzeltmeye çalışıyorum.

Virgil grubu bankaya doğru götürüyordu. Bir önceki gece,

bardaki 'ya özgürlük ya da ölüm' grubu ile durum değerlendirmesi yaparken, Neil, işe yarar bir korunma sağlayabilecek ya da bir direniş hattı oluşturmaya uygun bir nokta olduğunu düşünerek, banka binasının savunma için en elverişli yer olduğunu söylemişti.

Molly ilk anda kurtarma görevlerinin sonuna geldiklerini sanmıştı. Savaşmaya karar veren ve eğer gelecek olursa, sonlarıyla tüm onur ve cesaretleriyle yüzleşmeye hazırlanan bu insanlara katılacaklarını düşünüyordu.

Ama bankanın ön kapısında hiçbir nöbetçinin olmadığını fark etti. Pencerelerdeki storlar kapalıydı ve dışarıyı gözetleyen kimse de yoktu.

"Yanlış bir şeyler var," dedi Neil. "Burada bir şeyler oluyor."

"Ve içeride beş tane çocuk var," dedi Molly.

Görevleri henüz sona ermemişti.

59

Eğer çocuklar, nedeni her ne olursa olsun, bu şiddetten muaf tutulmuşlarsa, köpeklerin gözetimi altında dışarıda kalırlarsa da güvende olacaklardı. Böylece Neil de Molly'yle birlikte içeriye girebilecekti.

Ama çocukların bu kitlesel imhadan ayrı tutulduğu düşüncesi, bazı güçlü delillerle desteklenmesine rağmen, bir teoriden öte bir şey değildi. Bu yüzden, Molly onları yalnızca bir teoriye dayanarak, başlarında bir yetişkin olmadan burada bırakamazdı.

Eğer içeriye birisinin girmesi gerekiyorsa, Neil bunun kendisi olması gerektiği konusunda ısrarlıydı ama bu düşüncesi Virgil tarafından ilgi görmemişti. Köpek Neil'e eşlik etmeyi reddediyordu. Daha doğrusu kapının önüne oturmuş, girişi engelliyordu.

Neil hayvanın üzerinden uzanarak kapıyı açmaya çalıştı ama kapı kilitliydi.

Molly kapıya yaklaşınca Virgil oturduğu yerden kalktı ve kuyruğunu sallamaya başladı. Molly kapının önüne geldiğinde, kapı daha dokunmasına bile fırsat kalmadan kendiliğinden açılmıştı.

Bu uzun yolculuk, bu cehennem turu sırasında daha önce de olduğu gibi, bu durgunluğun altında bir şey yatıyor gibiydi.

Neil karısına sıkıca sarılıp sıcak bir öpücük vererek onun özel konumunu kabullendi. Geriye, caddede bekleyen çocuklarla köpeklerin yanına döndü.

Bankaya doğru yürürlerken, Molly yolda 9 milimetrelik tabancasının şarjöründeki boş kovanları dolularıyla değiştirmişti. On tane mermi ateşe hazır durumdaydı. Kotunun ceplerinde de birkaç tane yedeği vardı.

Fener sol, silah sağ elindeydi. Omzuyla kapıya yüklenerek açtı ve Virgil'in peşinden içeriye girdi.

Black Lake ve civarının tek bankası -mevduat sahipleri bir finansal kuruluşun güvencesi altına girmek isteyince 1936 yılında inşa edilmişti- o dönemin büyük şehirlerindeki bankaların ihtişamına sahip değildi ama kendi mütevazı ölçüleri içinde mermer döşemeleri, altı mermer sütunu, yerden yukarıya yarıya kadar mermer kaplı duvarları ve veznelerinin etrafındaki parlak yivler ve nikel kakmalarla süslü bronz parmaklıklarıyla son derece etkileyici bir yapıydı.

Boydan boya bekleme salonu, vezneler ve mermer korkulukların arkasındaki servis bankolarının iç kısmındaki açıklıklar, rüya gören yılanlar gibi hafifçe tıslayarak yanan Coleman marka gaz lambalarıyla gündüz gibi aydınlatılmıştı.

Molly el fenerini kapattı ve kotunun kemerine sokarak silahı iki eliyle birden kavradı.

Barda, bankada toplanıp yığınak yapmaya karar veren yirmiden fazla yetişkin ve yanlarında beş tane de çocuk bırakmış olmalarına rağmen, bekleme salonunda yalnızca dört yetişkin, üç erkek ve bir kadın, vardı. Veznenin önünde, sırtları kapıya dönük şekilde yan yana dizilmişlerdi.

Molly içeriye girdiğinde dönüp bakmamaları garipti. Çünkü kapı az da olsa gıcırdamıştı ve Virgil'in tırnakları mermer

zeminde sulu sepken yağmurun çatıda çıkardığı sesler gibi tıkırdıyordu.

Molly arkadan bakınca, dört kişiden yalnızca bir tanesini tanıyabilmişti: tarih öğretmeni ve futbol takımının antrenörü Vince Hoyt'u.

"Vince?"

Vince dönüp bakmadı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Molly.

Hiçbirinden yanıt gelmedi.

Bir yardım alabilme umuduyla Virgil'e baktı ama hayvan ciddi bir bakışla liderliği Molly'ye devretmişti ve onun harekete geçmesini bekliyordu.

Molly bekleme salonunda dörtlünün durduğu yere doğru yürüdü. Dördü de başları yukarıda, omuzları dimdik, iki yanlarından aşağıya gevşekçe sarkan kolları dışında, aslında bir geçit törenine yakışır şekilde kaskatı duruyorlardı.

"Neler oluyor?" diye sordu tekrar Molly ve sorusunun cevabını grubun yanına gelince aldı.

Dördünün de yüzleri yoktu.

60

Bu Cassie'nin söz ettiği olguydu; gözleri, burunları, ağızları olmayan, her birinin yüzleri bir kulağından diğerine ve alınlarındaki saç çizgisinden çenelerinin yuvarlak uç kısmına kadar çıkarılmış, donuk kil renkli ve pişmiş toprak kaplar gibi parlak ve ifadesiz suratlı insanlar.

Nefes alamadıkları için ölmüş olmaları gerekirdi.

Her ne kadar göğüsleri soluk aldıklarını belirtircesine şişip sönmüyorsa da, suratları zaman zaman hissedilir derecede seğiriyor, gırtlakları sanki yutkunuyorlarmış gibi hareket ediyordu. İki tanesinin nabzı şakaklarında görülebilecek kadar hızlı atıyordu ve hepsinin iki yanından gevşekçe sarkan elleri titriyordu.

Bedenlerinden neredeyse elle tutulabilecek kadar yoğun bir huzursuzluk dalgası yayılıyordu. Yüzleri yoktu ama hâlâ bir şekilde yaşıyorlardı... ve büyük bir korku içindeydiler.

Bankanın bir yerinde savunmasız beş çocuk vardı ve şüphesiz ellerinde yüzler olan şey de yanlarındaydı. Bir tür kâhinlik yeteneğine sahipmiş gibi göründüğü için, Molly'nin geldiğini biliyor olmalıydı.

Virgil hâlâ kıpırdamamış, böğründen geçen gözle görülür

titremelerle sarsıldığı halde, cesur bir ifadeyle Molly'nin yanında duruyordu.

Molly vezneyi çevreleyen bronz parmaklıktaki kapıyı açtı ve artık hiçbir anlam ifade etmediğini fark ettiği para krallığına girdi.

Parmaklığın arkasındaki alçak parmaklık, Molly'nin durduğu yeri bir koridordan ayırıyordu. Bir başka kapıyı açarak Virgil'in koridora girmesini sağladı.

Üç Coleman lamba koridora eşit aralıklarla dizilmişti. Lambaların cam muhafazalarının arkasında yanan fitillerinden çıkan tıslamadan başka ses duyulmuyordu.

Koridorun zemini halı kaplıydı. Bu yüzden Virgil'in tırnaklarının sesi duyulmuyordu.

Sağ tarafında beş, sol tarafında üç kapı vardı. Kapıların üst yarıları buzlu camdı. Kimilerinde banka yöneticilerinin adları yazılıydı. Bir tanesinde de TUVALET yazıyordu. İki tanesinde ise hiçbir ibare yoktu.

Kasa dairesinin girişi koridorun sonundaydı. Çelik bir pervaza oturtulmuş, yedi buçuk santim çapındaki kilit dilleriyle paslanmaz çelikten ağır yuvarlak kapı ardına kadar açıktı.

Buzlu camlı kapıların arkasındaki odalar karanlıktı. Molly bir an için bu odalara girip girmemeyi düşündü ama sonra sezgilerini dinledi ve dikkatle önlerinden geçerek ilerledi.

Cassie'nin dehşet dolu sesi kulaklarında çınlıyordu: *Yüzünü alıp ellerine koyabilir ve onu sana gösterebilirler ve diğer yüzleri...*

Kasa dairesinde en az bir tane lamba yanıyordu. Molly kalın pervazın hemen ötesindeki boşlukta kimseyi göremedi.

... ellerinde yüzler var... onları yumruklarıyla ezip çığlıklar attırıyorlar...

Molly dev geminin geri dönüşünü tüm zihninde, damarlarında, kemiklerinde ve iliklerinde hissettiği anda, kasa dairesi-

nin kapısına yaklaşık beş metre uzaktaydı. Kuzey-kuzeydoğu yönünden geliyordu ve altındaki havayı sıkıştırıyormuş gibi geliyordu. Öyle ki, Molly, bir okyanus çukurunun derinliklerindeki dalgıcın, üstündeki okyanusun ağırlığını vücudunda hissettiğine benzer bir ağırlık hissediyordu.

Kasa dairesinin kapısına birkaç adım kala bir şırıltı duydu. Dönüp baktığında Virgil'in duvara işediğini gördü. Mesanesini boşaltınca Molly'nin yanına geldi. Kuyruğunu bacaklarının arasında kısmıştı ve titriyordu ama hâlâ oyundaydı.

"İyi köpek," diye fısıldadı Molly ona. "Cesur oğlan."

Eşiğe geldiğinde korkuyla duraksadı. Ağzı kurumuştu ve alev almış gibiydi. Avuçları ise buz gibiydi ve ter içinde kalmıştı. Silahın kabzası terden kayganlaşmıştı. Titremesine engel olmaya çalıştı ama dişleri bir an sanki bir çift kastanyet gibi takırdadı.

On santim kalınlığındaki çelik pervazdan geçti. Hemen karşısındaki gün içi kasasının kapısı açıktı.

Tam karşıda, küçük bir holü geçince dikdörtgen biçimli kiralık kasa dairesi vardı. İçeride bir lamba yanıyordu ama odanın boş olduğu belliydi.

Küçük holün sağ tarafında çelik çerçeveli bir kapı vardı ve açıktı. Işık insanı içeriye çağırıyordu.

Molly kasabanın üstünde uçan muazzam geminin, devasa motorlarından yayılan ritmik vuruşları, kasa dairesinin içinde bile hissedebiliyordu.

Kapıdan geçti. Sol tarafta paraların konduğu bölüm vardı... rafları kâğıt ve madeni paralarla hesap defterleri doldurmuştu.

Burada da beş çocuk vardı. Sırtlarını duvara dayayıp yere oturmuşlardı. Yaşıyorlardı ama dehşet içinde kalmışlardı. Ve tam da kendinden beklenecek şekilde babası; Michael Render'da buradaydı.

61

Render yirmi yıl önce Molly'nin okulunda beş çocuğu öldürmüştü ve şimdi burada beş çocuğun yaşamı daha tehlikedeydi.

Sanki Molly'nin aklından geçenleri okuyormuşçasına, "Sihirli sayı, öyle değil mi?" dedi.

Molly babasını sesinin kasa dairesinin duvarlarından metalik bir sesle yankılanacağını düşünmüştü ama adamın sesi boğulmuş, hafiflemişti. Alay eder gibi konuşmuş olmasına rağmen, sesi sanki ölünün ruhuna saygı göstermek için mırıltıyla konuşan bir cenazecinin sesi gibi çıkmıştı.

Molly tabancasını iki eliyle birden kavradı ve adamın yakışıklı yüzüne doğrulttu. "Onları buradan çıkaracağım."

"Ölü olarak, belki."

"Senden başka kimse ölmeyecek," dedi Molly, "Eğer işler oraya varırsa."

"Eğer işler oraya varırsa," diye alay ederek tekrarladı Render. "Molly tatlım, doğru şeyi yapmak anlamında, manevi açıdan senin de kafan oldukça karışık. İsteseydin beni barda vurabilirdin ama gitmeme izin verdin. Yapacağım kötülükleri görmek için miydi?"

Molly başını salladı. "Beni hafife alıyorsun."

Titreyen Virgil kuyruğu bacaklarının arasında, başı öne eğik halde Render'ın yanından süzülerek çocukların yanına gitti.

Render'ın suratında annesini evlenmeye ikna ettiği o yoğun ve içten katil sırıtmalarından biri belirdi. "Kendi babanı öldürdüğünde sana ne diyecekler? Sanırım baba katili derler."

"Benim babam yok."

"Bu söylediğine kendin de inanmıyorsun. O gün okula seni sevdiğim ve seni kaybetmemek için geldiğimi sen de biliyorsun."

"Sen kendinden başka hiç kimseyi sevmedin."

"Seni öyle çok seviyordum ki, o gün seni almak için cinayet işledim, yoluma her kim çıktıysa öldürdüm. Sadece seni iyi bir babanın yapması gerektiği şekilde yetiştirmek için."

Render, Molly'ye doğru bir adım attı.

"Yaklaşma," diye uyardı Molly. "Unutma, seni o gün iki kez vurmuştum."

"Hem de sırtımdan," diye doğruladı Render. "Ama o zaman masumdun ve doğru ile yanlışın ne kadar *karmaşık* kavramlar olduğunun çok fazla farkında değildin."

Render bir adım daha atıp bir elini Molly'ye doğru uzattı. Avucu sanki duygusal bir bağ kurmak için yalvarıyormuşçasına yukarıya bakıyordu.

Molly geri çekilerek ondan uzaklaştı.

Render yaklaşmaya devam ederken, "Gelip babana bir kez sarıl ve oturup tüm bu olanları konuşalım."

Molly holle paraların olduğu bölmenin arasındaki açık kapıya kadar gerilemişti. Daha geriye ancak odadan çıkarak gidebilirdi... tabii çocukları da orada bırakarak.

Render elini uzatmış, yaklaşmaya devam ediyordu. "Annen sevginin gücüne, tartışmanın yararına her zaman inanırdı. İyi

niyetle, *uzlaşmayla* her şeyin üstesinden gelineceğini söylerdi. Sana bu değerleri öğretmedi mi Molly?"

Molly, Render'ı göğsünün ortasından vurdu. Kasa dairesi silah sesini bastırmamış, aksine sanki dev bir çanın içindeymişler gibi çın çın çınlamıştı.

Çocukların çığlıklarını duyuyor, göz ucuyla kimisinin elleriyle kulaklarını; kimisinin de gözlerini kapattıklarını görüyordu.

Merminin sert darbesi Render'ı şaşırtmıştı. Gözleri irileşti. Ve sırıttı.

Molly onu üçüncü, dördüncü kez vurduktan sonra ateşi kesti. Render'ın göğsündeki dört kurşun deliğini görüyordu ama hiçbirinden kan akmıyordu.

Silahı yere indirerek, "Sen zaten ölüsün. Bara geldiğinde çoktan ölmüştün," dedi.

"Her şey yıkılmaya başladığında, klinikteki gardiyanlardan bazıları bizi serbest bırakmak istedi," dedi Render. "Bize merhamet ettikleri ya da sevdikleri için değil. Kafeslerimizde vahşi hayvanlar gibi açlıktan ya da daha kötü bir şekilde ölmeyelim diye. Ama aralarından iki tanesi buna izin vermedi... ve evlerine gitmeden önce bizi hücrelerimizde vurdular."

Molly'nin karşısında duran babası değil, en ince detayına kadar inandırıcı bir taklitti. Artık değişmeye ve gerçek haline dönüşmeye başlamıştı; yüzü sanki bir süre önce içeriye çökmüş ve sonra da acemice eski haline getirilmeye çalışılmış siyah-gri renkte, benekli bir *şeye*. Koyu kırmızı renkli patlak gözleri birer limon iriliğindeydi ve oval gözbebekleri kapkaraydı. Kemiklerinin dikensi çıkıntılarının kabarttığı omuzlarında, şeyin iki yanına katlanmış kalın kanatlar vardı.

Molly dünyayı almaya gelen türlerden birinin, başka bir yıldızdan gelen bir prensin huzurunda durduğunun farkındaydı.

Yaratık güçlü pençeli iri ellerini açınca, Molly her iki elde de birer yüz gördü. Mantarda gördüğü yüzlerin aksine, bu yüz-

lerin derinliği vardı ve daha önce gördüklerinden çok daha gerçek, çok daha rahatsız edici görünüyorlardı. Sol eldeki yüz Michael Render'ın yüzüydü. Sağ eldeki ise Vince Hoyt'un, şu anda bankanın lobisinde, suratında yüzü olmadan dikilen futbol antrenörününkiydi.

ET devasa ellerini kapatınca, Molly babasının ve Vince Hoyt'un, sımsıkı kapanan parmakların arasından yükselen acı dolu çığlıklarını duydu.

Yaratık ellerini açtığında yüzler değişmişti. Şimdi sol eldeki yüz tanınmış bir politikacının, sağ eldekiyse ünlü bir yıldızın yüzüydü. ET yumruklarını yüzlere indirince, bunlar da ıstırap içinde çığlıklar attılar.

Molly kendisini sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi hissediyordu. Sanki bir rüyadaymış ve havada süzülerek buradan çıkıp, bu kâbusun bir başka bölümüne gidebilirmiş gibi geliyordu.

Şey'in ağzı yaralanmış gibi paramparçaydı. Konuştuğunda Molly ağzının içindeki kırık şişelere benzeyen dişlerini gördü. "Yüzünü sana bırakıp, kuzulardan dört tanesiyle birlikte buradan çıkmana izin vereceğim. Ama yalnızca dört tanesiyle. Burada bırakacağını seç."

Kalbi bedenini sarsacak derecede şiddetle çarpıp, silahı terli ellerinin arasında titrerken, Molly yaratığın önerisini duymuş olan çocuklara baktı. Herhangi birini burada bırakmaktansa ölmeyi yeğlerdi.

Bakışlarını koyu kırmızı renkli gözlere dikti. Son derece yabancı olmalarına rağmen, Molly yine de bu gözlerde bir şeyler *okuyabilmiş* ve bir gerçeğin farkına varmıştı. Harry Corrigan'ın yürüyen cesedi gibi, tüvit ceketli, papyon kravatlı Derek Sawtelle gibi, Michael Render gibi, konuşan oyuncak bebek ve yürüyen mantar kolonisi gibi, neredeyse yağmurun sesiyle uyandığından bu yana karşılaştığı herkes ve her şey gibi, bu şey de Molly'yi çaresizliğe sürüklemeye çalışan bir

umutsuzluk meleğiydi.

Hepsi de çocukluk çağındaki o kanlı faciayı, annesinin kanserden ölümüyle çektiği hiç küllenmeyen acıyı, en derin korkularını, kendisine duyduğu kuşkuları ve hatta -ona her zaman güç ve ilham veren- T. S. Eliot'ın eserlerine duyduğu büyük sevgiyi bile kafasını karıştırmak, onu tüketmek, büyük bir umutsuzluğa iterek içi boş, kof bir insan, masumlara hiçbir yararı olmayan kötürüm bir güç haline getirmek için kullanmışlardı.

Bu olaylar hakkında henüz anlamadığı, belki de hiçbir zaman anlayamayacağı, birçok şey vardı ama, neden doğru olması gerektiğini bile bilmediği, ancak, doğruluğundan kesinlikle emin olduğu tek bir şey vardı: *Umudunu yitirmediği sürece ona dokunamazlardı.*

"Benim ya da onların üzerinde hiçbir gücün yok. Ben onların vasisiyim," dedi Molly. Özel bir tür koruyucu anlamına geldiğini bilse de, ağzından şimdiye kadar hiç kullanmadığı bu "vasi" sözcüğünün çıktığına inanamamıştı. "Onları buradan dışarıya çıkaracağım. Hepsini. Hemen."

Şey, Molly'nin yüzüne doğru uzandı. Açık pençeleri yüzünü başının üst kısmından çenesinin altına, bir kulağından diğerine kaplıyordu. Dokunuşu soğuk ve yapış yapış bir his bırakmıştı.

Molly geri çekilmedi. İrkilmedi de. Hatta nefes bile almadı.

Bir an tereddüt eden şey, elini Molly'nin yüzünden çekti.

Kısacık bir an Molly'ye baktı. Yüz ifadesi de en az yüzü kadar yabancı olmasına rağmen, Molly bu yüzün nefret, hiddet ve hayal kırıklığı ile dolu olduğunu biliyordu.

Bir anda tüm ağırlığını yitirmiş gibi, Şey yerden havalanıp yukarıya doğru süzüldü. Tavandan geçti ve muhtemelen, Black Lake'in üzerinde seyreden muazzam gemiye çekildi.

62

Mermer döşeli bekleme salonundaki yüzleri olmayan dört kişi gitmişti.

Peşindeki beş çocukla birlikte, aceleyle koşuşturan Virgil'i izleyen Molly, alçaktaki sis katmanları yükselip dağılmaya başladığı sırada Neil ve çocukların yanına vardı.

Mor renkli sisin içinde ilerleyen ana gemi görülüyordu. Son derece alçaktan, ağaçların tepelerinden bir karış yukarıdan uçuyordu. Aracın görüntüsü, kendisini izlediği filmlerdekilere benzer bir şey görmeye hazırlayan Molly'ye beklediğinden öylesine farklı gelmişti ki, yüzünde hayret, korku ve dehşet ifadelerinden çok daha öte bir ifadeyle, garip bir sükûnetle orada öylece durmuş gökyüzüne bakıyordu.

Araçta yüzlerce filmde gördüğü metalik ışıltılar, *Üçüncü Türden Yakınlaşmalar* filmindeki gibi bir ışık cümbüşü, *Star Wars* serilerindeki savaş gemisi mimarisi yerine, organik bir yapı gibi görünen son derece garip bir şey vardı. Karşısındaki, bir böcektekinin aynısı, ama boyutlarına uygun orandaki kitin plakalardan yapılmış bir zırhla kaplı, içinde kocaman bir kalp gümbürdüyormuşçasına nabız gibi atan, diğer bölümleri dikenler ya da boynuzlarla dik dik duran, aynı zamanda da oyuklar,

lezyonlar, yaralar yüzünden hasar almış gibi görünen, birbirine girmiş dokungaçların düğümlenmiş dokular gibi benek benek göründüğü, üzerinde habis urlara benzeyen yumrular olan kalın bir kabukla kaplı, sessizce süzülen dev bir gemi vardı.

Bu *kötü niyetli gövdenin* en inanılmaz özelliği ise yüzeyinde kırpılıp duran gözler gibi bir görünüp bir kaybolan ve tekrar, ancak üzerlerindeki zarlar açılıp kapandıkça ortaya çıkan her ırktan, kadın ve erkek on binlerce, *milyonlarca* insan yüzüydü.

Yaklaştıkça, enine boyuna alabildiğine geniş, tüm gövdesi yalnızca Molly'nin baktığı açıdan bakarak tahmin edilemeyecek kadar büyük, kütlesi ve hacmi insanoğlunun tarih boyunca inşa ettiği hava ve deniz taşıtlarının tümünün hacminden ve kütlesinden bin kat, milyon kat daha büyük bir şey olduğu ortaya çıktı. İtici sistemleri -ve yerçekimini ortadan kaldırmak için kullandığı yöntem- bir desibellik bir gürültü dahi çıkarmazken, dev gemi üzerindeki yüzler giderek bulanıklaşıncaya dek hızlanıp, gittikçe daha da artan bir hızla Black Lake'in üstünden geçti. Kat ettiği her metrede hâlâ hızlanan gemi yaklaşmaya devam ederken aynı zamanda da gittikçe incelen sisin içinde yükselmeye başladı bir süre sonra etrafını saran siste gözden kayboldu.

Koca kütle birkaç saniye içinde kaybolmuş, motorlarının sessiz atımları Molly'nin üzerine hayalet basınç dalgaları yağdırmaya son vermişti. Ama hâlâ dev geminin etkisinden kurtulamamış olan Molly, öylece durup bir süre daha mor renkli sisin içlerine bakmaya devam etti. Neil ve çocuklar da Molly gibi bakakalmıştı. Ta ki ani bir sağanak hepsini sırılsıklam edinceye kadar.

63

Fırtına patlayınca Coleman lambaların aydınlattığı bankaya sığındılar. Banka güvenli gibi görünüyordu. Etrafı kontrol ettiklerinde, insani ya da farklı, herhangi bir tehdit olmadığını gördüler.

Sağanak, daha önceki tufanın yarısı kadar bile olmadığı halde, dünyayı dövüyordu. Bu seferki yağmur ışıldamıyordu ve yağmurun nasıl kokması gerekiyorsa öyle de kokuyordu. Taptaze ve tertemiz.

Sağanak yağmur kasvetli havayı yavaş yavaş dağıttı ve pencerelerin ötesindeki gün, bir süre için doğal olmayan mor renkli karanlığından, bildik bir sonbahar gününün gri ışıklarına büründü.

ET'ler yığınak yapma planını engellemeden önce, bazı malzemeler bankaya taşınmıştı. Molly'nin bulduğu kutular dolusu lamba yakıtı, her tarafı haftalarca aydınlatmaya yeterdi. Neil de bir sürü battaniye, koli koli konserve et ve meyve, kutular dolusu kraker, bisküvi, şeker, taze ekmek ve kek bulmuştu.

Battaniyeleri bekleme salonuna üst üste üçerli gruplar halinde sererek, kendilerine rahat yataklar hazırladılar. Köpeklerin çokluğu ek ısınma ve yastık sağlıyordu. Her yatağa

rulo haline getirilip iplerle bağlanan dördüncü battaniyelerle, birer de yastık yapmışlardı.

Gün sona ererken kasabanın üstünü ıslak bir alacakaranlık örttü. Caddeler sessizdi ve yağmurun sesini saymazsanız gökyüzü de aynı şekilde sessizdi. Önceki saatlerde meydana gelen olaylar düşünülürse, dikkat çekecek derecede bir sessizlik vardı. Bu sessizlik Molly'nin hoşuna gitmemişti.

Akşam karanlığı çöküp, köpekler son tuvalet molalarından döndüklerinde, tüm pencerelerin kilitli olup olmadığını kontrol ettiler ve mobilyaları kapı arkalarına çekerek yığınak yaptılar. ET'ler duvarlardan, tavanlardan ya da zeminden girmek isterlerse onlara bu şekilde engel olamazlardı ama kendi dünyalarının ekosisteminde yaşayan tuhaf canavarlarla aralarındaki mesafeyi koruyabilirlerdi.

Molly çocukların dokunulmaz olduklarına dair inancını koruyordu. Çocukların vasisi oldukları için kendisi ve Neil de aynı dokunulmazlığa sahiplerdi ama yine de riske girmek istememişti. Üstelik dışarıda hâlâ Render gibi adamlar serbestçe dolaşıyor olabilirdi ve kendilerini insan türünün canavarlarına karşı silahlarından başka bir şeyle koruyamazlardı.

Yalnızca soğuk bir akşam yemeği hazırlayabildiler ama çeşit bolluğu ve sofradaki yiyeceklerin vasfı nedeniyle tam bir şölen gibiydi. On üç çocuk ve iki yetişkin, lambalarla aydınlattıkları bir daire şeklinde yere, dizi dizi açık konserve tenekeleri ve kutuların çevresine oturup birbirlerine ikramlarda bulundular.

İlk başta, yarısına yorgunluğun yarısına da yaşadıkları şokun neden olduğu bir suskunluk içinde yediler. Ama kısa bir süre sonra yiyecekler ve gazozlarla kolaların içeriğindeki şeker sayesinde canlandılar.

Gürültü etmeden başlarına gelen dehşet verici olaylardan söz ettiler, birbirlerine yaşadıklarını anlattılar ve başlarına

gelenleri kavrayıp kabullendiler. Ve bundan sonra olabilecekleri zihinlerinde canlandırmaya çalıştılar.

Kasa dairesinden kurtulan beş çocuk, ana geminin fark edilemeyecek kadar yüksek irtifada seyrediyor olması gerektiği sırada, yerden yükselerek tavandan geçen ve gözlerinin önünde kaçırılan anne babalarını ve diğerlerini nasıl izlediklerini anlattılar. Kaçırılanlardan bazıları yukarıya doğru süzülürlerken ağlamış; bazıları da kahkahalarla gülmüşlerdi; ama hiçbiri karşı koymamıştı.

"Evet gülüyorlardı," dedi, büyükannesinin iki tavan ve bir çatıdan geçtiğini hatırlayan Eric Crudup. "Kafadan çatlağı uçurup kaybettiler."

Kayıpları öyle büyüktü ki, henüz kayıplarının boyutlarının farkına varamamışlardı; o nedenle de henüz kedere boğulmamışlardı. Ama Molly yaşadıkları şokun etkisi geçtikçe çok büyük üzüntüler yaşayacaklarını biliyordu.

İlginçtir ki, hiçbiri ana geminin organik görüntüsünden söz etmedi. Büyük ihtimalle filmlerde gördükleri şeylerden çarpıcı bir şekilde farklı olduğu ve ne düşüneceklerini kestiremedikleri ya da olasılıklar üzerinde düşünmeye korktukları için söz etmemişlerdi.

Saat sekiz civarında yattılar.

Neil ilk nöbeti tutmak için ısrar etti ve Molly'yi saat birde nöbete kaldıracağına söz verdi.

Molly korkunç yıkımın hayallerinin neden olacağı acı ve gelecek hakkındaki kaygıları yüzünden uyuyamayacağını düşünüyordu, ama başını eğreti yastığa koyduktan birkaç saniye sonra uykuya daldı. Hiç rüya görmedi.

Beş saat sonra Neil, Molly'yi uyandırdı. Söz vermiş olmasına rağmen, Molly'yi uyandırmak istememişti ama aşırı yorgunluk nedeniyle kısa bir süre sonra uyuyup kalacağını ve savunmasız kalacaklarını anlamıştı.

Molly yanında tabancasıyla bir lambanın loş ışığında, bekleme salonundaki sandalyelerden birine oturmuş, uyuyan çocukların düzenli soluklarını, ara sıra horlayan köpeklerin çıkardığı sesleri dinliyordu. İlk kez kendi başına kalıyordu ve zihni de yaşadığı şaşırtıcı olaylarla kendisinin bu olaylara getirdiği açıklamalar arasında ne gibi farklar olabileceğini derin derin düşünebilecek kadar berraktı. Anlaşılması güç bazı gerçekler hâlâ aklının sınırlarını zorluyordu ama Molly bunları henüz tam olarak kavrayamamıştı.

Vasi. Muhafız, koruyucu, özellikle de özel güçleri olan biri demekti. Artık kullanılmayan eski sözcüklerden biri olmamasına rağmen, Molly bu sözcüğü daha önce ne konuşurken, ne de yazarken kullandığını hatırlamıyordu; ama bankanın kasa dairesinde ET'den korunmak için söylemesi gereken doğru sözcüğün kesinlikle bu olduğunu düşünmüştü. *Vasi.*

Sabaha karşı saat üçe birkaç dakika kala yağmur dindi.

Molly perdesini açmak için pencerelerden birine gitti ama perdeyi açmadan geri dönüp oturdu. Garip vücudunun üstündeki kürelerdeki insan yüzlerinin çığlık çığlığa bağırdığı, mantarsı bir yaşam formunun pencereye yapışmış olmasından korkmuştu.

64

Şafakla birlikte, esir edilmiş güneş, yağmur zincirleri ve sis tuzaklarından kurtulmuştu. Bir tören havasında yükseldiği sırada doğu göklerini kızıla, geri kalan kısmı da maviye boyarken Black Lake'in pencerelerini altın yaldızlarla boyuyordu.

Molly, Neil, çocuklar ve köpekler sıcacık sabahı karşılamak için bankanın soğuk mermer salonundan dışarıya çıktılar. İlk anda büyük bir sevinç yaşadılar. Yüzlerini gökyüzüne çevirmiş, ağızlarını da sanki güneşin altın sarısı ışıklarını içiyorlarmış gibi açmışlardı.

Güneşi son kez gördüklerinden bu yana yalnızca otuz altı saat geçmiş olmasına rağmen, Molly'ye güneşin harika sıcaklığını yüzünde hissetmeyeli seneler olmuş gibi geliyordu.

Her şeyin eski haline döndüğünü ilk olarak çocuklardan biri fark etti. "Hey, tüm o pislikler ve sürüngengiller gitmiş!"

Ağaçları ve binaları saran boğucu siyahımsı yosunlardan çözülmüş, yağmur oluklarından kanalizasyonlara akıp gitmişlerdi.

Yürüyen ya da kök salan mantarlar yok olmuşlardı. Geriye kalanlarsa tanıdıktı; ıslak çimler, üzerlerinden sular damlayan çalılıklar, yapışkan çamurdan arınmış çiçek tarhları.

Maymun benzeri yaratıklar çatılarda hoplayıp zıplamıyor, ağaçların üzerinde kırmızı renkli aç sürüngenler gezmiyordu.

Molly neredeyse tüm yaşadıklarının bir rüya olduğuna... ya da şimdi rüya gördüğüne inanacaktı.

Dünya, ancak zeki bir timsah ırkının olabileceği kadar merhametsiz, dünya-dışı yaşam formları tarafından istila edilmişti. Yarın diye bir şey kalmamış ve sıra insan yaşamına, insanlığın tüm eserlerinin yok edilmesine gelmişti. Ama kaçınılmaz denilen son gerçekleşmemişti. Burada, bu hareketsiz noktada yaşam denen oyun dakika dakika sürmüştü.

Molly neler olduğunu, başka yıldızlardan gelen bu prenslerin amaçlarının ne olduğunu anlayamıyor, bu amaçlarına gerçekten ulaşıp ulaşamadıklarını ya da neden çekip gittiklerini bilmiyordu.

Gökyüzünde gözüne ilişen bir hareketlenme yüreğinde korku dalgalarının kabarmasına neden oldu ama gördüğü bu şey de tanıdıktı. Gökyüzünde bir şahin, gittikçe genişleyen daireler çizerek uçuyordu.

Ana caddenin kuzey ucundan gelen bir köpek havlaması -havlayan kendi köpeklerinden biri değildi- dikkatini çekti. Önceki gün gördüğü İrlanda seteri üç yetişkin ile bir grup çocuğu bankaya doğru getiriyordu. Molly bu gruptaki çocukların sayısının, önceki gün Marine Bulvarı'nda onlara el salladığından beri artmış olduğunu fark etti.

Bir başka havlama sesi, bu defa kıvır kıvır tüylü birçok cinsin karışımı olan bir kırma, bir diğer grubun da ana caddenin güney ucundan geldiğini bildiriyordu. Bir yetişkin, yedi çocuk ve grubun batı kanadını koruyan sarı bir kedi.

Molly, Neil'in kendisine baktığını hissedince döndü ve bakışları karşılaştı. Neil'e doğru sokuldu ve elini tuttu.

Üçüncü grup ise -dört yetişkin, yirmiden fazla çocuk ve bir grup köpek- caddenin karşısındaki küçük parktan onlara doğru

yaklaşırlarken seslendiler.

Son otuz altı saat içinde yaşadıkları tüm şoklar ve şaşırtıcı olayların hiçbiri Molly'yi bu kadar derinden etkilememiş, yüreğini bu kadar hoplatmamıştı.

Çeyrek saat içinde dokuzuncu ve son grup da geldiğinde, Molly bir zamanlar iki bin kişiden fazla insanın yaşadığı Black River'ın, hayatta kalan nüfusunu çıkarmayı başardı. Büyük kısmı ana baba olan yirmi iki yetişkin, yarısından fazlası öksüz kalmış yetmiş altı çocuk, kırk köpek ve yedi kedi.

65

Ana caddedeki buluşma perşembe günü gerçekleşti ve kahvaltı sona erdiğinde, yirmi iki yetişkin, çocukları Black Lake'ten batıya, alçak kesimlerdeki daha huzurlu bir yere götürmek konusunda anlaştı.

Eylül ayındaydılar ve kısa bir süre sonra dağlara kış gelecekti. Elektrik, doğal gaz ve yeterli akaryakıt olmadığı için iklimi daha yumuşak bir yere yerleşmeleri gerekiyordu.

O günü bir araç konvoyu oluşturmak ve yolculuk hazırlığı yapmakla geçirdiler. Yiyecekler, içecekler, giysiler ve birkaç parça hatıra eşyası ile asla ihtiyaç duymamayı diledikleri silahlar araçlara yüklendi.

Perşembe gecesi bankada yattılar. Kasa dairesi hariç bankanın her odası, her koridoru dolmuştu. Çoğu uyuyordu ama bazıları sel gibi yağacak bir yağmurun sesini bekleyerek uyuyamamıştı.

Gece sakin geçti.

Cuma sabahı üç okul otobüsü, iki tane kapalı kasa kamyon ve on dört SUV'dan oluşan konvoyla Black Lake'ten yola çıktılar. Tüm araçların deposu doldurulmuştu ve yolculuk esnasında akaryakıt ihtiyaçlarını terk edilmiş araçlardan çekerek gide-

rebilmeyi umuyorlardı.

Ne bulmak istedikleri hakkında bir fikirleri yoktu ama batıda ne bulurlarsa bulsunlar, burada bıraktıklarından çok daha iyi olacaktı. Masmavi gökyüzünde kuşlardan başka hiçbir şey yoktu. Sular içindeki araziler yavaş yavaş kurumaya başlamıştı.

Molly'ye ve tabii diğerlerine göre, Dünyalar Savaşı tıpkı başladığı gibi son derece esrarengiz bir şekilde bitmişti. Kazanan ordu nereye ve neden gitmişti?

Karayollarındaki köprülerin bazılarının sellerle yıkılmış olması gerekirdi; ama hepsi sağlamdı. Molly sellerin, nehirlerin yataklarından taşıp etraftaki her şeyi sular altında bıraktığı bölgelerde bile, hasara yol açtığına dair çok fazla belirti görememişti.

Arada sırada yollarına terk edilmiş bir araç çıkıyordu. Devam etmek için bu araçları yoldan çekmeleri gerekiyordu ama yolculuğun büyük bir bölümü, anayollarda hiç kimse olmadığı için, rahat geçiyordu.

Batıya doğru giderlerken kendilerininkine benzer üç konvoy daha gördüler. Konvoylarda çok sayıda çocuk ve vasileri, bir sürü köpek, birkaç kedi ve hatta bir tanesinde T. S. Eliot'tan değilse de, Emily Dickinson'dan birkaç satır öğretilmiş evcil bir papağan bile vardı.

Molly milyonlarca insanın yaşadığı -ve öldüğü- alçak kesimlerdeki banliyölerde, ağzına kadar cesetle dolu mezar evler, çürümenin getirdiği iğrenç kokularla ağırlaşmış bir hava bulmayı bekliyordu. Fakat tek bir ceset görmedikleri gibi, hava da son derece temizdi.

Diğer karavanların her biri kendi yoluna gidiyor, Black Lake grubu da tekrar kendi yoluna koyuluyordu. Pasifik sahilinden Newport Beach'e gidiyorlardı; çünkü vasilerden iki tanesi orada yaşayan aileleri için kaygılanıyordu.

Dağlardaki çocuklar gibi, sahildeki çocuklar da hayatta kalmışlardı. Yetişkin olarak yalnızca bu çocukları kurtarıp koruyanlar sağ kalmıştı. Bunların çoğu, sorumluluk duygularını yalnızca kendi aileleriyle sınırlamayan ebeveynlerdi.

Sahilde yaşayanlar yeni gelenlere son derece konuksever davranmışlardı. Doldurulacak şehirler, caddelerin, parkların, alışveriş merkezlerinin ve banliyölerin giderilecek büyük yalnızlıkları vardı.

O Cuma akşamı, Molly ve Neil el ele plaja yürüdüler ve günbatımını seyretmek için dalgaların kumsala vurduğu yerde durdular. Kıyı şeridinde yan yatmış birkaç gemi vardı ama denizde hiç kimse görünmüyordu.

Peki Çin ne olmuştu? Ya Avrupa? İngiltere? İmparatorluklar batmıştı. Ama dünya dayanmıştı.

T. S. Eliot'ın Molly'yi rahatlattığını bilen Neil, ona şairin iki dizesini okudu: "İlham ve yaratı arasında."

Molly devam etti: "duygu ve karşılığı arasında."

"Ruh ölür," diye tamamladı Neil.

Güneş batı göğüne bir kutsama duası yazıyordu. Önce altın sarısı ve turuncu, sonra ateş kırmızısı ve sonra da mor renkle ama yalnızca birkaç saatliğine, geceye kadar.

66

Molly, Neil, Virgil ve diğer iki köpekle sekiz çocuk, denize uzanan kayalıkların üstündeki terk edilmiş bir eve yerleşmişlerdi.

Yeni yaşamlarının ilk haftalarında kendilerinin ve dünyanın başına neler geldiğini enine boyuna düşünme fırsatları olmadı.

Süper marketler ve toptancıların depolarında stoklanmış olan konserve yiyecekler, azalmış olan nüfusa, sonsuza kadar değilse de yıllarca yeterdi. Uzun vadede hayatta kalmak için stratejiler geliştirmeleri ve bunları uygulamak için son derece sıkı bir tempoda çalışmaları gerekiyordu.

Hayatta kalan yetişkinlerin, vasilerin, bu kadar az sayıda olmalarına rağmen, bilgi sahibi oldukları alanların şaşırtıcı bir şekilde geniş bir yelpazede yer aldığının ortaya çıkması dikkat çekiciydi (ya da belki de değildi). Aralarında doktorlar, dişçiler, hemşireler, mimarlar, mühendisler, marangozlar, deneyimli tamirciler... vardı. Kıyının bu kesiminde yaşayanların yer aldığı eksiksiz bir rehber hazırlandığında, hayatta kalan yetişkinler sanki yalnızca çocukları kurtarmak için değil, aynı zamanda yeteneklerini bu büyük amaca ulaşmak için kullanabi-

lecek kişiler oldukları için *seçilmiş gibi* görünüyordu.

İnsanların bir araya geldiği belirli binalara yalnızca birkaç gün içinde portatif jeneratörlerle elektrik sağlanmıştı. Yapılan şehir planı, komşu semtlere de bir yıl içinde elektrik bağlanacağını müjdeliyordu.

Poliklinikler açılıp eczanelerden işe yarar ilaçlar toplandı. Bunlar yeniden basit bir ilaç sanayisi kuruluncaya kadar karne ile verilecekti.

Ölen milyonlarca insandan da, kısa sürede gelişen dünyadışı ekolojiden de en ufak bir iz yoktu.

Yıldızlar uzun bir süre boyunca şüpheli muamelesi görecekti ve belki de bu süre daha da uzayacak, köpekler bundan böyle evcil bir hayvandan çok ailenin bir üyesi sayılacaktı.

Uygarlık atılan binlerce küçük adım sayesinde, her geçen gün uçurumun kenarından biraz daha çekiliyordu.

O yılın Ekim ayında, kıyamet gününden en çok bir ay sonra, Molly öğretmenlik yapmaya başladı ve bu işin ona kitapların *diğer* tarafında olmaktan çok daha fazla keyif verdiğini keşfetti.

Bir zamanlar rahip olan Neil, başrahibini cinsel taciz suçlamasıyla şikâyet edip, piskoposun suçluyu papazlıktan atacak isteğe, dirayete ve inanca sahip olmadığını keşfedince kiliseden ayrılmıştı. Burada, yeni kurulan bu topluma önceleri dolap imalatçısı olarak hizmet etti ama Noel geldiğinde kendisini yeniden cemaatin karşısında buldu.

Molly, Neil'i rahipliği bıraktığı gün tanımıştı. Bir öğleden sonra, yüreğindeki sıkıntı acı vermeye başladığında, yalnızca oturup düşünmek için kiliseye gitmişti. Sonunda yerinden kalkıp bir adak mumu yakmak üzere kilisenin ortasındaki koridorda yürümeye başlamıştı. O sırada kilisesine sessiz bir veda etmek isteyen Neil de mihrapta, mozaik pencereden içeriye vuran rengârenk ışıkların oluşturduğu karmaşık geometrik

şekillerin ortasında duruyordu. Yüzü öyle kusursuz, gözleri öyle sevgi doluydu ki, Molly onu hareket edinceye kadar St. John heykeli sanmıştı.

Yeni yıl geldi ve ölenlerin anısına saygı olarak yalnızca gösterişsiz kutlamalarla geçiştirildi, ama yaşama zevki günden güne artıyordu.

Kış geçip ilkbahar geldiğinde, Molly çocukların psikolojilerini düzeltme çalışmalarına devam ediyordu. Çocuklar sevdiklerini unutmamışlardı ve sık sık onlardan söz ediyorlardı, ama yaşadıkları kederden ve kâbuslardan yavaş yavaş sıyrılıyormuş gibi görünüyorlardı. Tanık oldukları korkunç şeyleri hatırlıyorlardı ama sanki neredeyse tüm bunları bir filmde izlemiş gibiydiler. O anı, dönüp duran dünyanın, yaşam oyunu oynanan o hareketsiz noktasındaki anı yaşamada, büyüklerden çok daha başarılıydılar.

Nisan ayında, Molly hamile olduğunu öğrendi.

67

Okul eylül ayına kadar yaz tatiline girmişti. Sıcak bir temmuz günü Molly karnındaki dört aylık bebeğiyle, denize tepeden bakan verandasında hışırdayan bir palmiyenin gölgesinde oturuyordu.

Önündeki cam masada artık herkesin unuttuğu, ama Molly'nin üzerine titrediği ve zaman zaman tekrar okuduğu, annesinin kitaplarından biri vardı.

Nuh'un gemisinden bahseden bir bölümü okuduktan sonra, kitabı kapatmıştı.

Neil elinde buzlu çayları taşıdığı tepsiyle verandanın kapısında belirince, "Tufan, Nuh'un gemisi, hayvanların çiftler halinde gemiye alınması ve Tevrat'taki tüm bu saçmalıklar..."

Neil bir kaşını kaldırdı.

"Render'ın barın tuvaletinde söylediklerini tekrarlıyorum. Peki ama Neil... Nuh'un öyküsü dünyanın tufanla cezalandırılmasına dair günah, bencillik, putlara tapınma ve bunlara benzer şeyler dışında, özel bir neden gösteriyor mu?"

Elinde buzlu çayı ve okuduğu W. B. Yeats biyografisiyle bir sandalyeye oturan Neil, "Aslına bakarsan, evet." dedi. "Cinayetlerin hoş görülmesi."

Molly bu açıklamadan pek bir şey anlamamıştı.

"İnsanların çoğu cinayetlere müsamahakâr davranıyordu," diyerek detaylara girdi Neil. "Cinayete çok hafif cezalar veriliyor, hatta, eğer ütopik vizyonların etkisiyle işlenmişse af bile ediliyordu. Neden sordun?"

"Annemin kitabında Nuh tufanından bahseden bir bölüm var da." Molly eliyle masadaki kitabı işaret etti. "Onu merak ettim."

Neil buzlu çayından bir yudum içti ve Yeats'in yaşam öyküsüne daldı.

Molly bir müddet denizi seyretti.

Hitler yirmi milyondan fazla insanı katletmişti. Stalin elli milyon. Mao Tse-tung ise yüz milyon. Yakın bir zamanda Sudan'da iki milyon kişi katledilmişti. İki milyon kişi de Ruanda'da. Soykırım listesi uzayıp gidiyordu.

Din ya da siyaset adına, bir ideolojiden diğerine daha iyi bir dünya arayışı içinde sayısız insan öldürülmüştü ve yarım yüzyıldan daha fazla bir süre önce Nürnberg mahkemelerinde mahkûm edilen birkaç Nazi dışında, katillerden hangisi cezalandırılmıştı?

Denizin üstünde hiç bulut yoktu. Mavinin maviyle buluştuğu ufuk çizgisi neredeyse görünmez olmuştu.

Kısa bir süre önce tarihe karışan eski dünyada, günlük haberler intihar bombacıları, sokak serserilerinin işlediği cinayetler, hamile karısını öldüren adamlar, çocuklarını banyo küvetinde boğan anneler ve sınıf arkadaşlarını kurşun yağmuruna tutan yeni yetmelerin haberleriyle doluydu. Molly bir yerlerde, eski Amerika'da cinayet işleme yaşının yedilere kadar düştüğünü okuduğunu hatırlıyordu.

Render bir gün bile hapis yatmamış, cezasını psikolojik danışmanlar ve gül bahçelerinin olduğu kliniklerde çekmişti.

Bu konulara kafa yordukça, çocukların psikolojilerinin

düzelmesinin ve geçtikleri zorlu sınav hakkında konuşmaktan kaçınmalarının, yetişkinlerin ET'lerden söz etmekteki isteksizlikleriyle uyuştuğunu daha çok fark ediyordu. Neden binlerce ışık yılı uzaklıktan gelerek dünyayı yeniden yaratmaya girişmiş ama sonra da çekip gitmişlerdi?

Hiç şüphesiz bu gelecek yüzyılda tartışılması gereken bir konuydu ama, çocuklar acılarından sevindirici bir şekilde kurtulurken, yetişkinler -ki bunlara Molly de dahildi- kendilerini fikir yürütmekten ve anlamaya çalışmaktan soyutlamışlar gibi görünüyorlardı, en azından dünyanın sonu konusunda.

Neil'i rahatsız etmemek için kendi kalktı ve eve girdi. Geriye döndüğünde elinde kalın bir özlü sözler kitabı vardı.

Molly'nin aklına, Neil Hawaii'deki kardeşi Paulie ile telefonda konuşurken telefonun hoparlöründen duyduğu bir şey gelmişti: "... büyük gazapla, çünkü zamanının az olduğunu biliyor," demişti Paulie. Sözcükleri telefon hatlarının kesilmesine yakın cızırtılar arasında duymuştu.

Kitabın dizin kısmından *gazap* başlığı altında yazılanlara göz attı. Aradığını hemen bulmuştu. Cümle *Vahiy* kitabı on ikinci bap, on ikinci ayetten alıntıydı:

Vay yerde ve denizde oturanlara, çünkü İblis vaktinin az olduğunu bildiği için üstünüze büyük gazapla indi.

Üstünüze *indi* mi? Bu, cehennemin aşağıda bir yer olduğunu düşündürmüyor muydu?

O eylül gecesi evlerinin yatak odasında, Molly, Neil'i kâbus görürken uyandırdığı zaman Neil tavana bakıp kalmıştı. Dev gemi ilk kez geçerken bunu hissetmiş ve "... sizi buğday gibi kalburdan geçiriyor," demişti. Molly bunun ne anlama geldiğini sorduğunda ise, bu söylediklerini hatırlamamıştı.

Bunun da bir ayetten alıntı olduğundan kuşkulanan Molly, masaya koyduğu kalın kitabı on beş dakika boyunca araştırarak sonunda alıntının kaynağını buldu: *Luka*, yirmi ikinci bap,

otuz birinci ayet.

Simon, Simon, iyi bak, Şeytan buğday gibi kalburdan geçirmek için sizi istedi.

Molly denize baktı.

Çayından bir yudum almak için bardağı ağzına götürdüğünde, bardağın boş olduğunu gördü. Çayı bitirdiğinin farkında değildi.

Eve girip buzdolabındaki sürahiyi alarak verandaya geri döndü ve hem kendisinin, hem de Neil'in bardağına biraz daha çay koydu.

"Teşekkür ederim tatlım," dedi Neil.

Molly, Bradley ve Allison'ın evindeki yaralı yüzlü psikopata çocukları neden "Kurban" etmek istediğini sorduğunda adamın söylediklerini hatırladı: "Dünyanın yeni efendileri" çocukları istiyorlardı ama "çocuklar kalburdan geçirilmez"di.

Hava sıcak olmasına rağmen sırtında buz gibi bir ürperti dolaştı.

Bir süre sonra Neil'e, "Ben biraz plajda yürüyeceğim," dedi.

"Sana eşlik etmemi ister misin?"

"Sen biyografini okumaya devam et. Beni merak etme."

Eğimli, zikzak basamaklar kayalıklardan doğruca plaja iniyordu. Aşağıya vardığında ayakkabılarını çıkarıp eline aldı.

Astrofizikçiler evrende, dünyadaki tüm plajlardaki kum tanelerinin sayısından daha fazla yıldız olduğunu söylüyorlardı.

Dünyamızın bu çok sayıdaki, belki de sonsuz sayıdaki yıldızdan biri olduğunu söylüyorlardı.

Sıcak kum galaksilerinin üzerinde yürüyüp, evrenleri bir ucundan diğerine gezerken, bir deniz kabuğunu almak için eğildi; içindeki odacık kıvrıla kıvrıla sonsuzluğa dek gidiyormuş gibi görünen küçük bir kabuktu bu.

Evreni Tanrı'nın yarattığı söyleniyordu. Bunu astrofizikçiler değil ama muhtemelen bilge adamlar söylüyordu.

Cennetin bu âlemden ayrı bir yer olduğunu söylüyorlardı ki, bundan da cennetin farklı bir evren olduğu düşünülebilirdi.

Kuru kumlar ayaklarının altında gıcırdadı. Sıcacıktı. Molly dalgaların kıyıya vurduğu çizgiye kadar gitti. Kumlar burada daha sıkı ve serindi.

Bazı kendini beğenmiş meleklerin isyan ettiklerini, bunun üzerine Tanrı'nın bu melekleri cennetten kovarak, dünyadan da cennetten de farklı bir evren olan cehenneme gönderdiğini söylüyorlardı. Cehennem de başka bir evren miydi?

Plajın güneyine doğru indi. Dalgalar ayaklarını ıslatıyordu.

Astrofizikçiler -yine onlar- inanılmaz yoğunluklardaki yıldızları çökerten kara deliklerin, büyük olasılıkla evrenden evrene geçilen kapılar olduğunu söylüyorlardı.

Öyleyse ölümün bizzat kendisi, bir başka evrene geçtiğimiz, bir kara delik olabilir miydi?

Kuzeyde beliren tek bir bulut kuzeydoğuya doğru sessizce sürükleniyordu.

Dev gemi gökyüzünde uçarken hiç ses çıkarmamıştı çünkü motorları yoktu; motorları olmadığı gibi, bir motora ihtiyacı da yoktu: O ana gemi değil, baba gemiydi ve hatta gemi bile değildi. Tanrısal bir gücün yarattığı bir şey, bizimkinin ötesindeki bir evrenin efendisi, hesapsızca büyüyen karanlık bir tasarımın, bahşedilmiş bir zarafeti tükettikçe korkunç bir hal alan ruhuydu.

En büyük umutsuzluk meleği, düzenbazlar kralı, yalanlar imparatoru kimdi?

Molly tekrar sıcak kumlara döndü ve kumsalda biten yabani otlarla kumsal arasındaki sınırı, küçük bir sopa buluncaya kadar araştırdı. Gelgit nedeniyle suların kısa bir süre önce

çekildiği ve dalgaların artık ulaşamadığı, ama hâlâ ıslak olan kumlara geri döndü. Dizlerinin üstüne çöktü.

Bizden yüzlerce, binlerce yıl ilerideki dünya-dışı bir tür, bize bilimsel değil de tamamen doğaüstü yöntemlerin, katıksız büyünün eseriymiş gibi görünen bir teknolojiye sahip olabilirdi.

Molly bu sözcükleri birer birer hatırlayarak, elindeki sopayla kuma yazdı.

Yeni görüş: *Mucizeler yaratmaya yalnızca bilimin gücünün yeteceğine inanılan bir inançsızlık döneminde meydana gelen, dünyayı sarsacak boyutlardaki doğaüstü bir olay, bizden yüzlerce, binlerce yıl ilerideki dünya-dışı bir türün işi olarak görülebilirdi.*

Elleri öyle titriyordu ki, yazmaya sık sık ara vermek zorunda kalıyordu. İçindeki tüm astronotlar öldürüldükten sonra, uzay istasyonunun telsizinden yayılan hiç bilmediği bir dilde söylenen sözcükler kuma kazınmış olarak önünde duruyordu. Molly'nin sözcüklere olan sevgisi, şiirlere beslediği tutku, dizeleri ezberlemekteki yeteneği çok işine yaramıştı.

Minğeb mıdğa nğatyeş, reficıl, nod a bah, nyatas, huur neyğiy.

Sözcüklerin yazılışlarının doğru olduğunu bilmesi mümkün değildi. Sözcükleri duyduğu şekilde, fonetik olarak yazmıştı.

Bir ipucu bulmayı umuyordu. Bunlar doğruyu yanlış, yanlışı doğru gören, yalanlarda gerçek bulan, gerçeklerden acı duyan, acılardan zevk alan, her şeye baş aşağı ve tersten bakan bir bilincin sözleriydi.

Yavaş yavaş sürüklenen bulut, kumlara yazılı sözcükleri gölgelemişti.

Güneş, sözcükleri kısa bir süre sonra yeniden aydınlattı.

Dalgalar mırıldanarak Molly'nin geçici tabletinden uzağında karaya vurup geri çekiliyorlardı.

Molly ilk önce *huur* sözcüğünü çözdü. *Huur*'dan bir *u* harfini atıp sözcüğü tersten okudu. Artık bu sözcüğün *ruh* olduğundan emindi.

Mıdğa sözcüğü tersten okununca *adım* olabilirdi.

Yazdığı ilk satırın altına, sopayla tercümesini yazmaya başladı: *Benim adım şeytan, Lucifer, Abbadon, Satan, ruh yiyen.*

Sopayı dalgalara fırlattı.

Bir eliyle yazdığı her iki satırı da silip kıyıya çarpan dalgalarla elini yıkadı.

Black Lake'teyken birkaç kez tepesinde asılı duran ışıklı gemiyi düşündü. Molly geminin ışıkları altında dururken tepeden tırnağa analiz edildiğini ve her şeyinin *öğrenildiğini* hissetmiş, sanki yabancıların karşısında çırılçıplak kalmış gibi, bundan büyük utanç duymuştu. Gemi değil. İyi bir ruhtu. Molly'nin koruyucusu.

Havada yüzerek tavanlardan geçen, döşemelerden çekilen milyonların kimi geçiş sırasında çığlıklar atmış, kimi ise kahkahalarla gülmüştü. Farklı yerlere gittikleri için.

Plajda geldiği yoldan geri dönerek basamakları tırmandı ve verandaya vardı.

Neil hâlâ Yeats'in hayatını okumakla meşguldü. "Nasıl geçti?"

"Harikaydı," dedi. "Yeni bir kitap yazmaya karar verdim."

"Birkaç yıl daha kitabını basacak bir yayıncı bulamayabilirsin."

"Hiç önemli değil," diye karşılık verdi Molly. "Bunu bir şey başarmak için yazmayacağım. Yalnızca bir kişi için yazacağım."

"Benim için mi?"

Molly, Neil'in elindeki kitabı alıp bir kenara koydu ve kucağına oturdu. "Belki senin de okumana izin veririm."

"Benim için değilse kimin için?"

Molly, içinde bebeğinin büyüdüğü karnını okşadı. "Kızım ya da oğlum için yazacağım. Ona anlatmak istediğim bir hikâye var ve bebeğim bunu dinleyecek yaşa gelmeden önce başıma bir şey gelecek olması ihtimaline karşı, hikâyeyi okuyabilmesi için yazıya dökmek istiyorum.

"Senin için çok önemli gibi görünüyor."

"Evet, hem de çok."

"Konusu ne?"

Molly başını Neil'in omzuna koyup yüzünü boynuna gömdü ve "Umut," diye fısıldadı.



DEAN

KOONTZ

THE

TAKING

THE INTERNATIONAL BESTSELLER

DEAN KOONTZ

THE TAKING

'The master of our darkest dreams'
The Times

DEAN

KOONTZ

İSTİLA

"Koontz, yazarlık formunun zirvesinde...son derece etkileyici; tam bir heyecan fırtınası... ama aynı zamanda kahramanlık, fedakârlık, günün gerektirdiği kurtarıcılık unsurlarıyla dolu, dokunaklı ve soylu. Sımsıkı örülmüş, hareket dolu ve baştan sona dehşet verici bir belirsizlik." – *Flint Journal*

Dünyanın sonunun geldiğinin işareti olduğunu düşündükleri o sabah, Molly ve Neil Sloan çatılarını döven yağmurun sesiyle uyanmışlardı. Parlak, gümüş renkli bir sağanak, Kaliforniya'daki küçük dağ kasabasını neredeyse sular altında bırakmıştı. Uykularına dadanmış, rüyalarına girmişti ve şimdi de, genç çift bu mor renkli şafak vakti, bir şeylerin korkunç bir şekilde yanlış gittiği hissinden kurtulamıyordu.

Saatler geçtikçe, dünyanın dört bir yanından huzur bozucu, olağanüstü meteoroloji haberleri yağmaya başlamıştı. Küçük kasabaları akşam karanlığında dış dünyayla olan tüm bağlantısını yitirmişti. Yoğun bir sis tabakası, bir zamanlar sıcacık bir yuva olan kasabalarını şeytani bir labirente dönüştürmüştü. Kısa bir süre sonra Sloan'lar ve komşuları, içlerinde bulunan, varlığından asla haberdar olmadıkları cesaret ve insanlık potansiyellerini ortaya koymak zorunda bırakılacaklardı. Çünkü bu puslu karanlıkta, dünyalarının başına neler geldiğini bir anda gözlerinin önüne seren şeyle karşılaşacaklardı... onları merhametsizce avlayan bir şeyle...